

Panegyricus in memoriam S. Augustini.

<https://hdl.handle.net/1874/348136>

ora

182

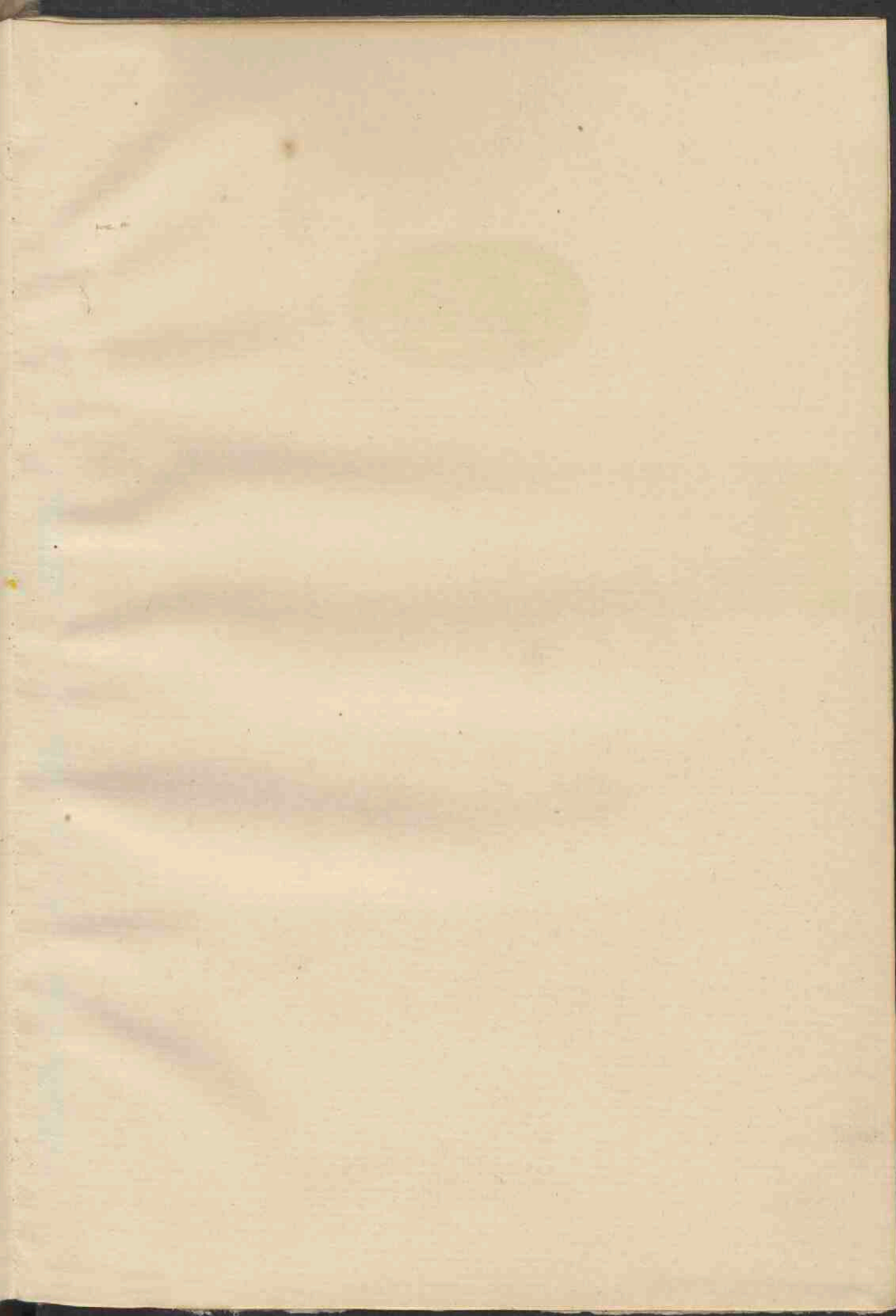
Nº. 53

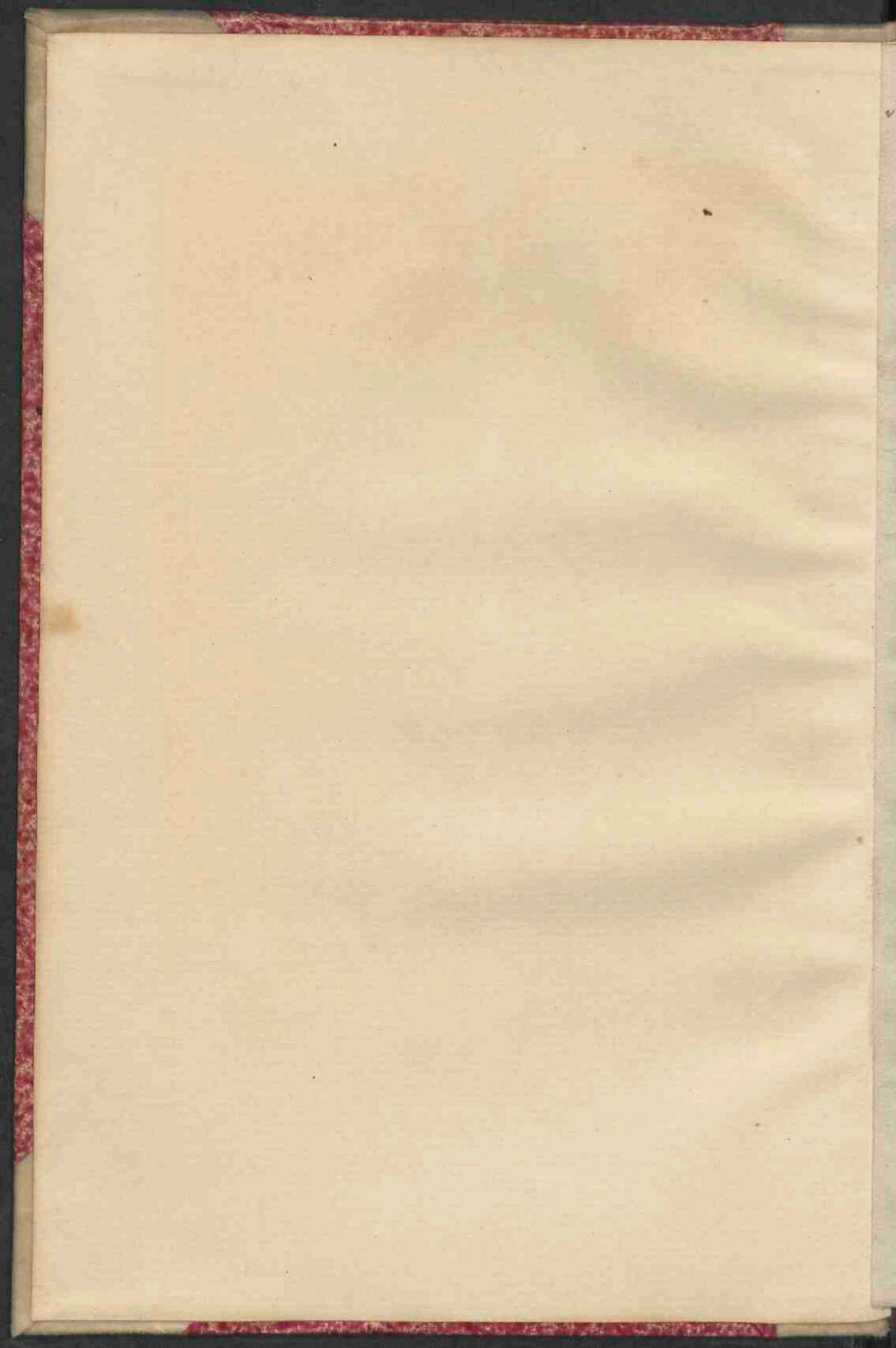
Kast 182

Pl. F N°.53

372. **Johannes Duns Scotus**, Quaestiones super libros posteriorum. Venetië, Simon de Luere 2 Dec. 1497. 8°. 182. F. 53

Typen 1, 4. — Rubr. β . — H* 6448. — Peddie II p. 231. — Pr. 5820. — Bl. 50b \square .

102.453

Questiones utiles subtilissimi
doctoris Joannis Scoti
Super Libros Posteriorum .

Frater Mattheus Campagna ordinis minorum: theologorum minimus: ingeniosus ac so-
leribus bonarum artium studentibus: felicitatem ⁊ ingenium asequi aristotelicum.

Calumniantur forsitan | virisq; maledictis insequetur nonnulli: q; minus accurate studiososq;
primo aspectu p̄sens hoc aureum opus castigatum censeatur a nobis. Verum pius q̄
diligentius enucleatusq; sensum verborum p̄ceperint: ne quisq; me laniet verbis queso.
Pensate item nos unicum habuisse: ⁊ illud quidem nescio quibus gallicis litteris p̄scriptū:
cum characteribus: tum breuiaturis (ut aiunt) etiam a plerisq; doctissimis viris imp̄ce-
ptabilibus atq; inexplicabilibus: tum etiam sensibus ⁊ clausulis imp̄fectis: corruptissimū
ac infectissimum accep̄lar. Quo fit ut sepius tradere imp̄m̄dum recusatim. At in his
que p̄cipi poterāt: dignitate inspecta doctrine ⁊ utilitate: pro etiguis virib; studiosorib;
p̄desse cupiēs: in labyrinthū me inieci inexplicabilem aut viridariū potius amentissimū:
nepibus tamen ac sentibus vndiq; p̄focatum: fructus suavissimos atq; fragrantissimos
flores iureq; pro modulo ingeniosi mei tēporis angustia potui discooperiēs: cōfidens:
studio: arte: doctrina atq; diligentia eorum ad quorum doctas manus cucerit: clarius
limatusq; in dies opus ipsum evasurum. Valere.

Tabula questionū subtilissimi doctoris Joānis Scoti sup libros posteriorū.

Q uestio prima est An ois doctrina ⁊ ois disciplina sit ex periti cognitione ⁊c.	fol. liij
ii An acquisitio scie sit nobis per doctrinā.	liij
liij An intelligamus per spēs acq̄sitas uel per spēs sep̄atas.	v
liij An tri due sint h̄cognitiones.	vi
v An de dignitate possit h̄cognitione quā est.	vii
vi An de passione possit h̄cognitione quā est.	viii
vii An de subiecto possit h̄cognitione quā est.	ix
viii An cognitio p̄missis simul cognoscat cōclusio.	x
ix An cognitio p̄missis in rōne cause sil nā cognoscat p̄c̄la.	xi
x An diffinitio scie sit d̄n̄ data.	xii
xi An demonstratio sit ex p̄mis ueris.	xiii
xii An hec sit uera unūquodq̄ p̄pter quod ⁊c.	xiv
xiii An p̄ncipia sint magis nota q̄ p̄clones.	xv
xiiii An p̄c̄lo sit necessaria in demonstratione.	xvi
xv An p̄ditio perse sit possibilis.	xvii
xvi An tri duo sint modi inherendi perse in p̄positiōibus.	xviii
xvii An ista sit perse homo est aīal.	xix
xviii An hec sit perse aīal est homo.	xx
xix An p̄positio sit p̄ p̄mo modo in qua p̄dicatū ⁊ subiectū s̄ḡnt idem.	xxi
xx An genus ⁊ differētia p̄iunctim uel diuisim sint p̄mo modo dicēdi perse.	xxii
xxi An p̄positio negatiua sit perse.	xxiii
xxii An sequat hoc p̄ se inest huic igit hoc est hoc.	xxiiii
xxiii An genus perse p̄dicet de oīa.	xxv
xxiiii An oīa inferiorū includat oīam sup̄iorem perse ⁊c.	xxvi
xxv An aliquod accidēs perse p̄dicet de subiecto.	xxvii
xxvi An omne accidēs habet subiectum cui inest perse.	xxviii
xxvii An accidēs possit p̄dicari de aliquo accidēte tanq̄ de s̄bo secūdo mō dicēdi ip̄se.	xxix
xxviii An passio h̄ns subiectū p̄p̄tū inest ei p̄se.	xxx
xxix An unum oppositorū p̄se p̄dicet de altero.	xxxi
xxx An inherētia sit de essētia accidentis.	xxxii
xxxi An tertius modus sit modus inherendi.	xxxiii
xxxii An quartus modus sit modus inherendi.	xxxiiii
xxxiii An p̄mo p̄supponat p̄se. ⁊ an sequat hoc est p̄mo igit p̄se.	xxxv
xxxiiii An hec sit uera oīs triangulus habet tres p̄imo.	xxxvi
xxxv An passio inherēs supposito alicui⁹ cois h̄ntis unūcū suppositū s̄nt illi p̄mo ⁊c.	xxxvii
xxxvi An passio possit inesse p̄mo suppositis alicui⁹ cois h̄ntis plura ⁊c.	xxxviii
xxxvii An cognosceus unūquodq̄ triangulum cognoscat triangulum simpliciter.	xxxix
xxxviii An singulum ule distribuat terminū ū sub p̄p̄tia ratione suppositorū ⁊c.	xl
xxxix An sequat hoc inest p̄se igit de necessitate.	xli
xl An p̄ per mediū p̄tingēs possit sciri necessarium.	xlii
xli An cōclusio necessaria possit sequi syllogistice ex p̄missis p̄tingētibus.	xliii
xlii An accidēs cōe cuiusmodi est albū necessario p̄dicat de subiecto.	xliv
xliiii An dialectica sit sc̄la cois.	xlv
xliiiii An in demonstratione possit eē receptio.	xlvi
xlv Circa hanc l̄tam aristotelis sit affirmatio est cā affirmatiōis ⁊ negatio negatiōis.	xlvii
xlvi An in deficiente sensu deficiat ⁊ sententia.	xlviii
xlvii An in ueritate sc̄ie sit ex ueritate generis subiecti.	xlix

Tabula

<p>xlviij xlvi xlv xliv xliii xlii xli xl xxxix xxxviii xxxvii xxxvi xxxv xxxiiii xxxiii xxxii xxxi xxx xxviii xxvii xxvi xxv xxiiii xxiii xxii xxi xx xix xviii xvii xvi xv xiv xiii xii xi x ix viii vii vi v iiii iii ii i</p>	<p>Est de veritate huius questiones sunt equales numero.</p> <p>An si est sit questio.</p> <p>An quidem sit questio.</p> <p>Utrum esse existere sit de eēntia.</p> <p>Utrum questio qui dicit supponat sit est.</p> <p>An eē qd est actualiter eēntie sit de eēntia.</p> <p>An ois questio sit questio mediū.</p> <p>An quodquid possit demonstrari.</p> <p>An mediū in demonstratione sit distinctio subiecti uel passionis.</p> <p>An eētingat demonstrare per omnes causas.</p> <p>An quilibet pars distinctiōis sit in plus q̄ distinctum.</p> <p>An differentie substantiales possint nobis innotescere.</p> <p>An distinctiōem necesse sit scire omnia.</p> <p style="text-align: center;">Finis</p>	<p>xlviij xlvi xlv xliv xliii xlii xli xl xxxix xxxviii xxxvii xxxvi xxxv xxxiiii xxxiii xxxii xxxi xxx xxviii xxvii xxvi xxv xxiiii xxiii xxii xxi xx xix xviii xvii xvi xv xiv xiii xii xi x ix viii vii vi v iiii iii ii i</p>
---	--	---

Questiones utilissime nuper repte subtilissi-
mi doctoris Joānis scoti sup libros posterioꝝ.

Scire autem

opinamur vnuquodqꝫ
cū causam rei cognosci-
mus. Et quoniam illius est
causa. Et quoniam impos-
sibile est aliter se habere:
hāc pponem descripsit
Aristoteles primo huiꝫ.
Fuerūt tamē aliqui qui

dixerūt oīa sciri. ut platonici moti hac rōne. Si
aliquid eēt ignotū: si illud occurreret ignorāci nō
apphēderet: sicut patet de seruo fugiūto igno-
to: qui a querēte nō apprehēdit: etiā si ei occur-
rat. Si igit ad hoc q. aliquid possit apphēdi reg-
ritur illud aliquo modo p̄ sciri: uel aliqñ nō
pōt apphēdi: per locū a simili oīa sciunt. Qui-
dam alij fuerūt qui dixerūt oīa ignorari. Nichil
enim adisci pōt. 2 huiꝫ rōne assignāt: q. oīa que
cognoscunt per doctrinam: cognoscunt ab ali-
quo hāc aliā p̄ eminentiā respectu alterius
fm aiām rōcinatiā: aīa dō eēt sic forma substā-
tialis nō suscipit magis nec minus: ergo nihil
potest sciri nec adisci: oīa ergo sunt ignota: Et
istū opinionis fuerūt acadēmici. C. D. ratio
platonicoꝝ soluit per rōne quā ponit Aristote-
les in principio huius: q. aliquid cōtingit ignora-
re in p̄ticulari. 2 idē necesse est scire in vniuersali.
li. aliter enim nullo modo posset apphēdi: sicut
rō Platonis cōcludit nō tñ necesse est oīa sciri
sub rōne p̄ticia 2 p̄ticulari. sed inuētiōe 2 do-
ctrina: sicut ponit plato. Ratio acadēmicorū
soluit. eo q. h. aīa intellectiua fm se nō suscipiat
magis nec minus: tñ fm dispositiōe corpis:
cuius est forma siue perfectiō. pōt suscipere ma-
gis 2 minus. isto modo vnus homo pōt eē p̄e
eminētiōe alio 2 ingeniosior. Similiter ad hoc
ualet vna p̄positiō quā ponit Lincōnēsis. dicit
enim q. nec littera scripta docet. nec ille qui ex-
terius sonat. Sed ista duo trā excitant 2 mo-
uēt discipulū. Sed iterius est vnus doctor qui
mentē illuminat. 2 veritatē ostēdit. Sic igit pa-
tet q. non adiscit p̄pter eminentiām doctorū sed
p̄pter lumē interius intelligit aīa: que causat a
primo. C. Postq. Aristoteles platonicoꝝ er-
rorem soluit. ponit diffinitionē eius qd est scire

fm Lincōnēsem dicens. Ad scire opinamur
vnuquodqꝫ rē. In hac p̄positiōe duo notant.
Primo actus sciēdi. Secūdo notificatio act.
primū. ibi scire. secūdū. ibi eam causam arbi-
tramur cognoscere rē. C. Circa p̄mū sciēdū
primo q. scire dicitur quatuor modis fm Lincō-
nēsem. C. Anamodo cōmūter: 2 sic sciunt
cōtingentia ad utriūlibet. Sicut ego scio te se-
dere. C. Secūdomodo dicit scire p̄prie: 2 sic
sciunt cōtingentia nata. C. Tertiomodo dicit
scire magis p̄prie: 2 sic sciunt tā p̄ncipia q̄ cō-
clusiones 2 oīa necessaria. C. Quartomodo di-
cit scire maxime p̄prie: 2 sic sciunt necessaria
quorū esse depēdet ab alijs: 2 sic sciunt cōclusio-
nes in demōstratione: 2 isto modo diffinit hic
scire. 2 ideo dicit Aristoteles. Scire simplici-
ter q. nō est fm accidēs nec sophistico modo.
C. Circa secūdū videlicet circa actus sciēdi no-
tificatiōe: tria notant ex p̄te sciētie: 2 tria ne-
cessaria ex p̄te scibilis. Ex p̄te sciētie requir̄ q.
scia sit p̄fecta. 2 q. sit actualis. 2 tertio q. sit cer-
ta. P̄mā notat cū dicit. qm arbitramur cau-
sam rei cognoscere. p̄fectio enim sciētie est esse
per causam. 2 actualitas sciētie notat eū dicit.
qm illius est causa: Applicatio enim cause ad ef-
fectū facit sciētiā actualē. sicut patet ex secūdo
p̄loꝝ. dicit enim q. scire est dupliciter in vni-
uersali 2 in p̄ticulari. in vniuersali: qm sciunt
maiorē nō sciēdo minorem: nec cōclusionē sub
p̄p̄ia rōne. sed in vniuersali. Scire in p̄ticulari
est dupliciter in actu. s. 2 in habitu. Sciunt
in p̄ticulari 2 in habitu ut qm scit maior 2 etiā
minor: sed nō applicādo ad cōclusionē: tñ nō
scit p̄clusio in p̄ticulari 2 in actu: s. tñ in habitu.
Scire aut in p̄ticulari. 2 in actu: est qm aliqis co-
gnoscit maiorē 2 minorē 2 simul cū hoc appli-
cat p̄missas ad cōclusionem. Sic igit patet q.
actualitas sciētie est ex applicatiōe cause ad ef-
fectū. Tertio requir̄ q. scitētia sit certa. 2 hoc no-
tat cū dicit qm impossibile est aliter se h̄re: Dic-
igit tria notant ex p̄te sciētie. Notant etiā tria
ex p̄te scibilis necessaria: ad scitū enim requir̄ q.
habeat causas: requir̄ etiā applicatiōe cause ad ef-
fectū: 2 tertio q. sit necessariū respectu cause. p̄m-
mā notat cū dicit: causam rei arbitramur co-
gnoscere: illud enim qd nō habet causam non
scit sciētia q̄tomodo dicit: 2 ideo isto modo
p̄ncipis nō sciunt. Sed secūdū notat cū dicit
qm illius est causa. Tertio notat cū dicit qm im-

*Sciendi
4 modi*

*Sciendi
3 modi*

Principia magis

possibile est aliter se habere. Illud enim est necessarium quod impossibile est aliter se habere. et quod conclusio scita sit necessaria patet: quod sequitur ex necessariis sicut patet per primam conclusionem. Si in conclusione prima huius dicitur Aristoteles demonstrationem esse perpetuam et necessariam. Quod necessarium dicitur dupliciter. Primo necessarium dicitur non dependens ab aliqua causa a priori. et isto modo per demonstrationem non est necessarium. quod eius necessitas dependet ex principiis. Et ex hoc patet incidentali preminencia et distinctio huius libri ab aliis libris logice. Si ergo scilicet demonstrativus facit sciam: sed syllogismus dialecticus solum facit fidem vel opinionem. Syllogismus sophisticius solum facit apparentiam. Sicut ergo scientia per se est opinio: et nulla apparentia: ita scita demonstrativa que est de demonstratione tanquam de subiecto: per se est libro topicorum et sicut elenchorum. Sic ergo patet preminencia et distinctio huius libri ab aliis libris logice. Sciendum tamen est quod scita demonstrativa dupliciter potest considerari. uno modo iuncta utitur et demonstratione per illam. secundum demonstrationem effectum in aliis scientiis. et isto modo dicitur liber scientia demonstrativa. Alio modo dicitur scientia demonstrativa que docet ex quibus et ex quibus debet esse demonstratio. et isto modo utitur liber posteriorum scientia demonstrativa: que per manus habemus. *Questio prima.*

Quæritur. an omnis

doctrina et omnis disciplina sit ex per se habenti cognitione. Ad id. quod aut ex per se habenti cognitione sensitiva aut intellectiva. Si secundum esse perfectus in infinitum. quod ista cognitio intellectiva est ad hoc et alia per se habenti cognitione intellectiva: ista ex alia et sic in infinitum. Si autem ex sensitiva. Contra. doctrina et disciplina per se habenti est ex principiis cognitione. sed illa non est sensitiva: ergo non omnis doctrina et sic est ex per se habenti cognitione sensitiva. Dicitur quod omnis doctrina et omnis disciplina est ex per se habenti cognitione sensitiva per se vel per accidentem. Cognitionem enim per se habentem est ex cognitione per se habenti: et ista sensitiva est per accidentem: ex hoc quod termini principiorum cadunt sub sensu. Contra hoc: terminus principii est omnium intellectus: illud autem cum sit unum saltem non cadit sub sensu. Ergo principia non cognoscuntur via sensitiva per accidentem: quod per terminos. Item in termino sunt duo uox et significatum: uox representat sensum: significatum intellectum. Uox enim est signum: et signus se

offerit sensui aliud derelinquens intellectum. sed ad intelligibilitatem principii nihil facit uox: principium enim est in anima. uox autem extra: uox ergo accidit principio et termino: sed quod principium itegritatis est ergo uox sit sensibilis respectu audientis. non sequitur terminos principiorum esse cognoscibiles a sensu uel sensibiles. Aliter dicitur: quod omnis doctrina et omnis disciplina intellectiva sit ex per se habenti cognitione intellectiva: ut ex cognitione principiorum que intellectiva est. sed ex hoc non sequitur quod sit perfectus in infinitum. In principis est scitum. Et si arguitur contra: principiorum est doctrina et disciplina. igitur istud adhuc erit ex per se habenti intellectiva: per rationem. Ad illud dicitur et incommensurabile per iterationem: quod principiorum non est doctrina: quod doctrina est illoque que dubitatur uel putatur esse falsa. et post discursus uel opinionem apparet uera. et talia non sunt principia sed conclusiones: principia enim sunt nota de se. Contra. per hoc quod non sit scitum in cognitione intellectiva principiorum. principia enim cognoscimus: ex hoc quod terminos cognoscimus per Aristotelem. Cognitionem ergo principiorum: preedit terminorum cognitio: sed cognitio terminorum est intellectiva cum sit omnium intellectus: ergo cognitionem principiorum preedit alia cognitio in intellectiva: non ergo in cognitione principiorum est ita ut sit. Item. unquam propter quod et illud magis: secundum Aristotelem per huius. sed conclusiones sciuntur propter principia: ergo principia magis sciuntur quam conclusiones. Sed omnia que sciuntur potest esse doctrina. et omnia que sunt doctrina cognoscuntur ex per se habenti cognitione intellectiva: ergo autem cognitionem intellectiva sicut alia preedit: ergo non prius scitum scitum. Item si cur sensus ad sensibilia ita intellectus ad intelligibilia: sed sensus potest aliquid sentire de nouo sine preexistente cognitione. ergo intellectus potest aliquid intelligere de nouo et cognoscere sine aliqua cognitione preedita. Item per Aristotelem tertio de anima. Intellectus primo est tanquam tabula rasa nihil scientis. cum ergo in intellectu aliquid sciat ex inuentione uel doctrina et non plura nisi intelligat: oportet quod intellectus primo cognoscatur aliquid cum nihil sciat: et tamen non est aliquo prius cognitio. Item si cognitio intellectiva per se habentis sit et ex cognitione intellectiva principiorum. hoc non est propter aliquid nisi quod principia sunt cause scite conclusionis: sed prius est falsum. ergo et accidentem. Si aliter patet per hoc. Principium non est alia causa conclusionis quam secundum quod in se conclusionem includit: sed non includit nisi in virtute. Sed scita conclusionis propria non est cognitio conclusionis in virtute: sed per se habenti: ergo principia

non dicitur

in hoc libro

no sunt cause scie in pclone. ¶ Itē puer in pncipio adiscit q̄ hec uox significat istā rē: 2 tñ non er aliq̄ alia cognitioe. ¶ Cū aia pueri respectu ei⁹ adiscē sit sic tabula rasa. ergo aliq̄ est cognitio intellectua sine p̄sensit cognitioe. ¶ Dī hic q̄ puer cognoscat hāc uocē significare hāc rē er aliq̄ p̄sensit cognitioe: q̄ plus cognoscat rē significatā tā s̄m quādā cognitioē p̄suas 2 etiā doctrinā docētis. Contra: accipiat puer qui nullā rē nec uocē cognoscat: talis puer in pncipio aliq̄ cognoscat 2 nō er aliquo p̄cognito: q̄ nihil p̄cognouit: ergo ē intellectua cognitio de nouo sine p̄sensit cognitioe. ¶ Ad oppositū ē Aristoteles

Ad questionē dico. q̄

ois doctrina 2 ois disciplina sit er p̄sensit rē. q̄ cognitio intellectua p̄cedit a potētia ad actus. 2 ab imperfecto ad p̄fectū. Ills ergo q̄ scit in p̄ticulari. p̄ns sciebat in vli: q̄ nō est dicē q̄ illō sciebat s̄l' b̄ p̄p̄ia rōne. q̄ sic nō p̄tigeret adiscē aliq̄. Adiscē enī est acq̄rē cognitioē alicuius uenouo: s̄ b̄ p̄p̄ia rōne. Nec oportet dicē q̄ illud q̄ scit ī p̄ticulari p̄ns s̄uic totali ignotū. sic enī nō possit ab intellectu app̄hēdī: sic s̄u' fugitiuus totali ignot' a p̄sensit illis: ab eo nō app̄hēdit si ei occurrat: s̄ arguit Plato. Aliud ergo q̄ scit in p̄ticulari: p̄ns sciebat in vli. S̄ scia ī p̄ticulari est scia que p̄cludit istō dēmonstratio nis. Scia p̄sonis in vli: est in cognoscēdo p̄ncipia. Ad q̄libet cognitio intellectua scibilis: sit er cognitioe intellectua p̄ncipioy: 2 ista sit uli⁹ er cognitioe intellectua fmioy: p̄ncipia enī cognoscim' er eo q̄ finimos cognoscim'. 2 ista cognitio uli⁹ est er cognitione signoy. q̄ h̄ic ordinē ponit Themiſtus. 2 huic p̄sonat Aristoteles. Aristoteles tñ nō dicit q̄ ois cognitio scibilis sit rē. S̄ dicit ois doctrina 2 ois disciplina rē. 2 hui⁹ rō est. q̄ aliquoy est doctrina 2 disciplina quorū nō est scia. sic patet in rhetoricis. per exēpluz enī acq̄rit doctrina 2 disciplina: de p̄clone nō tñ scia: 2 ist' est de iudicōe. Cū Aristoteles p̄ hāc p̄ticulari ois doctrina 2 ois disciplina rē. excludit opinionē academicoy: qui posuerūt oia ignorari 2 nullā ēē doctrinā. S̄l' per hoc q̄ dicit. sic: excludit opinionē platonicoy. Ills enī sit q̄ de nouo acq̄rit. Si doctrina fiat in nob. ergo de nouo acq̄rit in nob: nō ergo ois scitunt sicut ponit Plato. ¶ Cū ulterī est intelligēdū. p̄pter rōnes: q̄ ois cognitio intellectua sit er p̄sensit

cognitione: sed nō semp er eadē. Sed quedam sit er cognitione p̄sensit sensitiua: sicut patet in iudicōe: 2 quedā sit er p̄sensit cognitione intellectua: sicut patet in sillogismo. Sillogismus ergo p̄cludit min' vniuersale er magis vniuersali: uel saltē semp excludit er vniuersali qd est notū intellectui. Sed iudicōe p̄supponit cognitionē sensitiuā singulariū. uel q̄ in iudicōe cognitio intellectua conclusiois vniuersalis est er cognitione sensitiua singularium.

Ad primū dī. q̄ cogni

tio intellectua est aliq̄ er cognitioe sensitiua. 2 aliq̄ er cognitione intellectua 2 p̄sensit. 2 nō q̄ er hac sit uel er illa. Ad rōnes que p̄bāt q̄ finit p̄ncipioy nō sūt sensibiles: ergo nō cognoscent cognitioe sensitiua p̄cedant: sic enī vli 2 per p̄ns obm intellect'. ¶ Sumēdo scdaz opionē. q̄ cognitio intellectua p̄sonis in dēmonstratōe sit er cognitioe intellectua p̄ncipioy 2 q̄ ibi sit status dī ad p̄mā rōne p̄ra b̄: q̄ dupler est cognitio in intellectu: q̄ dā cōplera 2 dā cōplera. Cognitio intellectua cōplera stat ad cognitioē intellectua ī cōplera. imo necesse est cognitioē intellectua ī cōplera q̄ dā cōplera p̄cedē. ¶ Ad aliō s̄ b̄ dī: q̄ p̄ncipia p̄p̄ie nō sūt scita s̄ intellecta. In intellect' enī est p̄ncipioy 2 scia p̄sonis: per b̄ ad formā. q̄ hec p̄p̄: vnūq̄q̄ p̄p̄t qd est rē. intelligēda est q̄ effect' 2 causa uenouant eodē nomine: 2 b̄ vniuocē: s̄ calidū in igne 2 cū calida per ignē causaliter eodē nomie noiant 2 vniuocē: sed p̄clō est scita per p̄ncipia: sed p̄ncipia nō sunt scita: 2 id nō noiant eodē noie: 2 id nō seq̄t q̄ p̄ncipia sint magis scita. ¶ Ad aliud dico: q̄ nō est sile tñ. p̄pter hoc q̄ obiectus sensus de se est p̄portionabile sensui: ideo nō requir' alia cognitio p̄sensit: sed obm intellect' de se nō est p̄portionabile intellectui. cuz existat sub p̄ditionibus iudicōe. tñ q̄ in alio est dissile. In intellect' enī est vire' dīscursiua a p̄ncipiis ad p̄clusionē: 2 id requir' p̄sensit cognitio p̄ncipioy ante q̄ sit cognitio p̄clusionum. Ad aliud dī q̄ posito q̄ intellect' nō sciat p̄mo aliq̄ scibile in p̄ticulari: adhuc p̄sensit aliq̄ cognitio in intellectu in vniuersali. puer enim cū statim possit sentire: aliq̄ cognitioē h̄t in vniuersali. 2 id dicit Aristoteles in p̄mo p̄bicoy. q̄ pueri p̄mo appellāt oēs viros p̄tes 2 oēs femias mīes 2 postea magis vniuocant. ¶ Ad aliud dico: q̄

duplex est cognitio in intellectu

principia nō sunt cause conclusiōis nisi in étate: si
 em se considerent: principia enim pōt dupliciter
 cōsiderari. vnō mō fm se. Aliō mō fm q̄ appli-
 cant conclusiōi: ut cognoscēdo hāc minore esse
 sub maiori: P̄limo mō principia nō sunt cause
 cōclusiōis nisi in virtute z potētia z solus hoc
 p̄cludit rō: Sed secūdo mō principia sunt causa
 sciētie conclusiōis actualiter: z sub pp̄ia rōne.
 ¶ Ad aliud dī similiter: Ad rōnē p̄ra hoc dī.
 q̄ sigs demonstrat puero aliqua rem cuius no-
 titiā prius nō habuit aliquā: puer multoties
 utit ista uoce p̄o illa re. z ex tali usu z exercitio:
 z similiter lumine intellectus agētis puer adiscit
 q̄ hec uox istā rē significat. vñ ex tali usu prius
 hēt quādā cognitiōne vniuersalē z p̄fusam: z ex
 p̄sequēti hēt cognitiōne dēterminatā z in p̄ci-
 lari. p̄io est cognitiōne exgrit ex cognitiōne sen-
 sitiuā: z sic patet quōd aliq̄liter zc. **Questio. ij.**

Queritur

¶ An acquisitio sciētie sit
 nobis per doctrinā:
 Ad nō videt: q̄ si sic. tē doctor illueret
 sciētā in discipulo: ad modū quo calidū in actu
 de frigido facit calidū in actu: z per cōsequens
 sciētia est q̄litas actiua q̄ est cōtra Aristoteles:
 qui dicit in secūdo de generatione. q̄ tñ due
 actiue sunt q̄litates. s. calidi z frigidi. ¶ Item si
 doctor in discipulo causaret sciētā per doctri-
 nā: aut ergo eādē in numero aut aliā. Ad eādē
 in numero: q̄ nō est idē accidēs in numero i di-
 uersis subiectis. Ad diuersam in numero a sua
 sciētia: p̄pter duo. tñ q̄ nemo dat qd non hēt.
 sed sciētā in numero que est in discipulo nō pri-
 us habuit doctor: igit illā nō dat. tñ q̄ illā scien-
 tiā numero cāret in discipulo mediāte sua scien-
 tia. z sic sciētia doctoris esset qualitas actiua.
 ¶ Itē ad principale: quero an doctor pponat
 discipulo aliqd notū qd est adiscēdū aut igno-
 tū. Si illō sit notū: ergo discipulus nō adiscit.
 adiscere enī est acquirere sciētā ex aliquo igno-
 to: Si illō sit ignotū ergo adiscit nō pōt: q̄ nec
 intellectu apphēdi: sicut patet de seruo fugiti-
 uo: qui est ignotus patrifamilias: nō pōt ab eo
 apphēdi est ei occurrat. ¶ Dicit hic q̄ illō qd
 adiscit siue qd pponit adiscētū quodāmodo est
 notū: z quodāmodo est ignotū. est enim notū
 in vniuersali z ignotū in p̄ticulari. z sub pp̄ia
 rōne. z sic est notū in vniuersali pōt apphēdi
 sufficiētē in p̄ticulari fm **Conueniens z Ari-
 stotelē. Qualiter tñ notū sit pōt patē: p̄mo do-**

icens pponit p̄positiones sub debita forma: z il-
 las applicat ad cōclusiōne: z sic ex illis p̄met-
 ptis notis simul est tali applicatione deuenit in
 cognitiōne conclusiōis ignote. ¶ Contra: Si ex
 virtute p̄missarū nō fm se: sed simul cū appli-
 catione adiscēs deueniat in cognitiōne conclusi-
 nis. ergo cōclusio in demonstratiōne nō p̄clit eo
 q̄ hec sunt: q̄ regit applicatiō: sed p̄sequēs est
 falsum ergo z antecedēs. ¶ Item querit de illa
 applicatione aut est nota adiscenti aut ignota:
 Si nota adiscētū ante cōclusiōne z p̄missā de se
 sunt note ante cōclusiōne illatā. igit cōclusio
 sit adiscētū nota ante demonstratiōne z per conse-
 quēs adiscēs tam cōclusiōne nō adiscit: si illa
 applicatiō sit ignota. igit nō pōt esse principū
 in cognitiōne cōclusiōis ignote. igit illa ap-
 plicatiō nihil facit ad doctriā. ¶ Itē si dicās
 q̄ illa applicatiō nō sit semp nota. sed aliq̄ bus
 ignota. z postea nota: igit nō semp est cōclusio
 nota. Cōtra illō. si illa applicatiō fiat nota hoc
 erit per p̄missas notas z per aliā applicatiōne.
 Quero tñc de illa applicatiōne: aut est de se nota
 aut nō. si sic: eadē rōne fuit nōdū i p̄ma. Si nō
 illa erit per aliā: z sic erit p̄cessus in infinitum.
 ¶ Item ista applicatiō p̄missarū nō regit nisi
 ut denotet p̄missas eē actualē causas conclusi-
 nis: Sed hoc est falsū: q̄ si sic tñc nullomodo
 posset fieri ex duob' p̄ncipiis p̄missis. sed semp
 regrent tria. s. du o p̄ncipia z applicatiō que si-
 gnificaret principia esse actualē causam con-
 clusiōis. sed hoc videt in cōueniens. ergo zc.
 ¶ Ad oppositum est Aristoteles dicens: q̄ oīs
 doctriā zc. z exponit q̄ per doctriā intelligit
 acquisitionem sciētie per doctorem.

Ad questionez dicitur

q̄ acquisitio sciētie per doctriā: nō est pos-
 sibilis sicut dicit Academicus: quia ad hoc qd
 vnus hō aliū doceat oportet q̄ hēat aliquā p̄-
 eminētā respectu alteri' fm intellectū. Sed nul-
 lus hēt talē p̄eminētā. cum aia intellectiua siue
 forma sbalis nō suscipit magis z minus: ideo
 nullus hō pōt aliū docē. ergo zc. ¶ Et si dī rō
 ni istoz: q̄ hō anima intellectiua fm se nō susci-
 piat magis z minus: tñ fm dispositionem cor-
 poris cuius est p̄fectio pōt suscipere magis z mi-
 nus: z sic per accidēs. q̄ corpus qd p̄ficat. vna
 aia intellectiua melius est coplexionatū q̄ cor-
 pus qd p̄ficat ab alia aia intellectiua. Itē vnus

hō est peminētiō: in gradu intelligēdi & magis ingeniosus q̄ alius. Cōtra istud: Intellectus nō est virtus materialis: ergo nō pōt suscipere magis nec minus: s̄m dispositionē materie: p̄sequētia patet per Aristotelē tertio de alia. quia imaterialis a materiali nō depēdet. & per p̄sequēs a materiali: nō accipit variationē. Cōtra positionē istōy: nō est arguēdū nisi per exp̄mētū. Quilibet enim exp̄it in seipso q̄ ab alio adiscere pōt. fundamētum positionis istōy: accipit falsum cū dī q̄ nullus hō hēt peminētiā respectu alterius hoīs. hoc est falsū: q̄ pōt p̄suaderi per duas rōnes: q̄ vnus est sciēs in actu & alius in potētia: sed sciēs in actu aliā peminētiā hēt respectu sciētia in potētia: ergo rē. Itē hoc patet per aliud. Alia intellectiua s̄m se nō hēt peminētiā respectu alterius aie. tū cū est p̄fectio alicui⁹ corpis melius cōplexionati: q̄ alia: peminētiō: est respectu alterius in intelligēdo. vñ tales per Aristotelē secūdo de alia. sunt ap̄tī mēte. patet ergo q̄ vnus hō est peminētiō: alio in intelligēdo respectu alterius: & per cōsequēs illū docere pōt: & ex hoc patet respōsio ad rōnē istōy: Alia enim intellectiua s̄m se sit p̄minentior: alia: ut tū est dispositio corpis melius cōplexionati pōt esse alia peminētiō. Et ad rōnē. cōtra hāc rōnē dī. q̄ forma materialis pōt intelligi dupliciter: Anomodo vī que educit de potentia materie. uel q̄ utit organo corpore in opando: & isto mō forma intellectiua: non est forma materialis: Aliomō dī forma materialis: q̄ p̄fectio materie: & isto mō alia intellectiua est forma materialis. id est aliā variationē pōt accipere a materia quas p̄ficiat. q̄ ex materia & forma fit vere vnū.

Ad questionem igitur

alter dicitur: q̄ sciētia est nobis possibilis per doctrinā. sicut experimur in nobis iuxta quod est intelligēdū: q̄ sciētia aliq̄i acgrif totaliter ab intrinseco. aliq̄i p̄tim ab intrinseco & p̄tiz ab extrinseco: sicut & sanitas aliq̄i totaliter acgrif ab intrinseco. ut q̄n est sic q̄ ps sana alterat partes infirmā sibi p̄pinquā. & istā reducit ad pristinā debitā p̄portionē: & sic acgrif sanitas totaliter ab intrinseco. Sed aliq̄i acgrif sanitas p̄tim ab intrinseco & p̄tim ab extrinseco: ut cū ita est q̄ ps sana nō pōt de se & virtute sua alterare p̄fecte infirmā: nec istā reducere ad p̄portionē debitā tūc nō sanat hō ab intrinseco: sed egēt ex-

trinseco adiuuāre: ut adiutorio medici: q̄ tunc per potationes ps sana iuuat ad alterādū p̄tē infirmā in qua actione ps sana est agēs p̄ncipale. Sed agēs extrinsecū ut medicamentū est coadiuuās. sic est de sciētia. aliq̄i enī sciētia acgrif totaliter ab intrinseco: ut per inuētiōnē: & hoc quādo intellectus est bene dispositus. & ex p̄missis notis pōt reuēire per virtutes intellect⁹ agētis in cognitiōnē p̄clusionis ignote sine errore extrinseco: sed aliquādo acgrif sciētia p̄tiz ab extrinseco: ut cū ita est q̄ intellectus nō est bene dispositus: sicut patet in illis qui hēt ingeniu obtusum. tunc regrif q̄ doctor extrinsecus ordinet p̄ncipia adiscētī & applicet illa p̄clusiōni. & inde ueniat adiscēs in cognitiōnē cōclusiōnis per doctorē: p̄ncipaliter tū lumine intellectus proprii: sed secundarie adiutorio doctoris & ideo dicitur & inconfēssa. q̄ nō solum doctor: docet sed littera scripta. & nō pp̄tē docent ista per se: Sed ista duo intellectū adiscētis exercitāt & cōmouēt. Sed interior uerus doctor. i. deus mētē illuminat & ueritatē ostēdit. Alterius intelligēdum: q̄ sciētia in doctore nō est q̄litas actiua: s̄ enī per istā acgrif sciētia in discipulo: nō est p̄ncipale agēs: sed coadiuuās: q̄ p̄ncipale agēs est intellectus intrinsecus respectu acquisitionis scientie mediante suo lumine: ideo in doctore scientia non est qualitas actiua.

Ad rationes. ad primā

dicēdū. q̄ docēs nō inluit sciētia in discipulo: sed docēs exercitāt intellectū discipuli per p̄ncipia nota. & per determinatā applicationē p̄ncipioy ad cōclusionē ut discipulus per lumē intellectus agētis (ut per p̄ncipale agēs iterius) app̄hēdat cognitiōnē de eodē scibili cuius cognitiōnē primo habuit docēs. & ideo nō sequit q̄ sciētia docētis sit q̄litas actiua: q̄ enī acciua q̄litas agit in alterū ista q̄litas & tunc corpis cuius est agit aliqd in illo alio inducēdo suam formā: & nō regrit in illo in q̄ agit esse aliquod agēs p̄ncipale mouēs scibz de potētia ad actū sed in acquisitione sciētie in docente: nec s̄m se: nec s̄m virtutē docētis: est q̄litas sufficiens ad inducēdū sciētia in discipulo: Sed p̄ncipale agēs est intrinsecū discipulo: ut intellectus agēs mediante suo lumine: & ideo sciētia nō est q̄litas actiua. Ad aliud dicitur. q̄ eadē sciētia numero est in docente & in discipulo acq̄lita: Quia sciētia

Posterioꝝ

est relatiuꝝ: qꝫ ad seibile referꝫ ideo numeratio
nē accipit a suo correlatiuo. Et igitꝫ idem seibi
le sciat a doctore ⁊ docto puta discipulo. ergo
eadē sciētia numero est in doctore ⁊ in discipu-
lo. Contra: Accidēs q̄libet numerat ad nume-
rationē subiecti: nō enī possibile est uere scelligē
qꝫ idē accidēs numero sit in diuersis subiectis.
sed diuersa subiecta sunt docens ⁊ discipulus:
igitꝫ nō pōt eadē sciētia numero esse in eis. cū sit
accidēs. ¶ Aliiter dꝫ ad istud. qꝫ diuersa sciētia
numero est acquisita in discipulo ⁊ in doctore
siue sciētia ista accipiatꝫ pro qualitate informan-
te siue pro relatione. ¶ Ad primā probationem
dꝫ sicut prius: qꝫ non sequitꝫ sciētiam in doctore
esse qualitatē actiuam: ⁊ causa huius dicta est.
¶ Ad altā pbationē dꝫ qꝫ ista pcedit sꝫ falsam
imaginationem. Supponit enim qꝫ doctꝫ uet
sciētiam discipulo: qd̄ falsus est: doctꝫ enim eret-
tat intellectū discipuli solūm ad apprehēdēdū
per hoc qꝫ ei pponitꝫ positiones uocales de se
notas: cognitio terminis applicādo illas recte
ad pclusionē: ⁊ tunc discipulus mediatē lumī-
ne itellecꝫ sui agētis: istā pclusionē adiscit ⁊ in
hoc decepitꝫ sicut Plato. Plato enim eo qꝫ puer
ineruditꝫ in geometria recte respōderet ad con-
clusionē. ex hoc credidit puerū sciuisse pclusio-
nē. sed hoc est falsus. Puer enim sic rīdēns nō
rīdebat in doctꝫ: sed doctus rīdebat: docebat
enim ab opponēte: in hoc qꝫ opponens propo-
nebat notas pponēs: ⁊ illas applicabat ad cō-
clusionē. ⁊ ideo nō rīdebat recte ineruditꝫ: sed
doctus. ¶ Ad aliud principale sic dꝫ qꝫ pclusio
ppostea adiscēti nō est in uniuersali ignota: sed
tū in particulari ⁊ talis cognitio in uniuersali
sufficit ad hoc: qꝫ adiscēs pclusionē apphēdat
per lumē itellecꝫ agētis: ad hoc tū requiritur
erercitiū doctꝫ: extrinsecꝫ per principia nota:
⁊ per applicatiōē debitā. ¶ Ad rōnes ptra hoc
dꝫ ad primā qꝫ ante pclusionē notā nō cogno-
uit istā applicatiōē adiscens. sed simul rēpore
eū cognouit pclusionē cognouit istam applica-
tiōē. uerūtamē prius natura cognouit appli-
cacionē q̄ pclusionē. ⁊ id nō sequitꝫ qꝫ ista appli-
cacio nō facit ad cognitiōē pclusionis. ¶ Ad
aliud cū pcluditꝫ qꝫ pclusio in demonstratiōe nō
sciret: eo qꝫ h sunt. si requiritur talis applicatio
dꝫ intermēdo psequētiā. qꝫ sequi eo qꝫ h sunt
non est sequi per pmissas sꝫ se p̄sideratas: sed
per pmissas applicatas. ideo requirit applica-

tiō ad hoc qꝫ sequatꝫ cōclusio. eo qꝫ h sunt: ideo
potius sequitꝫ oppositū: ex rōne q̄ ppositum.
¶ Ad aliud cū dꝫ applicatio aut est semp nota:
aut prius ignota: ⁊ postea nota: dꝫ qꝫ hec appll-
cacio adiscēti prius fuit ignota: ⁊ postea ex hoc
nō sequitꝫ qꝫ fiat nota adiscēti per aliā applica-
tiōē: sed sufficit qꝫ applicāsis sic applicet ad hoc
qꝫ fiat nota. ¶ Ad aliud dꝫ cōcedendo illā ap-
plicatiōē requiri ut in finetꝫ adiscēti. qꝫ pmissas
se sunt cause actuales istius cōclusionis: sed ex
hoc nō sequitꝫ qꝫ ad sciētiam istius cōclusionis fa-
ciendā requirantꝫ plures pmissas q̄ uoc: qꝫ non
oportet istam applicatiōē signari per tertiam
ppositionē: sed ex hoc qd̄ docens debito modo
ordiat pmissas: sufficēter hētur ista applicatio
actualis per istas duas pmissas rē. ¶ Ad. iij.

¶ Queritur an nos in-

tellegamus per spēs acqstas uel per
species separatas. qꝫ per species influxas uidetꝫ
qꝫ sꝫ Aristotelē septimo physicꝫ. circa animam
intellectiuā nō cadit alteratio. sed si itelligeremꝫ
per spēs acqstas per intellectū: tunc esset
alteratio a nō spēduꝫ in specēs: ⁊ ab ignerātia
in sciētiam: igitꝫ oportet ponere qꝫ nos itelliga-
mus per spēs influxas ⁊ nō per acqstas. ¶ Itē
quicqd̄ pducit de potētia ad actū: pducit per
aliqd̄ actuans: si enī callidū in potētia: pducit
in calidū in actu: pducit per aliqd̄ aliud actu
calidū. Sed itellecꝫ noster sit de sciēte in potē-
tia: actu sciens: igitꝫ per aliqd̄ ens in actu sciēs:
⁊ non de se: qꝫ de se est in potētia igitꝫ per aliqd̄
agens extrinsecꝫ: qd̄ est substantia separata influēs
spēs in itellecꝫ: qd̄ nō est nisi ydea. ¶ Ad qꝫ in
tellectꝫ sit aliqd̄ itelligēs uel sciēs in actu ⁊ nō
per agens extrinsecꝫ: qd̄ est substantia separata in-
fluēs species in itellecꝫ: Sed per itellecꝫ
agentē qui est itellecꝫ intrinsecꝫ: ⁊ ille fa-
cit de potētia itelligibile: actu itelligibile per
speciē acqstā: ⁊ hoc irradiādo sua fantasmata.
¶ Contra istud: obiectꝫ sensus multiplicat
suam speciē in sensum exteriorē ⁊ postea in sen-
sus interioris immaterialiter magis ac magis: ⁊
nō requiritꝫ sensus agens immaterialiter: igitꝫ
a simili: ad hoc qꝫ obiectꝫ itellecꝫ: qd̄ est qd̄
gdest multiplicet suā spēm per sensus medios
uscꝫ ad itellecꝫ immaterialiter magis ac ma-
gis: non requiritꝫ itellecꝫ agens aliquomō
radians sua fantasmata. ¶ Itē qd̄ quid est ue

se est intellectus proportionabilis: igitur ad hoc quod actu fiat obiectum intellectus: non requiritur aliquid agens: probatio antecedens: sicut intellectus materialis non includit in sua essentia est tamen in materia: quod per se in materia ita quod quidem dicitur in materiales in se non includit est tamen coniunctum cum illis: igitur videtur quod proportio fit iter quod quidem est ex una parte et intellectum ex alia. ¶ Ad principale: omnes intelligentes per participationem habent reduci ad aliquid quod est per se et primo intelligens: sicut omnia calida per participationem reducuntur ad aliquid quod est primo calidum. Sed omnes homines intelligentes per participationem: igitur intelligunt per aliquid quod est primo intelligens: sed tale est ydea hominis: igitur et tres rationales sumus nos et duo: sed tamen intelligunt per spiritum innatum et non per spiritum acquisitum et. ¶ Item puer debito modo interrogatus recte respondet ad conclusiones qui non est eruditus in aliqua scientia. Sed non potest recte respondere nisi prius sciat conclusiones: et non per spiritum acquisitas: quod nunquam acquisit spiritus istarum conclusionum suarum terminorum: igitur per species et. ¶ Ad oppositum est Aristoteles dicens quod omnis doctrina et. ¶ Item primo huius. omnis nostra cognitio ortu habet a sensu: igitur non intelligimus per species innatas sed acquisitas.

Ad quoniam dicitur simpliciter Platoni

cos. quod nos intelligimus per species influras ab ydeis. Ponit enim Plato ydeas in quolibet specie hominis et bonis et. Et dicit quod ista ydea hominis est causa et exemplar singularium istorum: et est necessaria ad cognitionem et generationem. Ponit enim quod agentia sensibilia non inducunt formam in materia sed preparant materiam et disponunt ad inductionem forme ab extrinseco ut ydea. Ponit etiam quod doctor nullo modo est causa in discipulo: Sed remouet impedimenta que impediunt discipulum scire. Sed scientia in quolibet inducit ab ydea hominis: per species influras ab ista ydea intellectui nostro. Huius operi ponit Aristoteles quo ad unumlibet. Ponit enim formas educi de potentia ad actum per agens naturale. Ponit etiam doctrinam causari in nobis et perinde cognitionem: et sic per species acquisitas que et multiplicantur per sensus exteriores usque ad intellectum. ¶ Item contra ipsos est quod tunc ceci et naturalitate ita excelleret haberet scientiam de coloribus sicut videntes: et huius oppositum patet per experientiam: et dixit Aristoteles oppositum simili-

liter dicit in fine secundum huius: deficienter sensu deficiet et cognitio illius: que est secundum illum sensum. ¶ Aliter ponit Aulecna: quod nos intelligimus per species influras: sed non influras ab ydeis sicut ponit Plato. Sed ab ista substantia separata. Ponit enim substantias separatas superiores influrare species in substantiis separatis inferioribus: et ulterius ponit unam substantiam separatam influrare species intelligibiles intellectui nostro: per quas nos intelligimus: et ultimus ponit nos intelligere cum ista substantia in fluit species in nobis: et ponit nos non intelligere quoniam ista substantia desinit influrare. ¶ Contra hoc est iterio Aristotelis. Similiter est contra istud quod ceci tamen ita haberent scientiam de coloribus sicut videntes.

Ideo aliter ad questionem

di quod nos intelligimus per species acquisitas a sensibus exterioribus: et huius ratio est ita facta: quod aliter ceci possent habere completam scientiam de coloribus sicut videntes: de modo tamen qualiter acquiramus dubium est. Modus tamen sic ponit. actus est in potentia ad omnia: sicut Aristoteles primo de anima. Est enim in potentia omnia intelligibilia per intellectum: et est in potentia omnia sensibilia per sensum. Obiectum igitur intellectus cuius sit in potentia intelligibile: non potest de se actu re intellectus per suam spiritum: cum enim existat sub conditionibus individualibus: ibi est improprietate. Ideo antequam intellectus possibilis actu intelligat requiritur aliquod agens: ut intellectus agens faciens intellectum possibilem de potentia intelligente actu intelligentem. Similiter faciens quod quidem est quod est potentia intelligibile: actu intelligibile per suam speciem: et sic intelligit intellectus noster per species acquisitas. ¶ Sed intelligendus est quod res multiplicat suam speciem per sensus exteriores: usque ad sensus interiores: et usque ad fantasiam: et ista species existit sub modo materiali: et concipitur sub conditionibus individualibus. Sed ista ut sic: non potest perficere intellectum. Ideo intellectus agens: quod illa species in fantasmatum disposita gignit aliam speciem in intellectu possibilem. Ideo dicit Commentator: quod intellectus agens facit uniuersalitatem in rebus. Et non est intelligendus: quod eadem species numero que est in virtute fantastica sit in intellectu possibilem: quia tunc accidens migraret de subiecto in subiectum vel saltem de potentia organica ad non organica. quod videtur inconueniens.

hic est intelligēdū: q̄ spēs in virtute fantastica: gignat aliā ex se in intellectu possibili: q̄ illa in fantasia est materialis: 2 materialis nō gignit 2 materiale: nec pōt dici q̄ species in fantasia est irradiata per intellectu agēte: 2 sic quodāmodo facta est imaterialis. 2 sic facta imaterialis 2 irradiata gignat aliā in intellectu possibili: hoc enīz videt falsū q̄ repugnat vti organice talis imaterialitas. Quia in virtute organica. species semp̄ existit materialiter. ¶ Ideo oportet dicere q̄ intellectus agens gignit in intellectu possibili speciem ex illa que est in fantasia.

Ad argumenta. ad pri-

mū dicit q̄ aīa nostra alterari pōt ab ignorantia in sciētia. sed tñ ab vna q̄litate in aliā q̄litate alterari nō pōt: 2 hoc intelligit Aristoteles in. vii. p̄ hęcō. ¶ Aliud dicit q̄ intellectus noster fit de potētia intelligēte actu intelligēs. per aliud ens in actu qd nō est ydea: nec aliqd separāt ab intellectu nro. Sed est quedā virtus intellectiva nobis cōiuncta: cuius modi est intellectus agens. ¶ Ad rōnes cōtra hoc dicit ad primū. q̄ ideo nō regit sensus agēs ad hoc q̄ obm̄ sensus spiritalitas sit in medio q̄ in obo 2 in sensibus exterioribus spūalius q̄ in sensib⁹ interiorib⁹: q̄ cū ista spūalitate fiat materialitas speciei simpliciter: q̄ 2 virtus sensitiva materialis est q̄ pfectio organi corporei. similiter spēs in virtutib⁹ sensitivis est similitudo rei 2 individualit 2 materialiter existit: ideo nō requirit sensus agens. Sed intellectus possibilis est virtus imaterialis q̄ nō alligata organo. Similiter spēs in illa virtute est imaterialis simul. q̄ est similitudo rei nō ut materialiter existit: 2 hęc imaterialitate speciei intellectus possibilis facere nō pōt cū sit virtus passiva: nec fantasia pōt facē hęc spēm hic. q̄ materiale manēs materiale nullo modo gignit im materiale: ideo regit intellectus agēs faciens istā spēs in intellectu possibili ex ista specie que est in virtute fantastica. ¶ Ad aliud dico q̄ quodq̄d est nō est de se ppositionabile intellectui. q̄ qd qd est nō pōt actualiter immutari nisi sub aliquo esse. sed nō habet nisi duplex esse. esse extra aīam: 2 esse in aīa. quodq̄d est sub eē extra aīam immutari nō pōt ut sic. q̄ ibi existit materialiter 2 etiā sub cōditionibus individuātib⁹. sed quodq̄d est nō immutat ut materialiter existit sed ut imaterialiter existit: oportet ergo

q̄ ipm̄ quodq̄d est imutet fm̄ eē qd hēt in intellectu: sed esse in intellectu non hēt de se sed per intellectu agēte. ideo regit intellectus agens per hoc ad formā nego cōsequētia: q̄ 2 si quodq̄d est materiales cōditiones in suo esse nō includit nec ab illis depēdet: est tñ sub illis. Si tēter intellectus materia nō includit in sua essentia nec ab illa depēdet: est tñ in materia. ergo est sufficiens ppositio utrobq̄: nō valet. 2 enīz quo ad istas pōtiones sit ppositio nō tñ sufficiens: regit enim plus. s. q̄ sicut spēs in intellectu est similitudo rei. nō ut materialiter existit sic oportet quodq̄d est ad hoc q̄ imutet: modū imaterialē hic. sed sub esse extra aīam nō hēt modū imaterialē: sed tñ ut est in aīa. ideo de se non est ppositionabile. sed fit per intellectu agētem. ¶ Ad aliud dicit q̄ oīa intelligētia per pceptationē reducunt ad al. qd intelligēs per essentia. sed illud intelligēs nō est ydea sed est prima causa: cuius intelligere 2 esse sunt eadē. ¶ Ad aliud dicit q̄ nos 2 dī sum⁹ rōnales: equoq̄. q̄ dī nō pprie ratiocinant: nec discurrūt a pmissis. Ad conclusionē. sed simplici intuitu principia 2 cōclusiones apphēdit: sed nos ratiocinamur discurredo a pncipiis ad cōclusionē. Id dī nō sunt rōnales pprie loquendo: Et si sic: hoc est equoq̄ 2 magis pfecte q̄ nos: 2 ideo h̄ substantie separe intelligāt per spēs innatas 2 istas. nō tñ oportet q̄ intellectus sic intelligat: 2 hoc ppter impfectionē intellectus nri. ¶ Ad aliud dicitur q̄ puer ordinate a Platone interrogatus de pncipiis geometrie que nunq̄ vidit: 2 postea de conclusionē: de nouo adiecit cōclusiones per talē applicationē 2 interrogatiōē. ideo nō sequit. iste puer scit cōclusionē. ergo prius sciebat cōclusionē sub ppta rōne: quas credit Platō valere q̄ latuit Platōne puerum posse de nouo adiscere conclusionem per applicationem pmissarum ad cōclusionē. Ad. liij.

Q̄ Veritur an tantum

due sint p̄cognitiones: q̄ nō videtur. Quatuor sunt qōnes per Aristonē secūdo hui⁹. sed qōstiones p̄supponūt suppositiones siue p̄cognitiones: q̄ quilibet questio aliqd querit 2 aliqd supponit. ergo quorū sunt p̄cognitiones. ¶ Tētria sunt p̄cognita ut dignitas: h̄s: 2 passio. ergo tres sunt p̄cognitiones. p̄bo cōsequētia. q̄ p̄cognitio numerat ad p̄cognitōꝝ numeratiōē

Propter hoc per interemptionem: quia cognitio non numeratur ad numerationem precognitorum. Contra istud: accessus numeratur ad numerationem illi: quod denotatur et cuius passio est: quia illud quod denotatur ab accessu est eius subiectum: sed hoc accessus. scilicet precognitio denotatur precognitorum: ergo etc. Item ad principalem: sicut res habet quod dicitur: ita res est quibus et quibus. scilicet non oportet cognoscere quod est de se non nec quibus. sicut nec de passione: ergo nec eadem ratione oportet precognoscere quod est de re: non ergo sunt due precognitiones. Item videtur quod sunt tres: ex intentione. **A**lexander dicit quod de se supponitur quod est simpliciter: de dignitate quod est: sed de passione non supponitur quod est simpliciter: sed quid est quod significatur per nomen. Et si significatur quod est significatur per nomen: et quod est simpliciter videtur diversae precognitiones. tres erant precognitiones. **D**icitur hic quod est: quod si significatur per nomen. et quod est simpliciter non sunt diversae: quia id non facit diversas precognitiones. **C**ontra. per **A**lexander. Quid est simpliciter supponitur si est. queritur enim quod est ignoratur: si est. nihil est queritur. Sed quod est quod significatur per nomen non supponitur esse: quia de non entibus scimus quod significatur per nomen: et tamen non entia non sciunt esse: quia non sunt. et dicitur **A**lexander quod de tragelapho scimus quod si significatur per nomen: et tamen ignoratur si est: ergo quod est simpliciter et quod est quod significatur per nomen: sunt diversa. **A**d oppositum est **A**lexander. dicitur quod dupliciter autem est precognitione etc.

Ad questionem **D**icitur quod tamen sunt precognitiones. videlicet quod est et quod est. **I**ntelligendum tamen propter hoc: quod ad cognoscendum rationem oportet precognoscere principia: principia rationis sunt tria. Anni copulerunt quod est dignitas. duo incomplexa ut subiectum et passio. quia ex his duobus constituitur ratio. **I**n conclusionem enim predicatur passio de se: ergo ad cognoscendum conclusionem oportet precognoscere dignitatem: passionem: et subiectum: ita sunt tria precognita tamen: sunt duo modi precognoscendi. **D**e subiecto enim precognoscitur quod est et quod est. **D**e passione quod est: et de dignitate quod est: et sic due sunt precognitiones coeque. scilicet quod est et quod est. **A**liud est intelligendum quod est et tamen simpliciter et quod est quod per nomen significatur: non sunt eadem. **E**t huiusmodi duplex est ratio. Una est: quia precognoscendo quod est et tamen simpliciter necesse est precognoscere si est: quia non ens non habet verum quod est: scilicet precognoscendo quod est quod significatur per nomen tamen non oportet precognoscere si est: non ens enim potest

habere tale esse. **I**tem alia ratio est ad hoc: quia cognoscendo quod significatur per nomen solum cognoscimus modo indistincto et confuso: et cognoscendo quid simpliciter: cognoscimus rem determinate et distincte. **E**t hoc ostendit **T**hemistius per exemplum. **S**i dicatur puerus quod adducatur equus. tunc adducit equum et non bouem: et hoc non est nisi quia cognoscitur quod significatur per hoc nomen equum: tamen puer non cognoscitur veram quod adducatur equum: quia tamen cognoscitur res principia intrinseca equi: quod saluum est. patet ergo quod quod est absolute et quod significatur per nomen: non sunt eadem totaliter. **I**ntelligendum tamen est quod **A**lexander coprehendit utrumque ibi sed generalitate quod de precognitio: id est tamen ponit duas precognitiones.

Ad primam objectionem dicitur quod praesentia non valent quod questio quod est: et per quod est: reducunt ad cognitionem quod est. **S**ed questio quod est. et si est: reducunt ad cognitionem si est. **A**d aliud sicut dicitur. **A**d rationes contra hoc. ad primam dicitur: quod cognitio non est in precognitio. ut in se: sed in precognoscere. ideo non oportet quod precognitio numeretur ad numerationem precognitorum. **P**ropter quod est intelligendum: quod duplex est opatio. **Q**uedam immanens agitur ut intelligere respectu intellectus: sentire respectu sensus. **A**lia est opatio transiens in manum extrinsecam: cuiusmodi est cobusio ignis. **C**obusio enim est in illo quod coburitur: opatio primo modo est in agere. secundo modo est in passio: sed precognitio est opatio primo modo: ideo est in intellectu. **S**olutum est enim per hoc quod opatio transiens in manum extrinsecam: est in opatio: alia autem non. **A**d aliud contra illud dicitur quod supposito quod precognitio refertur ad precognitum non oportet tamen quod numeretur ad numerationes precognitorum. **I**ntentio enim est quia patet refertur ad finem: et tamen non oportet quod si sint plures filii eiusdem: quod pater iste sint plures patres: vel quod plures paternitates sint in eodem. **A**d tertium dicitur quod ista oppositio non est univocaliter vera. scilicet accidens est in eo tantum in subiecto quod denotatur. **D**enotatur enim aliqui terminum a quo: ut sol. corripitur: aliquando terminum ad quem ut sol. generatur. **A**liquando efficiens: ut agens agit: et aliqui subiectum in quo est sicut homo albus. **I**deo non oportet quod accidens sit semper in illo tantum in subiecto quod denotatur. **A**d aliud dicitur quod non precognoscitur de subiecto quod est. vel quantum. nec oportet ad hoc quod de subiecto sciat passio. quia ad hoc quod sciat passio extraneatur quod est et quod est et quod est commune.

duo opatio

Et tñ de sbo necessario p̄cognoscit qd: q: dñssi
nitio sibi est mediū ad p̄cludēdū passionē de sbo
demonstratione potissimā: a tñcōz p̄clo cogno
scat oportet p̄cognoscē mediū p̄ qd cognoscit:
iō p̄cognoscit qd est, sed nō q̄le, nec q̄tū. Ad
aliud p̄cedo q: qd est q̄ significat per nomē z
qd rei simplr nō sunt totalr eadē tñ. Ad hē utriū
q: qd cōp: ep̄dit sub vna p̄cognitione genera
li: h̄ sint diuerse p̄cognitiones in speciali. Idēz
tñ intelligit de vno qd z de alio. Ad rationes
que ponit q: qd uerū z qd significat per nomē
sunt diuerſa: p̄cedēde sunt q: uerū p̄cludit: p̄nt
tñ eadē sub vna p̄cognitionē gnāli. Ad. v.

Queritur An de dignitate pos
sit p̄cognosci qd est.
videt q: sic, tāta cōpletio est in syllogis

mo z vno: quāta est in dignitate: sed de syllo
gismo p̄r cognoscit qd est nō obſtāte sua cōple
rione: aliter de syllogismo nō posset eē sc̄lita:)
ergo de dignitate p̄t p̄cognosci qd est non ob
ſtāte cōpletione. Ad p̄positio imediata dñssi
nisi in isto p̄mo li nō obſtāte cōpletio: ergo ea
dē rōne dignitas p̄t dñssint z h̄re qd. Ad
eē nō est nihil. huiusmodi dignitatis est eē. p̄
cognoscit enim q: est ergo dignitas habet eē.
sed ob h̄is eē est qd: ergo de dignitate p̄cogno
scit qd: sequitur ergo q: de dignitate p̄cognoscit
qd est. Ad dicit hic negādo p̄ntā. ad p̄bationes
dī q: h̄ dignitatis sit eē nō tñ h̄t qd: q: est com
pletū: z cōpletū nō h̄t qd. Tandē nō sequitur est
h̄is eē: igit est qd uel h̄is qd: nisi supposito q:
illud sit simplex z nō cōpositū. Ad dicit q: com
pletio nō impedit arguit ut p̄us. Ad h̄t eē uel
est eē uerū: uel inseparabl cōcomitās eētā. Si
p̄mo mō: necessario p̄cognoscit de dignitate
q: cū: ergo qd est. q: sūū eē est. Si sc̄do mō: ad
huc sequitur q: eē supponit eētā z qd supponi
tur sequitur qd est. ergo sequitur ad q: est. Ad p̄
positio dñssint sic. p̄positio est oīo uerū uel fal
sum significās. ergo p̄positio h̄t qd: q: dñssini
tō z qd sunt eadē: tñ p̄positio est qd dā cōple
rū: dignitas ergo p̄t h̄re qd nō obſtāte rōne
cōpleri. Ad dicit hic q: p̄posito nō dñssint in
quātū est quod dā cōpleri acceptū sub rōne cō
pleri sed sub rōne incōpleri. Ad dicit: in dñssi
tione ponit p̄c p̄tula significās uerū uel fal
sum: sed nihil significat uerū uel falsum nisi cō
pleri sub rōne cōpleri. ergo p̄posito ut hic dī
finit significat cōpleri sub rōne cōpleri. Ad h̄t

dignitas sibi id qd est significat. ergo de digni
tate p̄cognoscit p̄t quid significat per nomen.
Ad oppositū est Ad h̄t dicit: q: de dignitate
p̄cognoscit solū q: est. Ad h̄t si de dignitate p̄c
ognoscit qd est: tñc erit dignitate z illo qd: pos
set fieri vna p̄positio imediata. siue dignitas: z
eadē rōne ista dignitas haberet qd: z ex isto qd
z dignitate eēt alla z sic i s̄ssintū. qd eē icōueniēs
Incōueniēs est ergo dicit q: dignitas h̄t qd

Ad q̄onē dico q: de dignitate solus p̄
cognoscit qd est. p̄bo: q: dī
gnitas facit cōgnitionē de p̄elone: sed non ens
cōclusioni nihil facit: ergo oportet q: de digni
tate p̄cognoscit qd est. Ad h̄t oīdo q: de digni
tate non p̄cognoscit qd est simplr: q: qd est sim
pliciter est solus incōpleri. sed dignitas est qd
dam cōpleri: ergo tñ q: aut nō habet qd. p̄
ter et intentione Ad h̄t. vij. methaphisice. dicit
enim q: h̄o albus nō habet qd eo q: est ens per
accidēs siue aggregatū. Sed dignitas est ma
gis aggregatū q: h̄o albus: ergo dignitas qd
nō habet. Similiter de eo nō p̄cognoscit quid qd
figitur p̄ nomē: q: nō h̄t qd. sed plura qd aggre
gata: solū ergo de dignitate p̄cognoscit qd est.
rōne tñ q: syllogisim p̄t

Ad primā considerari sibi q: est cōple
rum sub rōne cōpleri acceptū. z isto modo nō
habet qd. Alio modo cōsiderat sibi q: est quod
dam cōplerum acceptū sub ratione incōpleri
z isto modo habet qd: z dñssintionē: ut sic enīz
significat per uocem incōpleri ut per hanc uo
cem syllogisimus. z concipit ab intellectu nfo.
z isto modo de syllogismo p̄cognoscit quid est
non tamē de dignitate sibi q: Ad h̄t intelligit: q:
Aristoteles intelligit de dignitate ut est cōple
rum acceptū sub rōne cōpleri. Ad aliud: per
idem p̄positio imediata non dñssint: sibi q:
est cōplerum acceptū sub rōne cōpleri. Ad
aliud similiter dicit negādo cōtē quētiam de di
gnitate p̄cognoscit qd est. ergo quid est: z ad
p̄bationem eodem modo sicut p̄ius: quia di
gnitas non habet quid h̄ habeat esse: qd enim
solum est alienus incōpleri qd est eōm intelle
ctus simplr. Ad rōnem cōtra hoc dicit q: eē
concomitās eētiam dignitatis. ideo sequitur q:
eētia dignitatis p̄cognoscit: sed ex hoc non
sequitur q: de dignitate p̄cognoscit quid: q: qd
solum est eius quod est obiectū intellectus sim
pliciter. eētia autem p̄t esse cōpleri z incom

pletur et cuiuslibet alterius entis. Ad aliud de
 propositione sicut prius. Ad rationem contra il-
 lud: dicitur quod haec particula significans verum vel
 falsum potest comparari ad propositionem sub ratione
 incompleti, et potest comparari ad propositionem sub
 ratione completi sicut ad hanc totam: hoc est ani-
 ma sub sua integritate. Primo modo compara-
 tur ad propositiones ut quid. Secundo modo com-
 paratur ad propositionem ut quale vel qualificans.
 Ad formam cum dicitur quod nihil est significans
 verum vel falsum nisi completum sub ratione com-
 pleti: dicitur quod hoc est verum qualitative: quid-
 dicitur tamen accipiendo verum vel falsum: pro-
 positio assumpta falsa est: quod solus hoc habet pro-
 positio accepta sub ratione incompleti. Ad aliud
 dicitur quod de dignitate non cognoscitur quod est quod
 per nomen significat: quod dignitas non habet unum
 quid sed plura congregata: ideo de dignitate
 non cognoscitur quid est: quod per nomen signifi-
 cat: eiusdem enim cognoscitur quod est quod signifi-
 cat per unum vel hunc unum quid etc. **Ad. vi.**

Queritur An de passione preco-
 gnoscatur quod est, quod sic vi-
 detur quod de passione cognoscitur quid est:
 ergo de ea potest cognosci quod est. Antecedens pa-
 ter per **A. B.** pro consequentiam. Quid est presup-
 ponitur si est: quod querentes quid est ignorantes si est
 nihil querunt. **Hic** dicitur quod de passione preco-
 gnoscitur quid est quod significat per nomen et tale
 quid non presupponitur si est. negatur ergo haec conse-
 quentia: de passione cognoscitur quid est: igitur quod
 est: quod tamen simpliciter presupponitur si est: sed sic
 de passione non cognoscitur quod est. **Contra**
 istud per **A. B.** qui. nisi. **r. v.** metaphysice dicitur
 quod quod significat per nomen: est vera defini-
 tio: et tunc redditur prima ratio. **Item** **A. B.** in se-
 cundo huius distinguit de definitione. una est
 definitio simpliciter et quod ref. altera est definitio quod
 nois: et istam attribuit non entibus. Cum igitur
 passio sit ens non habet tunc definitionem expri-
 mentem quod nois: sed simpliciter definitionem: et per
 prius simpliciter quod. **Item** ad principale passio scilicet de
 se: sed non ens sciri non potest: igitur oportet de passi-
 one cognoscere quod est. **Ad oppositum est** **A. B.**

Ad questionem de quod de pas-
sione solus

precognoscitur quid est quod significat per no-
 men: et huius ratio est quod in passione idem est ef-
 se et subiecto inesse: quod accidentis esse est inesse.
 Sed inesse passionis in subiecto peludis in de-
 monstracione: et hoc est suus esse. igitur esse passionis
 concluditur. non igitur cognoscere oportet passio-
 nem et ante conclusionem. **Item** de passione
 non potest cognosci simpliciter quod est: sed quid est sim-
 pliciter habet ex consequenti. Ratio huius est quod
 quid simpliciter presupponitur si est. sed de passione non
 cognoscitur si est vel quod est ante conclusionem: neces-
 se tamen est de passione cognoscere quod est quod si
 significat per nomen. Huius ratio est quod de pas-
 sione oportet aliqualem cognitionem habere ante
 conclusionem cum sit principium intergrans con-
 clusionem: quod et passione et subiecto sit conclusio
 in demonstratione ut prius habitum est: sed de ea
 non cognoscitur quod est nec quod est simpliciter. igitur
 ea necessario cognoscitur quid est quod signifi-
 cat per nomen et haec cognitio est indistincta: quod
 potest haberi ante cognitionem eius quod est quid
 simpliciter: sic cognitio ista? quod est: potest haberi sine
 cognitione quia est: potest enim cognoscitur quod
 significatur per equum: et tamen non cognovit
 quid dicitur simpliciter equi. Similiter de non
 ente cognoscimus quid significat per nomen.
 et tamen non cognoscimus quod est simpliciter nec quod
 est. **Contra** istam positionem potest argui. De pas-
 sione potest precognosci inesse subiecto quod in
 conclusionem concludatur passionem alicui determini-
 nare subiecto: prolo inesse. prius tamen est inesse sub-
 iecto quod inesse huius subiecto: et prius potest co-
 gnosci non precognoscendo posterius: ergo potest
 cognosci quod est de passione in communi. sed esse spe-
 ciale quod est huius subiecto inesse concludatur in con-
 clusione. **Hic** dicitur quod accidens non est ens: nisi
 si quod entis. si accidens proprium non est ens nisi
 quia proprii subiecti: **Ideo** impossibile est intel-
 ligere accidens proprium siue reale nisi intelli-
 gatur subiectum cuius est haec passio. **Ideo** non
 potest de passione precognosci esse: nisi preco-
 gnoscatur inesse proprio subiecto. **Unde** quod-
 quod enim intelligitur sicut est ens: passio autem
 est ens in aliquo subiecto determinato: et non
 est ens nisi quia talis entis: ideo intelligi non
 potest nisi sub habitudine ad tale ens: et per hoc
 ad formam: dicitur quod de passione propria non
 potest precognosci: esse in communi siue inesse
 nisi precognoscatur esse in proprio subiecto.

¶ Ad scđam sñr̄ dī. Ad p̄mā cōtra hoc: dī q̄
aliqui rō quā significat nomē est vera diffinitio
et hoc intelligit A. B. nō tñ est h̄ semp̄ uerū. p̄t
enim aliqui rō eē entis descriptio: et ista non est
vera diffinitio rei h̄ per nomē significet. ¶ Ad
aliud dī q̄ rō exp̄mēs qd̄ nois non semp̄ attri-
buif nō entib⁹: sed aliqui entī: entī tñ p̄t inesse
vera diffinitio rei h̄ per nomē significet. ¶ Ad
telligit q̄ rō exp̄mēs qd̄ nois: istī nō entī solū.
S; intelligit q̄ nō entī inest rō exp̄mēs qd̄ no-
minis ita q̄ nulla uera rō sibi inest. sed passio-
nī inest uera rō et rō etiā exp̄mēs qd̄ nois. Sed
uera rō nō p̄cognoscif de passione aſi p̄clonē.
sed solū p̄cognoscif qd̄ est qd̄ significat per no-
mē. ¶ Ad aliud dī q̄ nō ens nō p̄t sciri: id̄ seq̄
tur q̄ oportet passionē eē: sed tñ nō sequit̄ ulte-
ri⁹: q̄ eē p̄cognoscif aſi p̄clonē: q̄ in p̄clone
suum eē p̄cludit: q̄ sūi eē est s̄bo inē. ¶ Cōtra
positionē arguit sic. Inē s̄bo est aliud ab eē-
tia accētis: p̄t igit̄ eētia accētis supponi h̄
inē s̄bo de accēte p̄cludat in p̄clone: sed eētia
nō est i esse: p̄t igit̄ p̄cognosci de accēte qd̄ est
aſi p̄clonē (loquēdo saltē de eētie.) ¶ Dicit̄
q̄ eē accētis i suo s̄bo nō est aliud ab eētia. ¶ Cō-
tra istud: eētia p̄t intelligi nō intelligēdo ip̄az
subiecto accētis inē. p̄t enim accētis intelligi: h̄
nō intelligat ip̄m inē s̄bo. sed sufficiat q̄ p̄ue-
rit in s̄bo: sed nihil p̄t intelligi sine eē qd̄ est de
sua eētia: igit̄ inē nō est de eētia accidentis.
¶ Itē eētia accētis p̄stitit in indiuisibili. Pre-
terea fm̄ se nō suscipit magis nec minus: q̄ ma-
gis et minus in eētia uariat sp̄m: eētia tñ ac-
cidētis i s̄bo fm̄ tale eē: suscipit magis et min⁹:
igit̄ inē nō est de eētia eius. ¶ Itē si sic tñc hic
eēt nugatio. accētis est ens in s̄bo: q̄ accidētis de
sua eētia est ens in s̄bo: et exp̄mif est ens in
s̄bo: igit̄ idē bis ponit̄. ¶ Itē si sic tñc rectū et si-
mū eēt diuersē spēs: q̄ p̄ueniūt in aliquo ut i
cauo: et differūt eētia: q̄ per diuersa eē i s̄bo.
Sed eē i s̄bo sic eētia accētis. ergo cum in ali-
quo p̄ueniūt et in aliquo differūt spēs sunt: sed
h̄ est falsum. Si enim eēt spēs: tunc scia nālis
que est de simo eēt subalternata scie mathemati-
ce que est de cauo. et nō eēt scie diuersē h̄: me-
taphisice: et nālis: et mathematica cui⁹ opposi-
tū dicit̄ A. B. i. vi. metaphisice. ¶ Ad h̄ dī q̄
simū et rectū nō sūt diuersē spēs: q̄ nō differūt
per dīas intrinsecas et formales: sed per extrin-
secas ut per diuersas h̄tūdines ad subiecta.

¶ Cōtra istud: accētis p̄stitit in h̄tūdine eētia: h̄
q̄ h̄ id̄ qd̄ ē ip̄eret. S; diuersa h̄tūdine cau-
sal per cōparationē ad diuersa subiecta: igit̄ dī
uersa eētia accētis est ex diuersitate subiectoz.
Et igit̄ caui cui inest rectū tanq̄ passio: et no-
sus cui inest simū tanq̄ passio s̄nt diuersa sub-
iecta: igit̄ illa accētia erūt diuersa eētia: et spe-
cifice. ¶ Ad p̄mā illarū dī q̄ inē ip̄s⁹ accētis:
est duplex: qd̄dā est inē actu: qd̄ distinguit̄ cō-
tra p̄teritū et futurū: et tale inē nō est de eētia
accētis: q̄ accētis intelligit̄ p̄t sine h̄ q̄ actuali
s̄bo inest. Aliud est inē qd̄ p̄stitit in qdā h̄tū-
dine ad s̄bm: et isto mō inē est de eētia acci-
dētis: sicut enim sanū in urina nō p̄t cognosci
nisi in habitu die ad sanū in aīali: cui⁹ est signū.
Eodē mō accētis nō p̄t intelligi nisi in habitu
dine ad s̄bm: cui⁹ est dispositio. Accētis enim
nō est ens nisi q̄ entis: et nō intelligit̄ nisi sicut
est entis. id̄ necesse est dice q̄ inē fm̄ h̄tūdine
nē sit de eētia accētis: sed nō inē qd̄ est actu i
existere. ¶ Ad aliud dī q̄ suscipit magis et mi-
nus fm̄ sūi inē qd̄ est actu existere in s̄bo: illud
aut̄ nō est de eētia eē: sed fm̄ inē qd̄ p̄stitit in
h̄tūdine. Accētis nō suscipit magis nec mi-
nus sicut nec eētia. ¶ Ad aliud dī s̄r̄: q̄ dīcē
do accētis ens in s̄bo: ens accipit̄ duplex. uno nō
ens qd̄ est nomē. Alio mō ens qd̄ est p̄icipiū
qd̄ denotat actu eētis. p̄mo mō hic est nugatio
sicut si dī s̄ba p̄le ens: sicut enī. s̄ba est p̄le ens
eētia: ita accētis est ens in alio eētia. Sed mō
hic nō est nugatio: q̄ actu inē s̄bo nō ē de
eētia accētis. ¶ Ad aliud dī. q̄ rectū et simū
nō sunt diuersē spēs et rō hui⁹ est q̄ nō h̄t̄ dīā
nisi mālē: sicut dice. ¶ Ad rōnē contra h̄ dico
q̄ accētis p̄le est dispositio s̄bi et eētia: est talis
h̄tūdine: et tñ non oportet si subiecta sint diuersa
aliquo mō: q̄ accētia sint diuersa formaliter uel
specifice. S; qñ ita est q̄ accētia sunt passioes
subiectoz que fm̄ se sunt diuersa et formaliter:
tñ tales passionēs sunt diuersē formaliter: sicut
risibile et rudibile se h̄t̄ respectu hoīs et asini.
Sed nasus cuius passio est simitas: et cauis cu-
ius passio est rectū uel canitas nō h̄t̄ diuersita-
tē formale sed trī mālē. S̄nt enim diuersē par-
tes māles. hui⁹ qd̄ symbolū, id̄ simū et rectum
formale dīam nō h̄t̄ per h̄tūdine ad subiecta
et id̄ nō sunt spēs respectu caui simpli: si enī es-
sent spēs: tñ scia nālis eēt dī subalternata ma-
thematice sicut argutū est rē. *Questio. vii.*

Veritur an de subie

cto possit cognosci q: est q: non videt: tātū de pēdet pēlūō demōstratiōis a pēdicato sicut a subiecto: pēdicatum enim in pēlōne est passio: passio enim de subiecto pēlūdit: sed de passione non pēcognoscit q: est: igit nec de subiecto. ¶ Itē de rosa pōt demōstrari passio: et tū nō oportet semp supponē rosas esse: aliquid enim non est igit rē. ¶ Item hec est uera: hō est risibilis siue hō sit siue non sit: pōt enim risibile demōstrari de hoie: per diffinitionem hois que est uera de hoie siue sit siue non. Hec enim est uera hō est aīal rōnale. siue sit actu siue non: igit ad hoc q: passio de subiecto demōstrat nō oportet pēcognoscē de subiecto q: est. ¶ Item: eē que rit de subiecto: et qōnes sunt eōles numero rē. igit eē pōt sciri de subiecto per demōstrationē. Si ergo eē pōt de subiecto demōstrari: non est necesse pēcognoscē de subiecto qa est: q: qd demōstrat non oportet pēcognosci ante pēlōnem. ¶ Dic dī q: eē de subiecto querit non q: esse de subiecto demōstrat: sed q: eē de subiecto cognoscit alia via. ¶ Cōtra: eē in eēntia subiecti habet causam: est etiam posterius eēntia subiecti: pōt igit per illam cām de eēntia subiecti demōstrari. ¶ Dic dī q: eē non est posterius eēntia sicut passio: et iō nō pōt demōstrari de eēntia subiecti. ¶ Cōtra: scire est per cām cognoscē rē. iste ergo tres pōditiones sufficiūt ad hoc q: aliqd demōstratiue sciat: cū igit iste tres pōditiones replant in eēntia: respectu eē: igit eē de eēntia demōstrari pōt. ¶ Item demōstratio est ex pōmis ueris rē. sed in diffinitione demōstratiōis non ponit hec pōtula: q: illd de quo demōstrat sit passio. igit non requirit ad hoc q: aliqd de aliquo demōstrat q: sit passio eius. ¶ Item eēntia facit cognitionem de eē. aut igit facit cognitionē de eē simplr. aut quo ad nos: non quo ad nos: q: sic est notius q: eēntia: sicut patet. Cognoscimus enim subas sepatas eē non tū ipsarum eēsentiam: ergo eēntia facit cognitionē de eē simpliciter: et talis cognitio est p demōstrationē simpliciter. igit eē de eēntia simplr pōt demōstrari. ¶ Ad oppositum est Aristoniles uicēs: q: de subiecto pēcognoscit quid est: et quia est.

Ad qōnē dī q: de subiecto pēcognoscit utroq: modo an pēlōnem. de subiecto enim pēcognoscit qd:

q: qd subiecti est pncipale mēlūm in demōstratione. Nam mēdium in demōstratione est causa pēlōnis: et causa cognoscit an effectum. igit de subiecto pēcognoscit qd est: silr de subiecto pēcognoscit q: est: q: qd est pēsupponit q: est. quia non ens non hēt qd. ¶ Intelligēdum tū est: q: qd est non pēsupponit esse crisse: nec oportet tale eē pēcognoscē de subiecto sūm q: eē crisse distinctiuit pira pteritū et futurum. Sed eē qd pēsupponit de subiecto est eē sūm qd: sunt enim gradus entis: sū quo vnum ens ab alio differt. Alius est enim gradus eēndi qui considerat homini et asino h neutrum actualiter existit. Vel possēt dici q: eē qd pēsupponit: est eē non pēbitum in rerum natura. Illud enim de quo habet scia: oportet q: pērit: eē in pterito: uel possēt habere esse in futuro: uel q: nunc habeat esse.

Ad primā rōnē dicitur:

q: pēlō magis de pēdet a subiecto q: a pēdicato. Subiectus enim est causa pēdicati qd est passio. ¶ Ad aliud dī: q: pbat uerū: pbat enim q: de subiecto non oportet pēcognoscē: q: est actualiter existēs rē. ¶ Ad aliud per sēdem. ¶ Ad ultimus principale sicut dicebat: et ad rationem cōtra hoc dī: q: esse h: sit posterius eē: de eē tū nō pōt demōstrari: q: illud qd demōstrat de aliquo necessario hēt duas pōditiones: necesse enim est q: sit ens in aliquo genē per se: et necesse est q: in subiecto de quo pēcludit pēsupponit eē: sed eē neutram pōditionem hēt. nō enim est ens in genē: sed per reductionem est in eodem genē: in quo est eēntia. Silr eē in subiecto non pēsupponit eē: q: sic eēt pēcessus in infinitum. ppter hoc eē non pōt demōstrari: q: non est ens: quia nec suba nec accidēs per se loquēdo. ¶ Ad primam rōnem ptra hoc dī: q: supposito q: illud qd demōstrat in subiecto pēsupponit eē. tū pōt demōstrari si in subiecto causam hēat sicut rō pēcludit: sed eē in eēntia non pēsupponit esse ad eēntia. ¶ Ad aliud dī: q: requirit q: illud qd demōstrari debet in subiecto pēsupponat eē. et tūc pueniēt demōstrat si eēcludit q: pncipiis ueris rē. Similr rō pbat q: non oportet illud qd demōstrat de passione eē. et hoc est pcedēdum. pōt enim aliqui diffinitio materialis pēcludit de subiecto: per diffinitionem formalem siue finale. dī etiā q: eēntia nō facit cognitionē de eē: q: i eē nō pēcognoscit eēntia respectu eē. Ad. viii.

q **Ueritur** An cognitio pmissis si
 mul cognoscat p̄lo :
 q. nō videt: p̄missis se h̄nt i rōne cāe effi
 cētis respectu p̄lonis. s̄ efficiēs nō p̄tiner esse
 etiā nisi in d̄tute r̄ nihil agit ultra sp̄s suā. ergo
 p̄missis non faciūt cognitionē de p̄lone nisi in
 d̄tute: cognitio ergo p̄missis nō cognoscat p̄lo
 sil tpe s̄ p̄p̄ia rōne: sed t̄si in d̄tute r̄ potētia.
 ¶ Itē p̄missis se h̄nt ad p̄lonē in rōne cāe mā
 lis. S̄ q̄ causa mālis facit cognitionē de esse
 etu. p̄us tpe cognoscat causa q̄ effect̄: sicut in
 exēplo Aristotilis. vii. methaphisice. Suba eni
 p̄cedit oē accēs cognitione diffinitive r̄ tpe. er
 go p̄missis p̄us tpe cognoscat q̄ p̄lo. ¶ Itē
 p̄m Aristotilē. ii. p̄p̄. Cōtingit cognoscē oēs
 mulā ēē sterilē r̄ h̄ac ēē mulā r̄ dubitare an h̄e
 at aliqd in vētre: r̄ per p̄ns ignorare p̄lonē. er
 go rē. ¶ Itē multa sil: rōne qua mltā sunt: nō
 p̄nt intelligi ab intellectu. Intellect̄ enim nō in
 telligit nisi vnā intelligibile sil. sed p̄missis r̄ p̄lo
 sunt multa intelligibilia: ergo nō p̄nt sil cogno
 sci ab intellectu rē. ¶ Item intellect̄ in sillo
 gizādo disc̄rret successiue a p̄missis ad p̄lo
 nem: ergo successiue intelligit p̄missas. s̄ p̄mo.
 r̄ postea p̄lonem: q̄ intelligit disc̄rretōdo: non
 igit sil cognouit p̄missas r̄ cōclonem. ¶ Itē
 si sic: habitis p̄missis in palogismo accētis sta
 tim h̄bit p̄lo: r̄ ita non falleremur. ¶ Ad op
 positum est Aristotiles: dicit q̄ p̄missis sil co
 gnoscunt et̄ p̄lonē: sil enī iducēs cognouit.
Ad questionē ^{di.} q̄ cognitio p̄
 missis: sil tpe co
 gnoscat p̄lo: si cognoscat in rōne cause: cog
 nitio t̄ p̄mis p̄ncipis in se ut non applicatis in
 rōne cāe: nō oportet sil tpe cognoscē p̄lonē. p̄
 m̄a pater: q̄ causa r̄ effect̄ sil sūt r̄ nō sūt. Cau
 sa enī est p̄ncipiū eēdi effectū: s̄ eadē sunt p̄n
 cipiū eēdi r̄ cognoscēdi s̄ Aristotilē. ii. p̄p̄. mera
 p̄bice: ergo cognitio p̄ncipis i rōne cāe: sil tpe
 cognoscat p̄lo. sed pater p̄ Aristotilē. ii. p̄p̄.
 dicit enī q̄ p̄tingit cognoscē oēs mulā ēē sterilē.
 r̄ h̄ac ēē mulā. r̄ ignorare h̄ac ēē sterilē: nō ap
 plicādo istas ad iuicē: nec cōparādo minorem
 maiori. sic ergo pater q̄ p̄missis in se cognoscat
 p̄nt nō cognoscēdo p̄lonē. r̄ h̄e q̄ deficit ap
 plicatio. ¶ Iuxta h̄e sciēdi ut pater i. ii. p̄p̄. q̄
 p̄tingit scire triplr. Cōtingit enī scire in v̄si r̄ i p̄ti
 culari. r̄ b̄ duplr. s̄ actu r̄ hitu. In v̄si scit p̄lo
 q̄ cognoscat maior: nō cognoscēdo m̄orē. nec

p̄lonē s̄z se. q̄ cognoscēdo h̄ac p̄ se oīs mula
 ē sterilis: cognoscat i v̄si q̄ hec mula ē sterilis.
 Alio mō cognoscat p̄lo in p̄ticulari r̄ hitu: q̄
 cognoscat maior r̄ minor: s̄ t̄n minor: nō p̄si de
 raf actu ēē s̄ maior: r̄ istis duob̄ modis: p̄us
 nā r̄ ēē tpe: cognoscunt p̄missis: q̄ p̄lo i actu.
 Tertio mō cognoscat p̄lo actu: r̄ hoc q̄ co
 gnoscat maior: r̄ etiā minor: r̄ sil et̄ b̄ cognoscat
 minor: ēē actuali s̄b maiori. sic enī fit applica
 tio p̄missas in rōne cāe: r̄ isto mō ip̄ossibile ēē p̄
 missas cognoscat p̄us q̄si sil tpe cognoscat p̄lo
Ad primā d̄ q̄ p̄missis p̄nt in d̄
 tute p̄lonē. Ad sic
 i d̄tute t̄si q̄ regrat aliqd agēs p̄ qd̄ p̄missis fa
 ciūt sciaz de p̄lonē actu. S̄z p̄missis sic appli
 cate p̄ntēt p̄lonē d̄tute: sicut efficiēs dispositū
 p̄tinet effectū: efficiēs autē ponit effectū i actu in
 oī mā disposita. sic p̄missis applicate vetermia
 te tertio modo faciunt cognitionē de p̄lonē in
 actu. ¶ Ad aliā d̄: q̄ p̄missis h̄nt rōne cāe mā
 lis respectu p̄lonis. r̄ nō solā b̄ s̄ h̄nt rōne cāe
 efficiēs sic q̄ p̄nt sufficēter de se cognitiones
 de p̄lonē facit s̄b p̄p̄ia rōne: r̄ iō nō oportet q̄
 p̄us cognoscat p̄lonē tpe. ¶ Ad aliud d̄: q̄
 ista rō p̄bat q̄ p̄tingit cognoscē p̄missas nō ap
 plicatas ad iuicē ignorādo p̄lonē: r̄ b̄ intelligit
 Aristotiles. Si t̄n p̄missis applicetur ad iuicē: r̄
 m̄or: cognoscat ēē s̄b maiori t̄n nō cognoscat
 p̄missas r̄ ignoras p̄lonē. ¶ Ad aliā d̄: q̄ m̄
 ta p̄nt intelligi nō sub spē multor: s̄ b̄ spē v̄ni.
 v̄n p̄missis de p̄lo cognoscat i v̄no id̄sibili tpe r̄
 nō s̄b p̄p̄is spē: s̄z s̄b spē hitudis. ¶ Et si t̄n
 q̄ras: v̄n p̄uenit ista spē hitudo: ista hitudo
 nunq̄ scē spē i s̄sū: igit nec i intellectu. ¶ D̄ ne
 gādo p̄ntā: r̄ d̄ q̄ aliqd p̄t facē spē i intellectu
 qd̄ nō facit sp̄m i s̄sū. Suba enī cur ponit ab
 aliqb̄. nō facit sp̄m i s̄sū: r̄ facit spē i ielle
 ctu: silr̄ hec hitudo p̄missas ad p̄lonē spē facit
 i intellectu: p̄ quā intelligit: r̄ ēē p̄ quā p̄missis iel
 ligunt sil tpe: r̄ t̄n nō facit spē i s̄sū. ¶ Et q̄n q̄
 rif qd̄ causat h̄ac spē. ¶ D̄ q̄ sic hec hitudo h̄
 se ab intellectu causat: ita possibile est q̄ spē per
 quā intelligit ab intellectu causet. Intellect̄ enī
 opat oēs itēdoes: r̄ spē p̄ q̄ intelligunt. ¶ Ad
 aliud pater p̄ idē. Intellect̄ enī in acgrēdo co
 gnitionē p̄lonis p̄missas: p̄us tpe cognouit
 p̄missas q̄ p̄lonē. sic quodā mō t̄ps i quo co
 gnouit p̄lonē succēdit t̄ps i quo cognouit p̄
 missas: t̄n alio mō sil cognouit ista sic sil tpe q̄

iter h' tps r' illd nō cadit tps medii: si tñ acqſit
rit cognitionē de p'elone: in illo acqſito eē itelli
git p'miſſas r' ſil' p'elone m' tpe: ita q' nō ſit alia
ſuſceſſio t'pis i quo cognofcit p'elone ad t'ps in
quo cognouit p'miſſas. ¶ Ad aliō dī: q' aliqs
pōt falli p' fallaciā accēſit. ſz enī fallacia accē
tis alia p'elo ſequat' neceſſario ex p'miſſis ut illa
i q' tāta idēitas r' nō maior: p'cludit i p'elone q'
p'us ſuit i p'miſſis: tñ adhuc cognofcēs p'elōes
p't falli: ex h' q' ſi applicat: ſz ſcā ſceta applicatiōe
ſil' tpe cognouit q' p'elo ſequit': r' q' nō rē. Ad. in

Meritur ¶ An cognitio p'miſſis
in rōne cāe: ſil' nā co
gnofcat p'elo. q' ſic videt. cauſa ſm ſe
ad cauſatū referit. ſz cognitio vno corelatiuorū
cognofcit ſil' r' reliquū. (q' r'elatiua ſunt ſil' nā)
r' per p'ns cognitio vni: non magis depēdet a
cognitiōe alii: q' eōuerſo ergo rē. ¶ Itē ſi co
gnitiō p'miſſis in illo itātī nāe nō cognofcit eō
cluſio: tūc in iſta p'ortate nāe cognofcit cauſa
r' ignorat' cauſatū: ſz ignorato cauſato ignorat'
cauſa: cū ſint r'elatiua: ergo i iſta p'ortate cogno
ſcit ſil' cauſa r' ignorat': ergo oportet dicē q' co
gnitiō p'miſſis in rōne cauſe: cognofcit eōclu
ſio. ſimil' natura. ¶ Itē cognitio p'miſſis in
ratione cauſe: cognofcit applicatiō p'miſſarum
ad eōclufionē: ergo ſil' natura cognofcit appli
catio: quia cū applicatio ſit r'elatio cognofci nō
poteſt ſine extremis: ergo rē. ¶ Itē cognitio p'
miſſis ſil' nā cognofcit p'elo in potētia r' uli. ſz
ſicut potētia ſe hēt ad actū maioris: ita cogni
tio actualis p'elontis ſe hēt ad eandē maiorē: q'
cui' eſt potētia e' eſt act': ergo ſil' i eodē cogno
ſcit maior: ſumpta cū mīnori r' ſil' p'elo in actu.
¶ Itē ſi cognitio p'miſſis in eodē itātī nāe nō
cognofcit p'elo: tūc p't itellec' itelligē p'miſſas
r' ceſſare ab itelligēdo p'elone. r' ita ſi nō neceſſe
eſt q' p'miſſe ſil' nā cognofcant cū p'elontib'. poſ
ſibile erit q' itelligant p'us tpe etiā: q' eſt cōtra
Ariſtotile. ¶ Ad oppoſitū. cauſa p'or: eſt ſuo ef
fectu in ſua nā: ergo p'us nā p'nt p'miſſe cogno
ſci r' itelligi in rōne cāe q' effect'. ¶ Ad ad illud
q' cauſa p'us cognofcit nā q' effect'. ſi accipiat
cauſa p'or eo q' eſt cauſa. accipiēdo tñ eām ſub
intēctioe cāe: ſil' cognofcit nā cauſa r' effectus.
¶ Cōtra cauſa eſt ad cui' e' ſequit' aliud eē. hec
eſt diſtinctio cāe: ſz diſtinctio eōpetit diſtinctio ſb
ppia rōne. ergo cauſa eſt cauſa ſm q' p'ior eſt
nā ſuo effectū. ergo p'miſſe ſb rōne cāe p'cedit

effectū nā. ¶ Itē ad p'ncipale ſbim eſt p'us accē
te: cognitioe: diſtinctioe: r' tpe. r' ſbim eſt cau
ſa accētis: ergo illud q' eſt cauſa ſub rōne qua
eſt cauſa p'cedit effectū nā r' cognitioe. ¶ Itē
vñ' modus p'ortatis. eſt ſm que eē rei p'us eſt vñ
tate p'poſitionis ſm nām ſiue ſm cālitatē. r' tñ
in re iſta ſunt p'uerſibilia. ergo illud q' eſt cauſa
ſb rōne cāe: p'us eſt effectū. ſm nām ergo p'miſ
ſe p'us nā cognofcunt iſta p'elone ex h' q' ſūt. cā.

Ad q'ōnē dī ¶ q' notis p'miſſis i rōne
cauſe formalis: ſil' nā
p'elo cognofcit rōne effect'. tñ p'miſſe que ſūt
cāe p'elontis: nō p'ſiderate ſb rōne intēctiois cāli
tatis. p'ores ſunt nā p'elone r' p'us nā cognofcū
tur. ¶ P'mū oſtēdo: Cauſa que eſt ſub intēctioe
cāe ad alterū r' referit: ſed r'elatiua ſunt ſil' natura
r' ſm cognitioe nāle: q' vñ non pōt cognofci
niſi cognoſco altero: r' via ſca: ita q' neutrū p'nel
pali' a cognitioe alteri' depēdet magis iſta via
q' eōuerſo: tūc iſta duo ſunt ſil' in nā ſm cogni
tione: ſed r'elatiua ſic ſe hēt. q' cognoſco vno r'el
atiuo: cognofcit r' reliquū r' eōtra. r' magis
vñ nō depēdet a cognitioe alteri' q' eōtra:
iō ſunt ſil' in nā r' cognofcunt ſm nām. p'miſ
ſe ergo ſb rōne cāe ſil' nā cognofcunt cū p'elo
ne. q' ut ſic hēt rōne r'elatiua. Secūdo oſtēdo.
q' ſm illud q' ſunt: faciūt cognitioe de p'elo
ne: ita q' p'elo quo ad cognitioe depēdet ex p'n
cipiſ p'miſſas: tñ p'miſſe nō depēdet a cogni
tione p'elontis: ſicut illud q' eſt cauſa ab effectū
nō depēdet: ſed magis eōtra. S' q' vñ depē
det ab altero: nō eōtra: illō a quo depēdet eſt
p'us nā illo q' depēdet. Cognitiō ergo p'ncipio
rū q' accidit itēctio cālitatis: p'or eſt ſm naturā
q' cognitio p'elontis: ergo cognitio p'miſſis ſb
formali itēctioe cāe: ſil' nā cognofcit ēr p'elo ſb i
tēctioe effect'. tñ cognitio p'ncipiſ que ſūt cāe
p'elontis: r' nō ſm q' applicat nō oportet ſil' nā
cognofcē p'elone. ¶ Itē itelligēda eſt q' ſi p'
miſſe cognofcunt in ſe nō applicādo vñ alter
ri. tūc p'miſſe p'us cognofcunt q' p'elo in actu
tpe r' nā: ſi tñ p'miſſe deſcīare ad intēc' applſ
eē. Tūc ſil' tpe cognofcit p'miſſe r' p'elo tñ p'
nā cognofcunt p'miſſe: vñ applicatiō eſt illō ſine
q' ſi p'miſſe r' p'elo ſil' tpe cognofci: r' itelli.
Ad p'mā rōnē ¶ q' illa p'bat q' p'
miſſe ſb rōne cau
ſe ſil' nā cognofcūt cū p'elone. ¶ Ad aliō p' idē
¶ Ad tñ p' idē. Applicatiō enī nō p't itelli ſine

applicatis: imo sunt nāliter simul quo ad cognitionem: et id si cognoscunt: pmissis sub rōne applicati: necesse est simul natura cognoscere cui applicant pmissis: tñ qđ applicat non simul natura cognoscit. ¶ Ad aliud dicitur: qđ hęc cognitio potētialis psonis sit simul natura cum cognitione maioris tñ non oportet qđ accepta minori sub maiori ut cognitio actualis psonis simul natura sit enim cognitione maioris. ¶ Ad pbationem: dicitur qđ nō oportet actū cōparari ad actum: sicut cōparat ad potētiam. ¶ Ad ultimum dicitur qđ pūs natura cognoscunt pmissis qui applicant: qđ pōlo. Et tñ er hoc non sequitur qđ pmissis prius tpe cognoscant: et cum dicitur qđ in illo priori nature in quo intellexit intelligit pmissas ptingit pauare et per psequens ipm non intelligere psonem in eodem tpe. Sed pūs tpe pmissas: dicitur qđ non sequitur. qđ in eodē infāti tps sunt duo infātia nature: in quoz pōri itelligit pncipia: in posteriori cōclonem: et tñ simul tpe psonē: et huius causa est: qđ pmissis cum sint applicate recte: sunt causa efficiēs: et necessaria in ferēdi et cognoscēdi psonem: et sic in eodē tpe itelligunt pmissis et pōlo: et non fm pūs et posterius tpe: hęc fm prius et posterius natura. Si queras q̄liter est manifestum intellectui qđ pmissis et pōlo sunt diuersa fm numerum. dicitur qđ ex hoc est manifesta eorum diuersitas: qđ pōlonem non cognoscimus: nisi qđ p cognitio pmissis. ¶ Ad rōnes in oppositum dicitur: sicut dicebat. ¶ Ad rōnes cōtra hoc: dicitur qđ hec diffinitio causa est ad cuius cōtā. est diffinitio illius qđ est causa qđ. s. subiacet intētionī cause: et nō est diffinitio huius intētionis que est causa: ga loquēdo de istis intētionib⁹ formaliter: uel de aliquo accepto sub istis: non magis ad cām se quis effectus qđ cōtra. ¶ Alie rōnes pbāt: qđ pmissis que sunt cause prius natura cognoscuntur qđ conclusio rē. Questio. x.

Queritur de diffinitione ei⁹ qđ est scire: an sic dāda: qđ non videt: qđ aut est status in pncipiis pmissis: aut non. Si non tñ in pncipiis est processus in infinitum: sed infiniti non est accipere pncipium nec medium: et per psequens nec postremum: et sic non erit scituz: qđ est inchoatens: si sit status in pncipiis. Tñ sic quero an ista pncipia sciunt an non: si non. ergo cōclones non erit scire: qđ ignoratis pmissis ignorant po-

steriora: si sic et manifestum est qđ non per cām qđ ibi est stat⁹ ut cōcedit: ergo scire non est aliter per cām. ¶ Itē Aristoteles in scda psonē bulus dicit qđ pncipia magis sciunt qđ psones. qđ in quoz ppter qđ: et psones sciunt ppter pncipia. ergo pncipia magis tunc erit scita: et manifestū est qđ pncipia non sunt scita per cām qđ non hnt cām: ergo scire non est per cām semper per cognoscere. ¶ Item cognitio nra est ab hīs que sunt nobis magis nota: sed effect⁹ sunt nobis magis noti qđ cāe: hęc cause pūs natura sint magis note: et intellexit nra se hēt ad illa que sūt manifesta in natura sicut oculus noctue ad lumen solis. ergo cognitio nra est ab effectib⁹ ad cām: et non cōtra ergo rē. ¶ Item si scire esse per cām: nunqđ sciret res pfecte quousqz eēt de utēz ad pnam cām: que est psonis pncipis: sed causa pma est nobis impfecte cognita: ergo gliber effect⁹ impfecte cognoscit a nobis: sed b non est scire. ergo nihil scit sub ppa rōne: hoc est inchoatens: et ergo scire non est per cām cognoscere. ¶ Itē ptra scdaz pncipia cā dicitur qđ illi⁹ est causa: si ad cognitio nra cōclonem oportet cām cognoscere ut applicat ad effectus. sic pōlo nunqđ sciret sb ppa rōne sed sub ppa rōne relatiui: qđ cognoscere aliqd sb ppa rōne applicati est scire sub ppa rōne relatiui. ¶ Itē ptra hęc pncipiam: qđ impossibile est aliter se hēre de hīs que frequēter sunt sūt demōstrationes: cōtingit enī scire per demōstrationem qđ luna ecclī pfa: sed manifestum est qđ possibile est aliter se hēre. ergo male rē. qđ scit impossibile est aliter se hēre. ¶ Item de corruptibilib⁹ est scia. fm qđ corruptibilia sunt: et tñ corruptibile s: qđ corruptibile est possibile est se aliter hēre rē. ¶ Et hęc dicit qđ de corruptibili scia mobilis nō est scia ea rōne qua mobile est: sed fm qđ est immobile. ¶ Cōtra: de mobili fm qđ mobile est scia libri pncipioz: qđ de mobili fm qđ mobile scit demōstratiue qđ est in potētia ad terminum. ¶ Item si de mobili eēt scia sub rōne immobilis: tñ de aliquo eēt scia sub rōne sui oppositi. ergo oportet dicere qđ de mobili sub rōne mobilis sit scia: et tñ red dicit ratio. ¶ Ad oppositum est Aristoteles.

Ad qōnē dico qđ diffinitio bñ datur: ppter qđ scitūm qđ scire dicitur quoz modis: ut dicit Anconis. Est enim scire cōter. et sic sciunt ptingētia ad utriūlibet. Et est scire ppa: et sic sciunt con-

per An. 7. m. ad

et ingētia nata. Et est scire magis pprie: et sic sciunt tam pncipia q̄ p̄clones. Et est scire maxime pprie: et sic sciunt p̄clones per pncipia. Et isto q̄to mō scire est per cām cognoscere. et sic accipiēdo scire diffinit Aristoteles. ¶ Intelligēdum tñ quo ad hoc q̄ aliqd sic scias requiritur tres p̄ditiones: s̄m The. Primo requir q̄ sciat tur per cām: eadē enim sunt pncipia cēndi: et cognoscēdi: Causa enī est pncipiū alicui rei: ergo est pncipiū cognoscēdi. Secūdo requir applicatio cāe ad effectū: aliter nō cognoscit nisi in uli: uel in hitu: et nō in actu. ergo ad actualē cognitōnem requir applicatio pmissariū ita q̄ actuali cognoscit minor eē sub maiori. Tertio requir q̄ sciat sit necessariū et non possit aliter se hēre: et iste tres p̄ditiones inueniunt in hac diffinitio ne per tres p̄tulas positas. Prima p̄ditio in nūit per p̄mā p̄tula: cum dicitur dicitur. Secūda p̄ditio in nūit per scōdam p̄tula: cum dicitur q̄ illius est causa. et tertia per tertiam cum dicitur q̄ impossibile est aliter se habere.

Ad primā rōnem dicitur q̄ in pncipio est sciat. Et cum querit ulterius aut sciunt aut nō dicitur q̄ loquēdo de scia maxime pprie non sciunt pncipia p̄ma: q̄ cām nō hnt. loquēdo tñ de scia ppria uel magis ppria: pncipia sciunt esse non per cām: scire tñ qd Aristoteles diffinit est per cām. vñ equoq̄ de scire s̄m q̄ pncipia sciunt et conclusiones: que sciuntur per scire hic dicitur. ¶ Ad aliud dicitur q̄ pncipia magis sciuntur q̄ p̄clones. loquēdo de scia magis pprie: et sic intelligit p̄s. loquēdo tñ de scia maxime pprie s̄m q̄ scire diffinit hic: sic pncipia nō sciunt. ¶ Ad aliud dicitur q̄ cognitio nra a posteriori est simplr ab effectib⁹ ad cās: q̄ effect⁹ sunt notiores sensui. tñ nra cognitio est a notiorib⁹ ad minus nota. sed notior a nobis p̄nt intelligit dupliciter. Vno mō dicunt nob notiora: que sunt nobis notiora s̄m intellectu cōparando vnam cognitionem intellectuālē ad aliam. et sic pncipia p̄ma sunt nob notiora. ut dignitates: et isto mō nra cognitio simplr est a nobis notiorib⁹. Alio mō dicunt nobis notiora: que sunt notiora sensui. et isto mō scia nra non est simplr a nobis notiorib⁹: scia enī que est p̄ effect⁹: non est simplr scia et p̄pter qd: sed tñ q̄ est. ¶ Et cum dicitur q̄ pncipia non sunt nobis nota: cuz sint manifestata nāe: dicēdu est q̄ sic. ¶ Ad p̄bationem

dicitur q̄ Aristoteles. iij. methaphisice per manifestata nāe non intelligit pncipia sed subas sepatas. ¶ Ad aliud dicitur q̄ celo cognoscit per pncipia sub rōne relatiui. et non solus sub rōne relatiui. sed sub qdam rōne absoluta. et sub ppria rōne: p̄siderādo enim ecclōnem formalr: sub ratiōe causati: et pmissas formalr: sub rōne cāe: et sic cognoscit celo sub rōne relatiui per pmissas. si enim p̄sideremus p̄clonem s̄m se que inferi q̄ pmissis applicatis: sic cognoscit sub ppria rōne. ¶ Ad aliud dicitur q̄ eclipsa possit alit se hēre s̄m se: respectu tñ sue cāe non p̄t aliter se habere: posita enim interpositione terre inter solē et lunā: de necessitate ponit eclipsa lune. ¶ Tertio dicit Aristoteles: q̄ ista que frequēter eueniunt ut veniant in demonstrationē necessaria sunt. ¶ Ad aliud s̄m dicitur q̄ de corruptibili s̄m q̄ corruptibile dicitur non est scia: sed s̄m q̄ est immutabile uel incorruptibile. ¶ Ad scōdam q̄ de mutabili s̄m q̄ mutabile est scia et tñ s̄m q̄ immutabile. iste rōnes non sunt oppositē q̄ relate sunt ad diuersa: scia enim est de mutabili s̄m q̄ in se mutabile est. et est de mutabili s̄m q̄ est immutabile: nō in se: sed respectu passionis immutabilis: s̄m q̄ immutabilr aliq̄ passio. Inest mutabilr. ¶ Ad p̄mam in oppositum. cōcedo p̄clonem q̄ de mobili s̄m q̄ est mobile in se: potest eē scia: cum hoc tñ requir: q̄ sit immutabile respectu sue passionis: sub hoc intellectu: q̄ nō p̄t moueri a sua ppria passione in suum oppositum. ¶ Ad vltimū dicitur q̄ de mutabili sit scientia: sub rōne mutabilis: non tñ est scia de mutabili sub rōne sui oppositi: q̄ mutabile in se et immutabile respectu sue passionis: nō sunt opposita. sed ut sic vnum aliud cōcomitat. ex hoc enim q̄ est in se mutabile: immutabilr suscipit uel recipit passionem suam et. ¶ Quēsto. ij.

Veritur An demonstratio sit ex p̄ntis ueris et. et q̄ nō videt. De non ente p̄t eē scia demonstratiua: et tñ non ens non est uerum sed potius falsum: ergo non oportet scia demonstratiua q̄ sit ex ueris. ¶ Dicit hic q̄ de non ente simplr qd nullo mō est ens: non p̄t eē scia demonstratiua. ¶ Cōtra de uacuo et in finito aliquo mō est scia: et tñ ista simplr sunt non entia. ¶ Item de non ente p̄t sciri q̄ opponit enti: q̄ nō ens necessario opponit enti. ergo de non ente p̄t esse scia demonstratiua. ¶ Dicit dicitur q̄ de non ente s̄m

Posterioꝝ

q̄ est negatio entis quocūq; mō nō pōt sciri q̄
 ipm̄ opponit̄ enti: q̄ nō est possibile tale nō ens
 eē: q̄ q̄libet nō ens q̄tūcūq; sit nō ens est ens
 apud aiām: r̄ ut sic de nō ente pōt eē scia demō
 stratiua r̄ sciri q̄ opponit̄ enti. ¶ Cōtra. q̄ro de
 nō ente apd aiā: que est negatio ulr̄ entis apd
 aiām: aut opponit̄ enti apud aiā: aut nō: si nō
 ergo ens apud aiām: r̄ nō ens apud aiām: non
 opponunt̄: qd̄ falsū est: si sic ergo p̄tingit̄ scire
 ergo de nō ente apud aiām cōtingit̄ scire ipsū
 opponit̄ enti. tñ nō ens apud aiām simplr̄ est nō
 ens: ergo de simplr̄ non ente pōt eē scia. ¶ Ad
 p̄cipale r̄ emōstratio ad impossibile nō est ex ue
 ris: q̄ vna p̄missarū est falsa: ergo nō ois demō
 stratio r̄. ¶ D̄ p̄t̄ q̄ demōstratio ad impossibile
 est ex ueris: nō simplr̄: s̄ ex ueris respectu cōce
 dētis p̄positionē falsam eē uerā: qd̄ accipit̄ lo
 co p̄positis. ¶ Cōtra. si demōstratio ad impos
 sibile sic absolute et vna p̄positioe falsa. tñ hō
 q̄ demōstratio fm̄ se r̄ absolute nō semp̄ est ex
 ueris. Sed distincto debet cōpet̄ distincto pro
 quolibet eī: ergo hec distinctio nō h̄t̄ val: cum
 afficit̄ demōstratiōi nō cōpetat. ¶ Aliter v̄ q̄
 demōstratio ad impossibile quo ad aliquē p̄cessū
 est ex ueris. q̄ in tali demōstratiōe est triplex p̄
 cessus. An̄ ducens ad possibile ex p̄positi r̄
 vna affēpta. Alī est ab itereptione cōclōnis i
 possibilis: ad itereptionē p̄positis. Tertius
 est ab itereptione p̄positis ad ostēdēdū prin
 cipale p̄positū eē uerū. 23 ergo demōstratio ad
 impossibile nō demōstrat̄ quo ad p̄missū p̄cessū
 r̄ scōm̄: tñ quo ad tertū p̄cessum demōstrat̄ p̄
 h̄ p̄ncipiū de quolibet v̄ affirmatio uel nega
 tio. sequit̄ enim si de quolibet est affirmatio uel
 negatio uera: r̄ p̄positis nō est uera. ergo eī p̄
 ditoria est uera. ¶ Cōtra: demōstratio est ex p̄
 riorib̄: sed affirmatio notior est negatione: si er
 go demōstrat̄ ueritas affirmatiue et falsitate ne
 gatiue uel ex itereptione p̄positis: tñc̄ ostē
 dit̄ magis notū per min̄ notū: r̄ p̄his nō est
 demōstratio. ¶ Ad p̄cipale q̄ demōstratio nō
 est ex p̄missis ueris. videt̄ q̄ qd̄ v̄ per supabun
 dantiā vni soli p̄uenit̄: s̄ p̄missū d̄ per supabun
 dantiā. ergo si demōstratio sit ex p̄missis cōuenit̄
 vni soli. ergo nō est nisi vna demōstratio. r̄ per
 p̄his nisi vna scia. ¶ Itē posita hac p̄cula: sup
 flūū est ponē alia sequētia. p̄mo q̄ si demōstra
 tio eēt ex p̄missis supflūū eēt ponē h̄c p̄cula i
 mediatis: q̄ oia prima sunt imediata r̄ cōtra.

Itē posita hac supflūū ponē h̄c ex p̄riorib̄ r̄
 notiorib̄: q̄ sequit̄ demōstratio est ex p̄missis
 ergo ex p̄riorib̄ r̄ notiorib̄. ¶ Itē si demōstra
 tio sit ex immediatis siue ex p̄missis: tñ nulla esse
 demōstratio ex mediatis: p̄his est falsum: ergo r̄
 antecedens. Quia dicit Aristoteles p̄ topicōꝝ.
 q̄ demōstratio est ex immediatis. r̄ ex his que sūt
 imediata p̄ncipia: r̄ huiusmodi sunt imediata
 p̄ncipia: p̄cula patet. Cui inest effectiue vnum
 oppositorū: eīdē negat̄ reliquū mediātū r̄ im
 mediātū sunt opposita. ¶ Itē si demōstratio sit ex i
 mediatis siue ex p̄missis tñ nulla demōstratio
 eēt ab effectu ad eām: q̄ tñ demōstratio est a
 posteriorib̄. p̄his falsū s̄ Aristoteli. h̄. huius
 ergo r̄ antecedēs. ¶ Ad oppositū est Aristoteles.

Ad q̄onē d̄: q̄ demōstratio est ex p̄
 missis r̄ cui r̄ nō est q̄ demō
 stratio est syllogisim̄ facies scire. Hec est diffi
 nitio finalis demōstratiōis. r̄ scire est per eās cō
 gnoscē. ergo r̄. Vbi hec est p̄ma cōclō hui⁹ li
 bri sicut dicit Lino. r̄ pbat̄ per distinctionē fi
 nalē demōstratiōis. ¶ Intellegēdū tñ est s̄ 2 in
 consēnt̄: q̄ demōstratiua scia pōt accipi uel s̄
 q̄ est eadē cū demōstratiōe r̄ isto mōdō p̄
 sitio er̄: debet denotare eī cōstātiā eāe m̄llis: r̄
 tñc̄ est sensus q̄ demōstratio est ex p̄missis tanq̄
 ex causa m̄llis: q̄ p̄ncipia sunt eāe m̄llēs de
 mōstratiōis. Alio mō scia demōstratiua pōt
 accipi pro hitu acq̄sito per demōstratiōē. r̄ sic
 scia demōstratiua solā est cōclōnis in demon
 stratiōe. Ito mō hec p̄positio er̄ dicit̄ circum
 stātiā eāe effectiue siue originātis: q̄ scia demō
 stratiua que est h̄bit̄ cōclōnis est ex p̄ncipis
 ueris tanq̄ ex causa efficiēte uel origināte: quia
 p̄ncipia sunt origo scie cōclōnis. Hāc disti
 nitiō Aristoteles sic ostēdit. p̄mo declarat h̄c
 p̄culā ex ueris isto mō. qd̄ scit̄ in demōstratiō
 ne est uerū: sed uerū nō scit̄ nisi ex ueris. h̄z enīz
 uerū possit̄ syllogizari ex falsis. nō tñ sciri ex fal
 sis: q̄ falsum nō est: uera igit̄ demōstratio est ex
 ueris. Itē demōstratio est ex p̄missis q̄ ex prin
 cipis que sunt eadē. Itē demōstratio est ex im
 mediatis. q̄ si demōstratio eēt ex mediatis aut
 tñc̄ eēt p̄cessus in infinitū. aut eēt stat̄ ad ime
 diata. Ad est p̄cessus in infinitū. q̄ tñc̄ nihil sciri
 ref: si est status ad imediata habet p̄positū. Itē
 demōstratio est ex p̄riorib̄ r̄ notiorib̄: q̄ intel
 lect̄ n̄ in syllogizādo p̄cedit a magis ad mi
 nus notū: q̄ minus notū uel cōlter non facit̄

In demō
 ad p̄missis
 638

p̄bat̄ p̄missis p̄ncipis
 & d̄ p̄missis p̄ncipis

sciam de ignoto. Item demonstratio est ex cau-
 sis q: demonstratio facit scire & scire est per cau-
 sam cognoscere: ergo demonstratio est ex causis.
 ¶ Sciendum tamen est q: Aristoteles non ponit
 hanc particulam ex ppria q: hoc innuit per hanc
 particulam ex causis. Causa enim est ppria re-
 spectu illius cuius est causa. ¶ Si arguat q:
 quaedam sunt cause mediate & quedam imme-
 diate: & quedam pliculares & quedam comu-
 nes: ergo non oia causa est ppria respectu effe-
 ctus. ¶ Dicendum est q: siue sit causa mediata si-
 ue causa immediata: dno modo sit in eodem ge-
 nere: sufficiter est ppria respectu effectus: sed
 in diuerso genere non. q: non contingit demon-
 strare descendere a genere in genus. ut dicitur
 in octaua cōclusionone siue questione huius. simi-
 liter causa ut comunis est non causa effectus
 plicularis: sed oportet anteq: causet q: ad hanc
 effectum determinet. & ideo dicit Aristoteles
 hic inferius: q: demonstratio non est ex comuni-
 bus. sed ad determinatum genus appropia-
 tum: & hoc principium si ab equalibus equa-
 lia demas ea que relinquunt erūt equalia: non
 est principia ad demonstrandū effectū in geome-
 tria: nisi determinet ad gen: si oīecū geome-
 trie isto modo: ut si ab equalibus lineis equa-
 lia demas: illa que relinquuntur rē.

Ad prunam rationem

ste dicit sicut ad rōnem cōtra hoc: q: de uacuo
 & infinito non est sciētia demonstratiua: pbans
 aliqua passione positua de illis: s: solū ad pbā
 dū passione negatiua: ut puta uacuo non ēē rē.
 & sic demonstratio non pōt esse de non ente q: in
 tali demonstratiōe oportet p̄supponere q: est.
 sed de ista demonstratiōe non intēdit philoso-
 phus. uel aliter pōt dici q: de uacuo & infinito
 non est sciētia demonstratiua: q: non determi-
 nat de illis nisi quaten: illa remoueat a sua cō-
 sideratiōe. ¶ Ad rōnem in oppositum de nō
 ente dicit sicut dictum est. Ad rationem cōtra
 hoc dicit q: ens apud aiām est equoq: & ideo
 nō ens nō negat qōlibet: Jō posset stare q: non
 ens apud aiām opponeret enti apud aiām acci-
 pēdo ens & nō ens pro eodē significato. & simi-
 cū hoc pōt stare q: nō ens apud aiām: est aliqō
 ens apud aiām. sicut nō ens apud aiām entita-
 te sp̄ci: pōt esse ens apud aiām entitate generis
 q: ens apud aiām qd est gen: nō est ens sp̄ci.

Sed impossibile est q: nō ens apud alias neget
 ens apud aiām p quolibet ente uniuoce. ¶ Ad
 aliud dī q: demonstratio ad impossibile est ex ue-
 ris: quo ad certis p̄cessum. ¶ Ad rōnem cōtra
 hoc dī q: illa demonstratio quo ad certis p̄ces-
 sum qui est ex salutate p̄pōtesis negatiue ad
 ueritatem affirmatiue est ex notioribus sub ali-
 quo intellectu. falsitas enim negatiue dupli-
 ceter pōt cōsiderari. Uno modo in se: ita falsi-
 tas aliqua est ignota: q: ueritas affirmatiue.
 Alio modo pōt cōsiderari s: q: ista falsitas cō-
 cludit ex interemptione impossibillis ad qd de-
 ducitur. & sic falsitas p̄pōtesis notior est q: ue-
 ritas oppositi. & isto modo illa demonstratio est
 ex notioribus. ¶ Ad aliud dicit q: posita hac
 particula primis non sup̄fluit ponere immedia-
 tis. q: forte non oia principia sunt immediata.
 hec enim est p̄se prima. Homo est aiā: & ta-
 men medius habet per qd pōt demonstrari. Si-
 militer posita q: siue eadem: ut ex diuersa pro-
 p̄tate accipit. Ideo non est sup̄fluitas nec mi-
 nutio. ¶ Ad aliud dicit q: non sup̄fluit hec par-
 ticula ex prioribus. principia enim in se dicunt
 prima & absolute: sed propria dicunt per cōpa-
 rationem ad cōclusiones que sunt posteriore.
 & ideo posito vno non sup̄fluit alteri. similiter
 prima non est relatiua nisi per accidēs. nō ens
 refert p̄mū ad scēdū: nisi q: refert scēdū ad
 ad p̄mū. Posito enim q: nihil ēē ens in re
 natura p̄ter illud qd est ens p̄mū. Ad huc
 illud esset p̄mū & tamē non relatus ad scēdū
 nisi per accidēs: sicut scibile ad sciētiam. ¶ Ad
 aliud dicit: q: non sup̄fluit dicere ex causis: q:
 causa ex hoc q: est causa & ad hoc q: sit conclu-
 dens oportet q: sit propria: sed non oportet p̄m-
 cipiu esse propriū. Similiter ex alia rōne dicit
 p̄micipiu & causa: & ideo non sup̄fluit. ¶ Ad ali-
 ud cum dicit qd dicit per sup̄adū aiām rē: dī-
 cit q: Aristoteles non intelligit q: demonstra-
 tio sit ex primis simpliciter & extra genus: quia
 sic non ēē nisi trī vna demonstratio: uel saltē nō
 ēē nisi vna sciētia. Sed Aristoteles intelligit q:
 demonstratio est ex primis in genere. & q: in di-
 uerso genere scēti diuisa sunt principia. Illa
 enim sunt principia in arithmetica: & alia in ge-
 metria: ideo demonstratio est diuersa & multi-
 plicata sicut diuersa sciēti. ¶ Ad aliud cū dicit
 q: si demonstratio sit ex immediatis nulla ēē ex
 mediatis: dicit q: nō sequit. ¶ Ad pbatiōē dō:

Aristoteles intelligit q̄ demonstratio est ex im
mediatis finaliter: ut resoluendo oēs demonstratio
nes ad p̄ncipia p̄ma: sed ex hoc nō sequitur q̄ nul
la est demonstratio ex mediatis: p̄d̄ enim aliq̄ de
mōstratio eēt ex mediatis: d̄m̄ō finalit̄ sit ex im
mediatis: sed t̄m̄ sequit̄ q̄ nulla demonstratio fi
naliter est ex immediatis. ¶ Ad ultimum p̄cedo:
q̄ nulla demonstratio que est ab effectu ad cām
est demonstratio simpl̄: talis enim demonstratio
est: q̄ r̄ non simpliciter s̄m̄ Aristotilem: h̄c aut̄
d̄ffinit̄ demonstratiōes simpliciter r̄. Ad r̄i.

Veritur

An hec sit uera: An̄
quodq̄ p̄pter qd̄ r̄ q̄
non uidet̄. In istis inferiorib̄ per vir
tutem solla replunt̄ p̄strictio r̄ dissolutio. Sol
enim dissoluit glaciē: r̄ p̄stringit lut̄: r̄ t̄m̄ nō
sequitur q̄ in sole sit p̄strictio r̄ dissolutio. q̄ op
posita non sunt s̄l̄ in eodem: ergo r̄. ¶ Itē nō
sequitur iste est ebrius p̄pter vinum: ergo uinū est
magis ebriū: q̄ iste. Nec sequitur iste est calidus
p̄pter solem: ergo sol est magis calidus. Sol
enim non est calidus ergo r̄. ¶ D̄i q̄ ista p̄posi
tio est intelligēda in causis uniuocis: r̄ effectib̄.
ubi aliqd̄ uniuoce repit̄ in causa r̄ i effectu: ubi
etas aut̄ non uniuoce repit̄ in ebriō r̄ in uino q̄
in ebriō formalit̄. In uino d̄o effectiue: r̄ nō for
maliter. ¶ Cōtra. ferrū ignitū est calidū for
maliter r̄ lignum ignitum s̄l̄: r̄ t̄m̄ non sequitur
ferrū ignitum est calidū p̄pter lignū ignitum:
ergo lignum ignitū r̄. ¶ D̄i q̄ ferrum ignitū
est calidū: p̄pter lignū ignitū per accēs. lignū
enim ignitum nō calefacit nisi q̄ ignis. r̄ hec p̄
positio uniuocq̄ p̄pter qd̄ r̄. nō solum h̄t̄ in
telligi in causis uniuocis r̄. sed cum b̄ in cau
sis per se. ¶ Cōtra p̄bo q̄ est in huiusmodi cau
sis per se: q̄ ignis est causa uniuoca: respectu ca
loris: in ferre utriūq̄ enim calidū est formalit̄
s̄l̄ est causa per se: sicut etiam r̄h̄s p̄cedit: r̄ t̄m̄
non sequit̄: ferrus est calidum p̄pter ignē. ergo
ignis est magis calidus. q̄ an̄s est uerū: r̄ p̄ns
falsum. Ademus enim ad sensum q̄ equalis
quātitas ferri igniti uehemētius cōburit q̄ eq̄
lis quātitas ignis. ¶ Item p̄bo q̄ hec minor sit
falsa: per quam Aristoteles p̄bat cū ista maio
re p̄sonem. Cū Aristoteles dicit p̄sonē sc̄m̄
p̄pter p̄ncipia: q̄ p̄ncipia s̄z se nō sunt eādē p̄so
nis nisi in virtute p̄pter qd̄ erigit applicatio. er
go nō cognoscit̄ p̄pter p̄ncipia s̄m̄ se. ¶ Item
nō sequitur p̄lo sc̄it̄ p̄pter p̄ncipia. ergo p̄ncipia

sunt magis sc̄ita: q̄ ostēdēs est uerū r̄ p̄ns fal
sum: p̄ncipioꝝ enim est intellect̄: r̄ non sc̄ia s̄m̄
Aristotile in fine p̄nt̄: ergo hec est falsa: unum
qd̄q̄ p̄pter qd̄ r̄. ¶ D̄i q̄ q̄druplex est sc̄ia: s̄m̄
r̄ inconiēz. Coiter. p̄p̄ie. magis. p̄p̄ie. r̄ ma
xime p̄p̄ie. Cū Aristoteles intelligit q̄ sc̄ia est
p̄sonis t̄m̄ loquēdo de sc̄ia maxime p̄p̄ie. v̄
eta. Sed loquēdo de sc̄ia p̄p̄ie dicta. p̄sones
sciunt̄ p̄pter p̄ncipia r̄ p̄ncipia magis. ¶ Cōtra
accipio sc̄iam p̄sonis maxime p̄p̄ie: In talī
sc̄ia sciunt̄ p̄sones p̄pter p̄ncipia r̄ t̄m̄ nō seq
tur. ergo p̄ncipia magis sciuntur. ergo r̄.
¶ Ad oppositum est Aristoteles.

Ad qōnē

di q̄ hec est uera: unū qd̄q̄
p̄pter r̄. r̄ huius rō est q̄ il
lud qd̄ repit̄ in effectu r̄ causa: nobilit̄ r̄ excellē
tiā repit̄ in causa q̄ in effectu: q̄ est de rōne eādē
q̄ excellat effectu: si ergo aliq̄ p̄p̄ietas causet̄ i
aliquo ab aliq̄ causa: si illa p̄p̄ietas in illa cau
sa repiat̄ uniuoce: excellēt̄ repit̄ in causa q̄ in
effectu r̄. r̄ b̄ patet s̄l̄ per exēptū: Daḡ diligēt̄
p̄pter discipulū. tūc discipulus magis diligēt̄.
¶ Propter rōnē intelligēda est q̄ hec p̄positio
intelligēda est in causis uniuocis: r̄ per se: r̄ nō
in causis per accidens: r̄ equiuocis.

Ad primā

rōnē. di q̄ sol nō dissol
uit glaciē r̄ p̄stringit lutū
nisi per accēs: p̄p̄ia enim opatio causata a so
le: est per lutū calefacē: sed per accēs dissoluit
glaciē: q̄ calidū liquilla dissoluit per accēs: s̄l̄
p̄stringit lutū: q̄ per calorem et̄ p̄lar subtile r̄
d̄relingitur grossum. Hec aut̄ p̄positio uniuocq̄
q̄ p̄pter qd̄ r̄. intelligēda est in causis uniuo
cis: r̄ in causis per se. ¶ Ad aliud s̄l̄ di q̄ cali
dū nō est in sole formalit̄: quēdammodū est in cor
pore calefacto. Calidū enim est q̄litas actiua p̄
tines ad demētū. sed in sole nō est q̄litas actiua
formaliter: sed est in luce per quam sol efficit̄ ca
lidus. lux aut̄ nō est q̄litas actiua: s̄ actiua act̄.
¶ Ad primā rōnē p̄tra b̄ di q̄ hec p̄positio h̄t̄
intelligi in p̄positionib̄ per se r̄ uniuocis: s̄z si
gnū ignitū nō est per se causa caloris in ferro.
¶ Ad rōnē p̄tra hoc di q̄ hec cōclō est uera q̄
ignis est magis calidus: q̄ ferrū ignitū sic di
cit̄ vnus expositio. ¶ Ad p̄bationē di q̄ stat s̄l̄
q̄ ignis sit magis calidus q̄litative: q̄ ferrū: r̄
t̄m̄ q̄ minor sit caliditas in ferro ignito s̄m̄ quā
titatē. illa enim maioritas est p̄pter cōparatio
nē p̄tū māliū ferri: nō nō sequit̄ in ferro est ma

lor caliditas: ergo ferrū est magis calidū. ¶ Ad aliud dicitur qd pncipia scimus r ppter pncipia scimus pnciones: r cū dicitur qd regit applicatio: dicitur qd uerū est qd ppter pncipia trā considerata in se illa nō applicatio nō sciunt: r h̄ pcedit. ¶ Ad aliud sil r dicitur. ¶ Ad rōnē para b̄ dicitur: qd nō sequitur: pnciones sciunt ppter pncipia scia maxime pprie dicta: ergo pncipia maxime sciunt: qd h̄c nō arguitur in inuocis: scire aut maxime nō cōpetit pncipijs vniuoce r pncionib̄: qd pncionib̄ cōpetit formaliter: pncipijs trā effectiue. S; tñ loquēdo de sci re: qd est apphēsiō necessariōr: siue sint pncipia siue pnciones: isto mō scire vniuoce cōpetit pncipijs r pncionib̄: r isto mō pncipia sunt magis scita q̄ pnciones: h̄ mō accipiedo scire, r sic itel ligit Aristoteles: silr L in cōnitiōis exponit. Tñ dicit h̄c eē scdam pncionē hui' libri rē. Ad. xlii.

Veritur

An pncipia sint magis nota q̄ pnciones:

q̄ nō videt: qd si sic ergo pncipiū maxime p̄mū eēt maxime notū: cuiusmodi est hoc. Atq̄ p̄tingit sil eē r non eē: p̄ns salūm: pbo falsitate p̄ntis: si pncipiū p̄mū eēt notissimū in v̄itate: eī' oppositū eēt notissimū in falsitate. sed qd h̄ sit falsū pbo. qd in syllo ex oppositis supponit p̄o p̄potēsi oppositū p̄mū pncipiū: qd supponuntur d̄dictoria: r ex ista p̄potēsi deducit ad negatiōē eiu s̄dē de se: tanq̄ ad notū falsūm: uel magis icōueniēs: ergo negatio eiu s̄dē de se est notio: in falsitate: q̄ oppositū p̄mū pncipiū rē. ¶ h̄c dicitur: qd i syllogismo ex oppositis nō supponit oppositū p̄mū pncipiū p̄o p̄potēsi. qd nō supponunt d̄dictoria. sed trā alia p̄s d̄dictionis supponit p̄o p̄potēsi. ¶ Contra istō: aliq̄ p̄s d̄dictōis: silr utraq̄ p̄s d̄dictionis diuisim s̄pta in aliq̄ mō est p̄ns: sed p̄lo in syllogismo ex opposito est impossibilis. S; ex p̄tingēt accēpto p̄o p̄potēsi non sequitur impossibilē. igit pncipia nō sunt magis nota: q̄ pnciones. ¶ Alr dicitur qd in syllogismo ex oppositis supponit oppositū p̄mū pncipiū p̄o p̄potēsi: qd in aliq̄ mō spe ciali: min' nota sunt in falsitate: ulr tñ magis e notū oppositū p̄mū pncipiū in falsitate: q̄ negatio eiu s̄dē de se. ¶ Cōtra. Aristoteles dicit in p̄mō hui' qd pncipia nō sunt solū nota nob: s; nature: ergo opposita pncipiōr: notissima sunt in falsitate: nō solū nā: sed nobis. ¶ Itē negatio eiu s̄dē de se: nō ponit opposita in actu: s; in p̄cēta. Sed oppositū p̄mū pncipiū ponit ea i actu

ergo notio: est impossibilitas: qd accipit oppositū p̄mū pncipiū q̄ negatio eiu s̄dē de se. ¶ Item pncipia nō sunt scita: ergo nō sunt magis scita q̄ pnciones. Atq̄ eadē patet: qd si pncipia essent scita: eēt p̄cessus rē: ergo nō eēt pncipiū p̄mū. ¶ Itē qd est notū per eām: est magis notū q̄ il lud qd nō est notū per eām. Verbi grā p̄lo in demōstratiōe ulli est magis nota q̄ p̄lo in demōstratiōe p̄ticulari: qd in demōstratiōe ulli: cognoscit per eām: in p̄ticulari non: s̄m Aristotile. Sed pnciones demōstratiōis sunt note p eām: pncipia nō per eām: ergo pncipia nō sunt notiora q̄ pnciones. ¶ Itē pncipiū r p̄clusio nō sunt cōparabilia s̄m cognitiōē: ergo pncipiū nō est magis notū q̄ p̄clusio. ¶ S̄c̄quētia patet qd cōparatio solū est in vniuocis: s̄m Aristotile vij' p̄p̄icōr. sed pncipiū r p̄lo quo ad cognitiōē nō sūt vniuoca: qd cognitiō p̄clusiōis est per eām: sed cognitiō pncipiū nō est per eām: ergo equoca est cognitiō. ¶ Itē si pncipiū eēt magis notū q̄ p̄clusio r per p̄ns p̄clusio minus nota: tūc p̄clusio aliq̄ h̄ret de noto r aliq̄ de opposito: ut de ignorātia sil: patet in simili qd qd est pallidū est minus albu q̄ albu: s̄ h̄t aliq̄ de albedine r aliq̄ de nigredine: ergo p̄clusio erit in pte nota r in pte ignota: s; minus nota q̄ pncipiū. r ulterius sequitur: qd cōclusio nō sit simplr scita. ¶ Itē si p̄clusio sit minus nota q̄ pncipiū: tūc sequerēt qd nobilius ordinaret ad min' nobile: tanq̄ ad finē: p̄ns salūm. ergo r affecdēs: pbo p̄ntiā: qd si cōclusio sit minus nota q̄ pncipiū ignotior est r incertior q̄ pncipiū: sed pncipiū ordinat ad p̄clusiōē: ergo maius nobile ad min' nobile. ¶ Itē p̄clusio in demōstratiōe est necessaria: sed v̄itate nihil est v̄ritas: ergo nihil p̄t eē notius in v̄itate q̄ cōclusio in demōstratiōe: nō igit pncipia sūt magis nota. ¶ Ad oppositū ē Aristoteles dicit: pncipia eēt magis nota q̄ pnciones:

Ad questionē

dicitur qd sic: Cuius rō est: qd vniuocis ppter rē. ¶ Cōclusiōes sunt note ppter pncipia ergo pncipia sunt magis nota. ¶ Itē hoc pbat Aristoteles per v̄nā rōnē: qd si pncipia essent min' nota: uel eāq̄lter nota cū p̄clusiōib̄: tūc ignotū eēt magis uel eāq̄lter notū cū eo qd est notū: p̄ntia patet sic: habita cognitiōe pncipiōr adhuc in isto p̄sori nāe p̄clusio est ignota r pncipia sunt nota. Si ergo diceat qd p̄clu

iones sunt magis note uel eſſiter cū pncipiis tunc ignotus eſt magis notū q̄ illud quod eſt notū. uel falſe eſt eſſiter notū cū eo qd̄ eſt notū. h̄ eſt icōueniēs: ergo oportet dicē q̄ pncipia ſunt magis nota q̄ cōclones. ¶ Itē h̄ pōt. pba ri alla rōne: q̄ cōclō nō ſit magis nota q̄ pncipii: q̄ nihil agit ultra ſuā ſtūrē. Hoc pater q̄ uir' eſt ultimū potēte r̄ nihil agit ultra ultimū potētie. S̄z pncipia p̄ ſuā ſtūrē ſunt cāe celo nis. ergo maiorē cognitionē nō pnt facē in cō cluſione q̄ ipſa h̄nt de ſe: nec rātā cognitionem faciūt de celōne quātā h̄nt de ſe. Probo: q̄ de ratione cauſe eſt q̄ quicqd̄ reperitur in effectu r̄ cauſa: excellētius reperitur in cauſa.

Ad primā rōnem di ſiē dice-
bat ultimo
q̄ aliqb' latet ea que ſunt oppoſita eē oppoſita: q̄b' tñ nō later negatio eiufdē de ſe. ¶ Intelligē dū tñ circa ſtud: q̄ rādēs nunq̄ pcederet op poſita ſub rōne oppoſitoꝝ eē ſil' uera, hoc enim eſt ſibi notiffimū in falſitate: ea tñ que ſunt: op poſita: aliqñ pcedit eē uera: nō pferēs vnus ad alterū ſiē ptingit in diſparatione. q̄ rādēs pce dit vnū oppoſitoꝝ. r̄ poſtea per latētis interro gationes uel per alias cautelas factas ab oppo nēte pcedit alterū oppoſitoꝝ nō pferēs ſecū dū ad p̄mū: r̄ poſtea oppoſita pceſſa recolligit ad i uicē pcludēdo ex h̄is negationē eiufdē de ſe nō uocēdo ad aliqđ non falſum: ſed ut manifeſter ea que pcedunt a rādēte eē oppoſita. ¶ Ad ſor mā: dī q̄ oppoſitū p̄mi pncipiū eſt notiffimū in falſitate: qd̄ eſt oppoſita ſil' eē uera: q̄ illud con cedif eē notū in falſitate tā ab opponēte q̄ a rā dēte. ppter qd̄ rādēs nō ponit p̄o p̄poteſi: pcederet tñ illa p̄dictoria: nō pferēs vnū ad ali ud. ſed nunq̄ pcederet p̄dictoria ſub forma p̄ dictorioꝝ eē ſimul uera. ¶ Ad p̄mā rōnē cōtra h̄: dī q̄ illa uerū pcludit. p̄ma enim pncipia ſūt nobis notiffima in uitate cognitioſi ſimilis: r̄ eti am eoz oppoſita ſūt notiffima in falſitate: r̄ id̄ oppoſitū p̄mi pncipiū ſub p̄p̄ia forma a nul lo pcedit ſi illa ſit q̄ ſunt oppoſita r̄ ad iuicē cō ferant r̄ actualitē p̄siderant: tñ ea que ſunt oppo ſita pnt aliqñ latē in aliq̄ m̄. S̄z cognitioſi ter minis magis notū eſt (oppoſita eē ſil' uera) in falſitate: q̄ negatio eiufdē de ſe. ¶ Ad aliud dī q̄ negatio eiufdē de ſe nō icludit p̄dictoria niſi in potētia: ſi aliq̄ icludat: r̄ oppoſita ſub oppo ſitoꝝ forma actu icludat, id̄ ſequit q̄ negatio eiuf

dem de ſe: nō eſt notio: in falſitate: q̄ ſunt op poſita ſil' eē uera: aut ea que ſunt oppoſita actu alter: pferēdo vnū oppoſitoꝝ alteri. S̄z cauſa q̄re hō uocipif in pcedēdo oppoſita: eſt ppter h̄ q̄ nō pferēt vnū ad aliud. ¶ Ad aliud pncipale: dī q̄ in ſyllogiſmo er oppoſitis nō pcludit de ſe uocēdo ad aliqđ manifeſtū falſum. Sed multitudinē icōueniētū. id̄ eū h̄ bene ſtat q̄ op poſitū p̄mi pncipiū ſit notiffimum in falſitate. ¶ Ad aliud dī: q̄ loquēdo de ſcia p̄p̄ie uicra: r̄ etiā de ſcia magis p̄p̄ie uicra: que ſcia eſt app̄ hēſio uiratis neceſſarioꝝ: ſm̄ h̄c ſciaz pncipia ſunt magis ſcita q̄ celōnes in h̄c ſciaz pncipia ſunt magis ſcita q̄ celōnes uel uicrum eſt r̄. ¶ Ad aliud dī: q̄ hec iterimif. illud qd̄ eſt notū per cām eſt magis notū illo qd̄ nō eſt notū per cām: uera tñ eſt cū ut ſicq̄ cognofcibile natū eſt cognofci per cām: ſed pncipia p̄ma nō ſunt na ta cognofci per cām: q̄ cām nō h̄nt. r̄ celōnes nate ſunt cognofci per cām: id̄ creptū in oppo ſito nō tener. Illud enīz qd̄ ſcit per demōſtrato nē ulem magis ſcit: q̄ qd̄ ſcit per demōſtrato nē p̄ticularitē: q̄ utrūq̄ eſt natū cognofci p̄ cām q̄ igit qd̄ cognofcit per p̄ticularitē demōſtrato nē nō cognofcit per cām. demōſtrato aut̄ illis facit cognofcē p̄ cām: id̄ ibi tener: h̄c nō. ¶ Ad aliud uico q̄ pncipia r̄ celō ſunt cōparabilia. ¶ Ad iprobationē dī q̄ h̄ vnū cognofcat p̄ cās r̄ aliud nō: r̄ per p̄is in ſcia maxime p̄p̄ia non ſint cōparabilia. tñ accipiedō ſciam tertio mō uicra que eſt app̄hēſio uiratis neceſſarioꝝ: in h̄ ſunt cōparabilia: p̄us entz dicebat q̄ quō: mo dis dī ſcire. Coiter r̄ p̄p̄ie: magis p̄p̄ie: r̄ ma xime p̄p̄ie: vnū tertio mō cōparabilia ſūt. ¶ Ad aliud dī: q̄ cōclō eſt p̄tim nota r̄ p̄tim ignota. er h̄ q̄ eſt nota p̄ p̄ncipiū. r̄ q̄tā eſt de ſe eſt igno ta: ſed er h̄ nō ſequit q̄ ſit ſcita. ¶ Ad aliud qd̄ dī q̄ cognitio pncipioꝝ ordinat ad cognitionē cō cluſionis p̄fectā. Cōcedo: ſed er hoc nō ſequit q̄ nobili' ordinat ad mīn' noble. pncipiū enim in q̄tā in eo eſt ſcia celōnis in ali' r̄ mō cōcluſo: ordinat ad p̄fectā cognitionē celōnis r̄ in p̄t ulari: r̄ ita quo ad h̄ imp̄fectū ordinat ad p̄f ectā. ¶ Ad aliud qd̄ dī: q̄ uitate neceſſaria nihil eſt uerū. Cōcedif. p̄t eē tñ certi' aliqd̄ in uita te r̄ notū. uel p̄t uici per iteremptionē illius p poſitionis: q̄ uitate neceſſaria alicui' celōnis: p̄t aliqd̄ eē uerū. Illud enīz eſt magis ne ceſſariū r̄ per cōſequēs magis uerū: cui' nece ſitas r̄ ueritas ab alio nō depēdet: q̄ illud cui'

necessitas dependet ab alio. **Ad. xlii.**

Veritur an cōclusio

fit necessaria in demonstratione: ut hec fit necessaria. homo est risibilis. q. non videt. q. sequitur. homo est risibilis. ergo hō est. Cōsequens est cōtingens: ergo et antecedens: q. ex necessario non sequitur cōtingens. Cōsequētia patet q. accens reale sbo in eē supponit sbo eē simul. q. est supponit si est. **V**idetur hic q. accens est duplex: quoddam qd sequitur sbo in actu ut albi et nigri. quoddam sbo in apertitudine ut risibile: q. oē nō terminatū in bile significat per modū apertitudinis. Sed accens cōsequens sbo in apertitudine nō supponit sbo in: accidens pns sbo in actu supponat sbo. Apertudo enim pōt fundari in nō ente. **V**erbi grā. Cecus apertus nat' est vidē et tñ nō sequitur cecus actu videt: nec sequitur ergo cecus pōt vidē. sicut est hic: non sequitur: hō est risibilis ergo hō actu est risibilis. **C**ontra apertudo sbo in quā cecus pōt vidē fundat in eo qd est cecus tanq. in sbo: q. in eodē sbo hōc fieri habitus et pnatio: sicut ergo sbo in cecitatis est: eodē mō sequitur q. sbo in risibilis est. ergo sicut sequitur hoc est cecus: ergo illud qd est cecus est: eodē mō sequitur hō est risibilis ergo hō est. **I**te q. apertudo nō possit fundari in nō ente videt. querō enim de apertitudine aut est sba aut accidens: nō sba ut manifestū est. si sit accidens: et accidens reale nō pōt fundari in nō ente: q. accidens est alteri inherēs et nō enti nihil inheret. ergo et. **I**te q. risibile nō solū cōsequat hoīem sbo in apertitudine videt: sicut dicit expositor: passio in sbo lecto hōc duplīcē rōnē cāe. s. rōnē cāe efficiētis et mōlis. sed impossibile est aliqd hōis cām efficiētē in sbo. s. mō cōsequat sbo in apertitudine solus ita q. nō sbo in actu. ergo et. **I**te si hec fit necessaria: **D**is hō est risibilis: ergo quilibet singularis necessaria. sed pns est falsum. ergo et antecedens. **C**ōsequētia patet. **F**alsitas pntis sicut patet. q. hec est singularis eius: sources est risibilis: et hec nō est necessaria. s. enim pōt corrupti. ergo nō est de necessitate risibilis. **V**idetur hic q. hec est necessaria absolute. ois hō est risibilis: et tñ non oportet quālibet eius singularē absolute eē necessaria: q. necessitas illis cōtinuat per pntinas singulariū generationē: ideo absolute necessaria est: sed singularia corruptibilia sunt. ideo in illis nō est necessitas absoluta. **C**ontra istud

per te veritas huius cōtinuat per successivam generationē: hec tñc ois hō est risibilis nō verificat. pro isto antichristus est risibilis. q. nō dux generat: et tñc ego arguo sic. Antichristus nūc nō verificat. ppositio: solū ergo tñc verificat pro suppositis pntib': sed suppositis pntib' pōt pōt inesse et nō iesse q. corruptibilia sunt: ergo veritas hui' ppositio: nō est necessaria sed pntingēs. **N**ō enim hōc veritate nisi a singularib'. hoc est falsum. ergo nō est vidē q. necessitas saluat per pntinā gnationē. **I**te sequitur ois hō est risibilis. ergo ille est risibilis per locū a toto in quāitate: pns nō est necessariū: ergo nec antecēdēs. **V**idetur hic per iterationē pntis nō enis sequitur ista. ille hō est risibilis. sed sequitur sbo in quāitate: iste homo dicitur est risibilis: et sic singularia necessaria sunt sub pditione. tñ nō sunt necessaria absolute. **C**ontra istud. si ullus sit necessaria: pnt' s. q. singularia sunt necessaria sub pditione: tñc hec est necessaria: temp. curris: q. quilibet singulare est verū sub pditione. hec enī est vera. dum tu curris. in. a. tu curris. sicut hec dicitur tu curris. in. b. tu curris. et sic quilibet singularis est necessaria. ergo hec veritas est necessaria. tenet similitudo: q. sicut ois dicitur veritas ppositio: que notatū significat: ita temp. dicitur veritas temp. cōsignificat per. a. b. et. **I**te tñc sequitur. **D**e qd est quā est necesse est eē. ergo oē qd est necesse est eē: si a veritate cōditionata singulariū possit inferri veritas absoluta utilis. **I**te reducit rō sic. ois hō est risibilis: ergo iste: sine cōditione. pbo: q. sic sequitur singulare sicut in veritate ullis pntinet. s. in veritate hui' ullis pntinet simpliciter nō sub pditione. ergo singulare sequitur sine aliq. pditione. **V**idetur ad rōnē q. hec ppositio: ois hō est risibilis. est necessaria absolute. et hui' rō est: q. risibile est passio hoīs. et passio consequitur spēm rōnē potētē actiue et tō nō pōt ei nō iesse: sicut calefacere non pōt non inesse igni: quia consequitur ignem rōnē potētē actiue. ideo est q. hic est necessaria habitudo. s. in hoc. homo est risibilis. et ita absolute necessaria. **I**ntelligendum tamen est: q. passio que est necessaria de specie: est necessaria de contentis sub specie: non sub pposita ratione. sicut ait Aristoteles. sed sub propria ratione speciei in quantum speciem dividunt: ideo singulare huius universalis debet sic accipi: iste homo in quantum homo est risibilis et sic de alijs: et sic intelligendo sunt

Posterioꝝ

absolute necessarie. ¶ Ad pbationē dī q: h̄ iste hō possit nō ēē fm̄ sc̄: tñ inq̄tū hō nō pōt nō ēē
 ¶ Cōtra istū p̄mo p̄bō q: nō seq̄t si passio egre-
 diat a potētia actiua subiecti q̄ pp̄ hoc, necessa-
 rio iste hō. Secūdo p̄bō q: ex hoc q: ex tali po-
 tētia actiua egredit: seq̄t p̄positū: 2 tertio ostē-
 do q: necessaria h̄itudo: nō cōcludit p̄pōnē ne-
 cessaria ēē. P̄mū patet sic: sicut ambulare p̄-
 gredit ex potētia actiua hoīs: q: hō ambulat: 2
 nō fm̄ potētia passiuā sed actiuā: 2 tñ nō est ne-
 cessaria: ergo p̄dicatum egredi a potētia actiua
 subiecti: nō cōcludit p̄pōnē ēē necessariā. Secūdo
 ostēdo: potētia nō pōt ēē in nō ente ut in subie-
 cto: nec in ente tñ apud aīas: q: ens apud aīam
 potētia actiua nō h̄t: sicut patet de figuris: 2
 secūdis itētionib⁹. Si ergo potētia actiua est in
 aliquo ente reali ut in subiecto: sequit̄ ergo q: si
 passio egredit a potētia actiua subiecti: neces-
 sario est subiectū ēē: 2 hoc est p̄positū. Tertius
 patet in hīs que frequēter sunt: 2 nō semp: cu-
 iusmodi est eclipsis lune: ubi est necessaria h̄i-
 tudo: q: quicūq: est iterpositio terre iter soles 2
 lunā: tñ cōtra eclipsat: 2 tñ h̄c nō est necessaria
 luna eclipsat: ergo necessaria h̄itudo nō cōclu-
 dit necessitatē absolute. ¶ Itē reducit̄ rō: sicut
 p̄us. h̄c singularis iste hō est risibilis: in v̄tute
 ulis ponit absolute: ergo absolute seq̄t sine re-
 duplicatōe: sed h̄c est falsa: iste hō est risibilis
 ergo ulis falsa. ¶ Aliter dī q: h̄c sit necessaria
 oīs hō est risibilis absolute siue hō sit siue nō sit
 q: siue sit siue non sit passio hoīs est necessaria
 de subiecto: q: qd̄ sc̄it necessariū est: 2 alteri⁹ dī
 q: quicūq: singularis necessaria est absolute: p̄-
 pter eādē rōnē. ¶ Ad pbationē dī q: nō sequit̄.
 iste homo pōt nō ēē. ergo pōt nō ēē risibilis: q̄a
 ad necessitatē p̄positionis: nō requirit actualis
 existētia extremoz. ¶ Cōtra istud: hō nō semper
 canescit: q: hō nō semp̄ est. ergo a simili nō semp̄
 est risibilis: q: nō semp̄ est: 2 ulterius sequit̄
 q: nō de necessitate sit risibilis si nō semp̄ sit: er-
 go ex opposito sequētis seq̄t hō de necessitate
 est risibilis: ergo hō de necessitate est. ¶ Itē en-
 titas cōpositionis est ex entitate extremoz: er-
 go veritas p̄pōnis est ex veritate extremoz: q:
 eadē sunt p̄ncipia veritatis 2 entitatis: si ergo p̄-
 positio sit vera: oportet intelligē extrā ēē. ¶ Itē
 p̄mo p̄t̄ermentis dī q: cōpositio est quā sine
 compositis non est intelligibile. Sed quod nō
 cōtingit: intelligē sine aliquo nō p̄tingit ēē sine

illo: q: ex opposito sequit̄ oppositū. si igit̄ cōpo-
 sitionē nō cōtingit intelligē sine extremis. ergo
 nō cōtingit ēē sine entitate extremoz: sequit̄ er-
 go hō est risibilis. igit̄ hō est. 2 sicut fontes est
 rissibiles ergo fontes est. ¶ Ad oppositū est Aristo-
 teles dicēs. q: cōcōlo demōstratiōis ē necessaria
 in ista littera q̄m̄ impossibile est aliter se habere.

Ad qōnē dī: q: h̄c est necessaria oīs
 hō est risibilis. Cul⁹ rō ē h̄c
 q: pōt ēē cōclusio in demōstratiōe: q: p̄dicat̄ pas-
 sio de s̄bo. S; cōlo demōstratiōis sc̄it p̄ demō-
 stratiōe: sed qd̄ sc̄it impossibile est alit̄ se h̄ere. 2
 qd̄ impossibile est alit̄ ēē. est necessariū ergo a p̄-
 mo ad ultimā h̄c est cōcōlo in demōstratiōe
 ergo h̄c est necessaria: 2 etiā quibet singularis ē
 necessaria absolute. Modus tñ ponēdi singula-
 re est diuersus apud diuersos. Quidā enīz pō-
 nūt ei⁹ singulares sic: iste hō inq̄tū hō est risib-
 lis: 2 h̄ p̄p̄ rōnē positā in sc̄ba rōnē ad sc̄bz
 argumētū. passio enīz est necessaria de cōtēntis
 p̄p̄ h̄ q: est necessaria de specie: 2 ita de cōtēntis
 est necessaria sub rōnē sp̄i 2 nō sub p̄p̄ia rōnē
 q: sub p̄p̄ia rōnē singularia sunt corruptibilia.
 iste ergo sunt singulares iste hō inq̄tū hō est ri-
 sibilis. nō intelligēdo q: h̄c reducat̄ singulā
 sit p̄ termini q: sic nō cōt̄ singulares isti⁹ ulis
 sicut hic cōt̄ q̄tuor termini. oīs hō est risibilis.
 iste est hō. ergo iste est risibilis inq̄tū hō: sed re-
 duplicatio addit ad venotādū quōd iste singula-
 res illi uli appropianē. ¶ Alii ponūt q: huius-
 modi ulis oīs hō 2c. iste sunt singulares. iste hō
 est risibilis: 2 iste hō est risibilis: 2 iste sine redū-
 plicatiōe: 2 iste necessarie sunt absolute: p̄pter
 necessariā h̄itudinē p̄dicati ad s̄bm. Et alteri⁹
 dicūt q: ad necessitatē istarū singulariū nō req̄-
 rit actualitas extremoz. h̄ sufficit q: singularia
 includat̄ in suo intellectu nām sp̄i quā cōsequit̄
 talis passio. Ad tñ intelligēdū est q: ista sit in sin-
 gularib⁹ eque primo sicut 2 nōc sp̄i: sed istis in
 est ex p̄nti. q: passio nūc sp̄i necessario 2 primo
 inest sp̄i. 2 ex p̄nti supposita. 2 p̄pter hoc pa-
 tet ad rationem per quā cōfirmat̄ alius mo-
 dus ponēdi singulares.

Ad primā rōnē dicēs. p̄-
 tione ēē necessariā. eo q: p̄dicatū cōsequit̄ s̄bm
 necessario: 2 p̄tēta sub s̄bo inq̄tū p̄tēta includit̄
 sp̄m̄: ipsi dicūt cōcedēdo h̄c cōsequētū: oīs
 hō est risibilis. iste ergo homo est. 2 ratio eorū est

ga accidēs reale alieni inesse p̄supponit s̄b̄m eē.
 Rōnes que sunt p̄tra p̄orem r̄f̄isionem nō sunt
 p̄tra eos: sicut in sc̄do dicit. ¶ Ad p̄mam rō-
 nem p̄tra b̄ d̄i q̄ duplex est potētia actiua: que
 dam est potētia quam p̄cedit alia potētia, s̄. pas-
 siua in s̄bo que est p̄dicatio: r̄ talis potētia acti-
 ua est in hoīe respectu ambulationis: sed accēs
 q̄ egredit̄ a tali potētia actiua: non inest neces-
 sario subiecto. Alia est potētia actiua quam nō
 p̄cedit potētia passiuā in eodem r̄ respectu eius-
 dem: r̄ isto mō est potētia actiua in igne respec-
 tu calefacē: statim enim cum ignis est h̄t̄ po-
 tētiā calefacēdi actiuā: ita q̄ non p̄t̄ non
 calefacē: quātum est de se: r̄ accēs q̄ egredit̄ a
 tali potētia actiua s̄b̄i: necessario p̄sequit̄ s̄b̄m: si-
 cut r̄isibile respectu hoīs. ¶ Ad aliud d̄i: q̄ nō
 sequit̄: iste h̄ō in q̄tūm h̄ō est r̄isibilis. igit̄ iste
 h̄ō est. Id̄ aut̄ nō sequit̄ h̄ celo. q̄ potētia acti-
 ua a qua egredit̄ passio non inest isti homini: ni-
 si in quātum iste h̄ō est h̄ō. ideo sequit̄ h̄ celo:
 q̄ iste h̄ō in quātum h̄ō est: r̄ sic p̄sequēs est ne-
 cessarium: sicut r̄ aīis. q̄ isti homini in quātum
 h̄ō: nec inest corruptio nec gnātio. ¶ Ad tertiu-
 d̄i: q̄ habitu do passionis ad s̄b̄m est necessaria
 isto mō: q̄n̄ post̄o subiecto ponit̄ passio suffici-
 enter. r̄ tūc est p̄positio necessaria: r̄ sicut hec ē
 necessaria h̄ō est r̄isibilis. S̄z̄ ex alia pte in his
 que frequēter sunt: s̄b̄m p̄t̄ eē in rerum natura
 s̄ passio non sit: cum luna sit in aliquo tpe in
 quo non est eclipsis: id̄ non est necessaria abso-
 lute habitudo passionis in his que non semp̄
 sunt: s̄ sit habitudo inter vnum ad alteruz
 per cām extrinsecam: ut per habitudinem ad
 hāc causam que est interpositio terre inter solē
 r̄ lunam: eclipsisq̄ necessario: vnde alia est habi-
 tudo in his que semp̄ sunt: r̄ in his que fre-
 quēter. id̄ non est s̄le. ¶ Ad aliud d̄i q̄ in vtrute
 vltis nō includit̄ hec singularis sub p̄p̄ia rō-
 ne singularis. Non enim attribuit̄ r̄isibile sup-
 positis nisi q̄ sp̄i. id̄ singularia debēt sequi ad
 vltim: non sub rōne p̄p̄ia: sed sub rōne cois.
 Ad formam patet p̄ hoc q̄ in vtrute vltis ha-
 bet q̄ p̄dicatum attribuit̄ suppositis: sub redu-
 plicatione cois: ita minor: falsa. ¶ Alī dicunt
 uolētes sustinē q̄ hec p̄positio est necessaria: r̄
 quēlibet singularis absolute non addita redu-
 plicatione. ¶ Ad p̄mum dicit̄ q̄ hec p̄dicta nō
 ualēt: h̄ō est r̄isibilis ergo h̄ō est sic p̄ns. Ad p̄
 bationem: cum d̄i Accēs reale r̄. Doc̄ intelli

gēdum est de accēte q̄ p̄sequit̄ s̄b̄m: s̄m suuz
 eē existē: r̄ non s̄m eē specificum siue aptitudi-
 nem: cuiusmodi est r̄isibile. ¶ Ad p̄mam rōnē
 p̄tra b̄ d̄i q̄ illa h̄itu do: nec est s̄ba nec accēs in
 genē: sed est q̄dē modus eēndi s̄m quem accēs
 p̄sequit̄ s̄b̄m. ¶ Ad aliud d̄i q̄ non est s̄le de ap-
 titudine: in ceco r̄ de r̄isibili. cecum enim est p̄-
 uatio accētis q̄ p̄mo p̄sequit̄ id̄iu id̄ium r̄ nō
 sp̄m r̄ id̄ sequit̄: si h̄ō est cec̄. ergo h̄ō est: q̄ idē
 s̄b̄m p̄sequit̄ puatio q̄ p̄sequit̄ suuz h̄i: r̄ s̄m
 idem eē p̄ticulare: s̄ r̄isibile est accēs p̄is sp̄m
 p̄mo s̄m eē absolutum r̄ nōcti s̄m eē existē: r̄ id̄
 nō sequit̄ h̄ō est r̄isibilis. ergo h̄ō est. Alī in b̄
 distit̄ est iter cecū r̄ r̄isibile q̄ s̄m diuersa eē cō-
 sequunt̄ sua s̄ba: s̄ in hoc sit s̄le: q̄ sicut nō seq̄-
 tur: h̄ō est aptum natus vidē. ergo h̄ō p̄t̄ vidē
 sicut nō sequit̄ h̄ō est aptum natum ridē ergo
 h̄ō p̄t̄ ridē. ¶ Ad tertium p̄tra b̄ d̄i q̄ r̄isibile
 non h̄t̄ in hoīe cām efficiētē. h̄ō enim nō effi-
 cit̄ r̄isibile. S̄z̄ illd̄ idem q̄d est causa efficiēs re-
 spectu hoīs. est causa efficiēs respectu r̄isibilis.
 sicut dicit̄ q̄ q̄libet s̄b̄m passionis h̄t̄ dupli-
 cem rōnem. ut rōnem cāc̄ fo: malis: r̄ rōnē cāc̄
 mālīs: r̄ s̄l̄r q̄ h̄t̄ q̄n̄q̄ rōnem cāc̄ efficiētē:
 nō q̄ talis sit causa faciēs passionem semp̄ exi-
 stēre. S̄z̄ ista causa est causa h̄itudinis neces-
 sarie passionis ad s̄b̄m: ita q̄ cum s̄b̄m est passio
 est. ¶ Ad formam d̄i q̄ h̄ in s̄bo sit isto mō du-
 plex rō cause: non sequit̄ t̄n̄ p̄pter hoc q̄ passio
 p̄sequat̄ s̄b̄m: s̄m existē s̄b̄i ita q̄ in s̄bo p̄suppo-
 nat̄ existē: s̄z̄ sufficit̄ q̄ p̄supponat̄ s̄b̄m aptū na-
 tuz eē. ¶ Ad aliud p̄ncipale: sic r̄idē sicut vlti-
 mo dicebat̄: q̄ vltis est necessaria: r̄ q̄ q̄libet sin-
 gularis absolute est necessaria sine aliq̄ redupli-
 catione: negat̄ t̄n̄ hec p̄ntia: iste h̄ō est r̄isibilis:
 ergo iste h̄ō est: q̄ nō regit̄ actualis existētia ex-
 tremoz. ¶ Ad p̄mum p̄tra hoc d̄i q̄ differēt̄
 est iter accēs. p̄p̄ia r̄ accēs eē. in hoc q̄ ac-
 cidēs eē soluz p̄sequit̄ s̄b̄m s̄m q̄ q̄dditas s̄b̄i
 existit̄: sed accēs p̄p̄ium ut p̄p̄ia passio p̄se-
 quit̄ q̄dditatem s̄b̄i: non t̄n̄ ut existit̄ nec t̄n̄ ut f̄-
 telligit̄. S̄z̄ siue q̄dditas existat siue intelligat̄:
 passio istam q̄dditatem absolute p̄sequit̄. r̄ id̄
 est q̄d accēs eē inherēs s̄bo: p̄supponit̄ s̄b̄m eē
 r̄ p̄p̄ hoc ista est falsa: semp̄ h̄ō canescit̄. q̄ h̄ō
 non est semp̄. Canescē enim est accēs eē: sed
 accēs p̄p̄ium: ut p̄p̄ia passio inherēs s̄bo: nō
 erigit̄ s̄b̄m existē. ¶ Ad aliud d̄i q̄ entitas com-
 positiois d̄p̄ndet ab entitate extremi. sed entit-

tas extremi duplꝛ pōt itelligi. Uno mō sō rōne
extremi ꝛ sic ppositio est uera. qꝛ entitas cōposi
tōis ut sic ab entitate extremi depēdet: alio mō
pōt itelligi pꝛo accidentalī cōstitū eiꝛ qd est extremā
ꝛ sic entitas cōpositiōnis nō depēdet ab entita
te extremi: sicut nec eiꝛ vitas: qꝛ sic hō nō eet ue
ra: Chimera est chimera. ¶ Ad aliud vī qꝛ cō
positiōne nō pꝛingit eē sine entitate extremorū
sub rōne extremorū. B idē est dicē ac si dicereꝛ:
Cōpositiō nō pōt eē sine sō ꝛ p̄dicato. Cōposi
tio tñ bñ pōt eē sine entitate sōi que est actualis
entitas extremorū: uel eorū que sunt extrema: ꝛ b
p̄cludit p̄ b qꝛ ē hec uera. Chimera ē chimera
ꝛ ea q̄ sūt extrēa: nō existūt ī rꝛ nā rē. Ad. xv.

Veritur

qꝛ videt: p̄se dicit eam: p̄ Aristotē. Si
igit hec sic possibilis. In ppositiōibꝛ denotaf
per hāc cōditōne qꝛ sōm sic causa p̄dicati: uel
cōtra. ꝛ tñc ppositiō necessaria est falsa: qꝛ hec
tñc eēt falsa: hō p̄se est aīal: qꝛ denotaf idē eē
causa solipsꝛ cū tñ nō sit. ¶ Itē p̄se excludit
cām cū p̄ciparōe sīm Inconiesēm. aut ergo
excludit efficiētē cām: ꝛ tñc nihil eēt p̄se nisi p̄
ma causa: qd videt ī cōueniēs. aut excludit cām
mālē. ꝛ tñc sūba mālīs nō eēt ens p̄ se. Cuiꝛ op
positiō dicit Aristotiles: dicit enī qꝛ callias ē ens
p̄ se. aut excludit eē aliaz cārū: ꝛ tñc sequit: qꝛ il
la que causant ab alijs causis nō sunt entia p̄
se. omnia ista vident īconuenientia. ergo rē.

Ad qōne

vī: qꝛ sit certa. Vbi itelligi
dū est qꝛ hec p̄ditio p̄se du
plicif pōt accipi. Uno mō in ppositiōibꝛ. Alio
mō in rebꝛ. Primo mō fac modū īherēdi. Se
cūdo mō s. cit modū eēndi: ꝛ utroqꝛ mō hec cō
ditio p̄se est possibilis: est enī possibilis in ppo
sitiōibꝛ: qꝛ in aliqbꝛ ppositiōibꝛ: sōm est causa
p̄dicati ꝛ in alijs p̄dicatū est causa sōi. Exēplaz
p̄mi in sēdo mō dicēdi p̄se: hō est rīfibilis: qꝛ a
p̄ncipijs sōi. p̄gredit passio. exēplā sēdi est qñ s
dicit dīffinitio uel ps dīffinitōis de dīffinito:
tñc enī p̄dicatū est causa sōi. Cū igit īherētia vī
eēt cām sōi respectu p̄dicati: uel p̄dicati respec
tu sōi: p̄ditio erit possibilis p̄se. Itē hec cōdi
tio p̄se est possibilis in rebꝛ: ꝛ p̄stituit modū ef
fēndi ꝛ sic excludit cām p̄cipē sīm Inconiesē
ꝛ b est triplꝛ. aut enī excludit eam efficiētē: aut
finalē: ꝛ isto mō p̄ma causa solū est p̄se qꝛ nō
hēt cām efficiētē sine finalē: est enī efficiēs ꝛ fī

nīs oīum. Alio mō excludit eam mālē: ꝛ sic in
telligēte sunt p̄se: hī in intelligētis p̄ logicū sit
respire qd ꝛ q̄le qd est aliud ab eo qd est qd tñ nō
est respire sōi cōpositiōne māe cū forma. Tertio
mō p̄se excludit eē in sō: ꝛ hec cau sa excludit
pōt reduci ad eam mālē. sūba enī est causa mā
lis: uel respectu accidētis qd est in eor: ꝛ isto mo
do tertio: substantia est ens p̄se. Sūba enim est
ens ꝛ nō in alio tanqꝛ in subiecto: ꝛ sic ergo pa
tet qꝛ hec p̄ditio p̄se: est possibilis in rebꝛ: pa
tet etiam qꝛ sit possibilis in ppositiōibus.

Ad primā rationem dī

qꝛ hī p̄se dicat causam in ppositiōibus: nō
tñ hec est falsa: hō est aīal. ¶ Ad p̄batōne dī.
qꝛ hī aīal sit idē realꝛ qd hō tñ diuersus est hī cō
ceptū seu rōnē itelligēdi: ꝛ id ut sic pōt eē causa
respectu hōis: vñ idē respectu solipsꝛ pōt eē cau
sa dām sit ab alia rōne acceptū. ¶ Ad secūda
rōnē dī: qꝛ p̄se in rebꝛ diuersis excludit diuer
sam cām: ꝛ nō excludit quālibet cām in quibet
re. Sꝛ in intelligētis excludit eaz mālē: hī nō ef
ficiētē. Sicut in substantijs excludit eē in alio tam
qꝛ in sō: nō tñ excludit ulem cām mālē in mā
libꝛ. sō nullū īconueniēs sequit: si tñ quālibet ex
cluderet cām in isto cui adiūgit tñc hec p̄ditio
p̄se nō eēt possibilis in rebꝛ. nisi tñ in p̄ma cau
sa que nullā aliā cām hēt. ¶ Cōtra b: si hec p̄di
tio p̄se dicat cām īherēdi: tñc hec eēt falsa: hō
p̄se est hō: qꝛ denotaf idē hī rē ꝛ rōnē: qꝛ sit cau
sa solipsꝛ. ¶ Dī qꝛ hec sit uera. hō p̄se est hō.
Et ad p̄batōne rī qꝛ p̄se in p̄mo mō dicit cām
īherēdi. sed nō in quocūqꝛ gradu. Primꝛ entis
modus dicit dī p̄se hēt tres gradus. Primꝛ hī
qꝛ idē vī totali de se. Aliꝛ sīm qꝛ dīffinitio p̄di
cat de dīffinito cuiusmodi est dīfferētia ꝛ genꝛ
Tertꝛ modus sīm qꝛ ps dīffinitōis p̄dicat de
dīffinito: sicut genꝛ uel dīfferētia. Ad formā dī
qꝛ p̄se p̄mo mō nō dicit cām īherēdi positue: sꝛ
excludit cām p̄cipē. Et enī itellecꝛ qꝛ hō p̄se
est ita hō qꝛ nō p̄ aliā cām. Dicit enim Aristotē
lea. vii. metaphisic. qꝛ q̄ntio quare hō est hō
est q̄ntio de nihilo: qꝛ q̄ntio aliqd p̄supponit: ꝛ ali
qd q̄nt: hī hīc nihil p̄supponit. Dicit enī qꝛ q̄nt
q̄nt hō est hō: nulla est causa. In alijs gradibꝛ
eiusdē p̄mi modi p̄se dicit modū īherēdi: ꝛ de
illis duobꝛ gradibꝛ p̄mi modi p̄siderat demon
strator: nō aut de p̄mo gradu in quo p̄dicat idē
de se: ꝛ huiꝛ rō ē: qꝛ demonstrator: utif talibꝛ mo

dis in qb' nō est petitio. S; si accipias ista hō ē hō: loco pmississe semp eēt petitio. q; tūc termini ppositiōis erūt pueritibiles: vna est dubia eq̄lī ter p̄cloni. ut si arguis: hō est risibilis: hō est hō ergo hō est risibilis: 2 iō de p̄mo gradu in quo p̄dicat idē de se: nō curat demōstrator. In oībus tū modis dicēdi p̄se in qb' utit demōstrator: perse dicit causam inherēdi in illo gradu: in quo demōstrator utit 2c. Ad. xvj.

Q **Teritur** An tñ duo sint modi inherēdi p̄se in p̄positionib'. Ad nō videt: p̄mo auctoritate Aristotellis q' dicit in cap' de p̄se. q' hēc q' dicunt in simul scibilib' p̄se: sic sunt sicuti eēt p̄dicatōibus. aut in eē p̄pter ipsa. p̄ hāc p̄culā in eē p̄dicatō' itelligit scōm modū qñ scōm cadit i' diffinitione passionis: que p̄dicat de s'bo: p̄ hāc p̄culā in eē p̄pter ipsa: itelligit q̄rtū modū. ubi p̄dicatō ponit in eē s'bo. p̄p̄ cām efficiētē in s'bo: ut est hic: Intersec' iterit p̄pter intersectionē. S; p̄cō in demōstratione solū est simplr scibi lis: igit p̄cō in demōstrationē est p̄se scōm mō. 2 q̄rto mō. S; manifestū est q' in p̄missis demōstrationis est p̄m' modus dicēdi p̄se: ergo sunt saltē tres modi dicēdi perse in p̄positionibus. nō ergo tñ duo. P̄tēsa p̄ Aristotē: p̄ se in p̄positionib' dicit cām inherēdi. totēdē igit dicit p̄se quotiēs dicit causa. S; q̄tuor sunt eāc. ergo q̄tuor sunt etiā modi dicēdi p̄ se. P̄ hīc dicit negādo p̄ntiā. s. q̄tuor sunt eāc. ergo 2c. q' h' p̄se dicit cām inherēdi tñ p̄scitas p̄p̄ntis nō accipit p̄se a hēc q' causa: a causa enī finali nō accipit modus dicēdi p̄se: q' est extrinseca rei. P̄ cōtra causa finalis marie causa est: enī causa cārū per Aristotē. Cū ergo p̄se dicit cām inherēdi. Pot' a causa finali accipit modus p̄scitatis q' ab aliq' alia causa. P̄ Itē causa efficiēs est causa extrinseca rei: 2 tñ ab ipsa accipit vñ' modus dicēdi per se: nō obstat q' sit extrinseca. P̄ Itē ad p̄ncipale. in demōstrationē p̄cludit passio de s'bo per diffinitionē s'bi que ē mediū. ergo in demōstrationē p̄mo p̄se in maiori p̄dicat passio de diffinitione s'bi. 2 in minori p̄dicat diffinitio s'bi de s'bo. Ex b' arguo sic: alio mō sunt p̄mississe perse 2 p̄cō q' p̄clones cū b' q' sunt p̄se sunt p̄p̄ aliō. sed p̄mississe nō sunt p̄pter aliū d: sed p̄cō in demōstratione est p̄se scōm mō: q' p̄dicat passio de s'bo. ergo maiō: in qua p̄dicat passio de diffinitione s'bi nō erit p̄se scōm mō: nec est p̄se p̄mo

mō: q' p̄dicatō non cadit in diffinitione s'bi. est igit p̄se aliquo mō: 2 minor: in qua p̄dicat diffinitio de diffinitio est p̄se p̄mo mō. ergo plures sunt modi q' duo. P̄ hīc dicit q' passio nō p̄dicat de diffinitione s'bi: in maiori demōstrationis: s; de diffinitione passionis: 2 per p̄ns minor nō erit p̄se aliquo. C' cōtra diffinitio passionis est uniuersale p̄dicatō: q' q̄tuor sunt p̄dicatōes s'm Aristotē p̄mo topicor: Quorū vnus est diffinitio. Sed uniuersale respectu istius respectu cuius est uniuersale nō habet p̄p̄ntiā rōnē subiecti s; magis p̄dicatō. ergo diffinitio passionis respectu subiecti non p̄tē p̄p̄ntē subiecti. P̄ Item ad hūc existat rōne sequit q' sunt tres modi dicēdi p̄se q' in p̄clutione est secūdus modus dicēdi p̄se. in minore p̄dicat diffinitio passionis de s'bo: 2 nō p̄le scōm mō ut p̄bat' est p̄ns. quia alio mō sunt p̄mississe p̄se 2 cōelo: nec est p̄se p̄mo mō. q' p̄dicatō nō cadit in diffinitione subiecti: igit p̄ter p̄mū 2 secūdū oportet ponere q' ista minor sit p̄se aliquo alio mō. 2 per p̄ns plures sunt modi dicēdi p̄se q' duo. Ad oppositū vidēt eē auctoritates Aristotē: q' Aristotē post q' p̄dicatō posuit p̄mū modū 2 secūdū dicit: q' que neutraliter in sunt accidētia sunt: ut videt. ergo nō sunt plures modi dicēdi p̄se q' p̄m' 2 secūdus. P̄ Itē Aristotē uolēs p̄bare hāc p̄positionē: que p̄se sunt de necessitate in sunt: in p̄mo caplo. Et hīc aut ex necessitate 2c. ip̄saz p̄bat i' ductiue: 2 ip̄saz solū inducit in p̄mo 2 secūdo mō. ergo ut videt non sunt plures modi dicēdi p̄se: q' p̄m' 2 secūdus: uel si sint plures: inductio Aristotē est insufficientēs. P̄ Itē p̄positio dicit perse ex hoc q' s'bm cadit in diffinitione p̄dicatō. aut eōtra: s; hoc nō est nisi duo b' modis: ergo tñ sunt duo modi dicēdi p̄se.

Ad hāc questionē dicit Thomas expositio: vno modo q' sunt tres modi dicēdi perse in p̄positionibus. hoc enim p̄positio per: addita cum hoc relativo reciproco qd est se: dicit quādā circūstantiā. Sed hoc est dupl'r: uel in rebus: uel in p̄positionibus. In rebus dicit circūstantiā soluti dntis: 2 sic dicitur q' iste hō est p̄se qñ solus existit. Sed ut dicit circūstantiā in p̄positionibus: dicit circūstantiam in ratione cause: 2 hoc tripliciter. Vno modo dicit circūstantiam cause formalis: sicut hic. Iste homo uiuit propter animam.

Alto modo dicitur circumscribitur eadem materia. sicut hic: corp^o est collocatum per superficiem. Tertio modo dicitur circumscribitur eadem efficiens. sicut hic: homo est calidus per ignem. Ad idem dicitur circumscribitur eadem formalis. accipit primus modus: quod in primo modo predicatum est causa formalis sibi: quod genus? et differetia sunt partes formales respectu distincti huiusmodi sit materia respectu alteri? idem dicitur Aristoteles in vii. metaphysice: quod partes distincti sunt forme. Ad idem dicitur circumscribitur eadem materia: accipit secundus modus: quod in secundo modo est subiectum per se causa respectu predicati in ratione cause materialis. Sed quod dicitur circumscribitur causa efficiens accipit quartus? modus: et ita patet quod sunt tres modi dicendi per se in propositionibus? ut primus: secundus: et quartus? Nam tertius modus est modus eundem? et non modus inherendi. Et contra illud: si per se dicat circumscribitur in ratione cause: ab illa causa igitur que maxime est causa: maxime dicitur predicari. Sed causa finalis maxime est causa: est enim causa causarum secundum Aristoteles quanto metaphysice: ergo causa finalis accipiendus est aliquis modus dicendi per se: sicut ab alijs causis: et ita erit quatuor modi dicendi per se: et non tres. Item quod primus modus non accipiat a causa formalis: videtur quia hec est per se primo modo: et si illa est huiusmodi: predicatum cadit in definitione subiecti: et tunc non est causa formalis respectu subiecti. Similiter hec est per se primo modo: patet est filii: Non tamen filius est causa formalis respectu patris. Item probatur quod secundus modus non accipit a causa materiali: quia causa materialis solum habet rationem passive potestatis que est habitationis respectu illius cuius est causa: materia enim est causa qua res potest esse? et non esse. Si ergo subiectum respectu passionis solus habet rationem cause materialis: tunc passio de subiecto non predicatur necessario: sed continget quod est impossibile. Tres Aristoteles dicitur quod que neutraliter insunt accidentia sunt: hoc frustra dicitur si plures eundem modi quod primus et secundus. Si enim de oppositorum dicendum est ad primam rationem quod a causa finali accipit unus modus dicendi per se: sed non alius modus a quarto qui accipit a causa efficiens: quia causa efficiens non agit nisi quia movet a fine: et idem cum causa efficiens et finalis simul sint motive cause et extrinsecas secundum quod sic distinguuntur a forma: idem ab utraque potest capi quartus? modus. Tunc potest dici quod quartus? modus

est quod predicatum inest subiecto per causam motivam extrinsecam sive illa causa sit efficiens propria: sive finalis. Ad aliud dicitur quod iste sit per se et si bilis est huiusmodi: pater est filii. primo modo: quia predicatum cadit in definitione subiecti: et cum dicitur quod predicatum non est causa formalis subiecti dicitur quod predicatum est causa formalis extendendo causam formalem ad illud sine quo intellectus? aliquid sub isto intellectu: que neutraliter insunt? et intellectus linee: quia non possunt intelligi lineam si ne pacto: idem in definitione linee cadit: non tamen intrinsecus eundem linee: sed tamen illud sine quo intellectus? formalis linee recipi non potest. Ad aliud dicitur quod ista ratio probat quod subiectum respectu passionis non habet solum rationem cause materialem: et hoc procedit Thomas. sed simul cum hoc habet rationem cause efficiens. Ad aliud dicitur quod Aristoteles dicit istam istam que neutraliter insunt? et sub isto intellectu: que neutraliter insunt? ita quod predicatum non cadit in definitione subiecti nec e contra accidentaliter insunt. et hoc tamen non sequitur quod sint tres duo modi dicendi per se: quia pluribus modis potest predicatum eadem in definitione subiecti vel e contrario. Per hoc ad rationes principales. Ad primas patet per hoc quod nunc dicitur est. Ad secundam auctoritates: dicitur quod Aristoteles supponens hanc propositionem: que per se insunt de necessitate sunt. Supponit de quarto modo: Et quia quartus modus de se manifestus est: ideo Aristoteles hanc propositionem inducit solum in primo modo et secundo quia illi non sunt ita manifesti: et ex hoc non sequitur quod quartus? modus non sit: nec quod Aristoteles fuerit insufficientis.

Ad questionem dicitur secundum Anthonium
 duo modi dicendi per se. et idem est quia in propositione per se in qua unum de alio est dicitur: unum egreditur ex principiis quod dicitur alterius: et per consequens quod dicitur unius dependet a quod dicitur alterius in essendo: et ex hoc sequitur quod quid dicitur unius habet diffiniri per quod dicitur alterius: quia eadem sunt principia essendi et cognoscendi secundum Aristotilem et metaphysice. ergo a primo ad ultimum? oppositio per se est quando unum extrinsecum cadit in definitione alterius. Sed unum eadem in definitione alterius potest esse dupliciter. Anomodo sic quod unum sit intrinsecum essenti et alterius: sicut in definitione spiritus substantie: eadem genus et differetia que sunt intrinsecas eundem specie:

sicut aial z rōnale sunt intrinseca homini. Alio modo vnum cadit in diffinitione alterius: non sicut intrinsecum eēntie: sed sicut additum eēntie qd est extrinsecum. z isto modo subiectus cadit in diffinitione accidentis. sicut hō cadit in diffinitione risibilitatis tanq̄ extrinsecum esse risibilitatis: iō diffinitio accidentis dī diffinitio per additamētum. et hoc ad ppositum. Cum in ppositione perse necesse sit vnum extremum cadere in diffinitione alterius hoc pōt eē dupliciter: aut enim p̄dicatum cadit in diffinitione subiecti. z est primus modus: supposito q̄ illō qd subiecti natum sit subiecti z qd p̄dicat: p̄dicari. z ad illum modum reducunt oēs p̄dicatōes: in quib⁹ p̄dicant cause de causatis: siue in recto ut hō est aial. siue in obliquo: ut risibilitas est hoīs. q̄ s̄m est causa respectu siue passionis. Alio mō in ppositione perse: subiecti cadit in diffinitione p̄dicati. z sic fit secūdus modus dicēdi perse. Et ad istum modum reducunt oēs tales p̄dicatōes in quibus causata p̄dicant de causis: rētra p̄dicatione q̄ illud subiciatur qd natum est subiecti. z p̄dicat qd natum est p̄dicari. z cum vnum extremum nō possit cadē in diffinitione alterius nisi duob⁹ modis. q̄ vel p̄dicatum cadit in diffinitione subiecti: vel econtra: dō tñ sunt duo modi dicēdi perse. Ideo dicit Aristō. q̄ que neutrali in sunt accētia sunt. Per hec patet ad huiusmodi instācias si fiant in illa: aial est hō: subiectus est causa p̄dicari. sic in illa: risibile est hō: p̄dicatum est causa diffinitōis: obiectum: ergo aial est hō. est. per se secundo mō. z s̄nt hec. risibile est hō. est per se primo mō: q̄ p̄dicatum cadit in diffinitione subiecti. Ad hec dicēdum est q̄ iste instātie non sunt recte: q̄ in oib⁹ modis dicēdi p̄se regrif vna cōditio ḡnālis. videlicet q̄ subiectum sit natum subiecti. z p̄dicatus natum p̄dicari. z hoc est quod Aristōiles dicit postea. subiecti aut nobis in demonstratione illud qd est natum subiecti sicut lignum. z p̄dicat qd natum est p̄dicari. Sed in istis instātiis non subiecti qd natum est subiecti. aial enim non est natū subiecti respectu hoīs. nec risibile natum est subiecti respectu hoīs. passio enim est magis nata p̄dicari q̄ subiecti respectu subiecti. Ideo hec non est p̄se risibile est hō. nec ista. aial est hō. Tu dicit q̄ diffinitū natum est subiecti respectu diffinitionis: z etiam diffinitum natum est subiecti respectu partū diffinitio

nis: q̄ diffinitum ad diffinitionē z ad suas partes cōparat ut quid. S̄ risibile diffinit per hominem: ergo natum est subiecti. ¶ Dī q̄ duplex est diffinitio. Una essentialis: altera per additamētum. In diffinitione eēntiali diffinitum natum est subiecti respectu priū diffinitionis: q̄ ad illas cōparant ut quid. tanq̄ ad suam propriam eēntiam. Sed in diffinitione per additamētum non oportet diffinitum eē natum subiecti respectu cuiuscūq̄ partis diffinitionis. quia non respectu subiecti: non enim cōparatur ad utraq̄ partem ut quid. sed ad vnam ut qd. ad aliam dō ut q̄le: ut patet in isto exēplo. Simum est nasus canis. s̄m cōparat ad nasum ut q̄le per hoc q̄ est sibi additum. Sed ad causam cōparat ut quid. sicut omne inferius cōparat ad suum superius per modum: quid in eodem genere. ¶ Ad aliud dicit q̄ Zinonēsis hanc istam exposuit. q̄ Aristōiles non intelligit q̄ conclusio in demonstratione sit perse in duplici genere cause: sicut exposuit Thomas. Sed Aristō. intelligit per illam litteram. q̄ duo modi sunt in demonstratione: ut primus z secundus: sic exponit littera per Zinonēsem: scilicet: quēscūq̄ dicunt in simpli scibilibus: hoc est in demonstrationibus: sic sunt perse sicut in esse p̄dicantibus. hoc est p̄mo modo ubi p̄dicatum est causa subiecti: aut in esse p̄pter ipsa: hoc est p̄pter subiecta sicut in secūdo mō. ubi subiectum est causa p̄dicari. ¶ Ad aliud dicit negādo hanc cōsequētia quatuor sunt cause: ergo quatuor sunt modi dicēdi perse. Ad p̄bationem euz r̄ dicit: q̄ modus dicēdi perse: accipit a causa. Dicēdum q̄ non sub ratione particulari qua cause distinguunt ab inuicem. Sed accipit a causa sub altera illarum duarum cōditōinum: s̄m q̄ subiectum est causa p̄dicari uel p̄dicatus subiecti. z isto modo tñ accipiunt duo modi dicēdi perse. ¶ Ad aliud principale dicit: q̄ in demonstratione passio p̄dicat de diffinitione subiecti in maiori. z hoc in demonstratione p̄ouillima: z sic est maior: perse secūdo modo. similiter cōclusio in qua p̄dicat passio de subiecto. Sed minor est perse primo modo: q̄ in minori p̄dicat diffinitio subiecti de subiecto. z sic tñ duo sunt modi dicēdi perse in demonstratione. ¶ Ad formam dicit: q̄ non oportet maior esse perse alio modo q̄ sit cōclusio. q̄ eodem modo: dicēdi perse p̄dicat passio de subiecto z de

diffinitione subiecti. q̄ in utraq; p̄positione s̄b
 lectum est causa predicati: in vna implicite. s̄
 ubi subiecti subiecti: et in alia explicite ubi sibi
 est diffinitio: tamen utrobicq; est secūduſ mo-
 dus. ¶ Intelligēduſ tñ est q̄ aliter est p̄se ma-
 ior: et p̄clusio: q̄ in alio gradu secūdi modi. Se-
 cūduſ enīz modus habet plures gradus sicut
 primus modus. q̄ in p̄mo modo est vnus gra-
 dus s̄n quem diffinitio mālis p̄dicat de diffi-
 nito. Alius modus est s̄m quem diffinitio for-
 malis et finalis p̄dicant de diffinito. et tñ utro-
 bicq; est p̄mus modus dicēdi p̄ se. q̄ autem ali-
 ter et aliter sit alius gradus ostēdo per Aristotē-
 lem: ubi ponit q̄ diffinitio est incorruptibilis.
 dicit ibi q̄ quedam enim diffinitio est p̄clusio
 demonstratiōis: ut diffinitio materialis. et que-
 dam est principium demonstratiōis: ut diffini-
 tio formalis. et quedam est tota demonstratiō lo-
 la positione differēs. Cum ergo diffinitio ma-
 terialis sit p̄clusio: et diffinitio formalis p̄ncipi-
 um: alius est gradus. Eodem mō in p̄posito
 passio p̄dicat de suo subiecto secūdo modo in
 p̄clusionē: et passio de diffinitione subiecti secū-
 do mō in maiori: tñ utrobicq; est secūduſ mo-
 dus. Sed q̄ in vno gradu est p̄clusio: et in alio
 est p̄ncipium: ideo diuersi sunt gradus secūdi
 modi. ¶ Alterius intelligēduſ est sicut dicit
 Xiconicēsis: q̄ Aristoteles ponit tertium mo-
 dum qui est modus cēndi. et q̄rum modū qui
 est modus cauſandi p̄pter cōpletionem sui ser-
 monis. non tamē sunt modi inherēdi nisi duo:
 s̄. primus et secundus.

Questio. xvij.

Queritur An ista sit per se. hō est
 aīal. videt q̄ non quia
 hec est per accidēs rōnale est aīal: ergo
 et hec aīal rōnale est aīal. et ulterius igit hec est
 per accidēs. hō est aīal: q̄ aīal rōne et hō idem
 significat. Prima p̄ntia patet. q̄ hec est per ac-
 cidēs. hō albus est homo. q̄ hec est per accidēs.
 aīal rōnale est aīal: q̄ hec est per accidēs rōnale
 est aīal. ¶ Bic dicit negādo p̄ntiam. Et
 ad p̄bationem dicit q̄ non est simile: q̄ homo
 albus non est vnum simpli: sed vnum aggre-
 gatū. hō enim et albus sunt due res diuerso-
 rum generum. Ideo non p̄nt facere vnū sim-
 pliciter: p̄pter hoc lz de hōe albo p̄dicet homo
 per accidēs. sicut de albo. non tñ est sic et alia
 parte. ¶ Cōtra hec est per accidēs: hō albus est

hō. sicut hec album est hō. p̄pter hoc q̄ homo
 sub rōne albi accipit: ergo hec erit per accidēs
 aīal rōnale est aīal: sicut hec rōnale est aīal: quia
 aīal sub rōne rōnalis accipit. Et hec p̄sequētia
 p̄st̄: māf per hoc q̄ qd̄ extraneas alieui quod est
 in aliquo formalis cōceptu: extraneas toti conce-
 ptui. ¶ Item ad p̄ncipale: pars non predicatur
 de toto p̄se. hec enim non est vera. Archa est
 lignū s̄m Aristotilem. vii. methaphisice. sed
 aīal est pars hominis: ergo non per se predicat de
 homine. ¶ Bic dicit q̄ duplex est pars. s̄. realis
 et rationis. Pars realis non pōt p̄dicari de to-
 to p̄se: pars tamen rōnis bene pōt. huiusmodi
 sunt aīal et rōnale respectu hoīs. ¶ Cōtra per
 Aristotilem in vii. methaphisice. diffinitio: est
 sermo habēs partes: et sicut tota diffinitio ad to-
 tam rem: sic pars diffinitionis ad partem rei.
 Sed tota diffinitio significat totam rem: ergo
 pars partem: genus et differētia sunt partes dif-
 finitiōis. ergo sunt partes diffinitio: ergo pa et.
 ¶ Item in diffinitione non est nugatio ut sup-
 pono: q̄ nihil sup̄fluum nec diminutum cōti-
 net: ergo nec genus nec differētia possunt idēz
 significare q̄ tūc esset nugatio: ergo significat
 realiter aliud et aliu d: et sunt partes cōstitūtes
 diffinitūm: ergo sunt realiter diuersę partes.
 ¶ Ad p̄ncipale genus et species ut aīal et hō.
 uel imponant a diuersis formis: uel a gradib'
 eiusdem forme. Sed cum aliqua duo imponi-
 tur a diuersis formis: vnum non pōt per se pre-
 dicari de altero: ergo aīal non pōt p̄se predica-
 ri de hōe. minor patet: q̄ musicūm per accidēs
 p̄dicat de albo: q̄ utrūq; imponit a diuersa for-
 ma: similis maior patet: q̄ homo imponit ab in-
 tellectiua: aīal a sensitiua. ¶ Dicit q̄ minor non
 est vnuerſaliter vera. Et ad p̄bationem. q̄ p̄-
 cedit cum aliqua duo imponunt a diuersis for-
 mis quarum vna non includit altam. Intel-
 lectiua autem non includit sensitiuam. Ideo aīal de
 hoīe per se pōt p̄dicari lz musicūm de albo non
 predicet: q̄ musica a qua imponit musicus non
 includit albedinem: a qua imponit album nec
 econtra. ¶ Cōtra si intellectiua sensitiuam in-
 cluderet: aut ergo includit illam sicut inferius
 suūm superius: aut sicut complexū incom-
 pletū. Non p̄nto modo: quia qua ratione in-
 tellectiua cēt inferius ad sensitiuam. eadem ra-
 tione forma bruti se haberet ut inferius ad sen-
 sitiua. et tunc sequeretur q̄ forma bruti et intel-

lectua essent diuerse species: quia habet aliquid in quo conueniunt ut sensitiuum: et sic se differunt: ergo essent species differetes: quod est inconueniens. Si autem secundo modo: tunc non est uera predicatio vnus de alio: nec per consequens animal de homine propter talem inclusionem: propterea quia si sic hec esset per se tetragonum est trigonum: quod vnus alterus in eludit. Ad oppositum est Aristoteles: dicit enim quod primus modus dicendi perse: est quando predicatum cadit in diffinitione subiecti: in dicitur quid sit subiectum. sed aial in diffinitione hominis cadit: ergo est per se primo modo.

Ad questionem dicitur

quod est perse primo modo homo est animal propter rationem tactam. Intellegendum est tamen propter rationem quod genus et differentia significat diuersam partem conceptus hominis: aliter in diffinitione esset nugatio. Si enim idem totum significaret genus perse et differentia perse: quod significat species. Tunc idem intellectus in diffinitione poneret bis: nec excusaret diuersa ratio: quia si sic tunc hic non esset nugatio: homo animal: quia diuersa est ratio hominis et animalis sub qua utroque significat. Ideo oportet dicere quod genus et differentia significant partes conceptus hominis primo et determinate. genus enim determinate significat partem materialem: et differentia distince partem formalem: sicut species distince significat totum compositum: tamen genus et differentia significant per modum totius: et ideo totum significat confuso modo: quod species modo determinate significat: et per hoc distinguit a partibus realibus: partes enim reales accipiunt per modum partis et non per modum totius.

Ad primam rationem

dicit sicut dicebas. Ad primum contra hoc dicitur quod hec est per accidens: homo albus est homo non solum propter hoc quod homo accipit sub ratione albi. sed propter hoc etiam quia hoc quod dico homo sub ratione albi accipit: et similiter pro eo quod ista non facit vnum perse: sed vnum per accidens. quia sunt res diuersorum generum: similiter et animal accipit sub ratione rationalis et alia parte: non tamen hec est per accidens. animal rationale est aial: quia ex istis duobus

sic vnus conceptus speciei et hominis cui perse inest animal. et ideo non est simile. Ad aliam confirmationem dicitur: quod hec propositio est falsa. s. quod per accidens inest formali conceptui allicuius: per accidens inest illi in quo est illud formale: et hoc si ex illo materiali et formali sit vnus compositum perse in quo composito includitur predicatum ratione alterius partis: ut partis materialis. hec tamen est uera. s. quod per accidens inest conceptui formali allicuius: et non inest per se. illi conceptui. Aliud est enim loqui de formali in conceptu speciei: et de formali conceptu speciei: quod formali conceptus speciei est conceptus eiusdem compositus ex genere et differentia: sed formale in conceptu est differentia. Tunc breuiter dico quod et si aliquid repugnet formali in conceptu cum modo perscitaris: vnus modo tamen non repugnet conceptui speciei uel alteri quod in cludit in specie erit in toto perse: quod tunc est perse primo modo. Cum predicatum includitur in quod quid subiecti: siue in conceptu formali subiecti: quod autem hoc sit ratione materialis in conceptu uel formali: hoc accidit. Ad aliud dicit sicut dicebas. Ad primum contra hoc dicitur quod sicut tota diffinitio significat totam rem determinate: ita pars partem conceptus speciei: sed ex hoc non sequitur: quod genus significet partem realem: quod et genus significet partem. non tamen per modum partis: et in hoc distinguitur a parte reali. Ad aliud concedo quod genus distince et determinate significat rem diuisam ab alia re quam significat differentia: et similiter concedendum est quod significat partem conceptus in homine: tamen ex istis diuisim inferre coniuncti. s. quod genus significat partem diuersam realem: fallacia est secundum accidens. Sicut hic: iste est monachus et est niger ergo et. quod ad aliud refertur realitas: et ad aliud priualitas: pars enim realis sicut dictum est accipitur per modum partis: sed aial non significat hoies per modum partis. Ad aliud principale dicitur: quod et homo et aial a diuersis formis imponant: hec tamen potest esse per se: hoc est aial: et etiam sensitiuum a quo imponit aial non includat in intellectuo per se. tamen quod in hoie non est oppositio inter sensitiuum et intelligendum. Sed sensitiuum est principium quod est materiale respectu intellectui. siue ponant ista principia esse diuersa forme: siue diuersi gradus in illa forma. ideo

*formalis
primus*

aial perse includit in hoie. Ratio autem sal-
sum supponit hoc. sc. q. ad hoc q. ppositio sit
perse primo modo oportet formale in subie-
cto per se includere formale in pdicato. Sed il-
lad non est verum: ad hoc enim q. ppositio sit
perse sufficit q. pdicatum in subiecto includat
vel rone formalis subiecti: vel rone materialis
Rone formalis ut hic: hō est ronalis. Ratione
materialis ut hic: hō est aial. rone utriusq. ho-
mo est aial ronale. Rones contra primam re-
sponsonem cōcludūt verum. concludūt enim
q. ad hoc q. ppositio sit perse non oportet pdi-
catum in subiecto includi rone formalis pdica-
ti: nec oportet formale pdicati includi in forma-
le subiecti. q. autem hoc inueniat: hoc aliquan-
do accidit zc.

Questio. xviii.

Queritur An hec sit perse: aial
est homo. q. sic videt
hō p se est aial: ergo aial perse est hō.
Ascendēs est verum. ergo z cōsequēs. Probat
pntia per puerionem simplicem. ¶ Item seq-
tur. homo est aial: ergo aial est hō: pueribilibiter
ergo eodem addito utrobq. adhuc sequit. er-
go addita hac conditione perse sequit. ¶ Item
per Aristotilem in primo hulus: cap. de perse:
illa ppositio est p se secūdo modo: in qua subie-
ctum cadit in diffinitione pdicati: sed aial cadit
in diffinitione hois: ergo hec aial est hō est p se
secūdo mō. ¶ Itē aut est p se aut per accidēs:
si p se habeo ppositum: non est autem per acci-
dens: q. ppositio per accidēs dicit triplē. Aut
q. accūs accidit subiecto: aut q. subiectum acci-
dit accidēti: aut q. accidēs accidit accūti: sicut
album est muscus. Sed hec aial est hō: nullo
hōꝝ modoz est per accidēs: q. vnum extremū
non est accidēs respectu alterius: ergo hec non
est per accidēs. ¶ Item Aristotiles in pmo hu-
lus ponit hāc ppositionem. que de necessitate
insunt p se insunt: z hoc pbat: q. qui de necessi-
tate insunt: aut insunt p se aut per accidēs: non
per accidēs. q. accidētia non insunt de necessi-
tate. sed de necessitate hō inest aial. ergo homo
perse inest aiali. ergo hec est p se aial est homo.
¶ Item hō z aial significāt eādem entiam: sed
entia inest sibi ipsi p se z non per additum. er-
go hec est p se aial est hō. ¶ Item aut est p se aut
per accidēs: si p se habeo ppositum: si per acci-
dens: ergo per additum. quero tūc de isto addi-
to aut hoc pdicatum hō est inest p se aut per acci-

dēs additum. si p se eadem rone sūt stādum in
primo. si per additum querēdum est de isto ad-
dito: z sic est p se in infinitum. ¶ Ad oppo-
situm: si hec est perse cum p se p supponat de oi-
hec est p se: omne aial est hō. cōsequēs est falsus:
ergo z antecēdēs. ¶ Item si hec est p se: aut p se
primo modo: aut secūdo modo: aut q̄to modo:
q. de tercio non est dubium q. tertius modus
est modus cēdi z non modus inherēdi. Non
primo modo: q. pdicatum cadit in diffinitio-
ne subiecti: sed hō non cadit in diffinitione aia-
lis nec secūdo modo: q. in secūdo modo passio
pdicatur de subiecto: sic non est in pposito: er-
go zc. nec in quarto modo: q. q̄rtus modus est
quādo subiectum est causa efficiēs pdicati: sed
in aial non est causa efficiens respectu hōmi-
nis: ergo hec non est perse aliquo modo.

Ad questionem dicitur

q. hec non est p se aliquo modo: aial est homo.
Et hulus ratio est: q. si est p se: cum pdicatum
z subiectum maxime importat eādem entiam
maxime videt q. essent perse primo modo:
sed non est p se primo modo: q. in primo modo
pdicatum cadit in diffinitione indicāte primo
quid subiecti. sed homo non cadit in diffinitio-
ne aialis sed potius eō ueruo. ¶ Intelligēdum
tamen q. ppositio triplē dicit per accidēs sūm
rōnes pdicatis. Ano modo. quādo vnum extre-
mum est accidēs alteri inherēs: sicut patet hic:
homo est albus: z adhuc sic ppositio p se esse
per accidēs triplē. Ano modo. quādo accidēs
accidit subiecto sicut hic: hō est albus. Secun-
do modo quādo subiectum pdicatur de acciden-
te sicut hic: album est hō. Et tercio modo quā-
do accidēs pdicatur de accidēte accidentaliter sicut
hic: album est muscum: z dico accidentaliter
per p̄o rāto. q. in ista album z coloratum p̄dicit
caus accidēs in eō rēto de accidēte in concreto:
z tamen non per accidēs sed p se: q. quodlibet
inferius rōnem quid habet respectu superioris.
¶ Secūdo mō dicit ppositio per accidēs sū q.
distinguit cōtra ppositionē pmo uerā: z sic hec
est per accidēs: Hoccepes habet tres zc. quia
hec non est pmo uera. ¶ Tercio modo dicit p-
positio per accidēs: q. pdicatum significāt eā-
dem entiam cum subiecto: uerū tamen est extra
nēu intellectui subiecti: z hoc modo hec est per
accidēs: aial est hō. z similiter cō inferius pdicatur

Ad simpliciter autem q. dicitur

de superiori: cōtingit enī tūc intelligere superi-
us non intelligendo inferius.

Ad primā rōnem dicit q̄ hec
hō per se est
aial: non debet pueri in hāc: aial p̄ se est hō. nō
enim debet pueri simplr sub oī rōne: z rō ipe-
diēs est accepta ab ista p̄ditione p̄ se: p̄ se enim p̄
supponit de oī: z iō si p̄ueret simplr. tūc vni-
uersalls affirmatiua p̄ueret simplr: z sic seq̄
ret: oīs hō est aial ergo oē aial est hō. Sed hoc
est falsum. ergo illa non debet sic pueri simplr
cū hac p̄ditione p̄ se: sed debet sic pueri: hō p̄ se
est aial: ergo aial est hō. sicut hec exclusiua h̄t
pueri: tñ hō est aial: ergo aial est hō: uel opor-
tet dicē q̄ p̄positiones p̄ se nō p̄uertant p̄pter
extraneā rōnē quā faciūt modū. uel oportet dicē
q̄ p̄uertent nō reuēris eisdē modis in p̄uertēte
z sua p̄uerfa. / Ad aliud dī q̄ p̄ se facit extra-
necitatē: q̄ p̄supponit de oī: iō nō ualeat q̄ p̄uer-
tur cū hac p̄ditione p̄ se. / Ad formā dī q̄ hec
p̄positio: p̄uertibilia eodē addito utrobiz ad-
huc sunt p̄uertibilia: est intelligēda q̄ illud ad-
ditū nō facit extraneitatē: z ita q̄ nō includit uli-
tatē uel necessitatē impedietē p̄uertionē: sed p̄ se
hō nō sit uilias tñ p̄supponit uiliatē. / Ad aliū
dico q̄ illa p̄positio est p̄ se scdō mō q̄n̄ s̄m̄ ca-
dit in diffinitione p̄dicati qd̄ est passio: sed hō
nō est passio respectu aialis. iō h̄ aial qd̄ subij-
c̄t in diffinitione cadat: tñ non erit scdus mo-
dus. / Ad aliud dico q̄ est per accēs. / Ad p̄-
uationē q̄ hec diuisio p̄positionis per accidēs
quā ponit Aristoteles in p̄mo posterioꝝ intelli-
gēda est de p̄positione per accēs cui⁹ vn̄i extrē-
mū accētalr̄ inest alteri: ut dicit̄ est in p̄positio-
ne. Sed hec: aial est hō: nō est per accidēs illo
mō: sed est per accēs q̄ p̄dicatū est ē intellectus
sbi: z nō q̄ p̄dicatū est accēs respectu sbiecti ul-
ecōtra. / Ad aliud dī q̄ hec p̄positio est uera:
q̄ de necessitate isunt p̄ se isunt: q̄n̄ illd̄ qd̄ subij-
c̄t natū est subijc̄t. Sed aial nō est natū subij-
c̄t respectu hoīs: iō in talib⁹ nō est p̄positio intelli-
gēda. / Ad aliud dico q̄ hec p̄positio: q̄ uere
est. nulli accidit: est intelligēda accipiedo p̄posi-
tionē per accēs illo mō. illud enim qd̄ p̄ se est ut
suba: nō accidit alteri sicut accēs accidit s̄bo:
sic intelligit Aristoteles. p̄t̄ tñ alteri accidē tāq̄
id̄ qd̄ est extra intellectū s̄bi. / Ad aliud dīcēduz
est q̄ h̄ p̄dicatū z subiectū significēt eadē eēnti-
am: et h̄ nō sequit̄ talē p̄positionē eē p̄ se. h̄ hec

est per accēs aial est hō: q̄ per additū ut p̄ hāc
hō est hō: sed nō est intelligēduz q̄ hec sic per ad-
ditū tanq̄ aliqd̄ qd̄ est additū eēntie aialis: qd̄ ē
eadē eēntia hoīs z aialis: imo est per additū m-
q̄ per aliqd̄ qd̄ est extra intellectū. aial enim sen-
tit colorī mō q̄ hō: iō intelligi p̄t̄: h̄ nō intelligat
hō: z sic nocādo additū qd̄ est extra intellectom:
aial est hō per additū: q̄ per hoīem. / Ad ul-
tīmū per idē: q̄ aial est hō: nō est p̄ se sed per addi-
tū ut dicit̄ est. Et cū querit̄ de illo addito aut ill-
li addito inest hō per se aut per additū. Dico q̄
ibi inest per se: q̄ hec est p̄ se: hō est hō. Et cū dī-
eādē rōne stādū fuit in p̄mo. Dī q̄ nō: q̄ hō nō
intelligit: nisi intelligēdo aial: sed aial p̄t̄ intelli-
gi z si hō nō intelligat zc. **Questio. 11.**

Queritur An p̄positio sit p̄ se p̄
tū z subiectū significat̄ idē: q̄ non vi-
det̄: q̄ tūc hec eēt p̄ se: hō est h̄n̄anitas que tñ
falsa est. / Dī q̄ nō sequit̄ hāc p̄positionē eē p̄
se: q̄ p̄m⁹ modus nō est solū ex hoc q̄ subiectū
z p̄dicatū significat̄ eadē eēntiā: sed ex h̄ q̄ can-
dē eēntiam significat̄ sub modis nō extraneis
s̄ hō z humanitas significat̄ sub modis signi-
ficat̄ extraneis: mō hō significat̄ per modum
p̄creti: z humanitas per modū abstracti. ergo
hec nō est p̄ se. / Cōtra tāta est repugnātia uel
maior iter determinatū z ideterminatū quāra
iter modū abstracti z p̄creti. sed nō obstantē q̄
aial sentit per modū determinatū: hec tñ est ue-
ra p̄mo mō: hō est aial: ergo eadē rōne nō obstā-
te oppositiōne iter modū p̄creti z abstracti. hec
est p̄ se: hō est humanitas. / Itē hō est abstra-
ctū: q̄ denoiatiue dī ab eo humanū: ergo ut vi-
det̄ hō nō significat̄ per modū p̄creti: q̄ abstra-
ctū nō p̄t̄ h̄ere modū p̄creti: q̄ per te modus
p̄creti z abstracti sunt oppositi: z opposita non
sunt s̄i in eodē. / Itē ad p̄ncipale. si p̄positio
eēt p̄ se p̄mo mō ex hoc q̄ subiectū z p̄dicatū
significat̄ idē: tūc hec eēt p̄ se: epimera est epi-
mera: s̄i nō ens est nō ens. sed hoc est falsum
q̄ p̄dicatū alteri p̄ se in eē p̄supponit subiectum
eē. ergo antecedēs falsum. ergo. / Ad opposituz
in p̄mo mō p̄dicatū cadit in diffinitione indica-
te quid subiecti. ergo nullo modo p̄dicatum
z subiectum significant idem.

Ad qōnē dī q̄ p̄positio est p̄ se q̄n̄ p̄-
dicatū z subiectū signi-
ficat̄ eadē eēntiā. uel q̄n̄ p̄dicatū in intellectu eēnti-

Handwritten notes in red ink at the bottom right of the page.

Posterioꝝ

et illi subiecti includit. Sed tñ ultra hoc regit
q̄ illud qd̄ subiecti natū sit subiecti: 2 qd̄ p̄dicat
p̄dicari. Sicut regit causa sine qua nō. s. q̄ sint
modi p̄porcionales sub q̄bus p̄dicatū inest s̄
fecto. Tñ p̄se causa q̄re p̄positio est p̄se p̄mo
mō: est ex hoc q̄ p̄dicatū cadit in diffinitione s̄
lecti: uel est tota qd̄ dicitur subiecti: causa sine qua
nō est corruētia dēmiata modoy significādi.

Ad primam rationē

sc̄ dicitur
¶ Ad rōnē cōtra hoc dico q̄ non est alē de mo
do abstracti 2 cōcreti: 2 de mō determinati 2 in
determinati: q̄ modus abstracti est modus s̄
quo nomē imponit ad significandū abstractū:
ideo talis modus cadit in vnione p̄dicati cum
subiecto nō tanq̄ illud qd̄ vnit. sed tanq̄ deter
minata rō sub qua res cuius est modus alteri
simplr vnit. Ideo hec est falsa: hō est humani
tas. S̄ modus ideterminati nō cadit in vnio
ne p̄dicati cum subiecto nec ut pars vnita: nec
tanq̄ determinata rō sub qua vnus alteri vnit:
q̄ ille modus est rei solū per cōparationē ad in
telligētē: 2 nō est modus sub quo uoy imponit
ad significandū: 2 id nō oportet hāc eē falsā: hō
est aial p̄pter tales modos errancos: quia illi
modi nullo mō in vnione cadit ut dictum est.
¶ Ad aliud d̄ q̄ hō est cōcretū 2 abstractū re
spectu diuersoy. est enim abstractū respectu hu
mani: 2 est cōcretū rōne humanitatis. 2 tñ nō se
quit oppositos modos eē in eodē. q̄ illi modi
referunt ad diuersa. ¶ Alicūna tñ aliter dicit ad
rōnē p̄ncipalē. q̄ humanitas 2 hō nō idem si
gnificat. sed humanitas significat formam per
quā hō est id qd̄ est: sed hō significat cōpositū.

¶ Ad ultimū dico q̄ hec est perse: chimera est
chimera: 2 s̄ nō ens est nō ens: p̄mo mō. non
est sub illo genē p̄m̄ modus p̄inet ad demon
stratorē: q̄ p̄dicatū nō est causa s̄iecti nec eō
tra. d̄ enī respectu sui p̄p̄ non est causa. ¶ Ad
p̄barionē: d̄ q̄ p̄se inesse: nō p̄supponit hoc eē:
nisi actualitate extremi ergo rē. *Questio. xx.*

Queritur An gen̄ 2 differentia
s̄iectim vel diuisim
sint in p̄mo mō d̄cedē p̄se. 2 b̄ est q̄re
an hec sit p̄se: hō est aial rōnale. q̄ nō videt. No
ces sunt note passionū que sunt in aia. S̄ alia
passio est quā significat aial 2 quā significat hō
s̄ nō alia s̄iecto uel passio quā significat hō 2
quā significat rōnale in aia. igit p̄positio entē

ans hāc passionē eē illā: falsa est: sed hec est hu
tūsmodi ergo rē. minor patet: q̄ p̄positio entē
ciat significatū de significato. igit sequit q̄ hec
nō est p̄se. ¶ Dicit q̄ h̄ alia sit s̄iecto quam si
gnificat hō 2 aial. tñ hec p̄positio non est falsa:
q̄ suppositio: quelibet uoy significat passionē
in aia: illā tñ nō significat abso: sed q̄re: si
militudo est signū rei: sicut ofo in scripto nō si
gnificat uoces platas nisi q̄ren: uoy plata est
signū rei. 2 id̄ sicut ofo in scripto nō significat
illā uocē eē aliā: q̄ tñc significat falsum. sed si
gnificat illā rē inesse alari. eodē mō uoy plata
nō significat hāc passionē eē illā: sed hāc rē eu
ius est passio inesse illius rei cui: est alia passio:
id̄ hec est uera: hō est aial rōnale: h̄ sit alia s̄iecto
do subiecti 2 alia p̄dicati in aia. ¶ Cōtra. si hec
uoy significat s̄iecto dicit 2 rē p̄ntū significat
rē: tñc sequeret q̄ quelibet uoy eēt analogā seu
equiuoca. similiter sequeret q̄ quelibet uoy si
gnificat p̄mo actūs: q̄ passio in aia est actūs
S̄ h̄ hoc dato per r̄sionē habet p̄positū: q̄ ac
tributio est r̄sionē p̄moy significator subiecti 2
p̄dicati. p̄bo: q̄ terminus illud idē subiecti 2 p̄
dicat p̄mo qd̄ significat p̄mo. si igit significat
q̄libet terminus passionē in aia: 2 alia est passio
hois in aia 2 passio aialis siue rōnalis. id̄ p̄posi
tio que p̄mo significat b̄ de illo falsa est. ¶ Itē
ad p̄ncipalē. ad hoc q̄ p̄positio sit p̄se: oportet
q̄ p̄cept̄ p̄dicati includat in cōcepto subiecti.
sed cōcept̄ aialis 2 rōnalis nō includit in hoie
igit hec nō erit p̄se p̄mo mō. p̄bo minorē. p̄ce
ptus hois est simplex 2 cōcept̄ aialis s̄iecti
simplex 2 s̄iecti rōnalis. sed duo intellect̄ simplē
ces nō p̄se includi in vno simplici igit rē. ¶ Di
cit q̄ h̄ cōcept̄ aialis 2 rōnalis sint simplices:
sunt tñ simpliciōres q̄ p̄cept̄ simplex hois: sed
q̄ duo intellect̄ simplices tertio intellectu simp
plici includunt in tertio illi: nō est inueniēs.
¶ Cōtra. impossibile est q̄ duo simplicita in quā
tū duo quātūcūq̄ sint simplicita: includi in ali
quo intellectu tertio simplici. p̄bo: q̄ intellect̄
simplex ad que cōuertit totali se cōuertit. itel
lectus enim in intelligēdo vnū simplr non p̄t
intelligē aliud simplr: sed intellect̄ hois est sim
plex: 2 intellect̄ aialis: igit d̄ includit intelle
ctū hois nō p̄t includere intellect̄ aialis: 2 ea
dem rōne nec rōnalis. illi igit duo intellect̄ s̄
vna q̄litate in intellectu hois nō includitur 2 c̄.
¶ Ad hoc dicit q̄ illi intellect̄ quā inter se duo

no
no
no

unt 2 distincti fm q sunt partes in diffinitione
 unt in distincto modo cofuso: 2 ideo dicit Ari
 stoteles q diffinitio se habet ad intellectus sim
 pliciter sicut videre uel audire: qd exponit 2 inco
 niens dices q duplex est visibile quoddam inuo
 lutum: 2 tale cofuso modo se offert visu. aliud uo
 lutum 2 expasum 2 tale se distince offert sensui.
 Similr audibile quoddam est psusus 2 quoddam
 est distinctus: sed uoces fm q sensui 2 auditui
 apparet eo modo diffiniunt. Et sic cogno
 scunt ab intellectu simplici cofuso modo: 2 tñ
 diffinitio cognoscit ab intellectu simplici mo
 do determinato. ideo necesse est ponere q par
 tes que includunt in diffinitione magis cogno
 scant in diffinitione q in diffinitio. aliter no sa
 ceret diffinitio cognitione de diffinitio magis
 q contra. Per hoc ad formam q duo intellect
 us simplices fm q inter se sunt diuisi 2 distincti in
 diffinitio includunt modo psulo. ¶ Contra. diffi
 nito est eade cu diffinitio: igit si in diffinitione
 erat duo intellectus distincti: igit duo intellectus
 distincti 2 diuisi eent primo idem intellectui vni.
 sed hoc non est intelligibile. igit rē. ¶ Ad op
 positum est Aristoteles.

Ad questionē dī q partes diffi
 nitionis diu
 ctim 2 diuisim pdicant de diffinitio primo mo
 do: 2 huius ratio est: q tñc est primus modus
 quādo subiectū egredit a principiis pdicati si
 ue a pdicatu fm se. qd dicit ppter genus gene
 ralissimū. generalissimū enim pdicat de pte cō
 tentis. 2 tñ subiectū non pōt egredi a pncipiis
 generalissimū: q principiū nō hnt. nō enim ha
 bet genus supius uel differētiā. Sed subiectus
 egredit a generalissimo tanq ex causa. genera
 lissimū enim ut substantia que substantia pdicat
 de hoie: est causa quare hō est substantia. ex hoc
 enim est homo substantia: quia substantia inclu
 sa in hoie est suba. S; qñ pdicant pres diffini
 tionis de distincto pñctim uel diuisim: illa sūt
 causa a qua pgreddis subiectū. igit est primus mo
 dus dicēdi pte. ¶ Itē per Aristotilis lram qui
 dicit q primus modus dicēdi pte est qñ pdicatu
 cadit in diffinitione indicāte qd est subiectum.
 ¶ Intelligēdū est tñ ppter rōnes q uor signifi
 cās passionē in aīa 2 rē extra. nō dicit significa
 re duo. nō enim significat passionē nisi ut est si
 gnū rei: 2 ubi vnus est ppter alterum: ibi est tñ
 vnū. ¶ Aliud est intelligēdū ppter secūda ratio

nem. q partes diffinitionis que sunt diuersi cō
 ceptus inter se primo: sunt idē cōceptui speciei
 qui vnus est. ita q vnitas ad cōceptum speciei
 ei rēferat 2 dualitas ad cōceptum generis 2 dif
 ferentie. Per hoc ad rationes.

Ad primā sicut dicebat. q nō sequitur
 omne nomē est analogus:
 q nomē non significat passionē nisi q signum
 rei: vñ nō determinat ibi uor in significādo pas
 sionē: 2 id tñ vnū significat. q ubi est vnū pro
 pter alterū est ibidē tñ vnū. ¶ Ad aliud eodem
 modo dicit q non sequitur quodlibet nomen si
 gnificare accidēs: non enim nomen significat
 passionem absolute sed ut est representatiua rei:
 2 ideo non significat accidēs. non enim indica
 tum est significatū nois per illam passionem:
 sed potius illud culus est illa passio similitudo
 ¶ Ad aliud dicit q non sequitur oppositionem es
 se falsam quālibet. non enim significat opposi
 tio vnā passionē esse aliam: sed significat vnā
 rem esse aleraz: q passionē non significat. nisi
 quatenus representat. ¶ Ad aliud sicut dicebat.
 ¶ Ad aliud in cōtrarium: ut dicebat. ¶ Ad ul
 timū patet in positione: q nō est incōueniēs ad
 quod deducit q duo intellectus distincti sint
 primo idem vni intellectui simplici cofuso: 2 q
 ad hoc q illi duo intellectus partū in diffini
 one faciāt cognitionem de diffinitio: oportet q
 sint distincti quodāmodo ut ostēsum est prius:
 q aliter nō magis facerēt cognitionē de diffi
 nito q cōtra. ¶ Contra. si in diffinitione sint duo
 intellectus simplices 2 diuersi fm se: equaliter
 pōt tota diffinitio intelligi vno intellectu sim
 plici. ¶ Dicit q in intellectu simplici sunt gra
 dus fm maiorem simplicitatē 2 minorem. ma
 gis em simplr itelligit aīa q rōnale. 2 hoc sim
 plicius q aīa albū: 2 tñ oīa illa intellectu sim
 plici itelligi pnt: h fm maiore 2 minore simpli
 citatē. oportet tñ q qñ talia duo intelligunt in
 intellectu simplici. q māle itelligat sub rōne for
 mall. 2 ut sic accipit ut vnūquodq rē. S; d. rē.

Queritur An ppositio negati
 ua sit pte. 2 videt q
 nō. Aristoteles dicit in scdo pperme
 tias q hec est p accūs: bonū nō est malus. 2 tñ
 hec negatiua est uerissima: q nulla ppositio ne
 gatiua ē uer illa in q oppositū remouet ab op
 positio. ex h arguo sic. Si ppo negatiua uissima
 sit p accūs multo fortē qlibet alia erit p accūs:

2^a an p negatiua sit pte

11

11

11

#

11

Posterioꝝ

z sic nulla erit pfe. ¶ **H**ic q. negatiua hec est p accūs respectu affirmatiue. z q. h̄ intelligit Aristoteles: z tñ in genē negatiuoz hec negatiua ē pfe: z quilibet in qua remouet oppositū de opposito. ¶ **C**ōtra. si hec negatiua sit per accidēs respectu affirmatiue: tūc depēdet ab affirmatiua: z sequitur si ab affirmatiua depēdet q. pōt se qui ad affirmatiuā. Igitur a pmo: si negatiua sit p accūs respectu affirmatiue: negatiua igitur pōt seq. er affirmatiua pfe: sed h̄ est falsum. negatiua enim nō pōt seq. nisi ex alia negatiua z ex altera affirmatiua. ¶ **H**ic pcedēdo q. negatiua ab affirmatiua depēdet: z ulterius q. ab affirmatiua sequitur: sed tñ nō oportet q. sequitur ex affirmatiua pfe: sed ex h̄ q. ab affirmatiua depēdet pōt se qui ex affirmatiua cū alia negatiua. ¶ **C**ōtra. si negatiua sequitur ex affirmatiua cū negatiua q̄ro de illa negatiua pmissa: aut est absolute pfe ita q. ab affirmatiua nō depēdēs. aut nō est absolute pfe. si sic: sequitur oppositū p̄me r̄sionis. dicitur enim p̄us q. quilibet negatiua depēdet ab affirmatiua. si nō: igitur pōt demonstrari per affirmatiuā z aliā negatiuā. z tūc q̄ro de illa negatiua: aut est simpliciter ab affirmatiua nō depēdēs aut nō. si sic: sequitur oppositū. si nō. tūc ulterius sequitur ex affirmatiua z negatiua: z sic in infinitū. sed h̄ est inueniēdēs. ¶ **I**te ad p̄ncipale: ppositio negatiua pōt reduci ad affirmatiuā sicut puatio ad h̄itū: q. negatio puat affirmatiuā. cū igitur h̄itū pōt sit sua puatio: affirmatio pōt est q̄libet negatione. igitur nulla negatiua est per se z pmo uera: q. affirmatiua p̄us est uera. ¶ **I**te in quolibet genē est p̄mā z minimā qd ē mēsurā alioꝝ: sed negatiua z affirmatiua sūt in genē enūciationis: sed est inueniēdēs dicere q. negatio sit p̄mā in genē enūciationis. igitur oportet dicē q. affirmatio prior est. affirmatiua igitur erit primo uera z negatiua ex p̄nti. Et p̄firmat rō: q. vnū qd q. p̄us est idē sibi ipsi q̄ ab alio disperatū. s. denotat eē idē sibi per affirmatiuas. denotat eē dispersatū ab alio per negatiuā. igitur affirmatiua p̄or est negatiua. ¶ **A**d oppositū est Aristoteles in b̄ libro. ¶ **I**te p̄ncipiū p̄mum est maxime uerū pfe. z tñ p̄ncipiū p̄mū est ppositio negatiua cuiusmodi est illa: nō p̄tingit idē si mulcē z nō eē. igitur ppositio negatiua erit maxime uera pfe z pmo. ¶ **H**ic q. p̄ncipiū p̄mū significat rē affirmatiuā mō tñ negatiuā z rōne rei significare est pmo uera z pfe. rōne tñ modi

significādi negatiue cōsideratū. nō est p̄mā nec p̄pter hoc dicitur illā eē p̄mā sed p̄pter rē affirmatiuā quā significat. ¶ **C**ōtra. si nō sit p̄mum nisi rōne rei affirmatiue. z nō rōne modi significādi: sequitur q. pmo pōt aliqd eē p̄us. p̄us est falsum. igitur z antecedens. p̄batio p̄nti. quilibet rē affirmatiuā p̄tingit significare mō affirmatiuo: sed p̄or est illa ppositio qua significat alia res affirmatiua mō affirmatiuo: q̄ illa in qua significat eadē res mō negatiuo. igitur p̄ncipio p̄mō pōt est alia ppositio p̄or. ¶ **H**ic per interemptionē maioris: q. rē significatā per p̄mū p̄ncipiū nō p̄tingit significare mō affirmatiuo. ¶ **C**ōtra illud: quēcūq. p̄ceptū p̄tingit significare. z cuiuslibet mō intelligēdi corripit modus significādi. quoz nō determinat sibi rē nec mō ad significādi. sed rē p̄mā p̄ncipiū affirmatiuū p̄tingit intelligēdi mō affirmatiuo: igitur eadē p̄tingit significare modo affirmatiuo.

Ad q̄onē dicitur q. ppositio aliq̄ negatiua est uera p̄mō z pfe: tñ quilibet negatiua q̄tū est rē mō significādi negatiuo posterior est affirmatiua. Primum sic declarat p̄m Aristotile quedā est demonstratio affirmatiua. qdā negatiua: ut dicit in illo cap. ubi cōparat demonstraciones ad luteū: sed in demonstracione p̄lo est uera pfe: demonstratio enī est ex pfe in herētib. igitur cū cōlo demonstracionis negatiue sit negatiua: alia negatiua erit pfe. Scdm̄ declarat. Illa ppositio est immediata siue p̄mō uera que est pfe uera z que per aliā nō pōt demonstrari. S. ppositio in qua negat vnū genus gnāllissimū ab alio est huiusmodi. si enim possit demonstrari h̄ cēt in p̄ma figura uel in secūda. s. i neutra pōt demonstrari. q. tūc aliquid oportet accipere supra subiectū uel supra p̄dica tū uel supra utrūq. sed nihil est sup̄ istis cum sint gnāllissima. igitur hec nō p̄nt demonstrari. igitur rē. ¶ **T**ertiu ostēdo. Cōmentator recitat rōnes alexandri sup̄ libꝝ p̄meritas p̄ q̄s p̄ba uic q. affirmatiua est p̄or negatiua z sūt tres rōnes. Prima sumit ex p̄te uocis. Secda ex parte rei. Tertia ex p̄te intellectus. Ex p̄te uocis sic. uox affirmatiua ē simplicior negatiua. p̄p̄ negatio nē sup̄additā. igitur affirmatiua rōne uocis est simplicior negatiua. sed quāto alia ppositio est simplicior tāto p̄or est. igitur affirmatiua prior est negatiua. Alia rē est ex p̄te rei s. in eadē rē non eē p̄cedat eē ut in istis gnāllib. z corruptib.

Handwritten notes in red and black ink at the bottom of the page, including a signature and some illegible text.

bus simplr tñ eē pcedit nō eē in dversis. eē eni pme cāe pns est q̄ nō eē inop corruptibilitū. sed affirmatio significat eē negatio nō eē. Igit affirmatio pōr est negatione. Tertia rō est ista. hīc pōr est p̄m intellectū p̄natione. p̄natio enim nō intelligit nisi q̄ suus hīc p̄ns intelligit. affirmatio vō significat per modū hīc. negatio per modū p̄nationis. ex istis rōnib' sequitur q̄ negatiua que libet quantum ad modum significandi negatiue posterior est affirmatiua.

Ad rōnē primā dī sicut dicebatur. Ad primū cōtra b̄ sicut dicebat: q̄ quilibet p̄positio negatiua quātū est ex mō suo significādi et affirmatiua depēdet: r̄ tñ ex b̄ nō sequit q̄ quilibet syllogizari possit ex negatiua r̄ affirmatiua sed aliq̄ r̄ alia nō. p̄positio enim negatiua que est p̄se uera r̄ nō p̄mo: cuiusmodi est illa: nulla linea est color: pōt bñ demonstrari ex vna negatiua r̄ alia affirmatiua: ut ex ista nulla quantitas est color: cuius affirmatiua: linea est quātitas. Sicut hec p̄missa nulla quātitas est color: est p̄se nō p̄mo: r̄ iō pōt demonstrari ex illa nulla quātitas est q̄litas: isto mō. ois color est q̄litas: nulla quātitas est q̄litas. Igit nulla quātitas est color. In sc̄o secūde. sed hec . nulla quātitas est qualitas est p̄se uera r̄ p̄mo q̄ hec ulter' per aliā negatiuā demonstrari nō pōt. Per hoc ad formas dī q̄ hec p̄ntia nō ualeat: negatiua q̄libet depēdet ab affirmatiua. Igit q̄libet negatiua pōt demonstrari ex vna negatiua r̄ alia affirmatiua: sicut nō sequitur: cognitio p̄ncipioꝝ depēdet ex terminis: ergo p̄ncipia p̄ma p̄nt demonstrari ex terminis. Per b̄ ad p̄mā rōnē dī q̄ q̄libet negatiua p̄missa quātūcūq̄ sit p̄se p̄mo uera quātus est ex mō significādi negatiue depēdet ab affirmatiua r̄ tñ nō sequit ulter' per hoc q̄ possit ecludi ex affirmatiua. hec enī p̄ntia est neganda hoc depēdet ex illo. Igit pōt demonstrari ex illo. Ad aliud p̄ncipale dicit q̄ illa p̄bat q̄ negatiua quātū est ex mō significādi negatiue posterior est affirmatiua: r̄ hoc p̄cedit: r̄ idem p̄bat due rōnes sequētes. Ad rōnes in oppositum qua p̄bant q̄ negatiua sit simplr p̄ma: dī sicut dicebat. Ad rōnē cōtra hoc dī sicut dicebat. Verūm intelligēdi est q̄ b̄ primū p̄ncipiū significet mō negatiuo. Ip̄m tñ equaler cū q̄dam p̄positione que est quodāmodō affirmatiua: quia hec nō p̄tingit idē simul eē r̄ nō eē: equaler huic necesse est nō idē eē r̄ nō eē: q̄ nō p̄tingit quō p̄

possibili ponit: equaler huic q̄ est necesse non: tñ p̄positioni simplr affirmatiue equaler nō potest. Ad ultimā p̄tra hoc dicit q̄ cuilibet modo intelligēdi consideret modus significādi p̄portionabilr. Et ad minorē dī q̄ res huiusmodi p̄ncipiū nō p̄tingit r̄. pōt intelligi sub mō intelligēdi affirmatiuo l̄ ip̄m p̄ncipiū nō sed semper itelligat sub mō negatiuo. Contra affirmatiua r̄ negatiua sunt opposita. Igit itelligē rem affirmatiuā p̄m p̄ncipiū sub mō negatiuo: est itelligē oppositū sub rōne oppositi: sed quilibet intellect' talis est falsus: Igit p̄ncipiū p̄imum est falsum. Dī q̄ affirmatio accepta ut res r̄ negatio ut res: sunt opposita circa idē. tñ affirmatio ut res r̄ negatio ut modus: nō opponuntur. modus enī rei nō opponit. mālia enim itelligunt immāliter r̄ hoc nō est itelligē sub rōne oppositi. idē dīcēdi est q̄ itelligē rē affirmatiuam sub rōne modi significādi negatiue: nō est itelligē sub rōne oppositi: q̄ modus rei nō opponat ut p̄. Ad auctoritatē itelligit Aristoteles q̄ quilibet negatiua est p̄se in genere negatiuoꝝ quilibet tñ per accēs est respectu affirmatiue p̄siderādo negatiuas sub rōne modi significādi negatiue: r̄ hoc itelligit Aristoteles in libro p̄permenias. idē dicit Aristotilis hīc r̄ in libro p̄permenias non opponuntur rē. Quæctio. xxi.

q̄ Veritur An sequat hoc p̄se inest huic: Igit hoc est hoc: q̄ nō videt: q̄ nō sequitur hōi p̄se inest humanitas. Igit hō est humanitas: q̄ asis est uerū r̄ p̄is falsum. Falsitas p̄ntis patet: r̄ accēdēs p̄bat. humanitas aut inest hōi p̄se aut per accēdēs: nō per accēs. Igit p̄se inest. Huic dicit q̄ hōi nō inest humanitas. idē nec p̄se nec per accēdēs. Sed cōtra. humanitas uel est q̄ qd totū hōis uel est totū formale in q̄ quid: siue sic siue aliter: humanitas p̄se inest hōi. Itē syllogismus ignorācie est ex immediatis per Aristoteles: sed sequitur p̄positio est immediata. Igit p̄se. Igit in p̄missa syllogismi ignorācie p̄dicatū inest subiecto p̄se: r̄ tñ nō sequitur b̄ p̄se est hoc: q̄ tñ sequeret q̄ hoc uere est hoc: sed hoc est falsum. q̄ p̄missa in syllogismo ignorācie nō sunt uere nec false. Igit nec sequitur: hoc p̄se inest huic. Igit hoc est hoc. nec etiā sequitur: hoc per accēs inest huic. Igit hoc est hoc. nō enim sequitur albedo inest hōi. Igit hō est albus: q̄ accēdēs pōt verificari sine cōsequēte ut positio q̄ albedo inest hōi solū

fm dentes. Item non sequit. aial inest forti pfe. igit fortis est aial: qz alicedēs pōt eē uerum sine pite. posito enim qz fortis nō sit pns est sal sim: qz si fortis nō sit: nō est aial. 7 tñ alicedens est uerū: qz p̄dicatū est de intellectu subiecti. aial enīz est de intellectu fortis. igitur perse ei inest. ¶ Ad oppositū pfe est cōditio p̄dicatū 2 a p̄dicato nō diuidit nec ab inherētia igit sequit pfe inest huic. igit hoc est hoc. ¶ Itē sequit: hoc in est huic per accidens 2 absolute. igitur hoc est hoc: sequit enim albedo inest homini absolute igit homo est albus: igit sequit multo fortius: hoc inest huic perse igitur hoc est hoc.

Ad questionem dicitur

qz nō sequit: hoc inest huic 2c. Unde tria dico. Prīmū. qz hec p̄sia nō ualet. Secūdo. qz sequit hoc inest huic pfe. igit hoc ab illo denotari pōt Tertio. qz nō sequit ulterius hoc inest huic per accēs igit hoc est hoc. Prīmū ostēdo. linee pfe inest punctus in pmo mō dicēdi pfe: 7 tñ nō se quit linea esse p̄ctā. Similiter triangulo inest linea pfe: 7 tñ nō sequit triāgulus est linea. igit nō sequit hoc inest huic. igit hoc est hoc. Secūdo ostēdo. sequit enīz triāgulo pfe inest linea igit est triāgulus linearis. Sili linee inest punctus pfe: igit linea est p̄ctialis. sic igit patet secūdo per exēpla: hoc etiā patet rōnem hīs que insunt per accidēs: ut hoc inest huic simpliciter. igit hoc est hoc. igit sequit et illa pre eodēz mō: hoc inest huic pfe. igit hoc est hoc. qz qd pfe inest simplr inest. 7 qñ aliqd inest alti simplr in illis tenet: hoc simplr inest huic. igit h est h. Tertiu ostēdo. nō enī sequit: albedo inest forti. igit fortis est alb: qz alicedēs pōt eē uerū sine p̄ite. uerificat enī alicedēs si forti inest albedo fm dētes: 7 tñ pns nō uerificat. ¶ Ad vidēdū tñ quō in accidētaliū tenet p̄sia ab inē ad esse sciēdū est qz qdā accidētia innata sunt inesse toti per vnā p̄tē determinatā: 7 qdā inata sunt inē fm qlibet p̄tē. Exēplū p̄m. sic caligatū eē inest hōi fm pedē. Exēplū secūdi: albū natū est inesse toti s; qualibet p̄tē. Accipiēdo accidētia p̄mo mō seq̄ hoc inest huic: igit hoc est hoc. se quit enī calciatū inest hōi fm pedē: igit hō est calciat. Accipiēdo tñ accidēs secūdo mō nō sequit ab inesse ad eē nisi ita sit qz tale accidēs ipsi toti uel salē p̄tīb' p̄tib' toti' siue maiori p̄ti in sit. 7 iō nō sequit: albedo inest hōi igit hō est alb' ulr. 7 hāc determinationē inuie Albert' sup

libꝝ. vi. p̄ncipioꝝ. ¶ Propter rōnes itelligēdū est qz tenet hoc in est huic pfe. igit hoc est hoc: si vnū natū sit p̄dicari de alio. s; i alius tñ nō tenet 7 iō qz hūanitas nō est nata p̄dicari de hoie iō nō seq̄ hōi pfe inest hūanitas igit hō ē hūanitas. ¶ Ad primā rōnē dī qz p̄sia non ualet: qz vnū de altero nō est natū p̄dicari p̄tē modos repugnātes sicut in positione dictū est qz non sequitur ab inesse ad esse. ¶ Ad aliud dī qz syllogism' ignorātie est ex immediate in falsitate cuiusmodi est ista: qualitas est quātitas. 7 sic est ex p̄positiomb' falsis pfe: non tñ ex p̄positiomb' absolute pfe. Per hoc ad formā qz nō sequit syllogismus ignorātie est ex immediate. igit est ex p̄positiomb' pfe. nec sequit p̄positio est immediate in falsitate ergo p̄dicatū i est subiecto pfe: qz si pfe inest: absolute inest. sed d sequit. igit p̄dicatū pfe est de sbo. Si tñ talis p̄positio eēt immediate absolute 7 absolute pfe: tūc sequit qz p̄dicatū inest sbo pfe. Sed nō debet dici immediate cū hac conditione false. ¶ Ad aliud patet in positione. ¶ Ad ultimū duplex est r̄sio: vna cōcedit qz hoc est perse: fortis est aial: siue fortis sit siue nō: qz p̄dicatū est de intellectu subiecti. Alia nō cōcedit hanc eē pfe forte nō erit: qz ad hoc qz esset pfe. oportet qz per eandē cām per quā hęc uerificat: fortis est risibilis: uerificat illa fortis est aial. Sed hęc nō pōt uerificari nisi per qz qd subiecti 7 illud nō est forte corrupto: qz qñ fortis corit h̄p̄tē non hēt qd: qz tunc nō est: 7 qd est p̄supponit si est. ¶ Itē tūc nec est hęc uerā fortis est aial nec fortis est risibilis: qz accidēs reale p̄supponit s̄m eē. Et ad p̄bationē dī qz nō sufficit p̄dicatū esse de intellectu subiecti igit est pfe p̄mo: nisi addat qz p̄dicatū est de intellectu subiecti tanqz eadēs in eius definitione. Sed qñ fortis nō est: aial in definitione fortis nō cadit: qz tūc nō hēt qz qd primo nec ex cōsequenti 2c. Questio. xliiij.

Queritur An genus pfe p̄dicet de oīa qz sic videtur. ¶ Quēcūqz significat vnā eētā sic se h̄t qz vnū de alio predicari pōt pfe: genus 7 oīa sunt huiusmodi. igitur 2c. ¶ Hic dī qz maior est falsa plus enim requir ad p̄dicatū qz idēptitas eētīe. regunt enī modi significādī p̄portionalis sub qd' hōc huic attribuit. Sed diuersa est rō 7 extranea rōnalis 7 aialis: adeo non est pfe. ¶ Cōtra illd: eētā est eadē sibi aut igit pfe aut per additū: si pfe: habet p̄positū. si per additū:

Inquisitio ad p̄teritū

accipiendo illud additū: illud est idē sibi ipsi: aut
 igitur p̄ se: aut per additū: si p̄ additū p̄cessus erit
 in infinitū: si p̄ se igitur idē p̄tias essentie sufficit ad
 p̄sentatē. ¶ Itē q̄ extranea rō nō p̄hibet p̄sentatē
 tē videt: magis est extranea rō iter hoīem r̄ aīal
 q̄ iter aīal r̄ rōnale: q̄ hō significat per modū
 determinatū: r̄ aīal respectu hoīs significat per
 modū idē determinatū: s̄ rōnale respectu aīalis si
 significat per modū act⁹: r̄ determinatū: r̄ aīal re-
 spectu rōnalis p̄ modū determinabilis. Sed ma-
 ior est extraneitas iter modū idē definiti r̄ definiti
 nati circa eādē eēntiā: q̄ iter modū determinatū
 r̄ determinabilis. Si igitur illa rō extranea ipedi-
 ret p̄sentatē: tūc nec nō est p̄ se: hō est aīal: qd̄ est
 salus. ¶ Itē. hec est p̄ se: ens est vni⁹: r̄ tū diuer-
 sa est rō entis r̄ vni⁹. Similiter hec est p̄ se la-
 p̄da est pena: r̄ tū diuersa est rō lapidis r̄ pene.
 Nec tūc pōt p̄hiberi nugatio per diuersam ra-
 tionē: q̄ tūc hic nō est nugatio: aīal hō: q̄ mani-
 festū est q̄ diuersa rōne significat illa duo: igitur
 diuersa rō nō ipedit nugationē. id̄ oportet vice
 re q̄ genus r̄ vni⁹ nō significat eandē essentia.
 ¶ Propter hanc rationē dicitur aliter: q̄ ge-
 nus r̄ differentia nō significant eandē eēntiam
 genus entis significat p̄tē materialē respectu spe-
 cieri: r̄ differentia significat partem formalem
 q̄ntū est ex p̄mo intellectu: q̄ cū utrūq̄ significet
 p̄tē per modū totū: id̄ ex p̄nti iporat totū qd̄ si
 significat sp̄s: tū neutra significat determinare
 nisi p̄tē. ¶ Cōtra illd̄. si gen⁹ significaret p̄tē r̄
 vni⁹ aliā p̄tē: tūc p̄dicatio vni⁹ de specie est de-
 notatiua per hoc mediū: q̄ ps̄ integralis solū p̄-
 dicat de toto denotiatiue s̄m Aristotellē in .vij.
 metaphisice .r. viij. q̄ hec p̄dicatio nō est vera
 archa est lignū denotiatiue: sed hec est vera ar-
 cha est lignū denotiatiue. ¶ Itē si gen⁹ r̄ vni⁹ si
 significet diuersas p̄tes: cū utrūq̄ p̄dicet eēntia-
 lit̄ de diffinito: diffinitū erit due p̄tes sine due
 eēntie eēntialiter: sed hoc est iedueniens. ¶ Itē
 substantie separe diffiniunt per gen⁹ r̄ vni⁹: r̄ tū
 in illis nō est ps̄: q̄ sunt forme simplices. igitur
 gen⁹ r̄ vni⁹ nō significat diuersas p̄tes. ¶ Itē
 ad p̄ncipale arguit in tertia figura. Dis hō p̄ se
 est aīal. oīs hō p̄ se est rōnalis. igitur rōnale p̄ se
 est aīal. p̄missē sunt vere. igitur p̄ se. bonitas p̄-
 tē patet. q̄ id̄ p̄ se in demonstratiōe est p̄ se q̄ se
 quit̄ ex p̄ se iherētib⁹: s̄ Aristotellē. igitur si p̄missē
 sunt vere p̄ se: p̄ se erit p̄ se vera. ¶ D̄ q̄ hic ē
 fallacia accidētis ex variatiōe mediū termini q̄
 in maiori accipit hō subratione m̄lis in p̄ce-

ptu hoīs. aīal enī de hoīe uerificat sub ratione
 m̄lis in p̄ceptu hoīs: r̄ in minori rōnale uerifi-
 ficat de hoīe sub rōne formalis in p̄ceptu hoīs
 r̄ ita uerificat ille terminus hō. ¶ Cōtra illud.
 ex opposito p̄sentis cū miōri: sequitur repugnā-
 tia maior: igitur hō: syllogism⁹ fuit bon⁹. Acci-
 pio enī oppositū p̄sentis ut hoc. nullū rōnale ē
 p̄ se aīal. sumat minor: que p̄ se: oīs hō est per
 se rōnalis: r̄ sequit̄. igitur nullus hō p̄ se est aīal
 in secūdo p̄nc. Ille syllogism⁹ est bon⁹. igitur p̄
 or. ¶ Itē q̄ hō nō uariet s̄m talē acceptiōē v̄
 det: q̄ talis termin⁹ sic supponit suū significa-
 tū sicut ip̄m significat: sed ille terminus signi-
 ficat suū significatū sub rōne formalis in eōce-
 ptu. igitur tūc supponit suū significatū sub rōne
 formalis in p̄ceptu. nō est igitur dicē talē varia-
 tiōē: r̄ sub rōne p̄ se accipit sub rōne m̄lis i ma-
 iori. r̄ sub rōne formalis in minori. ¶ Ad p̄mā
 illarū d̄ q̄ in syllogismo quertuo: nullū rōna-
 le p̄ se est aīal r̄ est fallacia accidentalis sicut p̄ se i
 syllogismo affirmatiuo. ¶ Cōtra in diffinitio-
 bus s̄m substantiā nō cadit accidēs s̄m Aristotellē
 in elēchis. Sed oīa illa tria. aīal: rōnale: r̄ hō
 sunt idē diuina s̄m s̄bam: igitur in illis terminis nō
 pōt eadē accidēs. ¶ Itē: idē est p̄ncipiū cogno-
 scēdi se r̄ suā p̄uationē: sed syllogism⁹ affirma-
 tiuus cōparat ad negatiuū in eisdē terminis si-
 cut hic ad p̄uationē. igitur est p̄ncipiū cognoscē-
 di bonitatē in syllogismo negatiuo. sed ille syl-
 logism⁹ est bon⁹ sine variatiōe. oē rōnale p̄ se
 est aīal: oīs hō p̄ se est rōnalis. igitur oīs hō p̄ se
 est aīal. igitur syllogism⁹ negatiuus in eisdē ter-
 minis r̄ in eodē ordīe erit bonus sine variatiōe.
 igitur r̄. ¶ Itē fallacia accidētis est ex variatiōe
 alicui⁹ termini r̄ in p̄ma figura maxime ex ua-
 riatione mediū termini. sed in illo dicitur. nul-
 lū rōnale p̄ se est aīal: oīs hō p̄ se est aīal: nō
 est variatiō alicui⁹ termini: q̄ hō r̄ aīal accipit̄
 tur vni⁹ formiter sicut rōnale qd̄ est mediū vni-
 formiter accipit: q̄ sub ea rōne qua vni⁹ vere p̄-
 dicat de hoīe q̄ ut sic est ps̄ diffinitio hoīs. si
 militer ut vni⁹ est: vere ad eo remouet aīal cum
 hac p̄ditione p̄ se: q̄ cū hac p̄ditione sibi extrane-
 at. igitur gliber termin⁹ vni⁹ formiter accipit̄. non
 igitur est variatiō. ¶ Itē ad p̄ncipale. rōnale p̄ se
 est ens. igitur rōnale p̄ se est aīal. aīas uerū est: ga-
 ens p̄ se est de intellectu cuiuslibet. igitur oīs. p̄-
 batio p̄ntie: q̄ si rōnale p̄ se est ens: aut igitur ens
 qd̄ est s̄ba: aut ens qd̄ est actūs. non ens qd̄ est
 actūs: q̄ actūs nō est p̄ncipiū formale diffinitū

di s̄bam. igit̄ rōnale est ens s̄ba. ⁊ tūc ulterius querendum est aut est substantia corporea aut incorporea. non incorporea: q̄ non eēt tūc p̄ncipiꝝ formale sp̄s corp̄is. igit̄ est substantia corporea ⁊ sic descendendum est quousq̄ deveniat ad aial. igit̄ rōnale p̄se est aial. ¶ Dic̄ d̄ q̄ rōnale perse est ens qd̄ est s̄ba: sed substantia d̄ tripliciter: simplex ⁊ cōposita. Simplex adhuc est duplex s. materia ⁊ forma. tūc rōnale est substantia simplex que est forma: ⁊ illa substantia non est gen⁹ nec dividit̄ per d̄ias. Sed sola substantia cōposita est genus ⁊ illa non p̄dicat̄ per se de rōnali. ¶ Cōtra illud: quero de substantia que est forma an illa est in plus q̄ substantia cōposita que est genus: aut in minus: aut eālis ambiḡ. non p̄t̄ eē in plus: q̄ tūc eēt aliḡ p̄us gn̄alissimo vniuocē: sed hoc est falsū: nec p̄t̄ eē eālis: q̄ tūc eēt duo gn̄alissima substantie. oportet igit̄ q̄ sit sicut in minus. sed de quocūq̄ p̄dicat̄ p̄se illd̄ qd̄ est in minus: de eodem p̄dicat̄ illud qd̄ est in plus sed per se substantia que est forma p̄se p̄dicat̄ de d̄ia: ⁊ illa est inferius respectu substantie cōpositae ut p̄bati: igit̄ substantia cōposita que est gen⁹ perse p̄dicat̄ de d̄ia. ¶ Itē p̄bo ex dictis q̄ substantia que est forma est genus: q̄ substantia que est forma per se perse p̄dicat̄ de rōnali: ⁊ illa eadem substantia eadem rōne perse p̄dicat̄ de irrōnali. igit̄ rōnale ⁊ irrōnale sunt d̄ia. q̄ iter se diuersa sunt ⁊ in aliquo p̄ueniūt ut in substantia que est forma. igit̄ sunt d̄ia: differentia enim sūt illa s̄m Aristotile in. v. methaphisice. quecūq̄ inter se diuersa sunt: aliter t̄m idem entia: sed talia sunt sp̄s. igit̄ rōnale ⁊ irrōnale eēt species substantie que est forma. igit̄ substantia que est forma erit genus. ¶ Item posset p̄bati q̄ substantia nullo mō est genus. Aristotiles probat q̄ ens non est genus: q̄ ens p̄se p̄dicat̄ de d̄ia s̄m aliquam eius significationem. Sed per se substantia s̄m aliquam eius significationem p̄dicat̄ perse de differentia. igit̄ substantia non est genus. Si tu dicas q̄ hec forma arguēdi nō ualet. tūc forma Aristotilis arguēdi nō ualet. ¶ Item ad p̄ncipale. rōnale perse est sensibile. igit̄ rōnale p̄se est aial. antecedens est uerū q̄ ultima d̄ia includit oēs p̄cedētes s̄m Aristotilem in. vii. methaphisice. ¶ Dic̄ q̄ p̄cesso antecedēte: negando p̄sequētiā. ⁊ rō negatiōis ē q̄ i aiali sūt duo ut intellectus sensibilis: ⁊ intellectus corporis superioris uel substantie. vnde h̄ rōnale p̄se includat̄ sensibile non t̄m includit genus qd̄ est intel-

lectus aialis p̄se. s̄o nō ualet p̄sequētiā. ¶ Contra p̄ceptus aialis est indiuisibilis eo q̄ p̄cipit̄ ab intellectu simplici qui est indiuisibilis: sed in diuisibile ubi est s̄m se totū est. si igit̄ aliquid p̄ceptus aialis includat̄ in rōnali: totū q̄ est in illo cōceptu p̄se in rōnali includit̄. ¶ Itē materialē p̄cipit̄ sub rōne formalis: eū igit̄ rōnale includat̄ sensibile qd̄ est formale in aiali: ex consequēti includit̄ māle in aiali: ⁊ sic per p̄sequens p̄sequētiā erit bona. ¶ Itē p̄cesso antecedēte: habet p̄positū p̄ncipale: q̄ si rōnale p̄se est sensibile: eadē rōne irrōnale p̄se est sensibile. igit̄ rōnale ⁊ irrōnale sunt d̄ia ut p̄ius argutū est: q̄ in aliquo s̄m diuersa: ⁊ in aliquo p̄ueniūt. ⁊ ulterius. igit̄ sunt sp̄s respectu sensibilis. ⁊ ulterius sequit̄ q̄ sensibile sit genus: ⁊ sensibile p̄se p̄dicat̄ de d̄ia. igit̄ genus p̄se p̄dicat̄ de differentia. ¶ Ad p̄ncipale. Aristotiles i. vii. methaphisice arguit. quicūq̄ aliqua duo sic se h̄nt q̄ vnu accidit̄ alteri: tūc utrūq̄ accidit̄ tertio. h̄ac maiore accipio: s̄ genus per se accidit̄ differentie: igit̄ utrūq̄ accidit̄ tertio. igit̄ hec erit per accidēs h̄o est aial rōnale: si hec sit per accidēs: rōnale est aial. p̄ns est falsus ut patet q̄ per Aristotiles. est in p̄mo mō dicēdi p̄se. ¶ Dic̄ hic q̄ p̄positio quā accipit̄ Aristotiles in sua rōne videlicet illa q̄n aliqua duo sic se h̄nt q̄ vnu ⁊ c. intelligit̄ q̄n ex talib⁹ duob⁹ nō sit vnu p̄se ⁊ essentialiter sicut hic: h̄o est albus. Sed genus ⁊ differentia faciūt vnu essentialiter: q̄ genus est in potentia essentiali respectu differentie: ⁊ differentia habet rōne actus essentialis. ideo ex h̄is sit vnu essentialiter ⁊ p̄se. sed sic nō est de h̄oie albo. ¶ Cōtra illud. q̄ Aristotiles in. vii. illo. si c̄ arguit. dissolutis. b. ⁊ a. manet. b. ⁊ manet. a. ⁊ nō manet hec syllaba ba: in hac igit̄ syllaba ba aliqd̄ p̄sūt qd̄ nec fuit. b. nec fuit. a. ⁊ huiusmodi erit forma huius syllabe ba. Similiter arguo in p̄posito. ⁊ dissolutis genere ⁊ differentia manet intellectus generis ⁊ manet intellectus differentie: ⁊ nō manet intellectus dissinitionis. igit̄ in dissinitione aliquid p̄sūt formale q̄ nec fuit intellectus generis nec intellectus differentie. igitur differentia nō est essentialis actus respectu generis ⁊ formale. ¶ Item manente causa manet effectus. Sed extraneitas inter rōnem generis ⁊ differentie fuit causa quare per se non p̄dicatur de differentia: sed in extremo huius propositionis: homo est animal rationale: manet eadem causa: quia eadem extraneitas. igitur hec

non erit perfe: hō est aīal rōnale. ¶ Item ad pncipale hęc est necessaria: rōnale est aīal. igit pfe. ancedēs pater: q; sequit er necessarijs. pñtia p bo duplr. Aristotiles facit hęc pñtiam. demonstratio est er necessarijs: igit er ppositionib' pfe ergo sequit pēlo est necessaria: igit pfe. Sīlr si aliq; est ppositio necessaria: aut est mediata aut immediata. ppositio mediata pōt eē pēlo demonstratiōis: igit pfe. Sīlr ppositio immediata est pncipium demonstratiōis: igit est pfe: q; demonstratio est er ppositionib' pfe sī Aristotilem. sequit igit si aliq; ppositio est necessaria est pfe. ¶ Item ad pncipale cōmētator sup pñtiam pphicoz. pbat q; pars nō est pfe eadem toti: r arguit sic. Si vna pars eēt pfe eadem toti eadem rōne r alia. sed quęcūq; sunt pfe eadē tercio inter se sunt eadem. si igit manus r pes eēt eadem toti pfe: tūc sequeret q; manus eēt pes. Eodem mō arguit in ppositio: quęcūq; sunt eadem in tercio pfe: inter se sunt eadem. s; aīal r rōnale sunt eadē alicui tercio pfe ut hōi. igit vnum pfe inest alteri. ¶ hic dicit q; cōmētator intelligit q; quęcūq; sunt pfe r primo eadem tercio: inter se sunt eadem. Sed genus r differētia non sunt primo eadem speciei: nihil enim est pmo idem spēs nisi diffinitio. Partes autē diffinitionis er pñti. ¶ Contra. si diffinitio sit eadem pmo diffinito tūc diffinitū erit primo duo entia. Probo pñtiam. in diffinitione sunt duo entia videlicet significatus generis r significatum differētie. si igit hoc totus sit pmo idē diffinito: tūc duo entia diuersa erūt pfe eadem diffinito: r sic diffinitus erit duo entia. ¶ Item pbo q; genus possit eē idem speciei per auctoritates Aristotilis in pmo libro in illo capitulo demonstratis autē hīs. dicit q; genus est idem pmo diuersis speciebus. igit aīal est pmo idē hōi. ¶ Item Aristotiles in. vii°. pphicoz dicit q; pñtiam genus non sūt cōparationes: q; in genere latēt multe equocationes. igit genus equocem est ad diuersas spēs. igit inest pmo cuilibet speciei: sicut equocem inest pmo cuilibet significato. ¶ Item genus nihil est pter suas spēs sī Aristotilem. vii°. merhapphice. igit pmo inest cuilibet spēs. sīmlr in diuersis spēbus est diuersa materia sī illud qd est igit rē. ¶ Ad oppositum sunt rōnes Aristotilis. Illud de quo pñtial genus pfe. aut est spēs: aut individuus. igitur rē. ¶ Item si genus pfe pñtial de differen

tia: vnum aīal eēt multa aīalia: pñs est salum. igit r ancedēs. pñtia sic pbat. supposito q; dī finitio sit pmo eadē diffinito: nec diminute nec aliqd supflue designās aliud a cōceptu speciei: tūc hoc totum: aīal rōnale: inest pmo homini. sed hō non est eadem eētia bis repetita. igitur aīal rōnale: non significat eadem eētiam repetitam: q; tūc non eēt pmo eadem diffinito. igit in hac diffinitione rōnale significabit diuersas eētiam pmo. nam dicēdo. sortes est aīal rōnale: denotat sīlr q; sortes sit aīal per hoc q; dicit rōnale: si aīal sit de pfe intellectu rōnalis: r nō de notat q; sortes sit idem aīal per rōnale qd pñtial significatum per aīal: q; tūc eēt eētialr eētia eadem: qd est cōtra suppositum. ergo sortes in hoc q; est rōnale: est aliud aīal. in rē rōnes est vnum aīal numero. igit vnus aīal est multa aīalia. posita hac ppositiō falsa q; genus perfe pē dicitur de differentiā.

Ad questionem dicitur

q; genus per se nō pñtial de differētia ppter rōnem. primā. ¶ Itē hęc generalis cōditio est in oībus modis dicēdi perfe q; illud subiectal qd natum est subiecti. r sīlr q; pñtial qd natum est pñtial. Sed rōnale nou est natum subiecti respectu aīalis nec respectu hōis: q; in q̄le pñtial respectu vtriusq; ideo hęc non erit in aliquo mō de pfe. ¶ Item hoc patet inductive. nō pñtial per se pmo mō: q; pñtial non est totus intellect' subiecti nec in intellectu subiecti includit: q; diuersam rem significat aīal r rōnale. Itē est perfe scdo mō: q; subiectū nō eadit in diffinitioe pñtial. Nec tercio mō: q; tercio modus est modus eētial r nō pñtial. Itē q̄rto mō: q; sīmlr non est causa efficiēs pñtial. igit nullo mō est pfe. ¶ Intelligēdus tū ppter rōnes q; gen' r differētia nō definate significat idem q; spēs: aīal enim r rōnale nō significat definate totus illud qd significat hō pfe. qd enim significat per aīal est ps mālīs in pceptu hōis: ut totum id qd est cōpositum ex suba r aīa sensitua. Differētia significat pter forma lem hōis ut illam pfectionem que pñtial subay sensitua r determinat illas ptes significat. tū vñ qd q; significat ptem nō per modū pñtis sed p modū totū. id er pñtial r definate vtrūq; sīgt totū qd sīgtur p hōiem. Per h' ad rōnes.

Ad primam sicut ultimo dicebat q gen^o 2 differētia di-
 stincte significat diuersas ptes 2 non eadem ef-
 sentiam: q: tūc diuinitio non est eadem diuini-
 to. Et aliud icōueniēs sequeret q in quibet diuini-
 tione est negatio ut pargutum est. Ad p^{ri}ma-
 mam p^{ri}ma hoc d^o q duplex est ps integralis.
 quedam accepta per modū p^{ri}is: 2 talis ps non
 pōt de toto p^{ri}dicari nisi denotatiue: qm̄ hec est
 falsa hō est capur. Sed hec est uera: hō est capi-
 tar. 2 talis ps d^o realis 2 aliquo mō est ps inte-
 gralis. Alia est ps fm̄ rōnes que significat per
 modum totius. 2 talis ps de toto p^{ri}dicari pōt
 vniuocē: cuiusmodi p^{ri}em significat aial. h^o eni
 aial significet p^{ri}em mālem hoīs non tū signifi-
 ficat per modum p^{ri}is sed toti. 2 lōpōt p^{ri}dicari
 ri de hoīe vniuocē. 2 hoc est qd Boetius ait. q
 gen^o in p^{ri}dicatiōe est totum: p^{ri}dicat enī de spe-
 cie q: totum significat ex p^{ri}is. Intelligēduz
 tū est q: rōnale p^{ri}dicat de hoīe per modum de-
 notatiui ex hoc q: p^{ri}dicat in āle h^o nō simplr de-
 notatiue p^{ri}dicet cum sit de eētia hoīs. multa
 enī h^o h^o modum que nō sunt denotatiua sim-
 pliciter. Predicatio enī denotatiua est qm̄ res
 de genē accētis subam denotat. Ad aliud d^o
 q non sequit hoīem ē duo eētia: q: tam gen^o
 q: differētia in p^{ri}dicatiōe accipit ut toti 2 nō
 sub rōne p^{ri}is 2 ita illud totum p^{ri}dicat ex p^{ri}is.
 Sicut gen^o accipit sub rōne differētie: 2 id nō se-
 quit spēm eē distincta eētia ex hoc q: diuinitio
 de specie p^{ri}dicat: q: ut gen^o sub rōne differētie
 accipit sic vnum p^{ri}ceptum facit qui est p^{ri}cepte
 sp^{ri}: h^o tū ille p^{ri}cepte diuinitiois differat a cōce-
 ptu sp^{ri} accidētali ex hoc q: p^{ri}cepte diuinitiois
 est magis distincte 2 p^{ri}cepte sp^{ri} cōsūsus. Ad
 aliud d^o q: intelligētie h^ont aliquam cōpositio-
 nem: ut cōpositiōnem eē cum eētia: 2 ita ab ef-
 sentia accipit gen^o 2 ab eē accipit differētia. 2
 la rō p^{ri}cludit q: non quelibet differētia signifi-
 cat p^{ri}em formalem eo mō qd est forma i istis
 inferiorib^o. Ad aliud ut dicebat. Ad aliud
 cōtra hoc. q: h^o supponat sub rōne rōnalis
 semp in quibet p^{ri}positiōe ubi supponit tanq̄
 sub rōne sube: tū non semp rōfor malis illa que
 est rō rōnalis in hoīe est causa p^{ri}positiua qre p^{ri}-
 catum subiecto per se inest. Rō enim p^{ri}positiua
 qre aial inest hoī est p^{ri}cepte aialis in hoīe 2 non
 p^{ri}cepte rōnalis. Ad aliud sicut dicebat q: in il-
 lo syllogismo negatiuo nulluz rōnale rē, est ua-

riatio sicut in syllogismo affirmatiuo: eque eti-
 am est cōuersiū 2 in eodem termino ut in illo
 termino hō: q: ille termin^o uariabat in affirma-
 tiuo: hec tū fallacia non debet assignari euiden-
 ter nec pōt nisi in syllogismo affirmatiuo: ut pa-
 tet fm̄ Egidium. uariatio enī in negatiuo syl-
 logismo debet assignari in affirmatiuo respec-
 tu cui^o est p^{ri}uersiū: ubi gfa: hec fallacia accē-
 tis. hō est spēs. fortes est hō. igit fortes est spēs.
 ex uariatione hui^o termini eodē mō in syllogis-
 mo negatiuo qui est alteri^o p^{ri}uersiū. fortes non
 est spēs: fortes est hō. igit fortes nō est spēs. uari-
 ratio est in eodē termino quo fuit ut in illo ter-
 mino hō: 2 tū hec uariatio nō pōt p^{ri}ueniētē af-
 signari in negatiuo syllogismo. Sed debet assi-
 gnari in parallogismo affirmatiuo. Affirmatio
 enī est p^{ri}ncipiū ducēdi in cognitiōnem sive
 negationis: sicut rectum est iudex sui obliqui.
 sicut est ex pte illa. uariatio enī est in syllogismo
 negatiuo: debet tarsi assignari in affirmatiuo 2
 semp fm̄ eādē terminū: ut illuz terminū hō.
 Ad p^{ri}ma rōnem p^{ri}ma h^o cum d^o in diuinitio-
 nib^o rē. d^o q: Aristoteles intelligit q: in diuini-
 tionib^o fm̄ rōnem: h^o est in qb^o nō est extranea rō
 in illis non cadit accētis: sed in istis est talis ex-
 traneatio: id illa auertitas non est ad p^{ri}positū.
 Ad aliud d^o q: in affirmatiuo syllogismo oē
 rōnale rē. est p^{ri}ntia bona per locum extrinsecuz
 2 non per formam intrinsecā. tenet enim p^{ri} hāc
 maximam ut si miles poterit debellare castruz:
 poterit 2 rer. Si aliqd inest illi cui min^o videt
 esse: inest illi cui magis videt. Sicut aial videtur
 magis inesse hoī p^{ri}se q̄ rōnale. id si rōnale p^{ri}-
 se inest per locum a minori etiā aial inest hoī p^{ri}-
 se per locum a toto in q̄stita. non oportet q: si se-
 quit affirmatiue q: sequat negatiue sine uariati-
 one. Ad aliud d^o q: h^o uariatio est in aliquo
 t^{ri}mino: ut in illo termino hō: ut p^{ri}dicet est: quia
 uariat in cōparatiōe ad rōnale 2 aial. illa tū uari-
 ratio nō p^{ri}ueniētē assignat in syllogismo ne-
 gatiuo sed in affirmatiuo respectu cui^o est p^{ri}-
 uersiū. ut in illo ois hō est aial. Cōtra illud est
 vna rō. In p^{ri}ma figura solū est fallacia accētis
 ex uariatiōe medi^o t^{ri}mit: q: ex eius sēdē idēp^{ri}itate
 est bonitas syllogismi. Sicut ille d^ocurfus nullū
 rōnale rē. est in p^{ri}ma figura. igit uariatio soluz
 erit hic in medio t^{ri}mino, s^o rōnale. Hic d^o q:

malor est falsa. nō enī oportet in p̄ma figura ac
 etiāz semp̄ eē ex uariatiōe mediū: s; suffic̄ q; sit
 ex uariatiōe mediū ul' alicui' extremi. Verbi ḡra
 hic est fallacia accētis: fortes nō est sp̄s: fortes
 est hō. igit̄ hō nō est sp̄s: z nō ex uariatiōe fmi
 ni mediū uidelicet fortes: z ex uariatiōe maioris
 extremitatis uidelicet hui' fmiini hō. hō enī in
 minori ut cōparat̄ ad fortē hēt acceptiōnē p̄ sup
 posito vntē p̄dicat̄: z in p̄sonē hō hēt accepti
 onē p̄ itēdē ut cōparat̄ ad h̄ p̄dicatū sp̄s. z il
 la uariatio sit l' minori extremitate. ¶ Ali' tñ di
 cit̄ qdā q; in toto dicitur: nullū rōnale p̄se est
 aial' zē. et uariatio in medio fmo: q; in maiori
 remouet aial' cū hac p̄ditiōe p̄se a rōnali. p̄ cū si
 gnificatio distinctio fm̄ q; dēterminare significat
 p̄tē. in minori sō p̄ter rōnale fm̄ q; significat p̄
 modū totū: z ita uariat̄ rōnale in maiori z mino
 ri. ¶ Cōtra illd. fmiini s̄biect̄ z p̄dicat̄ illd qd si
 gnificat z s̄b eodē mō. Sed p̄te rōnale signifi
 cat p̄tē p̄ modū totū. igit̄ s̄biect̄ p̄tē p̄ modū to
 tū sicut p̄dicat̄. ¶ Hic dī q; h̄ significet p̄tē dē
 terminare: tñ pōt p̄dicat̄ p̄ modū totū: z s̄biect̄ p̄
 modū totū. S; tñ ut hęc p̄cedat̄ uera: nullū rō
 nale p̄se est aial': accipit̄ rōnale formalr̄ s̄b distin
 cto significato: h̄ rō totius sit sine quo nō: id rō
 formalis p̄dicatiua salua utrobiz: h̄ rō sine q;
 nō: nō maneat. ¶ Ad aliū p̄ncipale sic dicebat̄
 q; suba cōposita est gen' simplr̄ in linea p̄dica
 mētali: suba itē que est forma nō est gen' nisi p̄ at
 tributiōnē. Et absolute dīcēdū est q; suba que ē
 forma h̄ sit gen' aliquo mō respectu rōnalis: ut
 tñ rōnale est differētia: sic respectu rōnalis nō ē
 gen': s; ut rōnale respectu sube que ē forma ac
 cēpit̄ ut sp̄s. ¶ Ad rōnē s̄b dīcēdū q; suba q; ē
 forma eālis est ambī' cū suba que est gen'. Et
 cū dī q; tñ essent duo generalissima in eodem
 p̄dicamētō: p̄cedit̄ q; s̄c duo gnāissima i vno
 p̄dicato: nō tñ sequit̄ q; duo sunt p̄dicamēta in
 genē s̄bitāte. Cōordinatiō enī dīarū reducit̄ ad
 cōordinatiōnē gnāissimī directā: sicut genus
 gnāissimū q; est suba z forma attributiōnē hūt
 ad subam cōpositā: vñ nō sunt duo gnāissima
 p̄ma simpliciter: q; vñ hēt attributiōnē ad alte
 rā: sicut enī duo fm̄ p̄dicatiōnē eque p̄ma. ¶ Ad
 aliaz que p̄bat̄ q; suba que est forma sit gen' ad
 rōnale z irrōnale. dī q; rōnale pōt dupliciter cō
 siderari. Vno mō fm̄ q; imponit̄ ab ultio gra
 dū p̄fectiōis in hoīe: sic nullam formam sup
 iorem includit̄ in suo intellectu. Alio mō s; q;

imponit̄ a tota p̄fectiōe in hoīe que aduenit sub
 stācie que est gen' gnāissimū. z illo mō inclu
 dit̄ oēs pores dītas. Per hoc ad formam q; rō
 nale p̄mo mō acceptum z irrōnale nō pueniūt
 in suba que est forma tanq̄m in cōi vnioco p̄ā
 cabili de istis. utriq; est suba que est forma e
 uoīe: z sic suba que est forma non est gen' respe
 ctu illoz. Secūdo mō p̄cedo q; suba que est for
 ma sit gen' respectu istoz: sed non ut dīte sunt:
 sed ut sp̄s sunt collaterales. ¶ Ad aliud q; ari
 stoteles p̄bat̄ ens nō ē genus quo ad aliqd̄ cū
 significat̄: q; de dīa p̄dicat̄ per se: tñ nō cō
 cludit̄ q; ens nullo mō possit̄ ēē genus. Eodē
 mō p̄cedit̄ in p̄posito q; suba quo ad aliqd̄ cū
 significat̄ nō est genus respectu rōnalis z irra
 tionalis: uel saltē ut significat̄ p̄fectiōē ultimā
 in hoīe z ut ipōnit̄ ab illo ultio gradu: q; sub
 stātia que est forma p̄dicata de rōnali sic p̄cepto
 nihil aliud p̄dicat̄ nisi rōnale. ac si diceret cele
 ste sidus ē canis. ¶ Ad aliū ut dicebat̄. ¶ Ad p̄
 mū p̄ra illud dīco q; p̄cept' aialis est idiuisibil'
 p̄o rāto q; p̄cipit̄ ab intellectu simplici: nō est enī
 sic idiuisibilis sicut p̄cept' sube que est gen' ge
 neralissimū: q; in intellectu simplici sunt multē
 gradus: z q; nō totaliter est idiuisibilis id ali
 qd̄ pōt̄ icludi in intellectu rōnalis ut pura sensi
 bile z aliqd̄ nō ut gen' supius. ¶ Ad formā q;
 minor est uera de diuisibili qd̄ nullā cōpositiō
 nē hēt. sed qd̄libet gen' intermediū in suo intel
 ctu icludit̄ gen' z dīam. ¶ Ad aliud nego hāc
 p̄ntiā. rōnale icludit̄ formale in cōceptu aialis.
 igit̄ icludit̄ p̄tē aial'. Ad hoc enī q; aliq; p̄posi
 tio sit p̄ se: oportet q; q̄qd̄ est in p̄ceptu p̄dica
 ti seu materiale seu formale: in p̄ceptu s̄biecti in
 cludat̄ loquēdo de p̄mo mō: tñ hęc est vñ p̄nti
 tia bona: s̄biectū icludit̄ formaliter p̄ceptū p̄dī
 cati: igit̄ icludit̄ p̄te p̄dicatū. Aliud enī est in
 cludē formale p̄ceptū p̄dicatū z icludē formale
 in p̄ceptu. ¶ Ad aliud p̄cedit̄ q; sensibile sit ge
 nus respectu rōnalis z irrōnalis ut illa totā p̄fe
 ctiōnē ipōtat̄ p̄clerū. s; ex hoc nō seq̄ q; gen'
 p̄se p̄dicet̄ de dīa. Hic est enī fallacia accētis
 sensibile qd̄ est gen' p̄se p̄dicat̄ de dīa zē. q; rō
 nale uariat̄ fm̄ q; ad sensibile cōparat̄ z s; q; ad
 hoīem uel ad aial' cōparat̄. cōparat̄ enī ad sensi
 bile ut sp̄s cū. cōparat̄ sō ad hoīem uel aial' ut
 dīa. id uariatio est. ¶ Ad aliud p̄ncipale sic dī
 cebat̄. ¶ Ad p̄mū p̄ra hoc dī q; rō Aristotelis
 p̄cludit̄ ubi est dissolutio uera z realis: q; disso

luto. b. z. a. manet. b. z. a. z non manet ba. igit
 aliqd ut forma pfuit in ba. qd nec fuit. b. nec. a.
 Sed per. a. z. b. intelligit elementa corpis. pbat
 enim q forma realis no est aliqd elemetorum.
 Sed differētia non est forma nisi fm rationē.
 igit in pꝛoposito non tenet ratio. / Contra hoc
 manētib' illis totaliter que regrūtur ad cētāz
 ret: manet cētā rei. sed dissolutis genē z dīā:
 manet genus z dīā: z nō manet tota dīfinitio
 igit aliqd aliud regrit ad dīfinitionēz q̄ gen'
 z differētia. / Hic dī q̄ dissolutis genē z dīfī
 rētia fm q̄ gen' est ppria potētia z differētia est
 ppri' act' dīfinitiois: dīfinitio nō manet tūc.
 / Intelligēdum tñ q̄ genus z differētia sub p
 pria rōne pprioz pceptum non se hīt ad inui
 cem sicut potētia z act': q̄ cōcept' generis tel
 ligi pōt sine cōceptu differētie z eōdꝛa: sed nī
 hil intelligit nisi act' uel ut act' hīs: igit cōce
 ptus generis quātum est de se non est ppria po
 tētia respectu differētie. ppria enim potētia non
 pōt intelligi nisi per cōparationem ad pprium
 actum. tñ res materialis que subest pceptu ge
 neris est ppria potētia respectu rei que subest
 cōceptu differētie: z hec rō ab illa dissolut non
 pōt ita q̄ utrūq̄ maneat: iō dīfinitio est ppria
 z demōstratio. / Sic breuiter dī q̄ ut genus est
 potētia respectu differētie. sic istis dissolutis nō
 manet dīfinitio. / Aliter tñ pōt dīci ad illō de
 b. z. a. q̄ rō illa aristotilis nō est ad ppositum.
 Aristoteles enīz arguit sic: dissolutis. b. z. a. ma
 net. b. z. manet. a. ita q̄ neutrū est ad alteruz in
 elinatum: z tūc non manet ba. tunc ergo aliqd
 formale pfuit pter a. z. b. / An supponit aristoti
 les in rōne q̄ neutrū ad alterū inclinet: sed sic
 dissoluta aīa a matēria: manet corpus z manet
 aīa: q̄ tñ aīa nāliter inclinat ad corpus: iō non
 pfuit in hōie aīa forma unīes aīam cum corpe
 sed fm se fuit pfecto corpis. Eodem mō est ex
 pte illa: dissolutis enim genē z differētia ab in
 uicem: ad huc cōcept' differētie hēt allquaz in
 elinationem ad cōceptum generis. tanq̄ ad p
 pinquam potētiā: sicut aīa inclinat ad corpus
 iō non oportet ponē aliqd formale in dīfinitio
 ne pter differētiā: q̄ differētia hī maneat post
 dissolutionem: non tñ sic manet qn hēt incli
 nationem ad genus. / Ad aliō q̄ in illa: hō est
 aīal rōnale: non manet: causa extraneitatis: q̄ ex
 aīali rōnali fit vnum extremum essentialiter.
 / Ad aliud dī negādo hāc p̄tiam. est necessa

rium. igit pte. / Ad pbattonē dī q̄ aristoteles
 supponit illud eē subiectum qd natum est subij
 ci z illud eē p̄dicatum qd natum est p̄dicari: z
 hoc supposito sequit demōstratio. est ex necessa
 rijs: igit est ex. p̄pōnibus pte. sed rōnale non est
 natum subijci respectu aīalis nec hōis: q̄ signū
 ficut per modum q̄lis z p̄cernetis. / Iō nec sequ
 tur q̄ hec fit pte: rōnale est aīal: nec illa: rōnale
 est hō. / Ad aliud dī q̄ hī hec fit necessaria: nō
 est tñ mediāra nec imediāra: q̄ respectu aīalis
 non ordinat fm sub z supra in genē. sicut qd subij
 ci non est natum subijci: z sic eadem rōne non
 est imediāra. / Ad fo: mam q̄ hec diuisio ppō
 nis necessarie sufficiēs est qn subijci qd natuz
 est subijci. sic nō est in pposito. / Ad aliud sic
 dicebat. / Ad p̄mā p̄ra hoc q̄ ptes dīfinitio
 nis hī sint due p̄siderate fm se z tñ ut cōparant
 ad dīfinitum factū pte vnum. / Et sicut ut p̄si
 tuūt dīfinitionem vnum accipit sub rōne alte
 ri'. iō non sequit q̄ spēs sit duo entia. / Ad ali
 ud dī q̄ aliqd eē p̄mo idem alteri dupliciter in
 telligit. Vno mō qn p̄dicatum non excedit sub
 iectum nec eōdꝛa. z illo mō dīfinitio est eadez
 dīfinitio p̄mo: z genus non. Alio mō dī aliqd
 eē p̄mo idem alteri quādo inter subiectum z
 p̄dicatum non est aliquod medium ordinatū
 in eodē genere. z illo modo genus est p̄mo in
 diuersis spēs: q̄ inter hōiem z genus. p̄mū
 non est aliqd gen' medium in genē sube. / Ad
 aliud dī q̄ gen' quo ad illud qd determinate si
 gnificat solum significat p̄mū mālem spēs per
 modum tñ totius. z illa ps vniocē repit in di
 uersis spēs' reali. tñ coiter significat totum. z
 fm hoc gen' est diuisum in diuersis spēs' reali
 z sicut fm hoc gen' est diuersa natura in diuer
 sis. z sic p̄cedo q̄ gen' p̄mo z equoec diuersis
 spēs' inest: sed illam equocationem non p̄side
 rat logicus. / Logic' enim p̄siderat rem sū rōne
 scēpe intētionia z non sub eē reali. iō hī in re sit
 diuersum in diuersis spēs': tñ apud logicū ge
 nus est vniocoz. / Ad aliud dī q̄ Aristoteles
 dicit q̄ gen' nihil est pter eius spēs ut mā est. z
 sic est hoc intelligēdum quo ad p̄mū signifi
 catum z distinctum gen' significat mālem spēs.
 tñ mō p̄fuso hūe p̄comitāter significat totum.
 z sic nihil est pter suas spēs. / Contra hoc. Si
 gen' p̄mo z determinate significat p̄mū z p̄co
 mitāter z ex p̄nti totū: tūc quilibet gen' eē ana
 lagum: q̄ indēminate hēret duo significata p̄

ordinem. ¶ Hic dicit q non sequitur genus esse analogum, non enim significat totum ex impositione. Sed q gen^{us} partem significat per modum totius: et ex illo modo totius ducimur in cognitionem totius eocomitater. Ideo dicitur genus significare totum eocomitater. Sed hoc non est proprie significare sive ex impositione. id non est analogus, sed sic significare est reperire quodammodo, sicut capitulum significat caput determinate per modum tñ totius, et ex modo ecomitater totus significat hñs caput ex pñt: et sic totus, Sed hñs non est significare proprie. Ad. xliii.

Teritur

An differētia inferior includat differētiā superiorem pte. ut an hec sit pte: rationale est sensibile, q non videt. Boetius in divisionibus docet artem diffinēdi et dicit q ad diffinēdum speciem sumēdum est primo suum gen^{us}: et ipsum dividēdum est per differētiās immediatas: et illa differētia que speciei cōvenit adhuc est dividēda per alias differētiās: et sic quoties deveniat ad differētiā ultimā, et sic gen^{us} superius cum oibus differētijs spēi cōvenitibus debet poni in diffinitione spēi, et exprēssit de nomine. Facta enim divisione diffinit nomen sic. Nomen est uor significatiua et. Sed si differētia inferior includet superiorem: in tali diffinitione eēt nugatio: q differētie superiores exprēssit ponunt in tali diffinitione: et per te in differētijs inferioribus includunt. bis igit in eadez diffinitione replicant, et ita erit nugatio alia rationale: q alia includit sensibile in suo intellectu. simili ter rationale includit sensibile per te, igit implicite ponit bis sensibile in diffinitione, igit nugatio est. ¶ Hic dicit q non sequitur q hic sit nugatio: alia rationale. q in rationale tñ implicite ponit sensibile, ad hoc autem q eēt nugatio oportet idem bis exprimi: et non tñ replicari implicite. ¶ Contra Aristoteles in sexto topicorū docet investigare nugationem ponēdo diffinitionem nois pro noie. Ponat igit diffinitio illoz noium pro istis noibus: et sic erit certa nugatio ¶ Ad principale. Aristoteles in secūdo huius dñs artem diffinēdi: dicit q quilibet pars diffinitionis est in plus. Sed diffinitus: totum tamē equale et pueribile, et ponit illud ex pñt in trina ¶ est numerus impar primus utroq modo. Sed si differētia inferior includat omnes superiores: tñ differētia inferior non eēt in plus q

diffinitum sed cōuertibile. Oporter igit dicere q differētia inferior non includat superiores differētiās. ¶ Item si rationale includit sensibile: cum tñ non includit ipsum pueribilem, sequitur q includit ipsum et aliqd ultra rationale igit est cōpositum ex sensibili et re addita. sed quam dicitur q vnum est cōpositum ex duobus vnum est actus et reliquum potētia. Sed a potētia pot accipi genus et ab actu differētia, igit rationale includit genus et differētiā in suo cōceptu pmo, sed omne tale est spēs, igit differētia erit spēs qd est in cōueniens. ¶ Item qua ratione rationale includat sensibile in suo intellectu: eadem ratione irrationale includit sensibile in suo intellectu, tñ ergo in sensibili cōueniunt. Et manifestū est q inter se differit, igit sunt differētia: qd patet sicut Aristotilem. v. metaphisice. Differentiās sunt quocūq sunt alie idē entia et inter se sunt differētia. Sed oia differētia sunt spēs, igit rationale et irrationale eēt species: et per consequens diuersa eēt species. ¶ Hic dicit q ille due rationes cōcludit q illud qd est differētia respectu vni: sit species respectu alterius. Et sic q rationale cōparatum ad alia sine ad hominem est differētia: sed cōparatum ad sensibile est spēs. Sed ex hoc non sequitur q differētia sit spēs nisi incidēte fallacia accidētis. ¶ Contra si rationale sit species respectu sensibilibus: tñ habebit differētiā, que ro de illa differētia aut est spēs respectu superioris differētie aut nō, si non eadem ratione fuit stādum in primo, si sic quero tñ de differētia ei^{us}, aut est spēs respectu superioris differētie: aut nō: si sic pcessus est in infinitum, si non eadem ratione stādum fuit in primo. ¶ Item si rationale includit pte sensibile et significat tanq spēs eius tñ non est: pcedere in infinitum in pdicatis substantialibus sicut Aristotilem in primo hui^{us}: et sic devenire tñ ad aliqd generalissimum differētiarum substantiē, igit in substantijs erūt duo generalissima: et si hoc duo erūt generalissima substantiē, et ita plura qz decem erūt predicamenta. ¶ Hic dicit cōcedēdo q duo sunt generalissima in substantijs: vna substantiarum in media cōordinatione: et alia differētiarū collateralium et. Tertium pot eē generalissimum aliarum differētiarū ex alio latere: vnde q sic sint plura generalissima in substantijs non est in cōueniens et hoc collateral. Sed ex hoc non sequitur q plura sūt pdicamēta in substantijs: q generalissima differētia

*ad pñt
pñt*

Posterioꝝ

tarum hinc eodem modum predicādi cum suba
que est gnāllissimum in ordine medio: et ad illū
reducunt per attributionem. / Contra hoc. ex
ista rāione sequit̄ q̄ quātitas et suba non faci-
unt duo predicāta: q̄ generalissimū quāntita-
tis habet eodem modum predicādi de suis pte-
tis: sicut gnāllissimum sube de suis. Sicut gene-
ralissimum quātitatis hęc reduci ad generalis-
simum sube sicut posterius ad prius. Si igit̄ il-
le due cōditiones cōcludūt vnum eē predicamē-
tum: tūc vnum eē predicamētum sube et quāntita-
tis. / Item si sic: tūc in differētis erit vnus ge-
neralissimus aliud a generalissimo in medio or-
dine. igit̄ sicut vnum specialissimum et interme-
dia erūt genera. Sed ista tria generalissimum
specialissimum et intermedia p̄stitūtū predicamē-
tum. si igit̄ in substantiis et differentiis sube sine
diuersa gnāllissima: specialissima: et intermedia
ut innoū rāio. igit̄ erūt diuersa predicamenta.
/ Item gnāllissimum differētiarum est alterus
a generalissimo subarum in medio ordine per-
te: et manifestum est q̄ non est differēs ab eo: q̄
eē gnāllissimum eē spēs: igit̄ erit p̄ se diuersus
a gnāllissimo sube. sed duo generalissima per se
diuersa arguūt duo predicamēta. igit̄ in substan-
tia sunt duo predicamēta cōcesso hoc q̄ duo sūt
gnāllissima. / Ad principale. si sic impossibīle
est fieri diffinitionem. prius est falsum. igit̄ et an-
cedēs. p̄bo p̄tiam. quero aut diffinitio debet
vari ex genere in fimo ut vltima differētia: aut
ex genere remoto et vltima differētia. nō pōt va-
ri ex genere primo primo et vltima differētia. si
differētia inferior: includat superiorem: q̄ tunc in
quibet diffinitione eē nugatio. q̄ sic dicēdo: ani-
mal rōnale. aīal includit oēs differētias superio-
res: et similī rōnale per te. igit̄ bis idēm intelle-
ctus includit in diffinitione. Nec pōt vari ex re-
moto genere et vltima differētia: q̄ per Aristotē-
lem scēdo huius. diffinitio debet explanare
oīa predicata in qd de diffinito. sed differētia infe-
rior: explicitē non ponit differētias superiores nec
genus primum ponit illas: q̄ generalius. igit̄
ex genere primo et vltima differētia non pōt dif-
finitio fieri. / Ad oppositum. Boetius dicit in
diffinitionibus q̄ sufficit diffinire ex duobus ter-
minis et exponit seipm sic et genere p̄mo et vlti-
ma differētia. Sed talis diffinitio non valeret
si vltima differētia includeret oēs differētias su-
periores: q̄ per Aristotēlem in scēdo huius in

diffinitione debet poni oīa predicata in qd exisse
vel implicite. / Item sicut Aristotēlem in predicā-
tōnis eē est generibus et differētis vniuocē si-
dicari. Sed vniuocē predicari est predicari sicut no-
men et sicut diffinitionem. igit̄ differētia hęc diffi-
nitionem. Sed nihil diffinit nisi spēs specialis-
sima vel subalterna: q̄ sola spēs diffinit sicut Ari-
stotēlem scēdo huius. igit̄ dīa est spēs respectu al-
cuius alterius superioris. sed spēs includit gen-
us. igit̄ differētia inferior: includit superiorem. / Item
sicut Aristotēlem in. viii. metaphisic. differē-
tia dicit totam subam rei. igit̄ rōnale includit
sensibile et oēs differētias superiores: q̄ omnia il-
la sunt de intellectu suball. hōis. / Item per Ari-
stotēlem ibidem. ille dicit sunt p̄ se: q̄ repetit
toties idēm intellectus quod hōis ille ponunt in ordi-
ne. sicut exp̄liscat. Et hęc est quedam regula
ad cognoscēdum dīas p̄ se. Sed rōnale et sensi-
bile sunt dīe p̄ se. igit̄ idēs intellectus hōis repetit:
sicut dicto sensibile rōnale. Sed hoc non est nisi
inferior: includat superiorem. / Item Aristotē-
les dicit ibidem q̄ hōis dīa color: p̄ponatur ei in-
ferior: postponat ad huc eē nugatio. q̄ repetitio
vnius intellectus. ut sic dicto: bipes hōis duos
pedes: q̄ in substantiis non est ordo. id est ut vide-
tur nugatio. Dicit vltimus q̄ diffinitus est ex
primo genē et vltima dīa: qd non eē verū nisi
ultima includeret p̄cedēs. / Item hęc est p̄
se: hō est aīal. Sed hoc q̄ allā p̄positio sit p̄ se
p̄mo mōs p̄oret q̄ so: male in subiecto: inclu-
dat formale in predicato et male male. igit̄ rōna-
le qd est formale in hōie per se includit sensibile
quod est formale in animal. igit̄ et.

Ad questionem dicitur

q̄ rōnale et sensibile p̄ se duplici p̄siderari. Vno
mō sicut rōnale imponit ab ultimo gradu p̄-
fectionis in hōie: et sensibile ab alio gradu. et isto
mō dīa inferior: non includit superiorem: q̄ iste
gradus non est ille: sed ab illo distinctus. Alio
mō pōt rōnale p̄siderari. non sicut q̄ imponitur
ab ultimo gradu sicut vltima forma sed sicut q̄
imponit a tota p̄fectione in hōie que p̄ficit sub-
stantiam qd est gen- gnāllissimum. et illo mō rō-
nale includit sensibile et oēs dīas p̄cedēs: q̄
in illa tota p̄fectione includit pars. / Intelligē-
dum est p̄pter rōnes q̄ accipit de rōnale ut im-
ponit ab vltima forma seu ab ultimo gradu: sic
sufficit diffinire cum primo p̄mo genere et vlti-

ma dicitur non tñ sufficit diffinire ex genē primo
 & ultima dicitur: sed eius genē pmo & oib' alijs dicitur
 ferētis intermedijs. Non autē ex genē primo &
 oibus alijs differētis. Prīmū ostēdo sic. ultima
 dicitur cum genē illo primo includit oia alia
 p̄dicata in qd de specie. h̄ enim ultima dicitur im
 posita ab ultimo gradu s̄m se non includat su
 periores dicitur: genus tñ primum cui addit in
 cludit dicitur oēs superiores. & ideo sic est sufficiens
 diffinitio. tñc enim est sufficiens diffinitio qñ ag
 gregat in se oia que p̄dicant in qd & essentialē de
 diffinitio. Secūdum patet. diffinitio enī debet
 indicat: oia p̄dicata essentialia de diffinitio & illa
 includē s̄m Aristonem in scdo huius. S; ge
 nus p̄mum non ponit dicitur superiores: nec dicitur
 ultima accepta ab ultimo gradu ponit illas ut
 dictum est. non igitur est sufficiens diffinitio ex ge
 nere primo & ultima dicitur. Sed illo mō oportet
 diffinire ex genē pmo & oibus sicut dicitur Doct
 tus. Tertium patet q; genus primum inclu
 dit oēs dicitur superiores. si ergo ex genē primo &
 oibus differētis fiet diffinitio: tñc in diffinitio
 ne erit nugatio. ¶ Aliud est intelligēdum q; si
 dicitur ut rationale accipiat a tota p̄fectione speciei.
 illo mō non p̄tingit diffinire ex genē primo &
 dicitur illa. nec ex genē primo & oib' differētis.
 Sed cōtingit diffinire ex genere pmo & ultima
 dicitur. Primum s̄m patet: q; si ex genere priori
 mo & ultima dicitur illo mō accepta ē diffinitio:
 tñc in diffinitione ē nugatio: q; genus primum
 includit oēs dicitur p̄cedētes. sicut illa dicitur inclu
 dit oēs dicitur p̄cedētes & ita bis idē diceretur.
 Secūda patet per idē q; tñc ē esse nugatio: q;
 genus primum includit oēs dicitur p̄cedētes.
 Tertius patet q; diffinitio debet aggregare in
 se oia p̄dicata essentialia & non plus. Sed ex ge
 nere primo & ultima dicitur diffinitio p̄stituta: ag
 gregat in se oia essentialia p̄dicata de hoīe: q; ge
 nus p̄dicat primum m̄le de hoīe h̄ per modū
 totius: & dicitur accepta a tota p̄fectione includit
 totam p̄fectionē generis que aduenit sube que
 est genus gn̄alissimum: & per p̄s sic ponit oia
 p̄dicata essentialia. ¶ Aliud est intelligēdum q;
 differētia accepta a tota p̄fectione ut rationale: h̄
 sic differētia hoīs vel animalis: tñc est spēs respectu
 dicitur superioris ut respectu sensibilis: & etiam in
 illa ordinatione differētiarum duo sunt gn̄alif
 sima collateralia ita q; in predicamento sube est
 vnum gn̄alissimum. scilicet corpus ex vna pte. et

incorporeum ex alia pte. & est aliud gn̄alissimum
 subarum. & ita tria generalissima: non tñ tria p̄
 dicamēta: q; gn̄alissima dicitur arum reducuntur
 ad gn̄alissimum subarum qd est intermedium
 tanq; intrinsecum illius generis & p̄p̄ia p̄fectio.
 & non tanq; extrinsecum sicut quantitas
 reducitur ad substantiam.

Ad primam rōnem dicitur q; Doct
 us intelligit q; diffini
 tio est dāda ex genē pmo & oibus differētis ac
 cipiēdo dicitur a diversis gradibus: & sic ultima
 differētia non includit p̄cedētes. & p̄pter hoc nō
 sequitur q; tñc erit nugatio. ¶ Ad aliud dicitur q; i
 illa diffinitio: aial rationale: non est nugatio si ra
 tionale accipit ab ultimo gradu: q; sic non inclu
 dit differētiā p̄cedētes. Si autē includeret sic
 p̄cedoq; hic ēē nugatio. Sed sic nō est hec dif
 finitio. ¶ Ad aliud dicitur q; ultima differētia cō
 uertibilis est eius diffinitio & etiam est in plus s̄
 diversa tñ rōne: q; aliqd ēē in plus respectu al
 terius est dupl. Alio mō q; est in plus quo ad
 ambitū suppositoy: & sic differētia inferior: nō
 est in plus. Alio mō dicitur aliqd in plus alio: q;
 simpliciter. & illo modo quilibet differētia est in
 plus q; diffinitio: & cum hoc fiat q; differētia
 ultima sit cōuertibilis quo ad ambitum suppo
 sitoy. ¶ Ad alias duas rōnes sicut dicebat q;
 differētia inferior: est spēs respectu superioris: ut
 rationale est spēs respectu sensibilis: h̄ respectu ho
 minis vel animalis sic differētia. ¶ Ad p̄mum con
 tra hoc: q; rationale ut est spēs sic accipit a tota p̄
 fectione & significat totam p̄fectionē hoīs que
 aduenit sube que est genus gn̄alissimum: & illo
 mō spēs est & h̄t differētiā que accipit ab ult
 mo gradu: & non a tota p̄fectione. Et cum que
 rit an illa differētia h̄t aliam differētiā aut
 non. dicit q; non. Sed non sicut eadem rōne in
 stādus in primo: q; hec dicitur que non h̄t allam:
 accepta tñc est ab ultimo gradu: & sic est differē
 tia q; nullo mō est spēs. ideo dicitur non habere:
 Sed dicitur alia que est spēs accepta est a tota p̄
 fectione: & h̄t aliqd in quo p̄uenit cum alia dicitur:
 & aliqd in quo differit. ideo dicitur p̄t habere.
 ¶ Ad aliud sicut dicebat q; est aliqd gn̄alif
 mum differētiarum vnicum a gn̄alissimo s̄
 stātaram intermediarum: & tñ non sequitur q;
 sint diuersa p̄dicamēta. An hec p̄sentia non ua
 let: duo sunt generalissima uel tria: igitur tot s̄
 p̄dicamēta subarum: q; gn̄alissima dicitur arum re

ducunt ad gnāllissimū subarū in medio o: di
ne: sicut posterius ad p̄us intrinsecū. ¶ Ad alia
p̄tra hoc. Ad p̄mā dī q: hic est fallacia accētis.
Iter illas coordinatōes sūt diuersa gnāllissima
z specialissima: z intermedia. Igit̄ diuersa p̄di
camenta. non enim hoc sufficit. sed requirit q:
vnuz non reducat ad aliud tanq̄ intrinsecū ei.
¶ Ad aliud. q: hic est fallacia p̄ntis. hoc gnāllis
simū pura corpeum est diuersum a gnāllissi
mo qd̄ est substantia. Igit̄ sunt p̄ncipia diuersoꝝ
p̄dic̄ imētoꝝ. hoc em̄ non sufficit. sed requirit q:
vnuz ad aliud non reducat ut p̄dicatum est.
¶ Ad aliud dī q: non est ad p̄positum. q: perse
causa q̄re corpeum z incorpeum facit̄ vnus p̄
dicamētum non est p̄pter hoc q: vnuz redu
cat ad alterum: sed hoc est causa: q: vnuz re
ducit ad alterum ut intrinsecū z cōtēntalis p̄
fectio. Quātitas aut̄ est totum extrinsecum sub
stantie: z est ei p̄fectio accidētalis. Igit̄ rē. ¶ Ad
ultimū p̄ncipale dī negādo p̄ntiam: dīa in
ferio: includit sup̄iorem p̄se. Igit̄ non est possi
bile diffinire. ¶ Ad p̄bationem dī q: q̄i querit̄
aut cōtingit diffinire ex p̄mo genē z ultima. dif
ferētia: aut ex p̄mo. dī q: accipiēdo rōnale s̄m
q: imponit a tota p̄fectione hoc est s̄m q: inclu
dit dīas p̄cedētes sic cōtingit diffinire ex p̄io
genē z ultima dīa ut dictum est in positioe.
¶ Ad p̄bationem dī q: ad hoc diffinitio erit fal
sificēs s̄ p̄dicata cōtēntalia non ponant̄ explicite
in tali diffinitione: tamē implicite z hoc sufficit.
¶ Ad rōnes in oppositum. Ad p̄mā dī q: au
toritas docti p̄bat q: ultima dīa s̄m q: impo
nit a tota p̄fectione cum p̄mo genē sufficit ad
diffiniēdum: q: sic includit oēs dīas p̄cedētes
z hoc cōcedit. Si enim doctus intelligeret q:
sufficeret ex p̄mo genē z ultima dīa ut impo
nit ab ultimo gradu falsum diceret. ¶ Ad aliū
q: dīe p̄dicant̄ vniuocē. Sed p̄dicari vniuocē
est duplex. Vno mō q̄i p̄dicat̄ sup̄ius de perse
inferiori. sicut hō de illo hoīe. z illo mō dīe ac
cepte ab aliquo distinet̄o gradu: non p̄dicatur
vniuocē. t̄i dīe accepte a tota p̄fectione sic p̄nt̄
vniuocē p̄dicari. Alio mō dī p̄dicari vniuocē
qd̄ p̄dicat̄ cōtēntiam rei vel p̄tem cōtēntie: z sic oēs
dīe p̄dicant̄ vniuocē: z etiam gnāllissimū qd̄
nullam hēt diffinitionem sic p̄dicat̄ vniuocē: s̄
sic p̄dicari nō est p̄dicari s̄m diffinitionē. ¶ Ad
aliud dī q: illa ratio p̄bat q: dīa accepta a tota
p̄fectione includit sup̄iores: q: dīa sic accepta

ordinata cum alia sup̄iori facit̄ nugationē s̄m
intellectum aristotilis. ¶ Ad aliud dī q: illa cō
cludit idem. Intellectus enim Aristotilis est q:
cōtingit diffinire ex p̄mo genē z ultima dīa ac
cipiēdo ultimam dīam a tota p̄fectione. ut sic
dicēdo: hō est substantia rōnalis. ¶ Ad aliud q:
ad hoc q: p̄positio sit p̄mo mō non oportet q:
formale in subiecto includat formale in p̄dicato
sed hoc accidit: q: p̄se causa est ex hoc q: to
tus cōceptus p̄dicati in p̄ceptu subiecti includit.
Et sic qd̄ est for: male in p̄dicato includit in for
mali subiecti: sicut hō est rōnalis. Sed aliquā
do est p̄positio p̄se p̄mo modo in qua materia
le subiecti includit formale p̄dicati: sicut hō
est al. al. est materiale in cōceptu hoīs. z idē
includit formale in hoc p̄dicato al. rē. dō. rry.

Veritur An aliquod accidēs
eto. q: non videt̄. subiectus cōparat̄ ad
accidēs in rōne cause materialis. Sed cā mate
rialis est illud quo res pōt eē z non eē: est enim
in potētia cōtradictionis. Igit̄ sic subiectum cō
parat̄ ad passionem sub potētia ad sp̄m z suum
oppositum. non igit̄ passio necessario inest si
subiecto: z per p̄sequēs de subiecto non p̄dicat̄
p̄se: q: que p̄se insunt de necessitate insunt. ¶ Hic
dī q: subiectum cōparat̄ ad passionem in rōne
duplicis cause: sicut dicit Thomas. ut in rōne
cause materialis z in rōne cause efficiētis. An
s̄ causa materialis cōtēntum est de se sit in potētia
cōtradictionis: non t̄i sequit̄ passionem posse
inest z non inest subiecto. ¶ Contra per aristoti
lem in secūdo p̄batione: impossibile est causam
materiale z efficiētē cōcurrere in eodem. z
ratio est q: impossibile est idem eē in potētia z
actu respectu eiusdem. si igit̄ subiectum respec
tu passionis hēt rōnem cause materialis: non
hēbit rōnem cause efficiētis. ¶ Alter dī ad rō
nem q: subiectum respectu passionis hēt rōnes
cause materialis. sed ex hoc non sequit̄ q: pos
sit eē sub passione z non eē: q: materia p̄tinentis
ad sp̄m non est p̄ncipium quo res pōt eē z nō
eē: sed materia p̄tinentis ad individuu z t̄i. ¶ Co
tra. materia cōtēntum est de se est in potētia passio
nis nullum actum in sua cōtēntia includēs. Sed
oīs determinatio est rōne allicuius actus que de
terminat. Igit̄ materia p̄tinentis ad sp̄m cōtēntum
est de se non pōt eē sufficiens causa quare passio
necessario sp̄i inest. ¶ Alter dī ad rōnem q: sp̄e

cles respectu passionis, hēt rōnem cause mate-
 rialis ⁊ cause formalis. rōne cause materialis:
 spēs recipit passionem. rōne cause formalis de-
 terminat passionem sibi inesse. ita q̄ suum op-
 positum non possit inesse. Sed sibiectum nō hēt
 rōnem cause efficiētis. non enim est intelligibi-
 le q̄ hō efficiat rōnabile in eo. Sed illud idem
 agēs qō causat hōiem causat rōnabile effectiue
 poster⁹ tñ fm nām. ¶ Cōtra. si sibiectum hēt
 rōnem cause mālis respectu passionis. igit hēt
 potēte passiuē rōnem. si hēt rōnem cause for-
 malis hēt rōnem potēte actiue. igit in eodem
 sibi cēt potētia actiua ⁊ passiuā respectu eiusdē
 qō videt ē inuēniētis si poneret in eodem cau-
 sa mālis ⁊ causa efficiēs respectu eiusdē. ¶ Ad
 pncipale sibiectum pcedit passionem. vbi gfa.
 Intelligi pōt hō non intelligēdo passionem.
 igit pōt intelligi sibi opposito passionis. sed qñ
 eūq̄ sibiectum pōt intelligi sibi opposito pōt
 eari: p̄dicatum nō necessario inest sibiecto: nec
 per p̄ns p̄se. igit passio non pōt p̄dicari p̄se de
 sibiecto ⁊ multo fort⁹ nullum aliud accidēs.
 ¶ Item per Aristotilem. sibi pcedit oē accēs
 diffinitione ⁊ tpe. S; q̄ tpe pcedit alterum nō
 p̄se respicit ip̄m. sibi igit vltimē pcedit oē ac-
 cidēs. igit nullum accēs p̄se p̄dicat de sibiecto
 ¶ hic dī q̄ Aristotiles intelligit q̄ sibi sep̄ata
 pcedit oē accēs tpe: cuiusmodi est p̄ma causa:
 sibi tñ mālis non pcedit tpe accēs. ¶ Cōtra
 illud: Aristotiles declarat q̄ sibi pcedit omne
 accēs tpe ex hoc q̄ sibi sep̄abilis est: sed mani-
 festum est q̄ p̄ma causa non est sep̄abilis ab ac-
 cidēs: nec insep̄abilis: q̄ cum accēs tñ non
 est nata vni. ⁊ illud dī sep̄abile qō est nata vni
 est. igit de p̄ma causa non pōt Aristotiles intel-
 ligē. ¶ Alter dī q̄ Aristotiles intelligit hāc p-
 positionem sibi pcedit oē accēs: de accidente
 eōi ⁊ non de accēs p̄prio. accēs enim p̄prio
 simul est tpe cum sibiecto cui⁹ est p̄prio. Sed
 accēs eōi est posterius ut in plurib⁹. ¶ Contra
 illud sic Aristotiles probat q̄ sibi pcedit oē
 accēs cognitione: tpe: ⁊ diffinitione. ex hoc q̄
 accēs diffinit per sibiectum. sed manifestus est q̄
 accēs p̄prio diffinit per sibiectum. igit sibi p-
 cedit omne accēs p̄prio ⁊ eōi. ¶ Dī q̄ per
 illud medium Aristotiles non pbat nisi q̄ oē
 accēs pcedit diffinitione: ⁊ non tpe. ¶ Contra
 illud. supponit q̄ Aristotiles loquitur logice ⁊
 vniuerse de sibi ⁊ accēs. Si igit sibi fm diff-

initionem pcedit accēs p̄prio: ⁊ etiam sibi
 pcedit accēs tpe non equoqe. igit eadem sibi
 non equoqa sed vniuerse pcedit oē accēs tpe ⁊
 diffinitione. ¶ hic dī q̄ sibi quātum est de se
 pcedit omne accēs: q̄ sibi quātum ad suum
 existē ⁊ eē t̄pale non idiget accēs. accēs tñ ad
 suum existē indiget sibi ideo accēs p̄iectū est
 cum sibi: p̄pterea indiget sibi. Dixerit: Ari-
 stotiles intelligit q̄ sibi quātum est de se pce-
 dit accēs sic tpe q̄ non indiget eē t̄pali accēs
 tis: cum hoc tñ stat q̄ sibi ⁊ accēs simul sine
 tpe per accēs ex hoc q̄ accēs quātum ad eē tē-
 porale: indiget existē sibi. ¶ Cōtra illud. hec ra-
 tio non p̄cludit q̄ sibi pcedit accēs tpe sed so-
 lum natura ex hoc q̄ sibi non indiget accēs
 sed eōuerso: ⁊ non plus sequit q̄ q̄ sibi p̄or
 est accēs fm nām. ¶ Item q̄ sibi ⁊ accēs sibi
 sint tpe oēdit. Sibi est causa accēs: ⁊ causa
 ⁊ effectus sunt simul tpe ⁊ non sunt. igit sibi
 est simul cum accēs ⁊ non est. ¶ Ad oppositū
 est Aristotiles dicit fm modū eē qñ sibiectū
 cadit in eo qōdest passionis: sicut linea cadit
 in diffinitione partis uel imparis. Sic igit pa-
 tet q̄ sibi t̄pale cadit in diffinitione passionis: ⁊
 passio p̄se de sibiecto p̄dicatur.

Ad questionem dī q̄ aliqō
 accēs p̄
 dicat p̄se de sibiecto ⁊ secūdo mō. ⁊ ratio est.
 q̄ t̄pale est p̄positio p̄se secūdo mō qñ p̄dicatur
 egredit a p̄ncipiis sibiecti que sunt p̄ncipia spe-
 ciei fm q̄ spēs est ⁊ non in diuiduum fm qō in-
 diuidū: sed sic rōnabile se hēt respectu hominis.
 egredit enim rōnabile a p̄ncipiis hōis inrinesce
 que sunt inrinesca hōi fm q̄ hō est ⁊ non in q̄
 tum ille hō ⁊ iō rōnabile p̄se p̄dicat de hōie. ⁊
 hēre tres angulos de triangulo: ⁊ sic de alijs.

Ad rationem contra hoc dicitur
 sustinēdo rōnes
 expositiois sicut dicebat. Et ad rōnem contra
 hoc dī q̄ causa mālis ⁊ efficiēs non eōcurrēt
 in eodem loquēdo de efficiēte per trāsmutatio-
 nem: ⁊ hoc intelligit Aristotiles. Sed alio mō
 est causa efficiēs per quādam emanationem ⁊
 sic sibiectum includit eām efficiētē respectu
 passionis: q̄ passio emanat de sibiecto ⁊ de ta-
 li causa efficiēte per emanationem non intelli-
 git Aristotiles ibi: q̄ sic possibile est vnum ⁊
 idem sub diuersa rōne. hō enī hēt rōnem cause
 materialis respectu rōnabilis in quātū recipit ⁊

subiecti tali passioni. Inquatum tñ illa passio a subiecto egredit sic hñt sibi ut hñt rñone cause efficiētis per emanationem. ¶ Sustinetō secūdam rñionem pōt dici ad rñonem p̄tra hoc q̄ spēs non necessitat sibi passionē inesse rñone cāe mālis tñ. tñ ut materia spēs determinat p̄ formam sic pōt necessitare passionē sibi inesse. Et concludit eum gñra rñione. Id dico sicut tertio dicebat. ¶ Ad rñonem p̄tra hoc. dī q̄ nō est incoēuēns aliqd in se inclu dē potētiam actiua z passiuam. loquendo de potētia actiua forme. Immo hoc est necessariū. sicut enīz cuiuslibet materie contrādet forma ipsam p̄ficiēs. ita cuiuslibet potētie passiuę contrādet potētia actiua z in eodem in quo est materia z forma. sequitur enim si forma p̄ficiat mām. igit p̄ficiē pōt. sed materia p̄ficiat. igitur p̄fici pōt. Loquēdo tñ de potētia actiua efficiētis z de potētia passiuā mōe. sic non p̄currūt in eodem respectu eiusdem. ¶ Ad aliud per interēptionem huius p̄tite. subiectus pōt intelligi nō intelligēdo passionē. igit pōt intelligi sub opposito passionis. cui rō est q̄ hō p̄se est causa risibilia. si igit intelligat hōiem eē hōiem z non tñ intelligat ipm eē non risibile ex hoc q̄ intelligit ipm non eē risibile ex p̄titi intelligit ipm non eē hōiem. q̄ p̄p̄ia passio z efficiēs p̄comitant se fm eē z nō eē. z ita ex p̄titi intelligit hōiem eē hōiem z non eē hōiem. qd est impossibile. Sicut hoc patet per Porphyrium. dicit enim q̄ est differētia inter accēs p̄p̄ium z accēs p̄sequēs indiuiduum in hoc q̄ accēs p̄p̄ium sic se hēt ad subiectum q̄ subiectum nō pōt intelligi sub opposito illi. h̄ subiectum pot sit intelligi non intelligēdo illud. Sed de accētē eōi aliter est. subiectū enim pōt intelligi nō intelligēdo accēs eōe. etiam pōt intelligi sub opposito accētis eōis. possum enim intelligē exhi opem nitētē cadore sine incoēpossibilitate intellectuum. Sed non possum intelligē hōiem eē non risibile sine incoēpossibilitate. Uocō enīz accēs eōe qd p̄sequitur subiectus rñone p̄ditionū mālium z non rñone forme spēs. ¶ Ad aliud sicut dicebat. ¶ Ad p̄mum p̄tra hoc. q̄ ex hoc q̄ suba quo ad eē suum tpale non indiget eē tpali accētis. sequitur q̄ non solum p̄cedit quātum est de se accēs natura. sed etiam q̄ sit p̄us tēpore. Ad dō sine simul hoc est per accēs ut rñone indigent accētis. ¶ Ad aliud dī q̄ suba inquārus est causa accētis z accepta sub rñone cāe sic si-

mul tpaliter est cum accidēte. Suba tñ que est causa non cōsiderata sub rñone cause quātus est de se pōt eē sine accidēte. ita q̄ accidēte non indiget. q̄ tñ sint simul hoc est per accēs. ¶ Aliter pōt dici ad rñonem q̄ substātia p̄cedit omne accētis in aliquo tpe. loquēdo de substātia que est genus. q̄ alia est substātia que sine accidēte pōt eē. sicut patet de substantijs separatis. z ideo substātie fm genus non repugnat q̄ p̄cedat qd liber accētis tpe. q̄ qd repugnat generi repugnat speciei siue non pōt inesse speciei. si enim habere alas repugnat alali non pōt inesse aui. ideo sequitur q̄ substātie fm genus non repugnat p̄cedere quodlibet accētis tēpore. Et hoc intelligit Aristoteles. q̄ tamen alia substātia simul tēpore sit cum accidēte hoc non est ratione substātie vñ de substātia est. sed hoc est ratione alicui⁹ alterius. ¶ Et per hoc patet ad rationem quādam positam p̄tra rñionem pōrem: q̄ substātia fm genus separabilis est sic. s. q̄ sube fm genus non repugnat separari. Unde non oportet q̄ separabile accipiat p̄cedo quod actu vntur. sed extēsiue pōt accipi zc. Ad. iiii.

Queritur at subiectum cui inest perse. z videt q̄ sic. q̄ si eēt instātia hoc eēt de accidēte eōi ut album. sed de illo non est instātia igit zc. Probo minorem. album inest alicui subiecto ut homini. aut igit p̄se aut per additum. Si p̄se habet p̄positum. Si per additum ut per sup̄ficiē. quōdo de illo. aut album inest illi addito p̄se. aut per additū. si p̄se habet p̄positū. q̄ album hēt subiectus aliqd cui p̄se inest. Si per additū p̄cessus erit in infinito. ¶ Itē si album non hēret sibi p̄se cui inest. nō magis iesser hūc sbo q̄ illi. aut cutē q̄ alteri. cum igit hūc sbo inest z non illi. tūc in h̄ sbo hēt cām per quam sibi p̄se pōt inesse. ¶ Itē per Aristotilem in. vii. meth. q̄ suba p̄cedit eē accētis. suba cadit in diffinitione cuiuslibet accētis. Sed tūc arguo sic. Secūds modus vidēdi p̄se est qñ subiectū cadit in diffinitione accētis. Dī q̄ intelligit qñ cadit in diffinitione accētis. pp̄ij tñ z non in diffinitione accētis cōmunitis. ¶ Eōtra illud. Aristoteles per illud cōcludit hanc vniuersalem: q̄ substātia p̄cedit omne accētis. Sed p̄positio vniuersalis non sequitur ex medio particulari. igit hoc mediū est ulē. igit intelligit q̄ suba cadit in diffinitione

culuscūq; accētis. Ad oppositū est Aristotē
les qui dicit q; que neutraliter insunt accētēta
sunt. ut musicū z albū: accētēta igit coīa ut illa
nō hnt subiectū cui pte insunt.

Ad qōnē dī q; nō cō mō quo demō
strato: ut pte. z hū?
rō est q; aristotēles dicit q; que neutralr insunt
accētēta insunt: ut albū: musicū. igit album z
musicū nō sunt accētēta pte sed per accētēs.
Juxta qd ē intelligēdū q; s qdlibet accētis causat
ex unione forme cū materia fm aristotēle p' p'hi
cop: ēt q'bus oē accētis sit in ente in actu tanq; i
sbo: q; nec in materia nec in forma cū non sint
entia: sed pncipia entis: tū nō oportet q; qdlibet
accētis pte istē sbo. Juxta qd ē intelligēdū q; que
dā accētēta insunt sbo totalr tñ ab extrinseco: sic
albedo causat a frigore: nigredo ab est: acci
dētēta illo mō nō insunt pte sbo. z hū? rō est qd
accētēs pte est accētis ppriā. Sed accētis ppriā
est qd solū spū z oī p'cto sub specie est. Sed ra
lia accētēta que insunt tñ ab extrinseco: pte inēe
multis spēb'. Allo mō accētis causat ab intrinse
co z hoc tripliciter. Uno mō rōne forme. Allo
mō rōne materie. Et tertio mō rōne cōplexio
nis. Accētēns pmo mō est sicut q'ntitas: z tale
accētis nō est accētēs pte ppter rōnē que data ē.
q'ntitas entis nō est solū spū sed multis spēb'is.
Accētis tertio mō qd causat ex cōplexione est ut
albedo: nigredo: que causant ex q'ntitatib' p'mis:
etiā q'ntitates p'me que ex diuersa cōmūtōe cau
sant diuersimode talia accētēta non sunt acci
dētēta pprie ppter rōnē dictā: q; multis spēb' i
sunt. Accētēs secūdo mō qd psequit cōpositū
rōnē specificē forme est accētis p'm. tale enī solas
spēm psequit z oib' p'ctis sub specie est: z sem
per. sicut risibile se hēt respectu hoīs: z hīc tres
angulos respectu trianguli. effect' enī nō excedit
cām. id sicut forma hoīs nō est in asino aut
in aliis spēb': ita risibile in asino nō repit. Sili
sicut forma specifica hoīs in quolibet supposi
to repit. ita risibile. q; posita perse cā ponit z ef
fect'. Alud est intelligēdū ppter rōnes q; ac
cētēs pte inēe sbo pōt ē dupliciter. Uno mō
dī aliqd inēe sbo pte qd nō p s'bm mediū: z illo
mō qdlibet inēe pte alicui sbo. Allo mō dī ac
cētēs inēe pte: q; egredit a pncipio formali ipi
us subiecti. z sic solū ppria passio inēe pte. Pri
mus modus nō p'tinet ad demōstratōrē: tñ se
cūdas p'tinet. Jō dicit Incommissis q; hec est p

te hō est alb': nō tñ p'tinet ad demōstratōnes.
ois enī demōstratio est ex p'positiōib' pte: sed
nō p'uerit. nō enim oīs p'positio pte p'tinet ad
demōstratōrē. Per hec ad ratiōnes.

Ad primā dī q; qdlibet accētēs inēe
alicui sbo pte accipiēdo
pte ita q; nō per mediū: z hoc p'cludit rō. nō tñ
ex hoc sequit q; qdlibet accētēs inēe sbo pte sic
demōstrato: ut pte. Ad aliū dī q; multa ac
cētēta que sunt in s'bo hnt cām intrinsecā pp quā
s'bo insunt. ex hō nō sequit q; insunt s'bo pte sic demō
strato: ut pte. demōstrato: enī dīc' passionē in
ēē subiecto pte qñ psequit subiectū rōne forme
specificē z nō rōnē p'ditionū materialū sicut al
bū est in cigno. Ad aliud dī q; in diffinitōne
culuscūq; accētēns eadē subiectū: sed ex hoc
nō sequit q; accētēs pte inēe alicui subiecto. ad
hoc enim q; pte inēe subiecto oportet q; sequat
subiectū rōne forme specificē. vñ causa q're acci
dētēta diffiniunt per subiecta est q; extra illa sub
iecta nō inueniunt. sicut q'ntitas nō inuenit extra
cōpus. similitas nō inuenit extra nasum. Sed tñ
nō sunt perse accētēta talia subiectoy: q; talia
accētēta cōsequunt rōnē p'ditionū materialū
nati z non ratiōne forme: quia si sic omnis na
sus esset simus. *quaxo
primū dīc'
finitū p'
subiectū*

Questio. rrvij.

¶ Q'ero An accētēs possit p'dicari
de alio accētē tanq; de s'bo
secūdo mō dicēdi pte. q; nō videt. Et
accētis pte p'dicari de alio: quero an illa duo accē
tia sint alteri' coordinatiōis aut eiusdē. Si eius
dē: tūc est p'm' modus dicēdi pte z nō secūdo:
sicut hic: albū est coloratū. Si alterius: tūc hec
posset ēē pte secūdo mō q'ntū est eqle: z h' secun
do mō. qd nō videt. Jtē secūdo mō dicēdi
pte subiectū cōparat ad p'dicātū in rōne dupli
cis cause: ut in rōne cause materialis z efficien
tis. Sed vñ accētēs nō est causa efficiens re
spectu alterius accētēns: q; oīs efficiēs z oīs ef
fect' est pte existēs: tale nō est accētēs. nec est cā
mālis: q; accētēs nō pōt ēē subiectū accētēns.
Jtē si accētēs pte p'dicaret de alio: sequerēt
q; vñ accētēs hīc duo subiecta: psequens est
saltim. igit z antecēdēs. p'batō cōsequēte. sub
stātia est subiectū oīum accētēns: q; oīa accētē
tia sunt in p'mis substātiis fm Aristotēlē in p'dē
cāmētis. similitur accētēs est subiectū alterius
si vnum de alio p'dicari perse secūdo modo. igit
tur sequit q; vñ accētēs habet duo subiecta.

Ad oppositum est Aristoteles dicens hanc esse
 pte secundo modo triangulus hęc tres angulos. z
 tñ triangulus est accēs. Dicit etiam in principio
 huius: q. triangulus est passio linee. pbat enim
 in geometria q. sup quolibet lineam datam cō
 tingit triangulum eglaterum collocare. Igitur ac
 cidēs pōt hđicari de alio accidēte secūdo modo.
 Item Aristoteles in tota logica p̄lo dicit pas
 siones de intētionib⁹ secūdis: ut de ensifatio
 ne z syllogismo. q. intētionēs secūde sunt sub
 iectum logice de qb⁹ logice p̄siderat passioēs.
 z tñ illa sunt accētia. Igitur accēs pōt hđicari de
 accidēte pte. q. p̄lo in demonstratōne est: pte.

Ad questionem dicitur q. vnum ac
 cidēs pōt hđicari de alio pte secūdo modo ut patet in hoc exēplo.
 triangulus hęc tres rē. numerus est par vel im
 par. Et huius rō est q. secūdus modus dicēdi
 pte est qñ subiectum cadit in diffinitione passio
 nis. in quo subiecto est causa formalis respectu
 hęc tres rē. z triangulus cadit in diffinitione ip
 sius qd est hęc tres. Igitur hic est secūdus modus
 Igitur accēs de accēte pōt hđicari pte. Intel
 ligēdum tñ ppter rōnes q. dupl⁹ pōt accipi sub
 iectum. Uno modo dicitur subiectum supportās qd
 est pte exās. z illo modo accēs non est pte existēs
 nec subiectum respectu alicuius passionis s; so
 la suba. Alio modo dicitur aliquid esse subiectus eo q. im
 mediare est susceptivum siue medium quo ac
 cidēs in suba recipit. z illo modo vnum accidens
 pōt esse subiectum alteri. sicut quātitas est sub
 iectum respectu altitatis. z triangulus respectu
 hęc tres rē. Sed in hoc differūt q. in quātita
 te non est causa formalis respectu altitatis: sicut
 in triangulo est causa formalis respectu hęc tres.

Ad primam rationē dicitur q. ac
 cidēs de accēte hđicatur pte secūdo modo tñ sunt
 alterius coordinationis. Sed ex hoc non sequi
 tur q. hęc sit pte quātum est egle. deficit enim
 p̄ditio requisita: q. in quanto non includit causa
 formalis respectu altitatis. Ad aliud q. vnum ac
 cidēs pōt esse subiectum respectu alterius: non
 ita q. sit supportās. sed potius est subiectus q.
 immediate susceptivum. sicut superficies respectu
 coloris se hęc. Sic non est inconvēniēs. Incon
 veniēs tñ est q. vnum accēs hęc et duo substā
 tia supportātia z non ordinata. De hoc qd est
 gē in p̄ma rōne q. subiectum hęc rōnem cause

efficiētis patet in p̄cedēte qdōne q. vel nō hęc rō
 nes cause efficiētis respectu passiois: vel si hęc
 hęc est per quādā emanationem z nō per trans
 mutationem rē. *Questio. xviii.*

Queritur An passio hñs subie
 ctum p̄prium inest ei
 pte. q. non videt. *Impar inest numero.*
 To tanq. p̄prio subiecto. z tñ non inest ei pte.
 Igitur rē. Prima p̄s patet. q. impar igitur est numero
 non per aliqd extrinsecum. igitur numerus est p̄
 p̄rium subiectum respectu imparis. Alia par
 tem p̄bo. si impar pte inest numero: cum pte p̄
 supponat de omni: tñc ois numer⁹ est impar.
 p̄lo est falsū z non minor. Igitur maior. Item
 sicut se hęc rectum ad lineam ita impar ad nu
 merum: sed linea est p̄prium subiectū respectu
 linee recte. igitur numerus est. p̄prium subiectus
 respectu imparis. Item nasus est p̄p̄riū sub
 iectum respectu simi: z tñ non pte hđicatur de na
 so: q. tñc hęc est vera ois nasus est simus. Igitur
 accēs hñs p̄p̄riū subiectum non inest s̄bo pte.
 maior patet q. nasus cadit in diffinitione simi
 s̄m Aristotilem in. vii. meth. S; solum cadens
 in diffinitione accētis est eius p̄p̄riū s̄m. Igitur
 nasus est. p̄p̄rium s̄m simi. Item hęc minor
 patet alter. Illud s̄m a cui⁹ p̄ncipiis egredit
 accēs qd natum est subiecti respectu accētis est
 s̄m p̄p̄rium s̄m. S; nasus est nat⁹ subiecti re
 spectu simi: etiam a p̄ncipiis nasi egredit simū
 Igitur nasus est p̄p̄rium s̄m respectu simi. Ad
 oppositū. si s̄m est p̄p̄rium respectu accētis:
 accēs est p̄p̄rium respectu s̄bi z eodē verso: q. p̄
 p̄ta passio z p̄p̄rium s̄m non excedūt se inut
 cem. Sed accēs p̄p̄riū pte hđicatur de s̄bo cui⁹
 est p̄p̄riū. Igitur eadem rōne s̄m hñs p̄p̄rius pte
 hđicatur de eo. Item quāvis accēs a p̄ncipiis
 s̄bi causal p̄te z sufficēter: tñc hđicatur illud ac
 cidēs de s̄bo secūdo modo dicēdi pte. q. accēs p̄
 s̄b; p̄p̄riū respectu accētis: tñc a s̄bo p̄p̄rio z ex
 p̄ncipiis suis sufficient z p̄te egredit passio.
 Igitur passio hñs p̄p̄riū s̄m pte de eo p̄dicatur.

Ad quōnē dicitur q. accēs hñs s̄m pro
 p̄rium p̄tinēs ad sp̄m
 pte de eo hđicatur. accēs tñ hñs s̄m p̄p̄rius qd
 est individuum si non pte hđicatur de illo quōd demō
 strator utit pte. Primum patet: q. tunc est secūdus
 modus dicēdi pte qñ accēs hđicatur de s̄bo
 egredit ex p̄ncipiis s̄bi p̄tinētib⁹ ad nām sp̄s.
 Igitur accēs hñs s̄m p̄p̄rium qd est sp̄s pte p̄.

Impar p̄p̄rius

Aleat de illo scdo mō. Scdm patet. hęc enīz nō est pte. Ille hō est alb⁹. albus enim et si psequat in diuīdū: hō non tamē rōne forme p̄tinētis ad spēm causabit: sed rōne additionū māliūz que accidit uere spī. ¶ Intelligēdūz tñ est q̄ s̄bm cōparat ad accētis triplē in rōne cāe. Uno mō cōparat in rōne cāe dimīnute. Scdo mō in rōne cāe sup̄flue. Alio mō in rōne cāe p̄cise. In rōne cāe dimīnute accēpī s̄bm sicut forma respectu hēre tres: q̄ lz figura remota remoueat hēre tres. tñ figura posita non ponit sufficēter hēre tres. Alio mō cōparat in rōne cāe sup̄flue sicut ¶ Sochelear respectu hēre tres. Lz enī ¶ Socheles cām hui⁹ passiois in se icludat ex hōq̄. Includit triāgulo: tñ sup̄addit uiam triāgulo que nihil facit ad hēre tres. z ita se hēt ¶ Socheles in rōne cāe sup̄flue. Sz triāgulus se hēt in rōne cāe p̄cise respectu hēre tres. z hui⁹ causa est q̄ hēre tres p̄mo inest triāgulo: q̄ remoto aliquo q̄ p̄tinē ad triāgulo: ut remota figura uel termino remoueat hēre tres. z posito triāgulo: ponit etiam hēre tres. tñ dico q̄ passio cōparata ad s̄bm q̄ hēt rōnem cāe p̄cise p̄te. z p̄mo de illo p̄dicat. z tale s̄bm p̄pūm est respectu passiois. Sz de p̄cētis sub tali s̄bo p̄dicat p̄pūa passio p̄te lz non p̄mo: q̄ q̄ p̄te ict sup̄iori p̄te inest inferiori: lz non p̄mo.

Ad primā rōnē dī q̄ numerus non est p̄pūm s̄bm respectu imparis: q̄ numerus excedit hęc passionem impar: z p̄pūa s̄bm non excedit p̄pūam passionē. ¶ Ad p̄bationē. dī q̄ impar inest numero per aliqd extrinsecū: q̄ inest numero per aliquā ei⁹ spēm. z ita per aliqd extrinsecū. dicit enim Aristotiles in electis q̄ inferiora sūt extra sup̄iora: q̄ in intellectu sup̄ioris non ponunt inferiora. z ita accidit sup̄iorib⁹. ¶ Ad aliud dī q̄ rectū inest linee nō tanq̄ s̄bo: sed inest linee p̄cete quodāmodō tanq̄ p̄pūo s̄bo. Si enim linea s̄m se z absolute eēt. p̄pūa s̄bm respectu recti: tñ oīs linea eēt recta: z eodē mō impar ict numero nō tanq̄ p̄pūo s̄bo: sed numero p̄ceto plus inest: ut alicui spī numeri. ¶ Cōtra illud. si impar inest alicui spī numeri p̄mo. q̄ro aut inest ternario aut quaternario. z sic de alijs. Sed qua rōne ict vni p̄mo eadē rōne ict alteri. Igit nulli ict p̄mo. q̄ q̄ per sup̄abū dātā dī vni soli p̄uenit. ¶ Dī hic q̄ ipar nō p̄mo nō inest ternario nec quaternario ut p̄cludit rō. Sz p̄mo ict

alicui spī subalterne que p̄tinet s̄b numero: q̄ ex quo oē gen⁹ diuidit imēdiare p̄ duas rōnas. z quelibet rōna adueniens generi cōstituit spēm. Igit p̄mo diuidit numer⁹ in duas species tñ z vni illarū spērū ict p̄te tanq̄ p̄pūa passio z alijs ipar tanq̄ passio. Sz q̄ ille due spēs sunt imēdiare. id accidit error: q̄ per Aristotile scds eror: est q̄ passio creditur ict inferioribus p̄imo p̄pter hō q̄ eōc cui passionē ict est in notatū. ¶ Ad aliud dī q̄ nasus nō est p̄pūa s̄bm simi z ad p̄mā p̄bationē dī q̄ illud q̄ cadit in distīnitōe alteri tanq̄ s̄bm p̄mū: illud est s̄bm p̄pūa respectu accētis. Sz nasus nō cadit in distīnitōe simi tanq̄ p̄pūa s̄bm: sed nasus quodāmodō p̄tē. z itō nō est p̄pūa s̄bm. ¶ Ad aliam p̄bationē dī q̄ nasus nō est natū subijci respectu simi: q̄ nasus nō subijci respectu simi nisi per p̄ceptū suū ut per nasus p̄ctū. z q̄ per aliqd q̄ est erra intellectū nasi q̄ ponit simi: subijci nasus respectu simi. z itō s̄m accētis. vñ hęc est s̄m accētis nasus est simus z ulter q̄ cōius subijci respectu min⁹ cōis. nasus enim excedit ambiē suoz sup̄pōsitōz. id zē. ¶ Cōtra illō dicit Aristotiles in p̄mo hui⁹ q̄ hęc est s̄m se. si gnū est albū: z hęc est per accētis: albū est lignū. z tñ lignū nō est p̄pūa s̄bm albi lz possibile est q̄ excedat. ¶ Ad hō dī dī q̄ aliqua p̄pōsitiō eēt s̄m se est duplī. uel absolute: uel in cōparatiōe. Absolute q̄ p̄pūa s̄bm subijci respectu sue passiois uel inferi⁹ respectu sup̄ioris. In cōparatiōe: q̄ s̄bm subijci respectu accētis. Per hō ad fo: mā dī q̄ hęc: lignū est albū: est s̄m se in cōparatiōe ad hęc albū est lignū: q̄ ex hō q̄ lignū est nō subijci s̄m aliqd aliud alteri⁹ generis: sed albū subijci totali s̄m alteri⁹: ut s̄m s̄bm. z itō respectu alteri⁹ s̄m se. Id hęc est p̄te: lignū est albū nō tñ simplī s̄z se. s̄lz nec illa nasus est sim⁹: nec illa aīal est hō. q̄ in nullo illoz subijci respectu alteri⁹ q̄ est natū subijci. ¶ Tu dicit q̄ aristotiles supponit q̄ subijciat q̄ natū est subijci in demōstratiōe: quē ad modū lignū z hīdeatū quē ad modū albū: q̄si ex huiusmodi sūt demōstratiōes. supponit Igit Aristotiles q̄ lignū subijci sicut illud q̄ natū est subijci respectu albi. ¶ Dicēdū q̄ Aristotiles nō itelligit lignū p̄te: sed lignū cōtractū. uel per lignūz intelligit aliqd subiectū m̄ propriū respectu albi si possibile est album habere subiectū m̄ propriū zc. **Questio. 111.**

Veritur An unum oppositorum p̄ se p̄dicat de altero.
 q̄ sic videt. hec est p̄ se mutabile est im
 mutabile. 2 illa sunt opposita. p̄bo maiorē. de
 mutabili est scia. 2 illud de quo est scia est in
 se p̄ccūti 2 in corruptibile. Igitur mutabile est p̄ se
 tū 2 per p̄ns mutabile est imutabile. ¶ Item
 hec est p̄ se: nō ens est ens. 2 tū in illa p̄dicat op
 positū de suo opposito. accidēs patet per Ari
 stotile in q̄to. Dicit enim q̄ ens p̄dicat p̄ se de
 suba 2 accide sicut de p̄uationib⁹ 2 negationi
 bus. ¶ Dic d̄ q̄ nō ens est ens in intellectu uel
 significatione. 2 sic nō p̄dicat oppositum de
 suo opposito: q̄ nō ens realit̄ 2 ens in significa
 tione nō opponunt. ¶ Cōtra hec est uera nō ens
 in significatione est ens in significatione: q̄ nō
 ens in significatione significat: 2 illa sunt oppo
 sita. Igitur opposita p̄ se p̄dicat de se. ¶ Itē hec est
 p̄ se. multitudo est ens. 2 ens 2 unū p̄uertitur.
 Igitur hec est p̄ se: multitudo est vna: sed multuz 2
 unū opponunt. Igitur 2c. ¶ Dic d̄ q̄ vnuz d̄ du
 pliciter. vnū qd̄ est p̄ncipiū numeri. 2 vnuz qd̄
 ē d̄uerit̄ est ente. Et sic d̄ tripl̄: vnū genē: vnū
 specie: 2 vnū numero: 2 totidē d̄ multitudo sibi
 opposita. 2 tū d̄ ad formā q̄ vnū nō d̄ de
 multo sibi opposito. 2 vnū genē p̄dicatur de
 multo specie: 2 illa nō opponunt. s̄ vnuz spe
 d̄ de multo numero. ¶ Cōtra accipiēdo mul
 tū genē: illud multū est ens. Igitur est vnuz: quia
 ens 2 vnū p̄uertunt. Sed multū genē non est
 vnū specie nec vnū numero: q̄ sub illo nō edū
 nec. Igitur oportet dicē q̄ multū in genē est vnuz
 in genē: 2 illa sunt opposita relatiua ad idē. Igitur
 oppositū p̄dicat de opposito. ¶ Itē hec est p̄ se
 p̄ueniētia sunt d̄ia scdo mō: q̄ s̄bm est causa p̄
 dicati. 2 tū p̄dicat oppositū de opposito. Igitur.
 p̄bo maiorē p̄ueniētia includit multa sed hec
 est p̄ se multa sunt d̄ia. Igitur 2c. ¶ Dic d̄ q̄ p̄ue
 niētia nō includit multa p̄ se: q̄ multū est s̄bm
 quodamō respectu p̄ueniētiū. 2 s̄ subiectū de
 accide nō p̄dicat p̄ se: id hec nō est p̄ se: p̄ueniē
 tia sunt multa: s̄ hec sit p̄ se: multa sunt d̄ia: q̄
 tū hec nō est p̄ se p̄ueniētia sunt multa. id nō se
 quit q̄ p̄ueniētia p̄ se sit d̄ia. ¶ Contra illud ex
 hac r̄sione sequitur p̄positū. si multa sit subie
 ctū respectu p̄ueniētiū tū hec est p̄ se: m̄ta s̄nt
 p̄ueniētia: sed multū est sp̄s diuersa. p̄ueniētia
 est sp̄s vni⁹. sed illa sunt opposita. Igitur opposi
 tū de opposito adhuc p̄dicat. ¶ Itē alr̄ p̄bat q̄

hec sit p̄ se: p̄ueniētia sunt d̄ia. oīs oppositio est
 diuersitas p̄ueniētia est oppositio. Igitur oīs p̄ue
 niētia est diuersitas. s̄m̄ se sit p̄ se uerē. Igitur cō
 clusio. 2 tū arguo sic. si abstractum p̄ se p̄dicat
 de abstracto 2 cōcreti p̄ se de p̄creto. si Igitur cō
 p̄ueniētia est p̄ se diuersitas: p̄ueniētia sunt p̄ se
 diuersa siue d̄ia. minor patet: q̄ oppositio p̄ se
 est ens. sed diuersitas 2 idēitas sunt p̄ se diffe
 rētie entis: sed oppositio nō est idēitas. Igitur est
 diuersitas. minor patet: q̄ oīs relatio est oppo
 sitio: oīs p̄ueniētia est relatio. Igitur oīs p̄ueniētia
 est oppositio. ¶ Dic d̄ q̄ hec minor ē falsa oīs
 p̄ueniētia est oppositio. ¶ Ad p̄batōne d̄ q̄ in
 hac p̄batōe est fallacia accēsis: q̄ in maiori ac
 cipit relatio ut est nomē scde intentionis 2 nō ut
 est gen⁹ gnāllissimū siue nomē p̄me itentionis: q̄
 ut est gen⁹ gnāllissimū nihil de eo p̄dicat p̄ se: s̄
 in minori accipit relatio ut est nomē p̄me intēti
 onis siue gen⁹ gnāllissimū. cū d̄ q̄ p̄ueniētia
 est relatio. 2 id nō est idēitas mediū. Et id fallā
 cia accēsis. ¶ Cōtra illud. q̄ est fallacia accē
 tis tū si p̄missio accipiunt cū reduplicatione al
 tera p̄missariū erit falsa. s̄ hic utraq̄ illarū p̄
 missariū cū reduplicatione erit uera. hec enī est
 uera: oīs relatio in h̄tū relatio est oppositio: 2
 hec s̄nt: p̄ueniētia in h̄tū p̄ueniētia est relatio.
 Igitur nō est fallacia accēsis. ¶ Itē hec p̄posi
 tio. oīs relatio est oppositio uera est. Igitur h̄c cō
 tēta sub se de qb⁹ uerē d̄. p̄ueniētia p̄tinet s̄b re
 latiōe. Igitur hec est uera: p̄ueniētia est oppositio.
 ¶ Itē fallacia accēsis est ex b̄ q̄ idē itellec⁹ s̄m
 subam uariat per diuersos modos accipiēdi.
 2 itellec⁹ p̄me itentionis 2 scde nō est idē s̄m
 subam. Igitur nō erit fallacia accēsis ex hoc q̄ in
 maiori est oppositio scde itētiōis: 2 in minori p̄
 me: sed pot⁹ erit fallacia equocōtiōis. ¶ Ad op
 positū vnū oppositorū est corruptiūū alteri⁹ 2 p̄
 p̄ns nō est alteri⁹ causa. 2 in p̄positiōib⁹ p̄ se
 uel s̄bm est causa p̄dicati uel p̄dicati est causa
 s̄bi. Igitur vnū oppositorū de alio nō p̄dicat p̄ se.
Ad q̄onē vidēdū q̄ vnū oppositorū
 nō p̄dicat de alio nec per se
 nec per accēsis. 2 hui⁹ rō est: q̄ vnū oppositorū
 est alteri⁹ corruptiūū. Igitur de altero nō p̄dicat p̄
 se. Per b̄ mediū in p̄positiōib⁹ p̄ se vnū extre
 moy est causa p̄ductiua alteri⁹ 2 nō corrupti
 ua. ¶ Intelligēdū tū est q̄ oēs oppositiōes in
 cludūt p̄dictionē tanq̄ oppositiōne simplicissimā:
 sicut patet idē uerē. oppositio p̄uatiōis ad

hinc scilicet dicitur dicitur circa sibi habile. Et enim non est se cecum vel videns: nisi est ens natum videre et quod natum est videtur est cecum vel videns. Sicut oppositio tria includit: quod in oppositione tria vna extremorum est suavitatis et destructio alteri. Verum tamen super addit dicitur et oppositioni sibi suavitatis et habitum aliquam nam in utroque extremo. Et enim nigri sit suavitatis albi: tamen in se est alia natura positiva. est enim spes p[er] se in genere et uniuocum. Sed uniuocatio generis in diuersis speciebus non est signum. oportet igitur quod accipiat ab alia natura positiva in illius specie. nigri igitur habet aliquam naturam positivam. h[ec] non terminata siue ita perfecta sicut albi. Sicut relative opposita includit dicitur dicitur: quod p[er] accipit a potentia activa: sicut a potentia passiva. sicut igitur in eodem non est possibile nisi esse potentia activa et passiva respectu eiusdem: ita impossibile est patre et filium esse in eodem: sicut quod ad in uice referunt. scilicet dicitur igitur dicitur: quod p[er] non est filius: nec e contra sicut quod referunt ad inuicem. distinguit enim relatio per suam fundamentum.

Ad primam rationem non est p[er] se imutabile. Et ad probationem dicitur quod hoc quod mutabile est scilicet sequitur quod mutabile est p[er] se per se per habitudinem ad suam passionem que est p[ri]mum esse a termino a quo et p[ri]mum esse in termino ad quem. Verum mutabile in se non est imutabile. et ideo ratio non plus solu dicitur nisi quod mutabile sit imutabile ut est subiectum passionis ulius quod sic est subiectum scie. Ad aliud dicitur sicut dicebat. Ad rationem contra hoc dicitur procedendo habet non ens in significatione est ens in significatione: h[ec] non ut opponunt h[ec] ut equo accipiunt. ens enim in significatione est equo. id possibile est non ens in significatione esse non ens in significatione alio et alio modo. Ad aliud dicitur sicut dicebat quod multum oppositum vni quod est generis generalissimum est non ens: et opponit dicitur ei: et id illud multum non est vni: quod non potest opponi vni in genere tria. tria enim sunt in genere. nec relative: p[ro]pter eadem rationem: nec suavitatis: quod suavitatis est in eodem genere in quo est h[ec] tuis. Sicut suavitatis est ens aliquo modo. Sequitur igitur quod dicitur. et tale multum non est ens. Ad aliud sicut dicebat. Ad rationem contra hoc dicitur quod hoc non est p[er] se: p[ro]prietates sunt multa: quod non sibi est quod natum est subiectum. nec illa multa sunt eodem modo. Et cum dicitur dicitur p[ro]prietates passio de subiecto. dicitur quod multum non est subiectum p[ro]prietates respectu eo

uenientium: quod multa erant dicitur p[ro]prietates sicut natura sibi sibi: id sicut hoc non est p[er] se: natura est sicut sic nec alia. Sicut positio quod est subiectum p[ro]prietates non alio modo p[ro]prietates est. nisi quod receptum in respectu illi. sicut superficies respectu albedinis non enim habet eam efficientem vel formalem respectu dicitur ferre sicut regit ad secundum modum dicitur p[er] se. et ideo non p[er] se est. Ad aliud dicitur quod hoc minor est falsa. p[ro]prietates est oppositio. Et ad probationem dicitur quod hic est fallacia equocationis: quod in maiori est dicitur omnis relatio est oppositio. hoc est vera ut relatio significat intentionem secundam quod de re p[ri]mum intentionis que habet rationem generis generalissimum non potest aliquid superius p[ri]mum intentionis predicari p[er] se: quod generalissimo nihil est p[ri]mum. Similiter nec aliquid superius in abstracto secundum intentionis predicari p[er] se de re p[ri]mum intentionis: quod h[ec] sic vera suba est genus: tamen hoc est falsa: substantia est generalitas. cum igitur oppositio simpliciter significet in abstracto: non predicari p[er] se nec aliquo modo de relatione vere nisi relatio significet rem secundum intentionis. sed in minori est vera sicut quod relatio significat rem p[ri]mum intentionis et sic est fallacia equocationis. Contra rationem de multo et vno potest argui. simpliciter oppositum vni quod est genus generalissimum vere sit et dicitur oppositum: sicut non ens generalissimum enti generalissimo tunc arguo sic. de quocumque predicari vni p[ro]prietates h[ec] et reliqua predicari. Sed multum oppositum vni quod est generalissimum et non ens tale generalissimum p[ro]prietates: quod eidem contradictorie opponunt: cum igitur hoc sit vera: albedo est non ens quod non ens est generalissimum substantie. albedo tunc est multa p[ro]prietates est falsum. igitur et antecedens. hic dicitur procedendo conclusionem: quod albedo est multa sicut quod illud multum est oppositum generalissimo et non ens tunc generalissimo. Et si arguatur contra hoc quod multum oppositum vni generalissimo componit ex vniobus. igitur est ens: quod illud est ens cum p[ro]prietates sunt entes. Dicitur quod multum quod est oppositum et generalissimo non componit ex p[ri]mum bus. vni equo est ibi multitudine et multitudine in genere. Aliter dicitur p[ro]prietates habet rationem quod vni generalissimo non habet multum sibi oppositum nisi in speciebus. vni ratio principalis supponit falsum quod aliquid sit multum et oppositum generalissimo sub sua generalitate: quod si est multum et oppositum non potest ei opponi tria nec relative nec p[ro]prietates. opponere ergo ei contradictorie: et sic sequitur quod albedo est

m. lēn uel q̄ chimerā eēt multū. qđ videt in cō
ueniētijs. ⁊ ideo sicut relatiua dicunt ad aliqd nō
in gnālistimo: q̄ tūc essent duo gnālistima ad
aliqd. Sed dicunt ad aliqd in suis speciebus:
Ita multū oppositū vni qđ est trāscedēs nō op
ponit ei in gnālistimo sed in spēs gnālistimi p
uariat q̄ ad modū: Sic vō q̄ ad rē zc. 2d. rrr.

Queritur An inherētia sit de es
sentia accidētis. q̄ sic
videt. accidēs inheret. aut igit p̄ se aut
per additum. si p̄ se habet p̄positum. si per ad
ditum cum illud additū non possit eē substantia
sq̄ accidēs non inheret per substantiam. opor
teret q̄ illud additū sit accidēs. tūc quero de il
lo accidēte: aut inheret p̄ se aut per accidēs. si
p̄ se habet p̄positum. si per additū tūc erit p
cessus in infinitū. oportet igit dicē q̄ inherē
tia sit de eēntia. ¶ Hic dī q̄ accidēs inheret per
inherētiā: ⁊ tūc illa inherētia non inheret. sicut
hō est alb⁹ per albedinem: ⁊ tūc albedo non est al
ba. ¶ Extra illud quero de illa inherētia: aut est
substantia aut accidēs. substantia non est. igit est ac
cidēs cum sit ens. tūc quero aut inheret p̄ se
aut per additū ⁊ sic redit rō. ¶ Item si inher
ret subiecto per aliqd additū: tūc ex sbo ⁊ acci
dētē fieret vnum per quādam colligationē uel
per aliquā formā tertiā qđ est p̄ra Aristotilē in
vi. meth. dicit enim q̄ ex subiecto ⁊ accidēte fit
vnu: q̄ vnu illarū est act⁹ ⁊ aliud potētia: ⁊ non
est alia causa querēda. ¶ Itē si accidēs inheret
sbo per aliqd additū qđ est forma illoꝝ: tūc se
queret q̄ forme eēt forma: qđ ip̄obāt Aristoti
les: q̄ tūc eēt p̄cessus in infinitū in causis for
malib⁹. ¶ Itē segitur q̄ forma eēt cōpositus: eēt
enī accidēs quodā mōle vnitū cū sbo p̄ formā
tertiā. ¶ Itē qua rōne ex albo ⁊ hōie fieret vnu
per additū: ita eadē rōne ex illo additō: cū sit ac
cidēs ⁊ hōie fieret vnu per accidēs. ⁊ sic erit p
cessus in infinitū. ¶ Itē eēt accidētis est suū eē.
igit sua eēntia est sua inherētia. ¶ Itē accidēs
nō pōt itelligi sine habitudinē ad subiectū: sed p̄
Aristotilē. vii. meth. p̄tes p̄tinetes ad species
sunt sine qb⁹ spēs itelligi nō pōt. Si ergo acci
dēs itelligi nō pōt sine habitudinē ad subiectū:
bitudo ad subiectū est de sua eēntia. Sed talis
bitudo est sua inherētia igit zc. Itē accidēs dis
tinct⁹ per suū subiectū igit inherētia accidētis ad
subiectū est de eēntia accidētis. ¶ Itē accidēs
nō est ens nisi q̄ entis: per Aristotiles in septio

meth. q̄ illud qđ est substantia est. igit habitudo
accidēs ad subiectū est de eēntia accidētis. ¶ Ad
oppositū. Si inherētia sit de eēntia: hic eēt nuga
tio accidēs inherētis: q̄ semel ponit inherētia ex
p̄esse: ⁊ ip̄licite ip̄ostat per accidēs. his igit po
nit idē. ¶ Itē si sic nō posset aliqd accidēs si
gnificari in abstracto: q̄ si accidēs illud qđ est i
ber eat tūc nō posset significari per modū nō i
herētis. siue per modū absolutū: q̄ nec pōt per
modū absolutū itelligi. ¶ Itē eēt nō est de eēntia
substantie. igit in eē nō est de eēntia accidentis.
¶ Itē in eē accidētis p̄cludit in demonstratiōne
per Aristotilē: sed sua eēntia nō p̄cludit: q̄ ip̄o
sibile est per arithonā secūdo hui⁹ demonstrare
qđ qđ est. igit nec eēntia demonstrare possum⁹.
igit inherētia accidētis nō est sua eēntia. ¶ Itē qđ
pōt p̄ma cā cū secūda pōt p̄ma causa p̄ se. sed p̄
ma cā cū suba p̄ticulari pōt p̄ducē actūs. igit
p̄ma cā sine suba pōt actūs p̄ducē. ⁊ si sic iher
rētia ei⁹ ad substantiam non est eius eēntia: q̄
tunc non potest p̄ducī sine substantia.

Ad qōnē dī q̄ inherētia est de essentia
accidētis. uerūm̄ distinguit
de inherētia. Inherētia pōt vno mō uenire
vniōnē iter subam ⁊ accidēs. ⁊ illo mō inherētia
nihil est nisi ei⁹ eēntia: q̄ iter accidēs ⁊ ei⁹ sōm
nihil est mediū. sed ex hīs fit vnu: q̄ vnum est
act⁹ aliud potētia. Alio mō pōt itelligi iherē
tia entitas accidētis in sbo: ⁊ de illa adhuc disti
guis q̄ quedā est inherētia que est actualis existē
tia accidētis in sbo: ⁊ alia est inherētia que est hitu
do accidētis in sbo. Prima non est de eēntia: q̄
nihil pōt itelligi sine illo qđ est de sua eēntia.
Sed actūs pōt itelligi sine actuali in eē. sic enī
suba itelligi pōt circūscribēdo eē eritū fuisse et
fore. ita actūs pōt itelligi in eē actuali circū
scribēdo eē t̄pale. p̄ceptū enī accidētis accidit eē
t̄pale. Secūda declaraf: q̄ ens diuidit imedia
te per ens cōparatū ⁊ absolutū. actūs est ens.
igit est absolutū uel cōparatū. Si igit circūscri
bas actūs ab hitudinē ad sōm: tu ponis actūs
eē ens absolutū. ⁊ ita ponis actūs eē subaz. Ex
hoc patet per exēplū aristotil. dicit enī q̄ actūs
hitudinē hēt ad subam: sicut sanū in urina ad
sanū in alai. Sed sanū in urina nihil est nisi p̄
habitudinē ad sanū in animā. igitur accidēs
nihil est circūscripta hitudinē ad subam. hitu
do igitur ad subam est de eius eēntia. ¶ Itē
Aristotiles in fine septimi meth. dicit ad hoc.

Incedentes: q; passio est separabilis, sed hoc non est incedentes nisi hitudo ad subam est de eentia passionis, per hoc ad argumta in oppositu.

Ad primum dicit q; inherens potest accipi notialiter et participialiter. Si notialiter sic hic est nugatio albedo inherens: q; inherens habetualis per utraque exprimitur. Si accipit participialiter sic non est nugatio: q; non importat eadem inherens utrobique: q; albedo importat inherens habitualem: hic participium importat inherens actualem. Contra illud, inherens ut est nomen et ut est principium non differunt in significato: sed tamen in modo significandi. Inherens enim ut est nomen significat sine tempore: ut est participium cum tempore. bis igitur ponit idem significatum, igitur est nugatio, nec diversi modi excusant: q; tunc hic non est nugatio: homo autem per hunc oportet dicitur q; inherens ut est nomen et ut est principium non significat idem. Et ad rationem principiale oportet dicitur q; hic sit nugatio siue sit nomen siue principium. Ad aliud dicitur q; hanc albedo significat inherens: non tamen repugnat sibi significare per modum absolute: q; res modo non repugnat, male enim potest significare et intelligi imaliter siue uliter. sicut dicitur sube eentiale est quod: et tamen modo dicitur hanc. Per hoc ad formam neganda est hoc positum. si inherens sit de eentia, igitur non pertingit significare accens absolute siue per modum absolute, possum enim intelligere accens quodammodo secundum se: et quodammodo ut permittit et significare, ut dicitur intelligit suba permittit: q; accens intelligit sicut est ens: q; ut est ens mouet intellectum. Sed accens non est ens nisi q; entis, igitur accens non intelligit nisi ex parte intelligat suba. Ad aliud dicitur q; sube duplex est esse, scilicet eentia et esse eentia, esse eentia est de eentia, esse eentia non. Eodem modo inesse accens est duplex, inesse eentia et in esse eentia. In esse eentia non est de eentia. Ad aliud dicitur q; quod accens in demonstratione de se potest sicut suum inesse. Et ad probationem cum dicitur q; quod est non demonstrat, dicitur q; Aristoteles intelligit quod dicitur sub ratione quod est demonstrari non potest: q; distinctio in se est distinctio presupponit. Illud tamen quod est distinctio et essentia rei potest sed non sub ratione eentia siue ratione distinctio. Dicit enim Aristoteles in primo libro: q; distinctio quedam in principium demonstrationis: et quedam potest: et quedam est demonstratio sola positione differens. Ad aliud dicitur q; p;

ma causa cum se habet potest facere accens esse, ut dicitur prima causa sine se habet non potest facere accens, et sic iterum inferior, non iterum inferior est primo q; prima causa est agens ule, sed agens ule indifferens est ad effectus particulares, et ita quantum est de se ad nullum determinat, si igitur debeat produci effectus particularis res oportet q; per agens particularis determinetur agens ule ad effectum, et per prius non potest producere effectus particularis ut accens sine suba. Alia causa est si prima causa potest per se producere accens sine se habet ut sine suba: tunc se habet causa est suba per se in ordine eorum, hoc est inducens, potentia patet: q; superfluum est facere per duo illud quod fieri potest per unum et eodem modo. Contra illud arguitur, si prima causa cum suba potest facere accens et cum prima causa non potest habere per se: tunc prima causa cum se habet est perfectior et perfectior agens est per se: ita prima causa se non est perfectissima causa. Hic dicitur q; accens et corruptibilia eentia sunt in quantum sunt huiusmodi a perfectione, et id perfectio cause non potest produci ex productione tallum effectus, facere enim imperfectior: non arguit perfectionem causa sed magis imperfectionem. Et hoc igitur q; prima causa cum se habet siue suba facit accens et tamen prima causa per se non potest facere: non arguit q; prima causa cum se habet sit perfectior quam prima se, posse enim facere imperfectionem non est posse: sed magis non posse. Contra illud accipio illud esse quod perfectionis est in accedente, et tunc arguo: quod perfectionis potest prima causa cum se habet potest prima se, sed causa prima cum suba potest facere esse accens: igitur prima causa sine suba potest facere esse accens. Hic dicitur q; esse accens non est perfectionis: q; eius esse est esse inesse, et prima causa non potest accens facere inesse sine suba id nec esse. Contra illud, si esse accens esse actuali subiecto inesse: tunc facere accens est et non inesse: esse facere in coposibilia: q; hoc esse facere accens esse et non esse simul, et illa non habent rationem facti respectu accens: per prius prima causa non potest facere accens esse et tamen aliter non inesse. Sed hoc est falsissimum sicut patet in corpore christi. Dicitur q; quod sit de accedente quod est in corpore christi sine subiecto: tamen de intentione Aristotelis non est q; accens sit sine se habet. Contra hoc, siue hoc sit de intentione Aristotelis siue non, hoc est dubium, saltem hoc non est repugnans alicui principio philosophie et est in se uerum, igitur hic est magis sustinenda ratio. Propter rationem iam dictam dicitur quod est inherens accens

accētis actualis non est de eētia accētis. sicut esse accētis nō est actuali subiecto in esse. Inherētia tñ fm aptitudinem est de eētia. Prīmū patet: q̄ p̄ma causa non pōt face īcōpossibilia. p̄ma causa pōt face accētis eē 2 tñ in s̄bo non eē sicut patet de quātitate. Igit accētis eē 2 ip̄m in subiecto non eē non sunt īcōpossibilia. eē igit accētis non est totali s̄bo in esse. 2 per hoc patet q̄ inherētia actualis non est de eētia. Secūndū mēbrum patet q̄ accētis non pōt intelligi nisi p̄comitāter intelligat subiectus: nec etiā diffiniri sine s̄bo. sed hoc non est nisi q̄ aptū est sine s̄bo: q̄ si nec hēret actualitatem nec aptitudinem ut eēt in s̄bo: non magis diffiniretur per s̄m q̄ eōtra. Igit accētis eētialit̄ aptū natum est in eē subiecto. Inherētia igit fm aptitudinem est de eētia accētis. ¶ Intelligēdus tñ est q̄ accētis pōt hēre duplex eē. Unum eē nāle qd̄ sibi debet si cedat nāe pp̄ie: sicut graue si dimittat nāe pp̄ie est deorsum. Alio mō pōt hēre eē p̄ter nām: sicut graue deētum sursum hēre eē sursum p̄ter nām. Quoad eē p̄mū accētis eē est in subiecto actuali eē. Quoad secūndū eē accētis eē p̄or: 2 tñ non in subiecto esse actuali. sicut graue siue sit sursum siue deorsū aptum natum est eē deorsum. Ita accētis siue hēat eē nāle siue p̄ter nām: tñ aptum natū est eē in subiecto. ¶ Intelligēdum tñ est q̄ non sequitur aptum natū in esse in subiecto: ergo est in subiecto uel pōt eē in subiecto sicut non sequitur eētus ap̄t̄ natus est vidē: igit videt uel pōt vidē. ¶ Cōtra illud. eē accētis est in esse per Aristotēlem. Igit si ponit accētis eē 2 tñ non in esse pondetur īcōpossibilia. ¶ Item si inherētia fm aptitudinem sit de eētia accētis: quero an illa aptitudo sit tota eētia: uel p̄ eētie accētis: uel extrinsecum. non eētia tota: q̄ non sequitur aptitudo. Igit accētis non est pars eētie: q̄ tūc accētis eēt cōpositum ex diuersis eētis. si sit extrinsecum ab eētia accētis: igit accētis in sua eētia erit qd̄ absolutum 2 non cōparatum ad subam. cui p̄positum dicit Aristoteles. ¶ Ad p̄mum illoz patet in positione q̄ eētis accētis non est quocūq̄ mō eē in subiecto: sed existere actuali 2 nāle qd̄ sibi debet si pp̄ie nāe dimittat est q̄ in subiecto sit actuali. Sed non est de eētia sic actualiter in eē subiecto sed eē in subiecto fm aptitudinē: sicut eē graue p̄ter naturā non est actuali eē deorsum. Sed tñ eē graue p̄

ter nām cōsuetum est eē deorsum fm aptitudinem: non q̄ eē sursum actuali sit eē deorsū fm aptitudinem: sed illa dūo eē sunt p̄iecta. ¶ Ad aliud dī q̄ illa aptitudo est modus eētis. sicut enim aptitudo ad deorsum non est aliqd̄ de eētia grauis. sed est modus s̄bo quo eētia grauis ad deorsum inclinat. Ita aptitudo huius inherētie non est qd̄ de eētia accētis: sed est modus eētis sub quo eētia accētis ad subiectus inclinat. nec aliquam cōpositionem facit cum accētis: q̄ modus non est ens. pp̄ie. ideo cōpositionem rei cuius non facit. Tūc ad formam. dicitur q̄ non sequitur. Aptitudo non est intrinsecum qd̄ eētie accētis. Igit eētia accētis est absolutum. h̄ enim sic extrinsecum non tñ est extrinsecum sicut res alterius generis. s̄ est extrinsecum eētie sicut modus sine quo nō est eētia. 2 id non sequitur q̄ eētia sit absoluta: q̄ semp̄ sub tali accipit. Tu dicit q̄ eētia accētis non est ille modus sed p̄or eo fm nām. Igit possum circūscribē eētiam a mō per intellectum: q̄ p̄us pōt absolui a posteriori. quāro tūc in illo pori an eētia accētis sit a subiecto absoluta uel cōparata. Si absoluta. Igit cōceptus accētis erit p̄cept̄ sube. non est cōparata: q̄ tūc circūscripto mō hēret alium modus per quem cōpararet: uel oportet dīcē q̄ eētia accētis fm se sine aliquo mō sit cōparata 2 sic non inheret accētis fm talem aptitudinem eētialiter sed sine. ¶ Dic dī q̄ possibile est absolute per intellectus eētiam accētis a mō aptitudinis: sed non a modo ut modus est: sed a modo ut accipit ut res. An enim eētia per intellectum absoluit a suo mōtunc accipit modus ut res: sed semp̄ adhuc intelligit eētia sub illo mō ut modus est. 2 ita eētia accētialit̄ pōt intelligi non intelligēdo aptitudinem: q̄ sic accipit modus ut res. non tñ pōt accipi nisi sub habitudine: q̄ a pp̄lo mō ut modus est absolui nō pōt: q̄ statim in abolitione modus accipit ut res: 2 ideo qñ querit eum circūscribē eētia accētis a mō: aut est absoluta aut cōparata. Et cō q̄ cōparata: q̄ h̄ absoluta a mō accepto ut res: nō tñ absoluit ab aptitudine ut modus est. Et cum dicit eētia est p̄or fm nām modo ut modus fm nām. Igit pōt absolui a mō ut modus. negāda est p̄ntia. ¶ Ad rōnes. ¶ Ad primam p̄tra hoc. dicit q̄ accētis inheret subiecto p̄e non p̄imo modo ita q̄ inherētia actualiter

fit de eñtia: nec secundo mó: nec aliquo modo
 ptinente ad demöstratorem: sed inest pfe ita q
 non per medium. sicut superficies est alba non
 per aliq subiectum medium. ¶ Ad alias rō-
 nes que pbāt q accidēs non inheret subiecto
 per aliq accidēs medium: cōcedēde sunt: q
 ex accidēte r subiecto fit vnum: q: hęc est potē-
 tia r illud actus: non per aliq medium vnies
 ut dictum est. ¶ Ad aliud cum arguit culus es-
 se est in esse rē. dīcēdum est q: eē accidēs: nō est
 actualiter in esse sed fm aptitudinem. pōt enim
 accidēs eē lz non actualiter inest ut dictum est.
 r ideo inherētia actualis nō est de eñtia. ¶ Ad
 aliud dicit q: accidēs non pōt intelligi sine sub-
 stātia: sed huius causa non est q: eius eē sit ac-
 tualr subiecto in esse: sed causa est q: inheret fm
 aptitudinem: siue quia aprum natum est in es-
 se. ¶ Ad aliud simil: dīcunt enim per eius sb-
 lectū non q: eius eē sit actualr in esse subiecto:
 sed q: eius eē nāle est actualiter in esse subiecto:
 r etiam q: semp aptum natū est in esse. iste due
 rōnes sufficiūt ad hoc q: per subiectum dīffini-
 tur. ¶ Ad aliud q: accidēs non est ens nisi ga-
 entis fm aptitudinem. per hoc enim dīffert a
 substātia q: substātia non depēdet ab accidente
 nec fm actum: nec fm aptitudinem. sed lz acci-
 dēs in esse non depēdet a substātia fm actum:
 semp tñ aprum natum est in esse: si cederef na-
 ture pp:le. ¶ Ad rōnem alterius positionis.
 Ad p̄maz de sano in urina dico q: Aristotiles
 intelligit q: sicut sanum in urina non est ens nī
 si per hītudinem ad sanū in atali: ita accēs non
 est ens nisi q: aprum natū eē in suba. vñ silitu-
 do est sanū in urina ad sanum in atali r accētis
 ad subam fm aptitudinem non tñ tenet silitu-
 do fm actum: ita q: actualr sit accēs in suba b
 non oportet. ¶ Ad aliud cum dīcōt ens aut est
 absolutum aut comparatū. Ad q: accēs est ens
 comparatū: sed non ppter hoc q: inheret fm
 aptitudinem. ¶ Ad aliud cum dīcōt passio in-
 sepabilis est. Dīcēdus q: Aristotiles hēt pro in-
 cōueniēt q: passio sit sepabilis a suba fm apti-
 tudinem: sic ens suba sepabilis est ab accidēte.
 q: tñ accēs sit sepabile a suba fm actum nō ha-
 bet. Aristotiles pro incōueniēt rē. 26. iiii.

Veritur

An tertius modus sit
 modus inherēdi. q
 sic videt. Aristotiles ponit modus p-
 setatis ppter demöstrationem: sed modi pti-

nētes ad demöstrationem sunt modi inherēdi
 igit rē. ¶ Hic dicit q: Aristotiles non solū po-
 nit modos p̄nentes ad demöstrationem: sed
 ponit alios modos ut et illis declarat modos
 necessarios ad demöstrationem. ¶ Cōtra. si po-
 neret alios modos q̄ p̄nētes demöstrationi:
 eadem rōne haberet ponere plures modos q̄
 quatuor: q: hęc est pfe: hō est hō: sed nullo illo-
 rum quatuor modoz quos ponit Aristotiles.
 Non p̄mo modo: q: p̄dicatum non est dīffini-
 tio subiecti nec pars dīffinitionis. Hęc secūdo
 modo ut patet. Hęc tertio modo. Hęc quarto
 manifestum est. Similr hęc est pfe: superficies
 est alba: r tñ nullo illoz modoz. Similr per
 Aristotilem. negatiua est pfe. r tñ nullo illoz
 modoz. Similr sunt multi modi p̄setatis no-
 minati in .iiij. methaphisice qui non pfe sunt ali-
 quo illoz modoz. igit Aristotiles est insuffici-
 ens. uel oportet dicere q: ponit solum modos
 p̄nētes demöstrationi. ¶ Item pfe tertio mo-
 do idem significat qd solitarie. sed hęc est inhe-
 rētia quomodo substātia solitarie est ens: sicut
 substātia est ens non in alio. ¶ Item tertius mo-
 dus dicit modum inherēdi. ¶ Item quod im-
 possibile est significare: impossibile est intelli-
 gere. sed impossibile est significare esse perse in es-
 se subiecto sine attributione r inherētia. igit
 impossibile est intelligere substātam esse perse
 sine inherētia intellectuali. igit tertius modus
 qui est modus essēdi fm quem dicimus q: sb-
 stantia est ens perse: est modus inherēdi. ¶ Ad
 oppositum est Aristotiles r oēs expositores.

Ad questionem dicitur

q: tertius modus non est modus inherēdi sed
 essēdi. r huius ratio est q: modus inherēdi
 est quādo in subiecto includitur causa predica-
 ti uel eontra: uel quādo predicatum inest sub-
 lecto primo ita q: non per aliam causam sicut
 hic: homo est homo: istis tribus modis
 modus p̄setatis est modus inherēdi. sed in il-
 lo tertio modo non predicat aliqd de aliquo.
 igit tertius modus non est modus inherēdi.
 est tñ modus essēdi: q: substātia non est per hā-
 bitudinem ad aliquod p̄dicatum. q: lz nullus
 intellectus eēt nec aliqua p̄dicatio: substātia eēt
 solitarie uel non depēdens ab accidēte. Sed ac-
 cidēs non est perse tertio modo. accidēs enim
 est in alio r ab alio dependet.

Ad primā rōnem dicitur q̄ tertius
 us mo-
 dus p̄tinet ad demonstratorem: non tñ est mo-
 dus inherendi: sed p̄tinetis in tertio modo est
 subiecti in demonstratōne puta sibi solitarie et
 absolute in se acceptum non ut ad p̄dicatūz cō-
 parat. Si p̄tinetis tertio modo nec est subiecti
 in cōparatōne ad p̄dicatūm nec eōtra. Ad
 aliud dicitur q̄ p̄tē nō pōt attribui substantiē ni-
 si per inherētiam. hoc cōcludit ille due rōnes
 ultime. q̄ p̄tatio p̄tinetis nō pōt alieui attri-
 bui nisi per inherētiam siue cōparatōnem. sed
 hoc accidit tertio modo. p̄tinetis enim in tertio
 modo est subiecti absolute ut substantiē nō in cō-
 paratōne ad p̄dicatū: et q̄ illa p̄tinetis non est sub-
 iecti in cōparatōne ad p̄dicatū: nec p̄dicatū in
 cōparatōne ad subiectū. iō nō est modus in-
 herēdi. Adtra duo dicta in p̄tione pōt ar-
 gui. Dicitur est p̄mo: q̄ substantia est p̄tē tertio
 modo. Adtra illud. si substantia materialis est perse
 non est per causam efficiētē. p̄tē est falsum.
 igitur antecēdēs. p̄tēta p̄tē: q̄ p̄tē in tertio mō
 ut dicitur in cōnitiōis excludit causam cōparatīci
 p̄m quācūq̄. Adtra dicitur negādo p̄tētas. Ad rō-
 nē dicitur q̄ p̄tē excludit causas cōp̄ticipē sed nō
 quācūq̄ sed aliquādo efficiētē. aliquid materi-
 alem et aliquid est in subiecto. p̄tēmo mō soluz
 p̄ma causa est p̄tē. Secūdo modo intelligētia.
 Tertio mō substantia materialis. Adtra illud
 substantia materialis est p̄tē per exclusionē cau-
 se efficiētis ut videt sicut dicit boetius: et est p̄-
 p̄tia opatio entis sicut viuz viuentis. sed p̄p̄tia
 opatio est a cōposito tanq̄ a causa efficiētē. igitur
 est efficiē a substantia mālī. non igitur substantia est
 per causam extrinsecā. Adtra si substantia nō
 cōparet ad suum est in rōne cause efficiētis. igitur
 soluz cōparet in rōne susceptiui. Sed si sic. cū
 ratio susceptiui sit illud quo res pōt esse et nō esse
 manēte susceptiui sicut materia pōt esse et nō esse
 sub forma manēte entia materie: tūc posset sub-
 stantia mālī ipsa manēte esse et non esse. sed hoc est
 incōueniēs. igitur oportet dicere q̄ substantia mate-
 rialis sit causa efficiēs respectu sui esse. Adtra p̄-
 cipale. si substantia sit p̄tē. aut igitur p̄ma aut secū-
 da. nō secūda: q̄ tūc est ponē ydeam platōnis.
 non p̄ma: q̄ eades sunt p̄ncipia eēndi vñ q̄d q̄
 et distinguēdi ipm ab alio. si igitur substantia p̄ma
 p̄tē sit. igitur p̄tē distinguēdi a quibet alia suba et
 et si sic: igitur p̄tē distinguēdi a platōne: et sic per cō-

sequēs specificē. oīa enim p̄tē et non per addi-
 tum est specificā. Adtra p̄tē secundum q̄d dicitur in
 p̄tione cum dicitur accidēs non est perse tertio
 modo. cōtra hoc. Adtra abstrahit a substantia in
 significādo: intelligi pōt a substantia abstrahē-
 do: et per p̄tē in eēndo a substantia nō depēdet:
 q̄ enim hō pōt intelligi non intelligēdo for. iō
 pōt hō esse cum hoc q̄ forēs nō sit. sed aliq̄ ac-
 cidēs ut accidēs abstractum: significat abstra-
 hēdo a substantia. igitur pōt intelligi et esse sine sub-
 stantia. igitur non depēdet a substantia. accidēs igitur
 est p̄tē tertio modo sicut substantia. Adtra p̄tē
 illoz sicut dicebat. Adtra p̄mam rōnem contra
 hoc: dicitur q̄ quo ad hoc est simile q̄ sicut in viuz
 te p̄supponit viuz antecē a viuzē. p̄cedat aliq̄
 act: ita in entia p̄supponit esse q̄d est actualiter
 entis antecē aliq̄ accidēs a substantia egreditur
 id de subiecto in demonstratōne p̄supponit qd
 est et quia est. Adtra aliud fm boetium sup p̄di-
 camēta q̄ suscipit est acceptē aliq̄ ab extrinsecō
 agere per trāsmutationēz sicut illa in forma ac-
 cipit causā saltem ab extrinsecō: sed qñ aliq̄
 sic est susceptiuum: oportet q̄ in ipso p̄supponit
 esse antecē suscipiat. Adtra illo mō loquēdo de su-
 sceptione sicut loquitur boetius: non pōt substantia
 materialis suscipere suum esse: q̄ tūc ante esse hē-
 bit esse. Si vō extendat suscipere ad illud q̄d est in
 aliquo ab extrinsecō et ab intrinsecō: sic substan-
 tia suscipit suum esse: sed tūc mō sequit̄ ulterius
 ex hoc q̄ substantia mālī manēs posset esse et nō
 esse: q̄ esse cōparat ad substantiam tanq̄ p̄ma et
 actualitas sine qua existē non pōt. Adtra aliud
 p̄ncipale: dicitur q̄ tam substantia p̄ma q̄ secūda cō-
 siderate sub rōne sub qua sunt p̄tē tertio modo
 neutra depēdet ab alia sicut accidēs a subiecto.
 Adtra p̄tiones p̄tra hoc. ad p̄mam. q̄ nō est
 ponē ydeam platōnis et illa r̄fisiōne. non enim
 ponit secūda substantia existē separatim a p̄ma. iō
 mo non ponit q̄ habeat aliud existē q̄ p̄ma sub-
 stantia cuius opposituz po sicut plato. posuit entis
 ipam existē imaterialiter sicut intelligētia. Adtra
 aliud dicitur q̄ hoc p̄positio per idem p̄ncipiu3 all
 qd est et distinguēdi ab alio: intelligēda est de p̄-
 cipio distinguēdi per accidēs: cuius est q̄ntitas
 q̄ntitas enim est p̄ncipium distinguēdi vñ in-
 diu: diu ab alio. et tñ non est p̄ncipium eēndi.
 Adtra pōt dici q̄ sicut substantia p̄ma ab alia
 distinguēdi per quātitatem: ita est per quātitatem
 entitate in diuidui. substantia enim in diuidui af p̄

quæsitæ. ¶ Ad aliud q̄ accis significat abstrahedo a suba: s̄ hoc pot̄ dupl̄ itelligi. Uno mō qd̄ significet siue itelliget nō coincelligedo subas nec ut hui⁹: r̄ illo mō ipossibile est accis itelligi abstrahedo a suba. accis enī nō pot̄ itel ligi nisi itelligat suba s̄ h̄ yndine qua est accis illi⁹: q̄ accis nō est ens nisi q̄ entis. r̄ iō nō itel ligit nisi ut entis. Alio mō pot̄ accis itelligit abstrahedo a suba p̄m q̄ accis itelligit nō ut ē suba isormas: siue ut est idē cū suba quodā mō: r̄ sic itelligit accis abstrahedo a suba sicut albe do. Albi enim itelligit ut subas p̄cernēs tanq̄ qd̄ idē est suba: q̄ uere pot̄ dici q̄ h̄ est b. S; al be do pot̄ itelligi solū ut sube est r̄ nō qd̄ idē r̄ b̄ est suū itelligi per modū abstracti r̄. S̄. xxxij.

Veritur An quart⁹ modus sit

modus inherēdi. q̄ nō videt: q̄ in ppōnis modo inherēdi illud qd̄ p̄dicat p̄e attribuit s̄bo. s̄ in q̄rto mō p̄dicatū nō attribuit s̄bo sed efficiēs. s̄ efficiēs r̄ s̄bz nō coincidēt. Igit̄ r̄. ¶ Itē ubi est modus inherēdi p̄dicatū test s̄bo. S; in q̄rto mō p̄dicatū nō test s̄bo. ergo r̄. r̄ p̄bo minorē in q̄rto mō. Illud qd̄ subiectū est causa efficiēs respectu p̄dicatū: r̄ qd̄ est causa efficiēs respectu alicui⁹ nō est s̄bm respectu illi⁹: sicut patet in exemplo nālī. si ignis agit in aquā efficiēdo calorē: calor est ab igne tanq̄ ab efficiēte s̄ nō est in igne tanq̄ in s̄bo s̄ in aq̄. ¶ Itē q̄r⁹ modus est modus cāndi. Igit̄ nō inherēdi. ¶ Ad oppositū. p̄e dic̄ eam s̄ p̄ eam efficiēs: ē p̄t̄ fieri demonstraciones. Igit̄ p̄e ut est modus inherēdi pot̄ ipotare eam efficiēte. ¶ Itē oppositor est ad oppositum.

Ad q̄nē dici pot̄ sicut dicit Tho. q̄

q̄r⁹ modus est modus inherēdi: q̄ in s̄bo scilicet causa efficiēs respectu p̄dicatū: q̄ enī hec p̄ditio p̄e est vni⁹ extremi in cōparatiōe ad aliud t̄c est modus inherēdi. S; in q̄rto mō p̄e est vni⁹ extremi ad aliud. q̄ in s̄bo est causa p̄dicatū. ¶ Itelligēdū t̄c est q̄ s̄bm est duplex: ppōnis: r̄ s̄bz respectu accis tis. In quolibet mō dicēdi p̄e illud qd̄ subiectū est s̄bm ppōnis respectu p̄dicatū: nō t̄ oportet q̄ in quolibet mō dicēdi p̄e sit illud qd̄ subiectū s̄bm respectu p̄dicatū eo mō quo s̄bm subiectū accitū. r̄ iō in q̄rto mō sic dicēdo: intersect⁹ iteri s̄ p̄ter intersectionē: illud qd̄ ponit a p̄e s̄bi est s̄bm ppōnis: nō t̄ est s̄bm respectu p̄dicatū sicut suba respectu accidētis ut in s̄cō mō, dic

ent est q̄r⁹ modus: ignis per calorē calefacit: r̄ t̄c calefacē nō est in igne sicut in s̄bo: s̄ sicut in efficiēte: sed est in calefacto tanq̄ in subiecto quia actio est in passio tanq̄ in subiecto.

Ad primā rōnē dī q̄ minor: est falsa: p̄dicatū enī attribuit s̄bo ppōnis in q̄rto mō: s̄ nō attribuit semp̄ alicui s̄bo qd̄ est s̄bm accitū. Et enī dī q̄ efficiēs r̄ s̄bz lectū nō coincidēt. dī q̄ s̄bm nālē qd̄ patit: r̄ efficiēs qd̄ agit in idisp̄m passum: talia nō coincidēt in eadē actione. t̄c s̄bm ppōnis r̄ efficiēs respectu p̄dicatū p̄t coincidē. ¶ Ad aliud per idē. ¶ Ad ultimā r̄ndet iterimēdo p̄ntiā: quia modus cāndi nō distat a mō inherēdi: sed ponit illū. Inconiens t̄c vult dicē q̄ q̄r⁹ modus est modus cāndi r̄ nō inherēdi. ponit enī t̄c duos modos inherēdi ut primū r̄ secūdu⁹ r̄ tertium essēdi r̄ quartū modū causandi. S̄. xxxij.

Veritur p̄e. r̄ b̄ est q̄r⁹ an seq̄

tur: hoc est p̄mo: Igit̄ p̄e. q̄ nō videt. Nec est p̄mo uera: fortes est hō: t̄c nō p̄e: q̄ p̄e p̄supponit de oi: r̄ hec nō est de oi. Igit̄ non legitur r̄. ¶ Itē hec est p̄mo: sup̄ficies est alba. q̄ albū test sup̄ficies r̄ nō per aliud mediū. r̄ t̄c hec non est p̄e: t̄c q̄ p̄e p̄supponit de oi: r̄ hec nō est de oi. t̄c q̄ s̄bm excedit p̄dicatū. Igit̄ r̄. ¶ Itē hec est uera. triangulus h̄t tres p̄mo. Igit̄ tur r̄. ¶ Itē qd̄ p̄mo test vni soli inest p̄e: qd̄ p̄e inest oi test. s̄ qd̄ test vni soli nō test oi. Igit̄ r̄. ¶ Ad oppositū. Primo supra p̄e addit imediationē r̄ adēquationē. S; seq̄ p̄dicatū imediate i est s̄bo r̄ ei est adēquū. Igit̄ p̄e test. Igit̄ seq̄: p̄mo test Igit̄ p̄e test. ¶ Itē si testet p̄mo r̄ nō p̄e alicui s̄bo: t̄c per accis testet illi. S; illa s̄nt icōpossibilla q̄ p̄dicatū ist̄ p̄ s̄bo r̄ t̄c p̄ accis.

Ad q̄nē dī q̄ hec p̄ntia en bona. s̄ est p̄mo Igit̄ p̄e. p̄t̄ p̄mā rōnē in oppositū. p̄mo enim supra p̄e addit imediationē r̄ adēquationem ut tactum est.

Ad primā rōnē dī q̄ hec p̄ntia ē bona: fortes p̄mo est hō. Igit̄ p̄e. r̄ p̄ns uerū sicut aq̄s. Ad p̄bationē dī q̄ p̄e p̄supponit de oi ubi subiectū termin⁹ cois: s̄ in p̄posito supponit termin⁹ singularis. ¶ Ad aliud q̄ hec: sup̄ficies est alba: nō est p̄mo uera sicut p̄mo p̄tinet ad p̄clonē demonstrationis: q̄ p̄elo in demonstratiōe dī esse p̄mo uera est q̄ accis nō excedit s̄bm nec ecōtra. Sed sup̄

ficies excedit albi. Si nec est hec pmo vera: supflcis est colorata: q: coloratū nō egredif e r pncipis trinfecis supflciei. Et ad pbationē d negādo hāc pntia: albi test supflciei nō p mediū. Igit pmo plus enī regrit. Nā regrit q: albi a pncipis supflciei egrediat. 2 q: ei sic coēctū. Si tñ dicat est pmo siue pfe: b nō ē eo mō quo pfe 2 pmo pntet ad demōstrationē. ¶ Ad aliū q: hec est vera triāgulus hēt tres pmo. s: tñ ly pmo nō est hulusmodi ps pdicati: s: ē modus quo pdicatu test sbo. 2 id bñ sequit q: triāgulus hēt tres pfe. s: nō sequit q: sit pfe: triāgulus ha bet tres pmo: q: ly pmo nō ē ps pdicati. ¶ Ad aliud v: q: ista nō repugnat hēre tres test of tri angulo 2 soli triāgulo. vltias enī referf ad indi uidua 2 exclusio ad spēs. 2 ideo qd solū test illo mō: pōt inel of: q: qd inest soli spēt: pōt inesse of iādiu eo q: nō referunt ad idē rē. Ad. rrrliij

Quæritur An hec sit vera. ois triāgulus hēt tres pmo. q: nō videt. qlibet singlis est falsa: ergo hec ē falsa. anis patet. q: hec est falsa. yfo cheles hēt tres pmo: 2 sic de alijs p. A. R. ¶ Vt sic v: q: qlibet singlis est vera. qd sic declaraf. Pmo nō est dispositio rei que iheret s: se. nec est dispositio iherētis. sed est dispositio iherētis fm q: iherēs est. Pmo patet. q: si eēt dispositio rei que iheret fm se. tūc istā rē psequer in cō uersione. 2 tūc sequit. hō est aial pmo. ergo aial pmo est hō. Scdm patet. si esset dispositio iherē tie: tūc faceret ppōnē modale. qd falsus ē. ergo est dispositio iherētis fm q: ē iherēs. tūc v: q: hēre tres sb b mō psequit oēs triāgula: nō sb q: cūq: rōne: s: sb dēterminata rōne ut sb rōne triāguli. 2 sic qlibet singlis est vera. Singles sunt iste. yfo cheles in q: triāgulus hēt tres: 2 sic de alijs. ¶ Cōtra istud. si b sit uerū. iste triāgulus in q: triāgulus hēt tres pmo. eadē rōne pōt eē uerū: for. in q: triā hō est spēs. tñ forēs in q: triā hō nō ē spēs. ¶ Vnic v: q: nō ē sile. q: yfo cheles fm se aliquo mō test hēre tres. s: fori nullo mō test spēs. 2 id fori sb rōne foris: nec sub rōne hois ei puenit b pdicatu. ¶ Cōtra. pbo q: h: fori repugnet spēs sb ppaia rōne: q: tñ possit puenire sb rōne hois. b pdicatu: eē idēminate uelocitatis: repugnat cui libet motui piculari fm se: q: p. A. R. l. rliij. phicoꝝ. qlibet mot' picularis ē dēterminatē uelocitatis. 2 p pns sibi repugnat eē idēmina: e uelocitatis: q: cui puenit vñ oppo

sitoꝝ ei repugnat alteri. ergo eē idēl minate ue locitatis puenit cui libet motui sub rōne gnāli mot': q: p. A. R. viij. phicoꝝ. mot' sb rōne motus pōt uelocitari 2 tardari i infinitū. ¶ Itē. si il le triāgulus in q: triāgulus hēret tres pmo: ergo triāgulus nō hēret tres pmo. pns ē falsus: ergo 2 anis. pntia patet. q: qd pmo test iherēti nō pōt esse supiori p'. p. A. R. p' hui'. imo si b credat accidit tū' error. ¶ Itē. si iste triāgulus hēret tres rē. eadē rōne iste triāgulus hēret tres s: b est falsum: q: qd p supabūdatiā v: vni soli puenit pmo v: p supabūdatiā: igit rē. ¶ Vt sic v: q: hēre tres pmo: test hui' triāgulo 2 illi sub rōne triāguli. sed nō sub ppaia rōne. vñ nō est tēduentis q: passio in se multis pmo ad ce ptis sub rōne eols respectu cuius illa est passio vltis. Incōueniens tñ est q: vna passio pmo in sit multis acceptis sub ppaia rōne. ¶ Cōtra. si hec passio in se hui' triāgulo 2 illi sub hac pdi tione pmo. q: aut test istis pmo ut duo sūt: aut ut vñ sūt in triāgulo. si inest istis ut vno sūt: cōtra b est q: vna passio nō test multis pmo ut multa sūt. si ut sūt in triāgulo vnum. Cōtra. ut sūt vñ in triāgulo in illa vntate. nō sūt aliud a triāgulo. oīeē ergo q: hēre tres iste pmo istis duob' sub rōne triāguli: nō est q: pdi catū inest suppositis pmo: sed cōl. ergo nō est q: libet singularis uera. ¶ Ad oppositū. hec est pēlo in demōstratione ergo est imediata. ergo pmo uera. ergo ois triāgulus hēt tres pmo. ¶ Vt sic v: q: h: hec sit pēlo in demōstratione: ois triāgulus rē. nō sequit q: pdicatu test sbo imediare dispositio signo vltis: sequit q: pdi catū inest sbo absolute. 2 id sequit q: hec sit pfe. triāgulus hēt tres rē. pmo non tñ hec ois triāgulus rē. q: ois triāgulus hēt tres. aut ergo pmo aut nō pmo. si pmo habet ppo sū. si nō pmo: ergo hoc pdicatu inest alicui p'. aut ergo test alicui p' sbo vltier dispositio q: triāgulo. aut alicui sbo nō vltier dispositio. nō pmo mō. q: nō est aliq' s b m vlt' dispositio cui hēre tres inest p' q: triāgulo. nō sedo mō q: tunc er piculari siue in dēfinita sequet vltis. ¶ Itē ostēdo q: illa triāgulus rē. nō sit pmo ue ra: q: ppositio pmo uera est imediata. s: hec nō ē imediata. ergo hec nō ē pmo pfe. pbo miorē. Illa triāgulus hēt tres rē. pōt pbari p viffini tionē triāguli tanq: p mediū. g' cū hēat mediū

per qd pot pbari nō ē imediata. / Huc dī qd il
la triāgulus rē est imediata. sed distinguit de p
pōne imediata. qdā est imediata imediatōe cāe
2 qdā imediata imediatōe sibi. / Tūc dī qd illa ē
imediata imediatōe sibi: nō cause. / Et dōra istō
hēc triāgulus hēt tres. demat per diffinitioē
triāguli: isto mō oīs figura recti linea cui⁹ āgu
lus extrinsec⁹ est ēq̄lis duob⁹ āgulis intrinsecis hēt
tres. triāgulus est hulusmōi figura ergo rē. in
ista dematōe hēc tres pūs p̄dicat de diffinitio
ne triāguli tanq̄ de subiecto q̄ de triāgulo
ergo hēc triāgulus hēt tres nō est imediata i
mediatione sibi q̄ pūs inest alteri sbo q̄ huc.

Ad qōne / dī qd hēc est vera: oīs triāgu
lus hēt tres pmo. 2 bul⁹ rō
est: qd hēc est celo in dematōe. sed celo in de
matōe est p⁹ 2 imediata imediatōe sibi. hō i
mediatōe cāe. ergo hēc est vera: oīs triāgulus
hēt tres rē. / Intelligentiā tū est pp rōnes: qd h
aliqd sit p̄ctū sub aliq⁹ sicut suppositū sbo cōi
absolute: uerūm respectu altcu⁹ p̄dicari tale sup
positū ēneat cōi. vbi ḡra. h. fortes sit p̄ se suppo
sitū hoīs: tū ut hō sibi cōi respectu hui⁹ p̄dicari
spēs: fortes ēneat hoī. iō hic ē fallacia accitūs:
hō est spēs. fortes est hō. ergo fortes ē spēs. sicut
ē illa p̄e: h. ysocheles sit p̄e p̄ctū sub triāgulo:
ut triāgulus copat ad hoc p̄dicatū hēc tres rē.
prio: sibi ēneat ysocheles sub p̄p̄ia 2 absoluta
rōe. 2 iō nō seq̄ oīs triāgls hēt tres prio: ergo
ysocheles hēt tres prio. uerūm qd hēc est uis.
oīs triāgls rē. 2 distribuit nō imobilr. iō oport
et de cōdē ad aliq̄ singlaria 2 debet sic fieri de
scētus. oīs triāgls hēt tres p⁹: g⁹ ysocheles iō
tū triāgls hēs tres p⁹. 2 q̄libz singlaris ē va sic uis

Ad rōnes / ad primā iā dicitū ē. Sūt
enī iē singulares respectū
istū⁹ uis. iste triāgls inq̄tū triāgls hēt tres p⁹:
2 sic de alijs. / Ad scēdā sic dicebat qd nō est
illē pp duo: qd ad h qd p̄dicatū istū ididuo sbo
ne cōis due p̄dicatōes regrunt. Una qd illō p̄d
icatū illi cōi istē p̄e 2 prio 2 nō p̄ accūs. Alia qd
illō p̄dicatū nō repugnet sbo: sic est in illa. yso
cheles inq̄tū triāgls hēt tres prio. qd h p̄dicatū
nō repugnat ysochelli sbo q̄cūq̄ rōne simplr. h
p̄dicatū istū triāglo p̄e prio 2 nō p̄ accūs. S; i
illa: fortes inq̄tū hō est spēs: est defect⁹ utraqz
p̄ditōe. spēs enī repugnat fortū sub q̄cūq̄ rōne
sicut hōi nō iest p̄e sed p̄ accūs. Id h hēc sit va
iste triāgls inq̄tū triāgls rē. nō tū hēc est vera:
fortes inq̄tū hō est spēs. / Ad aliō 3 b: dī qd ēē

ifinite uelocitatis nō repugnat motū p̄ticula
ri sub q̄cūq̄ rōne: qd h sub rōne sibi p̄ticulari re
pugnet: tū sub rōne gnālī mot⁹ sibi nō repug
Et ad p̄bationē cū dī cui iest vni oppositōz rē
h est intelligēdū sub eadē rōne: qd opposita debēt
referri ad idē. sed ēē determinate uelocitatis sub
rōne p̄ticulari: 2 ēē idēminate uelocitatis sub
rōne gnālī mot⁹: nō accipit sō eadē rōne. iō nō
opponunt adiuicē. 2 iō nō seq̄: mot⁹ p̄ticularis
est determinate uelocitatis. ergo sibi repugnat ēē
idēminate uelocitatis. / Tūc sic er p̄te alia. h
forti sub rōne p̄ticulari repugnet ēē spēs: tū sub
rōne gnālī hoīs sibi nō repugnat. / Ad h dēctū
est supra qd sub q̄cūq̄ rōe sibi repugnat ēē spēs.
sub rōne pp̄ia certū est. Sicut sub rōne hoīs:
qd hōi nō iest spēs nisi p̄ accūs 2 ēē ut sic fortes
ēneat. / Ad alr p̄tō dicit ad illā rōne de motū
q̄ glibet mot⁹ p̄ticularis p̄tē p̄siderari in se ut
est qd p̄tinuū 2 successiuū. Et sic nō repugnat
sibi uelocitari siue tardari usq̄ ad infinitū. scōo
mō p̄tē p̄siderari p̄ cōparationē ad determinatū
mouēs 2 mobile 2 isto mō sibi repugnat ueloc
tari: qd nō uelocitat nisi sū stūtē 2 hitudinem
mouētis 2 mobilis. Alī est dicitū qd nō repu
gnat motū p̄ticulari uelocitari in infinitū sō rō
ne cōis. Et sic p̄ticulari motū inest ēē determinate
uelocitatis 2 indefinite uelocitatis p̄ hitudinē
ad diuersa ut pūs dicitū est. / Ad aliā rōne di
cētū est qd h ysochelli inq̄tū ysocheles: iest hoc
p̄dicatū hēc tres pmo. nō seq̄ qd nō iest triāglo
Et ad p̄bationē cā dī qd ipossibile est idē inesse
duob⁹ pmo. uerūm est sub p̄p̄ia rōne. uerūm pos
sibile est idē inēē duob⁹ pmo dūmō vni sō rōne
alteri⁹. vñ respectu p̄mitatis nō sūc duo: qd ubi
vñ est pp alterū ibi est vñ. / Ad aliud sic di
cebat. / Ad rōne 3 b. dicitū qd ysocheles 2 yso
pleuros ut suscipiūt hoc p̄dicatū hēc tres prio
quodāmō sūt vñs: 2 quodāmō duo. vñū respe
ctu p̄mitatis: qd hoc p̄dicatū sub hac determina
tione prio suscipiūt ut p̄mitāt in vna rōne triā
guli 2 quodāmō sunt duo qd diuersa subiecta
diuersari p̄positionē. / Et dōra hoc qd tu dicit
si hēc ēē vera ysocheles inq̄tū triāgulus ha
bet tres prio: sic demonstratio uis nō ēē po
tior q̄ ēē p̄ticularis: qd per r̄sionē eadē passio
prio inest vniuersali 2 particulari siue singula
ri. / Huc dicit qd non obstat hoc demonstratio
vniuersalis est potior: quia h eadem passio pri
mo inest vniuersali 2 singulari: tamen diuersa
ratione: qd vniuersali iest absolute: sed singulari

est s̄rone sal cois. ⁊ iō uis postio: est q̄ p̄tēu
laris. ⁊ Sustinēdo aliā p̄tēz dī q̄ hec est falsa:
ois triāgulus ꝛc. q̄ sua p̄radictoria est uera ⁊
etiā sua s̄ria. ⁊ Itē si ois triāgulus h̄eret tres ⁊
mo t̄c h̄eret tres p̄mo iesset cuilibet singulari p̄
mo: q̄ hoc significat hec p̄positio. S̄z si habē
tres insit huic triāgulo p̄mo: ergo nō illi p̄mo:
q̄ qd̄ per sup̄abū dātā dī vni soli p̄uenit: ponē
ergo q̄ hec sit uera. ois triāgulus ꝛc. est ponē i
possibilia. ⁊ Ad p̄mā rōnē sicut dicebat q̄ hec
est imediata ⁊ p̄mo uera. ois triāgulus ꝛc. s̄z er
h̄ nō sequit q̄ ois triāgulus h̄et tres p̄mo. illa
enī imediatio siue p̄tās in illa p̄pōne. nō est p̄
pter h̄ q̄ p̄dicatū p̄mo iest s̄bo sub illa mō: s̄z er
h̄ q̄ p̄dicatū p̄mo ⁊ imediata s̄bo absolute ꝛce
p̄to iest. vñ hec est uera: triāgulus h̄et tres p̄mo
⁊ Ad p̄mū p̄ra h̄ cū querit. ois triāgulus ꝛc.
aut ergo p̄mo: aut nō. dī q̄ non p̄mo: q̄ alicui
alteri iest h̄ p̄dicatū p̄mo h̄eret tres. triāgulo enī
nō disposito. si ergo uli inest hec passio h̄et tres
p̄mo. ⁊ cū iheres ergo per illam triāgulus ꝛc.
p̄dēt p̄bari illa: ois triāgulus ꝛc. dicēdū q̄ nō
sequit. ⁊ Ad aliud sicut dicebat q̄ hec: triāgu
lus h̄et tres: est imediata imediatione s̄bi s̄z nō
imediatione cāe sicut dicebat. ⁊ Ad rōnē cōtra
h̄ dī q̄ duplex est s̄bm. qd̄dā est s̄bim respectu
accētis. ⁊ qd̄dā s̄bm p̄pōnis. vñ illa rō contra
hec r̄sionē p̄bat q̄ h̄eret tres inest alicui s̄bo
p̄pōnis ut diffinitioni triāguli p̄us q̄ triāgu
lo: ⁊ h̄et p̄cedēdū. uerū nō nulli s̄bo accētis in
est h̄eret tres p̄us q̄ triāgulo. ⁊ h̄eret nō inest dif
finitioni triāguli tanq̄ s̄bo accētis s̄z tanq̄ cōi
per qd̄ p̄bat h̄eret tres de triāgulo. ⁊ Contra q̄
hec sit falsa triāgulus h̄et tres. p̄mo: p̄bo: q̄ p̄
positio idiffinita est falsa cui? q̄libet singlis est
falsa. sed illa est falsa iste triāgulus h̄et tres ꝛc. ⁊
sic de alijs. Si dices q̄ iste singles sunt uere:
t̄c hec uis erit uera. ois triāgulus h̄et tres p̄
mo: qd̄ est negatū: cū ergo oēs singles sint fal
se hec idiffinita erit falsa. ⁊ Huic dī q̄ hec non
est idiffinita. triāgulus h̄et tres p̄mo. sed est sin
gularis sicut illa h̄o est sp̄s. q̄ h̄et triāgulus
suppositionē simplicem: ⁊ ut sic extraneat. cuili
bet supposito: ⁊ iō s̄z singulares sint false: nō t̄n
oponēt ulem ē falsam. Contra: p̄dicatū reale:
ergo nō restringit triāgulū ut stet pro Intētiōne
ita q̄ nō p̄o supposito. ⁊ Itē hec p̄dēt ē cōelo
in demōstratione: ergo p̄dicatū attribuit s̄bo
per cōparationē ad suppositū. ⁊ Itē p̄dicatū

distās est. ergo nō restringit p̄dicatū ad excepti
onē allquā. ⁊ Ad p̄mū istoz dī q̄ hoc p̄dicatū
h̄eret tres: est p̄dicatū reale. uerū nō hoc p̄dica
tū h̄eret tres dispositū hac p̄ditione p̄mo est intē
tionale: q̄ p̄tē ⁊ p̄mo: sunt intētiōnes sc̄de sicut
sp̄s. ⁊ Ad aliud. q̄ triāgulus h̄et tres ꝛc. p̄dēt
ē cōelo in demōstratione ⁊ iō p̄dicatū attribuit
s̄bo per cōparationē ad suppositū. S̄z ista triā
gulus h̄et tres p̄mo nō est cōelo in aliq̄ demō
stratione: q̄ hec est singularis ⁊ de singlib̄ in
quātū hulu smodi non est sc̄ia per A. R. ⁊ Ad
aliud dī q̄ id qd̄ est distās h̄et p̄dēt ad acceptio
nes saltim nō sub ea rōne qua est distās: q̄ of
fātā nō est causa reflectionis. S̄z causa reflē
ctionis ad intētiōnē est q̄ p̄dicatū est intētiōna
le: ⁊ iō sub rōne gnālī intētiōnis p̄tē restringē
re s̄bm ut accipiat p̄dētione ⁊ eadē rōne s̄z
flectionale restringit p̄dicatū ⁊ Intētiōnē ut si
dicat sp̄s est h̄o. q̄ alter in p̄uersione esset na
riatio suppositionis sic cōuersa: homo est spec
es: ergo species est homo ꝛc. Quēstio. xxxv.

Veritur Circa p̄mū errorē

q̄ an passio liberēs sup
posito alicui? cois h̄stis vltēz suppo
sitū insit illi supposito p̄mo ut an passio lune
p̄mo insit huic lune. q̄ sic vidēt qm̄ aliq̄ duo ut
quā rē significāt ⁊ sunt eiusdē ambī? quo ad
supposita: q̄qd̄ inest vni p̄tē ⁊ p̄mo inerit p̄tē
⁊ p̄mo alteri. s̄z luna ⁊ hec luna idē significāt
⁊ eiusdē ambī? sunt: q̄ neutri alteri excedit.
ergo si aliq̄ passio insit lune p̄mo: iest p̄mo hu
ic lune. ⁊ Hinc dī q̄ s̄z luna ⁊ hec luna signifi
cāt eadē rē ⁊ sint eiusdē ambī? nō t̄n sequit q̄
si vna sit passio p̄mo q̄ alia sit passio. Ad hoc
enim q̄ aliq̄ passio insit s̄bo p̄mo oponēt q̄ s̄
lectū sit ulē ⁊ ita passio p̄mo inest lune. nō t̄n. p̄
mo inest huic lune. ⁊ Contra vltas ⁊ p̄ticulari
tas nō se h̄it in rōne susceptiui nec in rōne par
tis susceptiui respectu passionis. nō enim h̄o
tum aggregatū: luna uis suscipit passioē: s̄z
luna t̄n. ergo vltas nō p̄fert ad p̄tēritatem nec
p̄ticularitas ipedit. ⁊ Itē in sinonimis q̄cunq̄
passio inest vni p̄mo ⁊ alteri p̄mo. eadē enīz pas
sio que inest lapidi p̄mo inest petre: ⁊ t̄n ita dif
ferunt per diuersas rōnes. ergo diuersē rōnes
nō impedit qm̄ si aliq̄ passio insit lune qm̄ insit
huic lune cū sint eiusdē ambī? sicut lapis ⁊ pe
tra. ⁊ Itē sequit: luna ergo hec luna: ⁊ contra
q̄ oppositū p̄tās nō stat cū antecēte. ergo pas

llo primo inherens vni lecti alteri pmo. Ad op
positu est. Ad hęc dicit q. iste error est qm cōe nō
hēt nisi vni supposito. 7 credit q. passio vli 7
pmo inherēs vli: pmo insit illi supposito.

Ad qōnē dī q. passio pmo inherēs cōi
hēt vnicū suppositū: nō in
heret illi supposito pmo: hui? rō ē: q. passio cō
sequitur sibi pmo sibi q. sibi apertā natā est p dīca
ri de plurib? s. hęc luna nō est apta nata p dīca
ri de plurib?. Luna tñ lz nō hēt nisi vnicū suppo
sitū actu nec possit hēre nisi vnicū: iped it enim
ex ordine vniuersi: q. meli? per vniū est facē q. p
duo si possit fieri per vniū eque bñ vnerūtū luna
apta est p dīcari 7 plurificari in multa supposi
ta. id passio pmo inest lune: que tñ pmo nō uest
huic lune. Intellegēdū tñ est q. ad b q. passio
psequat sibi pmo: requir q. sibi hēt rōnē cāe
respectu passionis: tñ nō aliter cōq. sibi enim
pōt eē causa respectu accētis triplr. Anno mō
sibi pōt eē causa supflua. sicut ysocheles respe
ctu hēre tres: ysocheles enim ipi sibi respectu
hēre tres supaddit vniū: que vniū supfluit in
pducēdo tres. Alio mō sibi hēt rōnē cāe di
minute respectu accētis. sicut figura respectu
hēre tres: q. nō sequitur: hęc est figura: ergo hēt
tres. Tertio mō sibi hēt rōnē cāe pette respec
tu accētis. sicut triāngulus respectu hēre tres.
triāngulus enim addit illud qd est diminutū in
figura 7 pcedit illud supflūū qd est in ysochele
respectu hui? passionis: hēre tres. 7 id hēt rōnē
cāe pueribilis siue adeqre. 7 id hēre tres pmo
psequitur triāngulū. 7 b est qd A hęc dicit dissimilē
do passionē. Vniuersale sic dicēdo q. euz pte 7
de oi sibi q. ipm est. 7 hęc p dīcāt sibi q. ipm ē re
perit in passione respectu sibi qm sibi est in rō
ne cāe respectu passionis. sibi q. ipm est: est sibi
cām selsam 7 adeqre. Aliud itelligēdū est q.
triplr ptingit errare in assignādo passionē vles
qui tres modi pnt patē sic artificiali: q. cōe cu
sus est passio aut hēt tñ vni supposito aut ml
ta. si tñ vniū: 7 assignet illa passio pmo inesse
illī vni supposito: tūc est sibi error. Si cōe hēt
at plura supposita aut ergo ipm est innotatuz. p
pter ambiguitatē sui. aut notatū p p suā certi
tudine si sit innotatū 7 pcedit passio illi? innotatū
pmo inē suis inferiorib?. sic est scōus error. ut
si credat hęc passio: cōmutabilr ppositionari: p
mo lineis 7 numeris inē p p hoc q. cōe itoz
cui? est hęc passio est innotatū p p suā ambigui

tatē: sic est scōus error. Si autē cōe hās multa
supposita sic notatū: tūc est distinguēdū vterū?
q. aut est vniū causa eius ad suppositū. 7 sic non
est aliq. causa erroris: tūc enim possim? scire q.
passio que inest cōi pmo nō inest supposito p
mo nec ecōtra. Si vō vniū nō sit certa. tūc ē ter
tius error: ex hoc q. credit q. passio que uest p
mo inferiori: pmo insit superiori uel ecōtra.

Ad primā rōnē dicēdū q. lz luna 7
hęc luna sint eqils ambī
tus: nō tñ oportet passionē inherēte pmo lune
inē pmo huic lune: q. lz sint eqils ambī? ma
terialr: nō tñ sunt eqils ambī? formalr: q. for
me lune non repugnat multiplicari per multa
supposita. siue nō repugnat lune s. suā formā.
Sed huic lune repugnat ex sua forma. mālier
tñ sunt eiusdē ambī? sed b est ppter impedi
mētū ordinis vniuersi. Ordo enim vniuersi in
cedit qd meli? est: 7 meli? est facē per vniū q. per
duo si possit fieri per vniū. 7 id ppter ordinem
vniuersi est tñ vna luna. Ecōtra istud. Intelli
gēta nō est apta nata multiplicari per multa sup
posita: q. intelligēta est forma imālis totalr: q.
nec est materia p ficiēs nec est educa de potentia
māe. ergo solum in intelligētis non est error: si
passio sit assignata supposito pmo que pmo cō
uenit cōi. Vnic oportet dicē q. passio inherēs
intelligētē si assignet huic intelligētē pōt ad
hęc error: q. passio psequitur sibi sibi q. vli
est. 7 hęc intelligēta nō est vliū id huic intelli
gētē cōe nō inest pmo. Et tūc oportet rōdere
ad rōnes ptra primā rōnē. Ad primā dī q.
lz vltimas nō sit pars ceptē ingrediēs suscepti
vū passionis. est tñ illud sine quo passio nō in
est pmo sibi 7 id pōt cōferri ad hoc q. passio
pmo insit lune 7 tñ nō pmo huic lune. Ad
aliud dī q. diuerse rōnes pcedēdū vltē 7 singula
re sunt magis intranea 7 magis coherēta pce
ptū vli 7 singulari q. diuerse rōnes in sinono
mls. Dicit enim A hęc. q. si aliq. nomē impona
tur ad significādū vltē sub rōne p pta. 7 singu
lare sibi hoc erit equoec. Et id lz passio vna pos
sit pmo inē lapidi 7 petre. nō enī vna passio po
test inesse pmo vniuersali 7 singulari. Ad ali
ud dī q. sequitur mālier. Luna ergo hęc luna:
q. in re nō est luna nec pōt eē nisi ista. tñ nō seg
tur formalr q. luna in quātū est ex forma sua nō
hēt repugnāciam ut in multis inueniat. est enī
apta nata p dīcari de plurib?. ideo nō sequitur for

maliter. Ad pbationē dī q̄ opposituz p̄sitis nō stac cū ante q̄tū est er mā: tū q̄tū est er forma p̄tē stare: q̄ q̄tū est er forma significatiōis ista p̄tē simul stare. luna mouet ⁊ hec luna non mouet. sicut ista hō currit ⁊ fontes nō currit. id p̄ntia nō est formalis sed mālīs zc. **Ad. xxxv.**

Veritur circa secunduz errore: q̄ mo suppositis alicui⁹ cois hūctis plura supposita. q̄ sic videt. p̄io gnātio iest hūct hōi ⁊ illi ⁊ nō p̄mo hōi: q̄ spēs nō gnātur ut hō p̄mo: s; per accēs. per **A. h. vii.** m. e. h. ergo posibile est accidēs iesse suppositis p̄mo cois hūctis plura supposita. **Vic dī q̄ gnātio nō iest p̄mo istū hōi nec illi: nec p̄ iest alicui spēs.** **Contra.** q̄dlibet accidēs iest alicui p̄mo. aut ergo cōi aut singulari. **Vic dī q̄ s; passio iest alicui cōi p̄mo sed nō iest spēs ut hōi: sed iest hūct cōi q̄ ē cōpositū er h̄ris: q̄ illud p̄mo est gnābile ⁊ corruptibile.** **Contra act⁹ ⁊ opationes sunt p̄mo circa singularia per **A. h. p̄** methaphisec. gnātio est opatio: ergo est circa singularia ⁊ nō circa cōe.** **Itē si gnātio sit p̄mo circa hoc cōe cōpositū er h̄ris: ergo p̄mo iest spēs q̄ est negatū p̄bo p̄ntia: q̄ cōpositū er h̄ris p̄dicat de pluri bus i numero ⁊c. ergo est spēs. ergo si p̄mo iest cōpositū er h̄ris p̄io iest spēs.** **Itē q̄ro an cōpositū tale sit suba vel accēs aut aggregatū. si suba cū nō sit gen⁹ gnālī s̄mā: nec dīa: est spēs ergo si cōpositū er h̄ris p̄mo gnātur: spēs p̄io gnātur.** **Itē si sit accidēs: tūc accidēs p̄io generat q̄ est p̄ra **A. h.** Ad accēs enī est alratio ⁊ nō gnātio p̄se. Si sit aggregatū: hoc nō p̄t ēd: q̄ ens per accēs nō generat per **A. h.** septio p̄hicop. illud enī p̄se gnātur q̄ est perse ens. p̄ accidēs nō est p̄se ens: ergo videt q̄ gnātio p̄io iest singulari. **Propterea dī aliter ad rōnē: q̄ gnātio nō iest p̄mo cōi nec nature ut est in hoc p̄mo in q̄tū hoc distinguit ab illo: sed iest nature que est in hoc ⁊ in illo.** **Contra.** gnātio aut iest cōi p̄mo aut singulari. q̄ iter cōe ⁊ singulare nō est mediū. si ergo gnātio nō iest cōi p̄mo ut huiusmodi. ergo p̄mo iest singulari. Sed singulare s̄m q̄ tale est numero diuersum ab altero ergo zc. **Itē gnātio iest hūct hōi ⁊ illi. sed nō p̄t iē hūct p̄mo: q̄ tūc nō iēd illi: q̄ iste nō ē ille. q̄ q̄d p̄ supabditātiā dī vni soli puenit. ergo gnātio iest alicui p̄io repto in hoc ⁊ in illo q̄d est negatū.** **Itē ad p̄ncipale.** dīa est iter acci-**

dēs. p̄ntiā ⁊ accēs cōe per **Porphyriū: q̄ accēs dēs. p̄ntiā p̄mo iest spēs. accidēs dō cōe p̄mo in est idiu duo. sed oē accēs iherēs s̄bo cui p̄mo in est h̄t cām in s̄bo: q̄ aliter nō magis iētrni s̄b secto q̄ alteri. ergo albedo in s̄bo cui p̄mo inest h̄t cām necessariā: ergo est et⁹ passio. p̄t ergo passio inēd plurib⁹ p̄mo alicui⁹ spēs h̄ctis plura supposita. **Itē q̄ro aut passio iest plurib⁹ suppositis p̄mo aut cōi p̄io. si pluribus suppositis h̄o p̄positū. si cōi p̄io: q̄ro de illo cōi. illud iest plurib⁹ suppositis. aut ergo iest illis p̄io: aut p̄ aliq̄d aliud cōe. si per aliq̄d aliud cōe ēēt p̄cessus in s̄ntiē. Si plurib⁹ suppositis iest p̄io: eadē rōne stādū sūt i p̄io. Passio ergo uls p̄t iesse plurib⁹ suppositis p̄io.** **Vic dī q̄ passio iest plurib⁹ suppositis nō p̄io sed per aliū cōe: ut per spēm: ut r̄sibile iest fort: p̄io tū hōi. S; spēs iest plurib⁹ illis suppositis p̄io. S̄lr genus iest plurib⁹ spēs⁹ p̄io: q̄ s̄b est stat⁹ ⁊ non est rō eadē q̄re stat⁹ nō sūt in p̄io.** **Contra illō p̄ eadē nās p̄segtur spēs sua supposita p̄ra ⁊ ēr passio illa eadē. si q̄ spēs p̄io iest diuersis suppositis. passio p̄io p̄t iesse eadē: q̄ p̄ eadē cās **Ad oppositū ē **A. h.** dīc enī q̄ sedus error ē q̄ aliq̄d cōe est inoīatū h̄is multa supposita ⁊ credit q̄ illa passio p̄io inist illis suppositis.******

Ad q̄onē dī q̄ passio p̄t nō iēd idiu dūis p̄io. hūi⁹ rō est q̄ passio p̄segtur naturā spēs s̄m se: q̄ a nā spēs s̄m se egredit illa. Sed nature spēs accidit multiplicari per m̄ra et⁹ diuersa idiu idia. idiu idia: enī per q̄titate multiplicat ⁊ alias p̄ditiones māles: sed nature spēs accidit p̄ditiones māles iō multitudine idiu duoz: accidit nature spēs. passio ergo p̄sequēs naturā spēs per accēs p̄sequit multa p̄io idiu idia: q̄ naturā spēs p̄mo p̄segtur cui accidit multitudine. ⁊ iō suppositis nō in est p̄mo. **Intelligēdā tū est q̄ aliter p̄sequit passio plura supposita. spēs ⁊ genus suas spēs ul spēs sua supposita. passio enī nō p̄sequit spēs sua supposita. sed p̄mo naturā spēs tanq̄ cām a specie. Sed gen⁹ nō p̄segtur suas spēs tanq̄ cām a spēs⁹: sed tanq̄ specterū cā: q̄ er gen⁹ ⁊ dīferētia causat ⁊ sit spēs. id gen⁹ p̄t per eadēmodū p̄segt diuersas spēs: q̄ s̄m illud q̄d est cā diuersarū specterū. Passio tū nō segtur p̄mo plura idiu idia: q̄ ab idiu idis nō causat ut plura sunt. sed a nā spēs que idiu idis multiplicat p̄ causat passio ⁊ iō nō segt idiu idia nisi q̄ accēs**

Ad rōnes ad primam dicitur sicut ultimo dicebat q̄ generatio non cōsequitur primo ulē abstractā a singularibus: q̄ per **A** h̄ gnātionē & opationē sunt circa singularia. sed gnātio p̄mo cōsequitur singularē p̄sequitur enim nām in hoc & in illo. Sed cōseq nām in hoc pōt eē dupl̄r. Alio mō q̄ cōsequat nām in hoc in quātū hoc est: & isto mō generatio nō cōsequitur nām in hoc: q̄ si cōsequeretur nām in hoc in quātū hoc: nō p̄sequeret nām in illo: q̄ illud nō est hoc. ergo gnātio nō cōsequitur nām in hoc in quātū hoc ita q̄ hecetas sit causa positiva. Alio mō dicitur cōseq nām in hoc: ita q̄ hecetas sit causa sine qua nō: & nō causa positiva. & isto mō gnātio p̄mo cōsequitur naturā hoc. hoc est cōsequitur nām que nō est sine hoc. & sicut cōsequitur nām in illo: ita q̄ nō sine illo: & utriq̄ p̄mo. Un̄ per **A** h̄ gen̄ p̄mo pōt in eē diversis sp̄ibus. ita gnātio p̄mo pōt in eē diversis individuis nō tñ in quātū distincta sūt p̄positivē. sed pro eo q̄ gnātio cōsequitur primo nām que est in hoc & que est in illo: & ita generatio quodā mō est ulis nō simplr: q̄ non ut est ulē abstractā. q̄ ulē abstractā sic nō cōcipit in quātū hoc positivē nec sub hoc: sed ita q̄ hecetas sit causa sine qua nō. sed nāe tāta inest p̄mo gnātio p̄tingeret nō in quātū hoc: nec in quātū illud id ēm qd est ulis non tñ p̄tingit sine hecitate & id singularis est simplr. Exēplum p̄ueniēs ad hoc est de visu per **A** h̄. In fine se cādī huius. Sēsus quodā mō est ulis: ut visus respectu coloris. non simplr ut certū est: q̄ sic sensus eēt intellectus. sed est ulis eo mō quo dicitur est. **T**u dices ergo est ponē mediū inter ulē & singulare. **D**i q̄ nō sequitur. Sed tñ q̄ sit ponē mediū inter ulē & singulare. sicut qd cōcipit in quātū hoc. sed inter simplr ulē & simplr singulare: nō est mediū. natura enim que in h̄ p̄mo generat: nō est simplr ulis: sed est simplr singularis. est tñ ulis fm qd q̄ nō cōcipit in quātū hoc positivē. **A**d rōnes p̄ra hoc. **A**d primā **J**a pater q̄ gnātio nō est aliquid p̄mo cois sed est singlis: sed nō quocūq̄ mō est ipm singularē sed sicut dicitur est. **A**d aliud dicitur q̄ generatio nō est huius in quātū hoc nec illi in quātū illud. **S**ed est cuiusdā nāe in hoc & in illo. & ideo quodā mō est ipsius ulis sed nō simplr ulis h̄ est cuiusdā nāe que nō est sine hoc. natura enim sp̄i nō generat sine quātū & quāsitare non tñ

generat. ut quātā est nec q̄lis. ita q̄ dicitur eam positivā. **A**d aliud p̄ncipale dicitur q̄ h̄ accidēs cōe p̄sequat in individū p̄mo. nō tñ est propria passio eius. **A**d p̄bationē p̄ra: dicitur q̄ h̄t eam in s̄bo rōne cuius magis inest vni q̄ alteri. **S**ed illa causa nō est intrinseca nāe sp̄i. sed er alt: quo addito nāe sp̄i: ut er cōplerione vel aliis p̄ditionib⁹ mālib⁹ que p̄mo cōsequunt in diuiduū. & ideo accēs cōe nō est passio. **A**d aliud sicut dicebat. **A**d rōnē cōtra hoc dicitur q̄ natura sp̄i inest plurib⁹ individuis fm se. passio nō inest in diuiduis fm se sed fm nām sp̄i & id nego h̄c p̄ntiā. sp̄es & passio inest suppositis per eādē formam ergo eque p̄mo: q̄ forma per quā sp̄es inest in diuiduis est intrinseca speciei. Sed forma per quā passio inest suppositis nō est intrinseca passioni: sed addit sibi: sicut natura sp̄i nō est intrinseca passioni sed est res sibi addita quia res alterius generis. **A**d. xxxv.

Ueritur quēq̄ triāgulum cognoscat triāgula simpliciter. q̄ sic videtur. cognoscēs pelonem in demōstratione cognoscat simpliciter. sed cognoscēs vniūquēq̄ triāgula cognoscat pelonē in demōstratione. ergo cognoscēs vniūquēq̄ triāgula cognoscat simpliciter. p̄mo minor. **C**ōclō in demōstratione est illa in qua p̄dicat passio ulis de s̄bo sicut est in p̄posito. **H**uic dicitur q̄ minor est falsa. sed hec ē pelō in demōstratione. **D**icitur triāgulus h̄c tres rē. ois enī distribuit p̄ suppositis in quātū p̄cipiant nāz cois. **S**ed vniūq̄q̄ distribuit p̄ suppositis: ut nūerata sūt. h̄ nūeratio accidit ut vniū ē vniūcū h̄ alterū nāe sp̄i de q̄ p̄se scit passio. & id q̄ cognoscat vniūquēq̄ triāgula nō cognoscat nisi h̄z accēs. & id hec nō ē pelō in demōstratione. **S**ed illa ē pelō: ois triāgulus rē. q̄ de suppositis in quātū iclu dāt nām sp̄i scit passio. **S**ed illud: h̄ si gnā ois: distribuit finā i sua supposita. **S**icut h̄ signū vniūq̄q̄ & nihil inouat circa finū cū sint dictiōes officiales. **g** eodē mō ē vna pelō in demōstratione sic alia. **J**te si vniūq̄q̄ distribuat p̄dicatū p̄ suppositis ut nūerata sūt & distincta tūc hec eēt plures. vniūq̄q̄ triāgulus rē. q̄ tē p̄ plurib⁹ attribuit p̄dicatū. **J**te **A** h̄ dicitur. **S**ed tñ opinamur vniūq̄q̄. **g** vniūq̄q̄ nō distribuit p̄ suppositis ut nūerata sūt & distincta q̄ ut sic res nō scit & tē rē **A** h̄ eēt falsa. **J**te si sic tunc hic esset p̄ncipii. vniūq̄q̄

homo currit. ergo iste hō currit: q̄ in a fcedēte
 sic distributio pro illo sub ppria rōne & eodem
 mō accipit in p̄ntē. ¶ Itē cōtra aliud dictum.
 ostēdo q̄ ois nō distribuit pro suppositis ut cō
 uenit in nā sp̄t: q̄ si sic hęc eēt uera: ois hō est
 sp̄s. ¶ Itē hęc eēt falsa. ois hō est alb⁹. q̄ sen
 sus eēt ois hō in quātū hō est albus. sed hoc est
 falsum ergo itē. q̄ ois est inter accis eōdē & ac
 cidēs ppriū in hoc q̄ accis ppriū palmo inest
 sp̄t: eōdē primo inest in diuiduo. ¶ Itē hęc esse
 falsū. ois hō est in diuiduo. cū tñ quelibet singu
 laris sit uera. ¶ Itē ad principale. qui cogno
 scit oēm triangulū cognoscit simplr per A. B. C.
 sed qui cognoscit vnūquēq̄ triangulū. cogno
 scit oēm triangulū simplr. ergo itē. Huic dicit
 q̄ minor est falsa. ¶ Cōtra. sequitur cognoscis
 vnūquēq̄ triangulū. ergo oēm. q̄ oppositū p̄se
 quē: a infer oppositū asitis. Sequitur enī m. nō
 cognoscis oēm triangulū ergo aliquē triangulū
 nō cognoscis & hoc est oppositum asitis. ¶ Ad
 oppositū: A. B. C. dicit q̄ si aliqs mōstrat vnū
 quēq̄ triangulū mōstratione vna aut altera q̄
 duos rectos habet: non cognoscit triangulū q̄
 duos rectos habet nisi sophistico modo.

Ad q̄nē dicit q̄ qui cognoscit vnūquē
 q̄ triangulū nō cognoscit tri
 angulū simplr sed sophistico modo. sicut dicit
 A. B. C. & hui⁹ rō est q̄ quilibet inserit addit ali
 qd supra supra q̄ extraneat superiori ut sp̄s su
 per genus addit dīam que generi extraneat.
 Sicut in diuiduo supra sp̄m addit p̄ditiones
 māles que nature sp̄t extraneant. q̄ in diuidua
 multiplicant per itas cōditiones māles. quia
 multiplicatio est ex pte m̄e. Sed multiplica
 tio accidit nāe sp̄t. ergo cōditiones māles natu
 re sp̄t accidit. ¶ Aliud intelligēdū est: q̄ b
 signū ois distribuit terminū in suppositis: sicut
 q̄ supposita includit nām sp̄t: & hoc signum
 vnūquēq̄ distribuit pro suppositis in quātū in
 cludat aliqd extraneū nāe sp̄t. Ex hoc arguo.
 passio perse scit de natura sp̄t. sed vnūquēq̄ di
 stribuit pro suppositis. nō ut includat nām spe
 ciei. ergo de vno quoq̄ triangulo nō scit hęc pas
 sio hęc tres p̄se sed per accis & sophistico mō:
 q̄ vnūquēq̄ distribuit pro suppositis ut addit
 cōditiones māles. que nāe sp̄t extraneantur.
 ¶ Propter rōnes intelligēdū est q̄ duplex est
 a abstractio. vna est a materia & suppositis: sicut
 hō abstractis ab illo hoīe & ab illo & a ma: tria

ut ab hoīe albo & ab hoīe nigro. Cū alb⁹ & ni
 grū prius sequunt subm in rōne p̄ditionū mā
 liū. Alia est abstractio a suppositis sed nō a ma
 teria: sicut hō alb⁹ abstractis a suppositis ut ab
 illo hoīe & ab illo. sed nō a materia: q̄ albū cō
 sequitur passiones māles sibi. Duplici istī abstra
 ctioni consider duplex signū distributum: q̄
 termino cōi abstracto a suppositis & a materia
 consider hoc signū ois. q̄ hoc signū ois distri
 buit terminū in supposita que sunt hoc aliqd: &
 hoc est ut includat nām sp̄t. Sed hoc signum
 vnūquēq̄: consider termino cōi abstracto a sup
 positis: sed nō a materia: q̄ distribuit pro ip̄s
 ut sunt sicut nō & nō hoc aliqd. ¶ Ideo intelli
 gēdū q̄ hō hoc signū vnūquēq̄ distribuat p sup
 positis ut māta sunt per cōditiones māles: ue
 rūtū sub aliā coitate sub qua distribuit ois. q̄
 ois distribuit pro suppositis ut puenit in natu
 ra sp̄t. Sed vnūquēq̄ ut nāe sp̄t extraneatur.
 Sicut tñ ut puenit a aliquo alio cōi māli abstra
 cto solū a suppositis & nō a materia & sic ponit
 q̄ quelibet p̄positio utilis est vna ubi ponit hoc
 signū ois. & ubi hoc signū vnūquēq̄. Ex istis se
 quēs est q̄ hoc signū ois: solū additū est suō
 p̄positionū in q̄ p̄dicata cōtēntialr insunt sibi:
 ut ois hō est alal. Sicut hoc signū vnūquēq̄: ad
 dēdū est in p̄dicatōnib⁹ cōtēntialib⁹ ut vnūquēq̄
 hō est albus. Ex rō hui⁹ est: q̄ p̄dicata cōtēntialia
 primo insunt nāe sp̄t & nō in diuiduis. & p̄dica
 ta accēntialia primo insunt in diuiduis & non in
 quātū includit naturā speciei: & hoc loquēdo
 de accidētibus communibus.

Ad primā rōnē dicit sicut dicebat
 tra: patet in positione q̄ hoc signū vnūquēq̄
 nō distribuit pro suppositis ut includat nām
 sp̄t: & itō nō pot hęc vnūquēq̄ triangulus itē esse
 p̄lo in demōstratione vñ nō sufficit q̄ sibi ac
 cipiat respectu passionis sub quocunq̄ mō ad
 hoc q̄ fiat p̄lo demōstrationis: Sed si debeat
 accipi sibi signo vñ sub hoc signo ois accipitur
 ¶ Ad aliud vñ q̄ A. B. C. credit hoc signū vnū
 quodq̄ ad B signū ois. vñ utit eo pro B signo
 ois. ¶ Cū scidū est: q̄ hō ois debeat distribuere
 sibi in cōparatione ad p̄dicatū essentialē. Sicut
 hoc signū vnūquēq̄ in cōparatione ad p̄dicatū
 accēntialē. quēq̄ tñ abutit & p̄tra. ¶ Ad aliud. q̄
 nō est petitio principij: hō vnūquēq̄ distribuat p
 suppositis sub p̄ditionib⁹ mālib⁹: q̄ nō distri

but p illis absolute: s; p p'is rōnib: sed ut
 pueniāt in aliquo cōi abstracto a suppositis lz
 nō a mā. Jō hic nō est petitio: oīs hō ē alb'. q'
 iste: q; nō pcedit ab eodē supposito p'ōnis s; b
 p'ā rōne accepto: ad illud idē. Ad aliud de
 vnitate p'ōnis d: p idē: q; nō sit distributio p
 suppositis cōplete s; rōnib: p'is p b signuz
 vnuq; s; h: ut pueniāt i aliquo cōi eo mō quo
 est dicta. Ad aliud d: q; nō seqt hāc eē uerā:
 oīs hō ē spēs: q; spēs p accēs p'dicat de hōe z
 nō p se id spēs nō puenit suppositis hōis in quā
 tū icludūc nām hōis. z id hec ē uera. sed q; hie
 tres p se p'dicat de triāgulo: id hec est uerā: oīs
 triāgulus hēt tres rē. p'dicat eni inest suppositis
 ut icludūc nām triāguli. Ad aliud: q; illerō
 nes p'bat q; hec nō sit p' uera siue p se: oīs hō ē
 alb': q; pōt eē uera p accēs. uel pōt dici q; nō se
 quis illas eē iposibiles q; abutit b signo oīs: z
 tales pcedim'. Ad aliud p idē. Ad aliud sic
 dicebat. Ad rōne p'ra b: q; hec p'ntia nō ua
 let. nō cognoscis vnuq; q; triāguli ergo oēs.
 s; nec er oppositio seqt oppositū nō cognoscis
 oēs. ergo aliquē nō cognoscis. Uel nō oīs triā
 gulus: ergo aliq; triāgulus nō: q; hec. aliq; s;
 triāgulus nō hēt tres. opponit huic. vnuq; q;
 triāgulus rē. Circa qd scitū est q; b signuz
 aliq; equo: e sumit s; q; hec aliq; triāgulus
 nō hēt tres: p'dicit huic. oīs triāgulus hēt tres
 e huic: vnuq; q; triāgulus rē. q; aliq; p'iculat
 ad oppositū dupl'. Uno mō ad suppositū qd ē
 b aliq;: isto mō hec aliq; triāgulus nō rē. s; dī
 cit huic: oīs triāgulus rē. Alio mō p'iculat ad
 suppositū qd ē s; totū: q; A s; . uocat s; nonon.
 isto mō p'dicit huic qd ē vnuq; q; rē. Ad hūc ut
 formā d: q; hec: aliq; triāgulus non hēt rē. ut
 cōtrā dicit huic: vnuq; q; triāgulus rē. nō seq
 tur ad hanc nō oīs triāgulus rē. Ad. xxvij.

Veritur

An signū ulc distribu
 at t'minū s; p'ā rōne
 suppositoz aut s; rōne t'mini cois. q;
 s; rōne p'ā suppositoz videt p A s; . q; cogno
 uit vnuq; q; triāguli nō cognouit simplr: sed
 s; m accēs. s; h b signū vnuq; q; distribuere p
 suppositis s; rōne cois: tūc cognoscēs vnuq;
 q; triāguli cognoscer simplr: q; tūc triāgulus
 cognosceit hēre tres simplr. q; hēre tres cogno
 scit. de suppositis triāguli in hētū pueniāt i nā
 triāguli: ergo signū distribuit t'minū s; p'ā rōne
 suppositoz. Jē scia p'ntia de s; bō d: scia
 simplr: Sed scia simplr ē q; hēt scia s; p'ā rō
 ne: b signū ergo oīs: distribuit t'minū s; p'ā rōne

z nō i uli: q; scire i uli ē scire s; m qd. est ergo hē
 ret tres simplr sciat de triāgulo of. ergo scit de
 triāgulo s; p'ā rōne: b signū. ergo oīs: distribu
 bit p suppositis s; p'ā rōne suppositoz. Jē
 signū reducitur t'minū ad actū p eis que fuerit i
 t'mino potētiāl. S; supposita s; p'ā rōne fue
 rūt potētiāl i t'mino cōi. ergo signū distribuit ter
 minū p suppositis s; p'is rōnib'. Jē qd
 actualr seqt ad alterū: actualr i illo icludūc. sed
 singulare actualr seqt ad ulc. seqt entz. oīs hō
 currit. ergo iste: ergo singlre actualr pōit i uli.
 signū ergo ulc distribuit t'minū i supposita sub
 p'ā rōne. p'bo maiorē. si eniz aliq; actualr sit
 hō: z tū nō actualr icludūc s; potētiāl: ergo po
 sito vno pōt alterū nō poni. z p'ntia ad vnu nō
 seqt alterū. si ergo nō actualr icludūc: nō actua
 liter seqt: ergo er oppositio: si actualr seqt: actua
 liter icludūc. Ad oppositū si fuerit distributio
 p suppositis s; p'ā rōne suppositoz. ppositio
 ulis eēt plures: q; actualr i s; p'ā rōne p'dica
 tū plurib' attribuit. Ad q; er b nō seqt q; sine
 plures: q; uor ē vna. Adtra. vnitaz z plurali
 taz p se respiciūt intellectū. si ergo in p'pone uli
 sint plures intellectū. p'ntia z s; p'ā rōne: p'posi
 tio erit plures. Si tu dicis q; lz p'falltas z vni
 taz hēant p se referri ad intellectū: tū uor ē illū si
 ne quo nō est pluralitas siue vnitaz. Uor enim
 vna ē illud sine quo ppō nō est vna: z sine pluri
 b' uocib': nō ē ppō plures. Adtra. A s; lo
 quēs de pluralitate p'ntia in uocē: nō distin
 guit iter multitudine z pluralitatē uocū. Ad er
 go hec ulis ppō sit multiplex: sic oportet te cō
 cedere: si fiat distributio p suppositis s; p'ā rōne
 suppositoz ut accipit s; vnitaz uocis. ergo qū
 bet ppō ulis eēt plures pluralitate in uocē. er
 go oportet pcedē q; qūbet ppō sit multiplex si
 ue plures: uel oportet pcedē q; nō fiat distribu
 tio p suppositis s; p'ā rōne suppositoz. Jē
 si sic tūc cognito pncipio dem'rationis cogno
 scit dem'ratio in actu z s; p'ā rōne: qd est p'ra
 A s; in hui' p'ncipio: anteq; aliq; sit in dū
 cē. p'ntia patet: q; in p'cone scit p'dicari de s; bō
 s; p'ā rōe. i ergo i pncipio dem'rationis fiat di
 stributio p suppositis s; p'ā rōe: tūc eodē mō
 scit p'elo i pncipio suo z i se: q; utrobiz s; p'ā
 rōne. Jē si fiat distributio sub p'ā rōne sup
 positoz. tūc empirica erit syllogisim' uel nō
 erit p'ntia: quoz utraq; est icōueniēs. q' z aūs.
 p'ntio p'ntie. er uli iserū sua singularis. āro er
 go aut ē p'ntia aut nō: si sic: z in uli sic distribu
 tio p singlū sub p'ā rōe. ergo singulare seqt er

ul' et eo q' hec sunt: seq' ergo syllogisticæ. ergo si fiat distributio p' suppositis s' p'p'a rōne tūc aut nō erit p'ntia. aut si sit talis p'ntia erit syllogismus: 2 ita emptimema erit syllogismus.

Ad qōnē dī q' signū ul'ē distibuit terminū nō s' p'p'a rōne suppositoꝝ. sed s' rōne finitū cois. hui' rō ē h'us t'acta. q' si fiat distributio p' suppositis s' p'p'a rōne. q'libet p'p'o ulis eēt plures 2 p' p'ns nō syllogismus. 2 tūc p'iret syllogismus 2 etiā p'dictio in ul'ib' q'd ē icōueniēs. ¶ Intelligēdū cū est p'p't rōnes q' illa tria se h'nt s'm ordinē. Dī' emz est potētia illi' singl'is in t'mino cōi nō distributo. Secōdo ē act' singl'is in t'mino cōi distributo. T'ertio act' icōplet' ē. 2 t'ertio ē act' singl'is p'p'i' s' q' s' p'p'a rōne accipit. potētia p'mo ē pura potētia: act' p'p'i' singl'is ē pur' act'. S'z singulare i cōi distributo est icōplet': 2 est act' 2 potētia respectu diuersoꝝ. est enī act' respectu potētie singularis i t'mino nō distributo 2 p' distributionē reducit ad actū. 2 iste act' ē simpl' potētia: respectu act' p'p'i' s' p'p'a rōne: Sicut pater: si dicat ois hō currit: nō iposat illa fortes currit p' hāc nisi i potētia 2 v'ute: sed in illa: fortes currit: fortes accipitur sub p'p'a rōne.

Ad primā rōnē dī q' cognoscēs vnū quēq' triāgulū h'ere tres: nō cognoscit triāgulū simpl' 2 hui' causa nō ē sicut rō p'cedit. p'p't h' q' illa: vnusq'q'z triāgulū 2c. distribuit triāgulū i suppositis p'ntie s' p'p'a rōne suppositoꝝ. S'z causa h'us dicta ē iō nō cognoscēs vnūquēq' triāgulū 2c. cognoscit sp'm s'm accēs: q' h' signūz vnusq'q'z distribuit finitū i supposita ut pueniāt i aliquo cōi: nō in cōi q'd ē nā sp'ē q'd abstrahit a suppositis 2 a cō d'itōib' mā'ib': s' ut pueniāt i aliquo cōi mā'i abstracto a suppositis: s' nō a mā' s'c' patet i p'cedētī qōnē. Et q' iste p'ditiones mā'les cōneatur nāe sp'ē: iō cognoscēs vnūquēq' triāgulū cognoscit triāgulū sophistico mō 2 s'm accidēs. ¶ Ad aliud dī q' passio scil' de s'bo sub p'p'a rōne sicut rō p'cludit. S'z nō seq' passio scil' s' p'p'a rōne de s'bo: ergo scil' de s'bo s' p'p'a rōne suppositoꝝ: s' scil' s' p'p'a rōne s'bi 2 sic scire passio nē de suppositis nō ē scire i ul' q'd 2 h' uocat s'm qd: q' de singl'ib' s'm q' singl'aria sunt: nō pōt aliqd sciri nisi s'z accēs: 2 iō de h'is nō scil' passio ut icludat nām sp'ē. ¶ Ad aliud q' signū reducit finitū ad actū p' suppositis ad quē sūt in potētia. s' nō ad actū cōpletū: q' sic eēt plures: s' ad actū icōpletū cū quo actu icōpletū stat po-

tētia ad singl'are s' p'p'a rōne. 2 iō signū nō dīstribuit finitū p' suppositis s' p'p'a rōne ut dictū ē i p'ntiōe. ¶ Ad aliō. q' hec p'ntia nō ualet: singulare actu seq' ad ul'ē. igil' i ul'i actu icludit loquēdo de actu cōpleto singl'aris: loquēdo tūc de actu icōpleto i ipso icludif. rō iter emptiois p'ntie ē q' p'ntia emptimematica nō seq' grā s' significatiōis. tūc enī eēt p'ntia syllogistica: q' seq' tur p'lo eo q' h'ec sūt. S'z ita tenet grā rel. 2 iō s'z singulare sequat' actu ad ul'ē: q' tū nō rōne s' significatiōis cōplere s' rōne rel: iō nō oportet q' actu cōpleto ponat' singulare 2 i significatiōe ulis: s' icōplete 2 i v'ute. ¶ Et ad p'batōnē p'ntie: dī q' oppositū nō seq': q' stat s'il' q' actū seq' tur: 2 actu nō cōpleto ponat': s' potētia 2 v'ute si illa potētia nō ē ad opposita. 2 iō rōe rei semp ad ul'ē: seq' singl'are emptimematice. Ad. iiii.

Veritur An sequat' h' iest p'ntes igit de necessitate: ouā p'ntia facit 2 h' q' nō videt. Sufficiens p'ntē ē alba: 2 tū nō seq' igit de necessitate ē alba: q' p'ns ē falsus 2 a'ns uerū. a'ns pater: q' sufficiens ē alba: aut igit p'ntē aut p' additūz. Si p'ntē habet p'positū. Si p' additūz ad h'c illud additū ueniat sufficiens q' tūc aut igit p'ntē aut p' additū. Si p' additū p'cessus erit in infinitū. Si p'ntē eadē rōne itā dū fuit p'mo. ¶ Itē B' falsū p'ntē p'ntē p'ntē ē falsus: q' p'dicatu eadē i diffinitelone s'bi: 2 tū nō ē de necessitate falsus. igit tū p'ntē falsitatis p'ntis. Si B' falsus p'ntē de necessitate ē falsus: igit de necessitate nō ē uerū. igit de necessitate nō ē uerū. a' tūo infinito ad negatū 2 uerū. igit nō pōt eē uerū: q' ista equalēt. 2 uerū t'ert' seq'. igit ē impossibile. igit a' p'ntē B' falsus p'ntē de necessitate ē falsus: igit B' falsus p'ntē ē impossibile. p'ns falsus. igit a'ns. ¶ Itē hec ē p'ntē: fortes ē mortalis siue corruptibilis: nō tū ē necessaria. igit nō seq' B' iest p'ntē. igit B' de necessitate iest. ¶ Hic dī q' seq' fortes est mortalis: igit de necessitate ē mortalis: 2 p'ns uerū ē sic a'ns. ¶ Cōtra. si fortes de necessitate ē mortalis siue corruptibilis: fortes nō pōt eē nō mortalis: 2 si sic nūq' moriet. p'ns ē falsus. igit 2 a'ns. ¶ Cūda p'ntia pater: q' er' oppositū seq' oppositū: q' si fortes sit mort' fortes sit nō eē mortalis: q' q' sit mort' nō ē mortalis: 2 seq' nō ē mortalis: igit nō de necessitate ē mortalis: igit pōt nō eē tū. ¶ Itē ista: fortes de necessitate ē mortalis: ponit opposita. igit nō ē uera s' impossibile. a'ns pater. q' necessariū ponit nō posse nō eē. 2 mortale ponit posse nō eē: 2 ista opponunt. ¶ Itē se-

quis: fontes de necessitate e mortalis: igit de necessitate e. pns e falsus: qd a nis. pntia patet: qd accens reale alicui in e sibi p supponit e. mortale e accens reale. Ad pma illas rōnū dī qd hec fontes de necessitate e mortalis: nō ponit opposita: qd hec e necessitas diminuta. necessitas enī respectu mori e necessitas diminuta. 2 id illa necessitas nō ponit nō possēdē e. Cōtra illud. siue illud sit uerū uel nō nihil ad rōnē: qd pcessa e hec pntia. fontes p se e mortalis. Igit de necessitate e mortalis. 2 A Re. 2 elli gū illā ppōnē qd p se isūr de necessitate isūr de necessitate absoluta. cū igit hec sit p se: fontes e mortalis: ut cōcessus est: igit hec erit necessaria p se absolute. 2 Itē qd hic nō e necessitas diminuta videt: qd modus necessitatis e modus cōpōnīs 2 nō extremi. Igit nō e immedīata dīspō extremi nec eōtra. Igit ab extremo nō dīminuit nec eōtra qd enī mortuū nō e dēfīnītio immedīata hoīs sī dīcēdo hō e mortuū: mortuū enī dīminuit ab hoīe. sequit igit qd si hic sit necessitas absoluta. Igit de necessitate e mortalis sī in alijs. 2 Itē si ppō dīceret necessaria dīminute pp qd extremus additū: rūc hec eēt necessaria: fontes de necessitate currit: qd qd currit de necessitate currit. uel saltē hec e uera: fontes de necessitate e: qd sī mortale hoīs p se qd necessario dī currit: ita eē p se qd hoīs necessario dī currit. 2 Idē igit qd hec nō sit necessaria necessitate dīminuta: fontes e mortalis. 2 Itē qd hec sit impossibilis videt: qd ponit opposita: qd necessitas i B a ptingētia dīstīguīt. qd ppō ptingēs e qd est sit uera pōt tū eē falsa. Igit si ppō sit necessaria e semp uera ita qd p nullo i stāt uel tpe pōt eē falsa. Igit si fontes de necessitate e mortalis: fontes semp e mortalis 2 nō sit nō e mortalis. S; si sit mortalis pōt nō eē: Igit adhuc ponunt opposita. 2 Alī dī ad rōnem qd hec: fontes e mortalis: nec e p se nec necessaria: 2 istāta est uana. Cōtra. qd sit p se pōt pbari tri plicī: qd qd p se iest supīori p se iest īferīorī s; nō pmo mortale p se 2 pmo iest supīori ut aīal: Igit tur iest īferīori p se ut sord. minor patet: qd mortale e qd dā accēs īpētīs huīc 2 illi. S; nō huīc eē pmo nec illi pmo: qd si huīc pmo nō iest illi. eadē rōne si iest illi pmo nō iest huīc pmo. Igit pmo iest alicui eōi repto ī illo 2 i B. B nō pōt. eē nīst aīal. Igit aīal pmo iest mortale. 2 Itē A Re. l. x. mēthaphīse dicit qd corruptibile 2 icorruptibile sūt dīe fīm subam. Igit eadē rōne mortale 2 imortale eēt dīe fīm subas. S; dīe subales p se p dīcānt de spēs 2 de pētīs qd iest. Igit

mortale p se p dīcānt de sorte. 2 Itē illa ppō e p se qd i sbo e cā p dīcāt. S; fontes hēt cām īrīn secā respectu mortalis. Igit e. minor patet: qd i fonte e mā 2 mā e pncīpī quō res pōt eē 2 non eē. 2 Itē ppō e necessaria qd p dīcāt p se qd ceptū sibi necessario: accipio tūc sōrē ut eē sīl to tū ut p cīpī cū p dīcāt b' mātū. S; illa sūt cā corruptibīlītas: qd ut pūs hīc eē mā eē qd res pōt eē 2 nō eē. Igit hec e necessaria: fontes est mortalis siue corruptibīlis: qd ut fontes p cīpī cū cā corruptīōīs. 2 Itē. ostēdo qd hec sit necessaria: qd seqt: si fontes de necessitate est mortalis. Igit fontes de necessitate e imortalis. pns e necessaria. Igit aīal. pntia patet: qd p dīcāt dīspō nīst sūi aīal 2 qd p supponit ponit. Igit p hanc p dīcātōnē ponit sūi aīal. 2 qd ponit seqt. seqt Igit qd pntia sit dona. pbatō aīalīs. Una enī p dīcātōnē accīpī loco aīalīs: qd hec sit necessaria: qd fontes de necessitate e mortalis: Igit nō pōt nō eē mortalis. 2 ulterī: Igit semp e mortalis. 2 ulterī: Igit nunq̄ erit mortuū: Igit de necessitate e imortalis. Igit a pmo: si fontes de necessitate e mortalis: de necessitate e imortalis. 2 Itē hec e sīmplī p se ut pūs pbarū e. Igit necessaria. 2 Itē hec e p se: oīs hō e aīal: 2 tū nō e necessaria. aīal patet: qd p dīcāt cō dīe ī intellectu sibi. minor patet: qd ex illa oīs hō e aīal: seqt illa: fontes e aīal: pns e ptingēs. Igit aīal: qd ex necessario nō seqtur ptingēs: qd hec sit ptingēs sōrē aīal. patet: qd fontes pōt eē 2 nō eē ut e suppositū aīalīs: qd sub rōne sīnglīs e suppositū: 2 sī illa rōne pōt eē 2 nō eē. Igit s; rōne suppositū pōt eē 2 nō esse. Igit pōt nō hēre rōnē suppositū respectu aīalīs. 2 p pns hec erit ptingēs fontes e aīal: qd aīq̄ fontes est suppositū aīalīs 2 aīq̄ nō. 2 Dīc dī qd u pler e sīnglīe: sīnglīe qd e B aīq̄ dī sīnglīe qd e sīlōn. sīnglīe pmo mō nō e corruptībile. aīq̄ sīnglīe e corruptībile. Dīo mō fontes e suppositū aīalīs: sēdo mō nō. Cōtra qūcūq̄ aliqua duo sūt pīcāta ī re necessario corrupto vno necessarīū e aliō corruptī. S; B aīq̄ dī sīl totū: ī re sī necessario pīcāta: qd nō e pōnē nās spēs trī sīc sīc ponit Plato pter sīnglīa. Igit corrupto sī lōnō necessario corruptī B aīq̄ dī s; p accēs 2 tūc ulterī s; rōne qd B aīq̄ dī s; sīptū. Igit corruptī s; rōe suppositū. 2 Ad oppositū e A Re. pbat enī qd demarīo e ex p pūs necessarīīs: qd e ex ppōnīb' p se. 2 accīpīt hāc ppōnē: qd p se iest de necessitate isūr. B patet ī demarīō: qd ppō p se sī demarīo utī p se: aut e p celo demarīōīs aut pncīpīū. S; celo seqt qd sit necessaria: qd qd

scilicet impossibile est aliter se habere: p̄ distinctionē et q̄d est scire, p̄lo scilicet p̄ demonstrationē. Igitur rē. Silr: si p̄ positio p̄ se sit principij demonstrationis: adhuc est necessaria: q̄ necessitas personis nō est nisi ex necessitate principior. cū igitur p̄lo i demonstrationē sit necessaria: p̄cepta erūt necessaria: q̄ necessarium nō scilicet nisi ex necessitate. Igitur hęc p̄ se, q̄ necessaria: loquendo de p̄sentate q̄ p̄ter ad demonstrationē. Cū sciedū est ut s̄ verū ē: q̄ p̄sentitas sumit duobus modis. Uno modo ut p̄ter ad demonstrationē. Accipit p̄sentitas alio modo ita q̄ p̄dicatū in se s̄bo nō p̄ medij: sic ē hęc p̄ se: sup̄ficies ē alba. 2 ille hō ē quātus. S; de talibus nō p̄siderat demonstrator i suis demonstrationibus. 2 de talibus nō hęc p̄ se p̄ se itelligit: que p̄ se insunt de necessitate insunt.

Ad primū argumētū patet per id q̄d nūc ultio dicitū ē i positio nē q̄ illud exēplū nō ē i intellectū. Ad secundū dicit q̄ hęc ē vera: falsus p̄tingēs de necessitate ē falsus. Ad pbationē: p̄cedo oēs p̄sentitas usq̄ ad hęc: falsus p̄tingēs nō p̄t ē verū: igitur ē impossibile: q̄ i oib; p̄sentis p̄dicatis falsus p̄tingēs accipit ut p̄ se suppositū falsi. 2 ita cōpat ad p̄dicatū ut q̄d i oib; p̄sentis iter medij. S; cū iter falsi falsus p̄tingēs ē impossibile: accipit falsus p̄tingēs ac si accipit p̄ modū denotantis ut q̄le: 2 ita iter p̄ter qd ē q̄le. Et ad pbationē. dicit q̄ hęc p̄ter: qd nō p̄t ē verū ē impossibile: distinguēda ē ex eo q̄ si qd p̄t referre cōpletū suū i cōpletū. Si referat cōpletū: sic est vera: q̄ illud cōpletū q̄ nō nō p̄t ē verū ē impossibile. Si referat i cōpletū i p̄puta b: falsus p̄tingēs: qd ē q̄litas cōpletū: sic itelligēdo p̄pōnē falsa est: 2 iō nō ualet hęc p̄sentia: b falsus p̄tingēs nō p̄t ē verū. Igitur b falsus p̄tingēs ē impossibile. 2 Tu dices. hęc ē definitio impossibile. Impossibile enī ē qd nō p̄t ē verū. 2 Di q̄ hęc nō ē definitio impossibile: sed ē definitio s̄bi suū signi. Cū iste ē sensus. Alud cōpletū qd nō p̄t ē verū ē impossibile. 2 Contra illud. hęc ē vera: falsus p̄tingēs ē p̄tingēt falsū q̄ p̄dicat idē de se. Igitur illa ē falsa: falsus p̄tingēs de necessitate ē falsus: q̄ p̄tingēs nō ē necessariū. 2 Dic ut q̄ iste sit nec p̄dicat idē de se: falsus p̄tingēs ē p̄tingēt falsus. 2 Contra. Cōpat qd ad qd. 2 Di q̄ falsus p̄tingēt denotat falsus p̄tingēs. 2 ad ipsū cōpat ut q̄le. q̄ si p̄tingēt significatū aduerbialē cōpat ad p̄tingēs significatū notialē ut qd: hic ēē nugatio: iste est bñ bonus. 2 ut ubi aduerbū 2 nome significatū idē cōtingunt. S; bē falsus igitur rē. 2 Ad aliud. q̄ hęc fontes ē mortalis nullo modo ē p̄ se: q̄ mortale si

ue scatur p̄ apto nato moti siue pro potētia ad mortēdū: s; p̄ denotat aliqd p̄tinēs ad defectum sp̄s. 2 iō nō p̄dicat p̄ se de fonte nec de hoīe eodē modo quo demote utit p̄ se. Silr: p̄mo inest supposito s; rōe ē existē 2 nō nāe sp̄s: 2 iō nō i est p̄ se sic passio. passio enī nō sonat i defectū: q̄ passio catur a nā sp̄s. S; defectus q̄libet ē rōe ad dicit nāe sp̄s. Silr: passio p̄mo inheret nōe sp̄s igitur rē. 2 Intelligēdū tñ ē q̄ hęc fontes de necessitate ē mortalis: distinguēda est (supponēdo q̄ mortale accipiat p̄ potētia ad mortēdū) et b q̄ necessitas p̄t vice iuitabilitatē: uel ex b p̄t dicit p̄petuā vitatē. P̄mo modo: hęc ē necessaria: fontes de necessitate ē mortalis: q̄ fontes iuitabiliter moriet. sic sol iuitabiliter oriet cras. Secūdo modo hęc ē falsa sic illa: sol sp̄ oriet cras. 2 huius rōe ē q̄ hęc ponit opposita: q̄ si fontes de necessitate est mortalis: fontes semp̄ ē mortalis: 2 si sic. Igitur ē. Silr: si fontes de necessitate ē mortalis: ē mortalis. 2 si ē mortalis. igitur tñ p̄t mori. 2 ita p̄t nō ē aliquo tpe. S; illa nō stat sil: fontes p̄ oī tpe ē 2 p̄ aliquo tpe p̄t nō ē q̄tū ē er mā. Silr: si fontes de necessitate ē mortalis nō p̄t nō ē: q̄ qd de necessitate ē i potētia an actū 2 sp̄ nunq̄ p̄t ē s; actu. 2 si est mortalis p̄t nō ē. Igitur ponunt opposita. Si igitur hęc ē vera: fontes de necessitate ē mortalis: s; q̄ necessitas accipit p̄ iuitabilitatē p̄ aliquo tpe. S; s; q̄ necessitas accipit p̄ p̄petuā vitatē: sic ē falsa icludēs opposita 2 icōpossibilia. 2 Intelligēdū q̄ si mortale denotet aptū natū mori sic ē hęc vera: fontes de necessitate ē mortalis: q̄ siue sit siue nō: aptū natū ē mori. 2 b patet ad rōnē q̄lī ē necessaria 2 q̄ lit nō. 2 Ad rōnē q̄ pbat q̄ hęc nō ē vera: fontes rē. dicēdū ead p̄mō negādo p̄sentia: fontes de necessitate ē mortalis. Igitur nō p̄t nō ē mortalis. simplr loquēdo s; q̄ anā p̄seq̄ ē neq̄. q̄ necessitas q̄ ē iuitabiliter nō p̄t nō posse nō ē. p̄ cōtpe: s; ponit nō posse nō ē p̄ aliquo tpe. Et ad pbationē cū dicit q̄ necessitas ponit nō posse nō ē. dicit q̄ b nō ponit absolute: s; p̄ aliquo tpe deminato. Per b enī differt a necessitate q̄ ē p̄petua vitas. 2 Ad aliud. dicit negādo hęc p̄sentia: fontes de necessitate ē mortalis. Igitur de necessitate ē accipiedo necessitate sicut p̄sentia s; tñ seq̄. Igitur fontes de necessitate est p̄ aliquo tpe de terminato sed non simplr. 2 Ad illas que pbant q̄ i illa: fontes de necessitate est mortalis: dimittit necessitas p̄ additionē p̄ter cetera mini mortale: p̄cedēte sit. ē tñ quodāmodo necessitas egra: ce respectu necessitatis que ē p̄petua vitas siue

alterius rōnis. Ad rōnes p̄tra sedam r̄fissio-
nē que p̄bat q̄ hec sit simplr p̄fē z etiā necessa-
ria. Dī ad p̄mā q̄ mortale nō p̄fē ict p̄mō atall
nec p̄mō hūc idiu duo in q̄tū est b̄. nec illi in-
quātū est illud ut rō p̄bat nec alicui cōi abstra-
cto ab hīs. S̄z p̄mō inest alicui nāe in hoc z i
llo que nō est sine hoc uel illo: p̄cectas tū nō
est causa positua. Ad aliud. q̄ corruptibile z
lcorruptibile nō sunt dīte subales: q̄ corrupti-
bile sonat in defectū z posse nō ēē. s̄līr z mo: tale
S̄z dīta subalis cōducit ad eē rē. s̄o hec nō sūt
dīte subales. S̄z A b̄ intelligit q̄ hec p̄suppo-
nūt dītam subalē z specificā in illis in q̄tū insūt:
q̄ corruptibilia (s̄r ista iseriora) z sube separe al-
teri? sp̄i sunt s̄o subalr differūt. Ad aliud. q̄
hic est fallacia p̄ntis: mortale inest s̄o p̄r cam
lirinsecā. Igit p̄fē. nō enim oō q̄ s̄o test per cam in
lirinsecā inest p̄fē. S̄z q̄ inest s̄o p̄r cam nāe
sp̄i lirinsecā vī natura sp̄i test s̄o p̄fē. S̄z mo: tale
nō inest s̄o p̄r cam lirinsecā s̄o ut ut hō ē
s̄z per cam p̄nētē ad idiu idu z per mām idiu
idiuale ut in idiu iduata est. Ad alias ratiōes
que p̄bat q̄ hec sit necessaria. Dī ad p̄mā q̄ sor-
tes ut est s̄iloneu icludūt cam necessariā respec-
tu mortalis s̄m rale necessitate que est icuitabi-
līer. s̄o sequitur q̄ hec sit necessaria necessitate
que est icuitabilis: nō tū hēt mortale cam per
petuā in sorte: q̄ qui imaginat q̄ mortale hēt
cam p̄petuā in sorte imaginat incompossibilia.
Imagināt enim q̄ sortes sit semp in potētia aū
actū ad moriēdū: z ita q̄ semp sit imaginatur
enim sorte hēre potētiā ut aliq̄ nō sit: q̄ si sor-
tes est mortalis. sortes est in potētia ut aliquā-
do moriā: z sic per p̄is ut aliq̄ non sit. Ad
aliud dē negādo p̄ntiā: q̄ antecēdes p̄ditionalis
nō sequit ad cō ditionale: q̄ vitas cōditionalis
p̄sistit in hīu dīne p̄ntis ad antecēdes. Sed hīu
do hūi? ad hoc nō ponit aū actuali nec p̄is
actuali. s̄o neutri sequit. Ad p̄batonem dī
negādo hāc p̄ntiā. antecēdes in p̄ditionali sup-
ponit Igit ponit per p̄ditionalē tanq̄ per p̄is:
q̄ instācia est si dico: hō mortuus: mortuū p̄-
supponit potem sicut dīspōsitiō dīspōnibile: z
tū nō seq̄ hō mortuū est Igit hō est. Ad aliud
patet q̄ nō est p̄fē. Cōtra illud fundamētū rī
s̄onis q̄ est q̄ hec sortes de necessitate est mor-
talis est impossibills ut necessitas dicit p̄petuā
ueritate: q̄ ponunt opposita. Cōtra illud est vna
p̄positio. Igit nō ponunt opposita, aū patet q̄

hec est vna sortes est mortalis: q̄ modus in hē-
rētē non facit pluralitatē: p̄ntia patet: q̄ p̄s̄ a
ut plura nō claudunt in vno intellectu. S̄z opo-
posita sub rōne qua sunt opposita sūt plura: Igi-
tur opposita s̄m q̄ talia nō claudunt in vno in-
tellectu. Sed p̄positio vna intellectu vnuz hēt.
Igit si hec sit vna nō includit opposita. Itē si
includit opposita: aut Igit utrūq̄ sub rōne cōis
q̄ falsuz est: q̄ p̄dicatoris nihil est eōe. aut vnu
sub rōne alteri? z tūc non sequit opposita: s̄c
nec sequit. sc̄to me nihil scire Igit nihil scio: q̄
oppositū referūt supra sūsi opposituz diminuit
ob eo. nec utrūq̄ sub p̄p̄ia rōne ponit: q̄ tunc
hec eēt plures. Igit hec nullo mō ponit opposi-
ta. Itē. modus rei nō repugnat: sed de neces-
sitate ipostat modū inherētē. Igit nō repugnat
mortali. et b̄ arguo q̄ p̄positio ponit opposi-
ta tūc ponit opposita rōne alituoq̄ mālū repu-
gnātiū postoz in p̄positione. sicut hic: sc̄to me
ēē lapidē: q̄ hic ponit sc̄ire p̄ hoc q̄ dico sc̄to.
p̄ hoc q̄ ponit me eē lapidē ponit me nō sc̄ire.
S̄z in illa p̄pone nō sunt duo talla: q̄ modus
rei nō repugnat. Itē hec: sortes est mortalis:
nō ponit opposita s̄z vnu intellectu. S̄z Igit illa:
sortes de necessitate ē mortalis ponit opposita
Igit b̄ est rōne modī necessitatis. sequit Igit q̄
modus necessitatis ponit alterū illoz. S̄z b̄ est
icōueniēs: q̄ icōplem nō ponit cōplem. Itē
sequit sortes est mortalis Igitur de necessitate
est mortalis. aū possibile est. Igit z p̄is. p̄ntia
patet per A b̄ in de celo z mūdo. eē corrupti-
bile de necessitate corrupēt. Igit mortale de ne-
cessitate moriē. Et ad rōne sequit de necessita-
te moriē. Igit de necessitate ē mortalis. Itē
si rōne mālū repugnātiū illa poneret opposi-
ta: tūc illa poneret opposita: p̄tingēs de necessi-
tate est p̄tingēs: z mortale de necessitate ē mor-
tale. Ad ista dī ad p̄mā q̄ illa rō claudē ue-
rū. p̄positio enim vna nō icludūt opposita: nisi
extēdam? claudē ad claudē in virtute. S̄z p̄e
debem? dīcē q̄ ponit opposita si ita sit q̄ oppo-
sita sequant. Et ad p̄batonē eū dī q̄ vī? icelle-
eē? nō claudūt duos: uerū est p̄p̄ie loquēdo. uē
rūm vī? icelle? p̄e duos in dīte claudē. s̄z b̄
est extēdēdo claudē. Ad aliud. q̄ hec p̄p̄o vna
est. z eē Iker? Igit nō ponit opposita. negāda est
p̄ntia. Et ad p̄batonē eū q̄rif aut ponit oppo-
sita s̄b p̄p̄iis rōnib? zē. Dī q̄ ponit opposita s̄b
rōne cōis. Et ad p̄batonē. eū dī q̄ p̄dicatoris

nihil est eode uerū est fm p̄dicacionē: tñ p̄dicatori-
 is aliqd est eode coitate aūtis. Etā hīs que sūt
 p̄dicatoria aliqd est eode coitate p̄dicacionis: pos-
 ius enīz p̄dicare aliqd p̄dicari de utroq; tñ s; q;
 p̄dicat nihil est eode ipsīs fm p̄dicacionē uni-
 uoce. ¶ Tu dices: hec pp̄d: fontes de necessitate
 est mortalis: eque pmo ponit opposita. Igitur
 plures est. ¶ D; q; nō sequitur, istācia enī est in fili
 q; heies currūt sūt ponit plura 2 tñ nō est p̄les,
 eode mō pp̄d ponēs opposita vna est: q; nō p̄s
 mo ponit opposita. s; pmo ponit vñ intellectus
 ad quē sequunt opposita ex p̄nti. ¶ Ad aliud, q;
 in illa: fontes de necessitate est mortalis: ponunt
 duo m̄ālia rōne quoz ponit opposita. Et ad
 p̄bationē eū d; q; modus rei nō repugnat. d; q;
 q; modus s; se nō repugnat rei, vñ ille modus
 necessitatis 2 mortale in se p̄siderata nō hnt ill
 quā oppositionē. uerū enī fm q; modus necessi-
 tatis est dispō ip̄erēcie 2 significat extrema vñ rē
 pio oī tpe: id ē p̄nti ponunt opposita. nō rōne
 illoꝝ māliū in se p̄siderata: s; rōe p̄petue bita-
 tis q; designat ex h; q; h; p̄ hūc vnū s; tali medio.
 ¶ Ad aliud, q; hec: fontes est mortalis: nō ponit
 necessitatis 2 tñ illa ponit: fontes de necessitate est
 mortalis. Et eū d; h; est rōne modi, pcedit. Et
 eū infer. Igitur modus ponit vnū oppositoꝝ ppo-
 sitionē. d; q; nō sequitur, s; enīz modus mediator
 sit illud rōne cui' ponit cōplexū. nō tñ est illud
 qd ponit. Vñ est quo: s; nō qd. S; tota pp̄d ē
 illud qd ponit opposita: q; rōne vnī' incoṗleri
 ponit vnū: 2 rōne alteri' ponit alterū oppositū.
 sicut pater in h; cōp̄lo. tu scis te eē lapidē. ¶ Ad
 aliud, q; hec pp̄d est uera: fontes de necessitate
 est mortalis ut necessitas dicit p̄petuā vitā: 2
 sic nō sequitur ad hāc: fontes est mortalis. sequit
 tñ fm q; necessitas dicit ieuuabitātē. Et ad p
 bationē. d; q; hec pp̄d: oē corruptibile de neces-
 sitate corrupet: itelligēda est de necessitate que
 ē ieuuabitātas: nō tñ que est p̄petua vitā, 2 illo
 mō pcedēdū est p̄ns. ¶ Ad aliud, q; hec nō in-
 cludit opposita. p̄tingēs de necessitate ē p̄tingēs
 q; hie cōparat idē ad seipm: 2 idē respectu futi-
 tū. ¶ Sicut eū d; hō est hō: hō p̄dicat in qd de
 hōie dicit qd. 2 idē hō nō ponit opposita: nec il-
 la: mortale de necessitate est mortale: pp̄ eades
 eam 2 rōne. Illa tñ ponit opposita: fontes de
 necessitate ē mortalis: hie enī mortale nō cōpa-
 rat ad seipm nec ad fontē ut qd: s; ut āle s; mō
 necessitatis, 2 id hie ponit p̄nti opposita s; nō in
 alijs. ¶ Ad aliud p̄ncipale, q; hec est p̄s: oīs hō

est aial 2 est necessaria: 2 etiā illa ille hō ē aial. In
 telligēdo p̄ illā hōies: h; aliqd distinctū p̄tra illo
 non. 2 cū pbat q; h; aliqd sit corruptibile p̄ acci-
 dēs: pcedat. S; uleri' cū d; q; suppositū aialis
 rōne suppositi corrupit per accidēs: negāda est
 p̄ntia. Ad p̄bationē d; q; hie est fallacia acci-
 dētis: nā ut est h; aliqd est suppositū: 2 nā ut est h;
 aliqd est corruptibile p̄ accidēs: igitur suppositū s; rōne
 suppositi est corruptibile p̄ accidēs. p̄ntia ē
 negāda: q; s; diuerſa rōne est suppositū 2 corru-
 pibile p̄ accidēs: q; nā hīs modis eēndi quo ē h;
 aliqd est corruptibilis p̄ accidēs. pp̄ h; q; nā sub
 illo mō eēndi p̄iugit s; mō eēndi ip̄s: s; non om-
 s; nā hīs modis h; aliqd est suppositū: nō q; eō
 iugit cū s; non h; aliqd d; s; q; icludit nāz eōes
 s; non fm q; vnū idiuuidū māiter ab alio d;
 s; iugit: s; ut sic eēneat sibi p̄dictio cū q̄būll-
 bet que sunt causa corrupciōis. S; est suppositū
 tū eo q; icludit eā eēntiā quā icludit sū cōe ut
 hōt p̄tudinē ad sū cōe ut p̄tudo hōt' qd est h;
 aliqd inest siue res sit siue nō sit. id manet sup-
 positū siue sit siue nō. Vñ h; rō hui' qd est h; ali
 qd absolute 2 rō suppositi eēnt totāl' eadē cir-
 cūferēdo p̄tudinē id p̄tudo dicit 2ē. Ad. xl.

Veritur Verū p̄ mediū cōtin
 a g hēs possit feri neces-
 sariū, q; sic videt. Gēs est necessaria: lu-
 na eclipticā: eū sit p̄lo demōstrationis, 2 h; scit
 p̄ h; mediū: fra opponit iter solē 2 lunā. s; h; et
 mediū p̄tingēs. Igitur necessariū scit p̄ mediū cō-
 tingēs. ¶ Itē. In hīs que sepe sūt p̄lo scit: 2 p
 p̄ns est necessaria: s; media sūt semp p̄tingētia
 q; que sequēter sūt nō sūt necessaria. ¶ Itē se
 quis hō alb' est aial. Igitur hō est aial. hie p̄ns ne
 cessariū infer' ex p̄tingētī 2 aīti. Igitur necessariū
 scit p̄ mediū p̄tingēs: q; effect' scit p̄ eāz 2 p̄lo
 ē effect' p̄miffay. Igitur 2ē. ¶ Ad oppositū ē Ad. x.

Ad qōne d; q; necessariū nō pōt sciri
 per mediū p̄tingēs: 2 hui' rō
 est q; necessariū inmutabile est. S; inmutabilitas
 p̄lonis necessarīe est ex inmutabilitate alienū
 cāe. S; p̄tingētia nō hōt vitatē inmutabilē. Igitur
 p̄tingētia nō p̄nt eē cā p̄lonis necessarīe. Igitur 2ē.
Ad primū argumētū. q; hie luna
 eclipticā: p̄tingēs est. 2 eti-
 am illa: fra iter ponit in solē 2 lunā. 2 ulter' ca-
 que frequēter sunt p̄tingētia sunt 2 nō necessa-
 ria. Dicit tñ Ad. x. q; ut veniūt in demōstratio-
 nē necessaria sunt. 2 in cōsi. hoc et ponit dicit
 q; ut veniūt in demōstrationē accipiunt cū cir

consequens cum quibus necessitant. ubi gratia. quoniam
ponit terra inter sole & luna eclipsas. Sed quoniam
cuius luna cadit in umbra terre interponit terra
inter sole & luna. Igitur &c. Sic igitur pater qualiter
que frequenter sunt in se sine contingencia tamen ne-
cessaria sunt ut ueniat in demonstratione. Ad
aliud per idem. Ad tertium uideamus quod necessarius
non sequitur per medium contingens. et cum dicitur inferri per
medium contingens: igitur scilicet per idem. prout non ualeat
Sed tamen sequitur quod medium contingens est causa illationis
pelsonis necessarie et si non consideret ut contingens
non tamen est causa necessitatis in conclusione &c. Ad. xli.

Veritur

Ad primum p[er] se necessaria
possit legi syllogistice
et p[er]missa contingit. q[ui] n[on] uidet. co-
tingens est in differens ad e[ss]e et ad n[on] e[ss]e: necessarius
est determinatus ad e[ss]e. Igitur &c. sicut nec ex disti-
ctiua sequitur eius altera pars. Ite contingens
est medium inter necessarium et impossibile. et ex con-
tingenti non sequitur impossibile. Igitur eadem ratio ex
contingenti non sequitur necessarium. Ite effectus non
excedit causam. p[er] se est effectus p[er]missus. Igitur si p[er]
missis sunt contingens p[er] se erit contingens et non ne-
cessaria. Ite p[er] se sequitur p[ro]pter p[er]missas: sed
p[ro]pter contingens non est necessarium. Igitur necessarium
non sequitur p[ro]pter contingens siue ex contingitibus.
Ite dicitur quod conclusio ex contingitibus sequitur non p[ro]
pter quod: hoc est p[ro]pter causam: quod p[er]missis contingen-
tes non sunt causa pelsonis necessarie. Sed tamen
sicut ex falsis sequitur uerum. Contra. ex falsis seq-
uitur uerum eo quod hec sunt. Igitur ex falsis sequitur ue-
rum p[ro]pter quod. eodem modo igitur ex contingitibus necessa-
rium. Ite sequitur hoc est albus. Igitur hoc est animal. p[ro]
pter quod. sicut enim illa: hoc est animal. sequitur ad il-
lam: hoc est homo: p[ro]pter quod tanquam ad unam causam uita-
tatis: ita ad ista hoc est albus tanquam a causa uitalis
non enim dicitur causa uitalis quod actu uerificat: sed quod
illa esse uera si p[ro]positio cuius est causa esse uera si-
ue poneret uitalitatem in p[ro]p[ri]one cuius est causa: tunc ex
impossibili sequitur necessarium p[ro]pter quod. Igitur eadem ratio
nec ex contingenti. Ad oppositum est Al. Be. dicens quod
ex contingenti sequitur necessarium sic et non ueris uerum.

Ad quoniam

dicitur quod necessarium syllogistice
p[ro]d[uc]it legi ex p[ro]p[ri]onibus contingenti
b[on]o sequitur enim o[mn]e quod est albus est homo. o[mn]is homo est albus
igitur &c. p[er]missis sunt contingens et p[er] se necessaria.
Ite intelligenda tamen p[ro]pter rationes quod p[er]missis contingen-
tes p[ro]d[uc]it uulgi considerari. Uno modo ratione contingen-
te que est in p[er]missis. Alio modo ratione dispositio-

terminorum. P[er] se modo ex contingitibus non sequitur p[er] se
necessaria p[ro]pter quod nec eo quod hec sunt. Secundo modo
ex p[er]missis contingitibus sequitur p[er] se necessaria eo quod
hec sunt. Sed tamen quod contingencia p[er]missarum adingit
dispositio terminorum que est causa necessaria interdu[m] p[er] se
ne. id est necessarium legi ex contingitibus quod est. et co-
de modo dicitur uerum legi ex falsis sed non p[ro]pter quod sequitur
p[er] se necessaria ex contingitibus: quod dispositio termi-
norum ut est causa necessaria interdu[m] p[er] se non est causa con-
tingencie. Tamen hic est fallacia accitibus: p[er] se necessaria
sequitur necessario ex istis p[er]missis: et ille p[er]missis
sunt contingentes. Igitur p[er] se necessaria sequitur necessa-
rio ex contingitibus. loquendo de p[er] se de p[er] se non sic
loquitur Al. Be. in li. electorum assignat hic fallacia[m]
accitibus. o[mn]is triangulus habet tres res. o[mn]is triangu-
lus est figura: igitur o[mn]is figura habet tres res. figu-
ra enim accidit triangulo sicut quod habet tres.

Ad primam

rationem dicitur quod illa p[ro]bat quod ex
sunt contingentes non sequitur p[er] se necessaria et hoc co[n]tra
suis est. Ad aliud patet per idem quod contingens sicut ratio
contingens est medium inter necessarium et impossibile. et
illo modo sic ex contingenti non sequitur impossibile sic nec
necessarium sequitur syllogistice. Tamen quod ratio dis-
positio terminorum non ex eo quod contingens p[er]missis
sunt eadem pelsonis necessarie: id est illis ut sic legi
tur p[er] se necessaria eo quod hec sunt. non contingit autem
regere aliquam dispositionem terminorum ut ex eo quod contin-
gens sequatur impossibile. Ad aliud dicitur quod effectus
non excedit causam: et hoc non sequitur necessarium. et ex p[er]
missis quod contingencia sunt: sequitur tamen necessario ex dis-
positione terminorum. Ad aliud dicitur eodem modo sic p[ro]p[ri]us.
Ad rationem hanc p[ro]bat quod p[er]missis contingentes ratione
dispositio terminorum interdu[m] p[er] se p[ro]pter quod et eo quod hec sunt p[er] se
necessaria: cum b[on]o stat tamen quod respiciendo ad prin-
cipia non interdu[m] p[er] se p[ro]p[ri]us p[ro]pter quod. Et eodem modo dicitur
eodem de p[er]missis falsis respectu pelsonis uere. sicut
de impossibili respectu pelsonis necesse est. Ad. xlii.

Veritur

modi est albus necessa-
rio p[ro]d[uc]it de s[ub]i[ect]o ut sic dicitur: hoc est al-
bus: uel cignus est albus. quod non uidet. quod Al. Be. ponit quod
demonstratio est ex p[ro]p[ri]onibus p[er] se quod ex necessariis. si
igitur tales p[ro]positiones erunt necessarie erunt p[er] se.
p[er] se est falsus: quod albus non est accitibus p[ro]p[ri]us cignus.
Igitur de eo non dicitur p[er] se. Ite dicitur quod non sequitur et neces-
saria igitur p[er] se nisi ubi s[ub]i[ect]i quod natura est s[ub]i[ect]i: hec
enim est necessaria. animal est homo: et tamen non est p[er] se. Sed cignus non
est p[ro]p[ri]us s[ub]i[ect]i respectu albi idem hec non est p[er] se. Contra

Posterioꝝ

illud. si albiu necessario inest cigno: hęc igit in ei
 gno sue inherētie cām necessaria. Sz qñ in sō
 lecto est causa respectu accēsis tūc tale accēsis p
 se inest sbo. igit hęc est pte. cign. est alb. si sit ne
 cessaria. ¶ Itē si hęc eēt necessaria: cign. est al
 bus. tūc eēt scibilis: s; hęc nō est scibilis: euz al
 bñ nō sit ppria passio s; accēsis eōe per Porphy
 riū. ¶ Ad oppositū. hęc est necessaria fortes est
 quat. r tñ qñ est accēsis eōe. igit zē. q sit neces
 saria pbo: q. pcept. quat plegur pceptū sor
 tis: fortes eēt pēpi nō pōt sine quato r qñ. igit
 est necessaria. ¶ Itē accēsis separebile separebilr i
 est sbo. igit necessario inest sbo. tñ accēsis sepa
 rābile pntē sub accēsis eōe: qñ accēsis eōe diuidit
 in accēsis separebile r separebile sicut dicit Porphy
 ri. igit accēsis eōe necessario inest sbo. ¶ Itē p
 A. Re. in l. p. loꝝ hęc est uera. cign. est alb. de
 necessitate: r tñ albū est accēsis eōe. igit zē. a. is
 pater p A. Re. q. A. Re. in l. p. loꝝ ostendit q. ex
 altera de ptingēt qd uerū dicit r ex altera de ne
 cessario nō ualeat pntē in sēca figura. r b. uel
 clarat per instāciā in terminis. q. cū finitns sic
 dispositis zē. stat uis negatiua de necessario i
 hīs terminis. ptingit nullū hōiem eē albū uel
 oēm. de necessitate oīs cign. est alb. r stat cum
 istis pmissis q. de necessitate nullus cign. ē hō
 Sz A. Re. nō instaret nisi pmissē eēt uere pos
 set euz aliq. dicit q. A. Re. nō instat si alia pmissa
 tū eēt uera: q. totū inuēniēns qd tūc sequit se
 quit ex falsitate pmissē. igit hęc est uera: de ne
 cessitate oīs cignus est alb. r ex itē rone A. Re.
 ¶ Hic dicit q. A. Re. itelligit hęc eē uerā nō abso
 lute: s; dū existit. albū euz pmo inest singulari
 bus sub rōne existit: r tñ nō est necessaria abso
 lute nisi dū singularia existūt. ¶ Contra h. tūc nō
 eēt necessaria absolute: fortes est rrisibilis. rrisibi
 le euz nō inest forte nisi sub rōne existit. Sz igit
 albū inest ueliter ei gno: igit alquā cām hęc i ei
 gno rōne cui. inest ei gno. r qñ p dicitū in sbo
 hęc cām necessaria necessatio inest sbo: igit hęc
 est uera: oīs cign. zē. maior pater: q. si albū non
 haberet causam in ei gno: non magis inest ei
 gno q. alicut alteri ut curuo.

Ad qōnē dicitur dupl. Una via ē q. hęc
 est necessaria: oīs cign. ē al
 bus: sicut pater ex pcessu A. Re. in l. p. loꝝ. Si
 dicit q. A. Re. instat per illā. Dis cign. de necessi
 tate est alb. nō q. uera sit s; per ipsam dat itelli
 gere unā uerā. ¶ Contra hoc est q. si instāciā debe

at eē ex utriusq. ueris ex maiori ptingēt r mīno
 ri de necessario: aut igit accipit mediū in sēca
 figura accēsis: cuiusmodi est albū: aut accēsis
 ppriū: cuiusmodi est rrisibile: aut aliq. p dicitū
 eētiale. Si accipit finit. accēsis pro me
 dio cuiusmodi est albū: hęc ppositū: q. hęc sit
 uera. Dis cign. est alb. de necessitate uel A. Re.
 nō instat. Si accipit termin. eētialis pro me
 dio sine accipit ppriū tūc semp illa de ptingēt
 accepta erit falsa. hęc euz est falsa: ptingit oēm
 hōiem eē a. tal sine rrisibile. nullo igit. mō potest
 A. Re. instare in terminis ptra illā cōmitionē
 nisi ita sit q. p dicitū qd accipit in sēca figura
 pro medio sit termin. accēsis sumpt. a qñta
 tib. ¶ Intelligēdū tñ ē q. albū nō dicit accēsis rō
 ne q. nullū hęc sōm ppriū: s; pro tāto q. ab. ex
 trinsecō inducitur in sbo. Si tñ inducitur a causa
 intrinsecā ut a cōplēione sicut qdā uolūt: sic est
 accēsis ppriū. inest euz albū tanq. ppria passio
 alicui sbo qd repit in ei gno r mui. vñ illi sbo
 pmo inest tanq. ppria passio. Sz cigno r mui
 nō inest pmo albū: s; p se s; nō pmo: r per hoc
 dicit q. hęc est necessaria: cign. est alb. sicut p
 se: r etiā scibilis est: pōt enim albū pcludi de ei
 gno per illā cām que cōter repit in ei gno r in
 stitue. ¶ Contra hęc uia arguit sic per Porphyri
 um qñ albū r nigrū sunt accētia eoz s; q. ac
 cidēs eōe distinguit ptra ppriū. s; accidēs illo
 mō est s; q. pōt abeē r ad eē sbo. igit albū non
 inest necessario sbo. ¶ Hic dicit q. Porphyri. itel
 ligit q. albū est accēsis eōe s; q. albū inducitur ab
 extrinsecō. i. a qñta rribus ut a calore r frigidita
 te zē. sic albedo r nigrēdo resultat ex hūiusmo
 di qñta rrib. s; tñ q. inducitur ab intrinsecō. i. a cō
 plēione: sic est accidēs ppriū. ¶ Contra illud.
 albū ē qñtas scēda causata a primis. igit tale
 accidēs cōsequit cōplēione: sed cōplēio p
 mo est in diuidui. igit albū primo inest in diui
 duo. Sed accidēs ppriū primo inest spēt. igit
 albū non est accidēs ppriū s; inducitur ab intrin
 secō. ¶ Hic dicit q. albū cōsequit cōplēionem
 Et cum dicit q. cōplēio est passio singularis.
 dicit q. nō: sed est aliquid mālis in hęc r in il
 lo. An albū nō inest singulari pmo: sed alicui
 cōmuni pmo: sed nō eōi qd est natura speciel
 abstracta a cōditionibus materialibus: sed in
 est euldas quod est quodāmodo speciel per ac
 tributionem: q. est quasi quodādam mediū in
 ter nām eōem r in diuiduā. r sic quodāmodo

spēs nō uere. **¶** Contra istud. alibi uniuersus est ad alibi inducitur ab extrinseco z ad alibi inducitur ab intrinseco: s; alibi inducitur ab extrinseco nō est ppria passio alicui: igit nec alibi inducitur ab intrinseco. **¶** Ad aliud oportet dicē q nō sunt totali vni rōnis ut cōparant ad cās: q alibi cāris ab intrinseco nāle est s; q: a nā ppa causat ab intrinseco. alibi s; inducitur ab extrinseco est pter nāz sibi. **¶** Alii d; ad qōnē. q accessio coia ut albi z nigrū nō pdicant necessario de s;bo. z hui' rō ē q: s;bm absoluta rōne pōt ēē albi z nō ēē albi. q: idē fortes q' ad itell ectū qui ē albi' ipso exite ad huc ipso nō exite nō est albi' z tñ maner itellecti' idē fortes qui pua sūt: q: ēē: fuisse: z fore: accidit intellectui fortis. igit hec est ptingēs: fortes est albi' z eadē rōne: cignus est albi': q: talia accessio non sūt s;bm nisi fm q: existit: s; accidit exite s;bm: q: fortes pōt non exite: z per pns fortes sine cign' pōt ēē albi' z non ēē albi'. tales igit nō sunt necessarie. igit non necessarie nisi dñ subiecta existit. **¶** Ad p̄mā rōnē in oppositū d; q: fortes ut est p̄ se suppositū hois itelligi potest sine quātitate: q: in intellectu fortis non est quātitas. **¶** Tu dices. accipio fontē ut est s;lonō sic nō pōt itelligi nisi itelligat quātē. igit hec ē necessaria: fortes est quātē. **¶** D; q: talia accessio coia nō sūt subiectis rōne pceptū sed eis in sunt dñ existit. z iō negāda est hec p̄tia: s;lonō nō pōt itelligi sine quāto. igit quātē de eo necessario p̄dicat: q: plus regrif. regrif eni q: s;lonō actuali sit ad hoc q: quātē de eo necessario p̄dicat. **¶** Ad aliud. q: accessio dicunt itepabilia nō ppter B q: pceptū s;bm necessario pcomitant s; dicunt itepabilia q: s;bo manēre nō p̄t separari. z sic albi itepabile est a niue: nō q: album de necessitate psequat niue: sed q: niue exite non pōt albi separari. **¶** Ad altō sicut dicebat. **¶** Ad rōnē p̄tra B: q: nō est s;le de rissibile z albo. albi enim p̄mo nām p̄sequit ut existit: z sic p̄mo singulari s;le. S; rissibile iest p̄mo sp̄i. Per B ad formā. q: rissibile nō p̄sequit fortē sub rōne exite: s; sub rōne nāe sp̄i. **¶** Ad altimū q: albi in s;bo hēt aliquā cām rōne cui' necessario iest cigno dñ cigno est: q: albi p̄sequit tale cōplexio nē. S; q: illa causa nō est intrinseca nāe. speciel: s; illa causa p̄tinet ad idē dñ p̄mo: iō tale accidēs nō hēt in s;bo cām necessaria absolute: s; soluz p̄o aliquo tpe. **¶** Ad ad formā. accessio hīs cām necessaria in natura sp̄i p̄mo absolute ne

cessario p̄sequit subiectū: sicut rissibile hominē: sed accidēs habēs causam necessariā in induci duo primo: non inest necessario zc. **¶** Ad. xlii.

¶ Veritur **¶** Verū dialectica sic scilicet entia cois. q: nō videt

q Scia d; cois a coitate s;bi: s; s;bm dialectice est syllogism': qui nō est cois p̄dicatōe ad subiecta allatū sciarū. **¶** Itē scia distinctio nē z denotatiōe capit a fine: s; finis dialectice nō est cois imo p̄icularis. igit zc. minor pater: q: finis dialectice est opinio. opinio autē distincta p̄tra sciam: z per p̄ns est finis p̄icularis. **¶** Itē methaphisica est scia cois. igit nō dialectica. p̄tia pater: q: si utraq; ēēt cois ad oēs scientias: tñ sic duo ēēt eque cois in scētis. dialectica igit nō erit cois. **¶** Itē demonstratiua est cōmunis ad oēs scētias. nō igitur dialectica. **¶** Ad oppositum est Aristoteles.

¶ Ad qōnē d; q: dialectica est scia cois sicut vult A. **¶** Est tñ scientia q: scia d; cois dupli. Uno mō coitate s;bi teci. Alio mō coitate applicationis. P̄mo mō methaphisica est scia cois: q: p̄siderat ens qō ē cōdē ad oia subiecta diu sciarū. Secōdo mō dialectica est cois. dialectica eni est de syllogismo tanq; de s;bo. Sed syllogism' est cois coitate applicatiōis. pōt eni applicari ad s;bm cuiuslibet scie: q: quelibet scia utit syllogismo. Et iō dicit A. q: dialectica tñ sit ingitua ad oīuz methodoz p̄incipia riam habet.

¶ Ad primum argumētuz. d; q: scia pōt ēē cois coitate applicationis z tñ p̄icularis p̄icularitate finis. Et sic dialectica est p̄icularis in p̄dicando: tñ est cois coitate applicationis ad oēs scias. pōt eniz opinio in q̄libet scia cāri per syllogismum dialecticū. **¶** Ad aliud q: methaphisica est scia cois coitate s;bi in p̄dicatōe. Sed dialectica est scia cois nō coitate s;bi: sed applicationis. z ita diuersimode est hec cois z illa. **¶** Ad aliud. q: eque demonstratiua est scia cois coitate applicationis. sicut enim in q̄libet scia p̄tingit arguere dialectice ex p̄babilib' coib': ita in q̄libet scia p̄tingit arguere demonstratiue ex p̄p̄tis. **¶** Ad B q: utraq; applicat oibus utraq; est cois. applicat tñ diuersimode z iō differt zc. **¶** Ad. xliii.

¶ Veritur **¶** Verū in demonstratiōe ne possit ēē deceptio. q: nō videt: q: per A. sicut sensibilia

sunt nota sensui sic intelligibilia sunt nota intellectu. Sed sensus non decipit circa sensibilia. igitur nec intellectus circa principia intelligibilia. igitur etc. / Confirmat id quod dicitur Aristotele. circulus est figura: hoc potest esse deceptio. sed si describat in pulvis non est deceptio. sic enim manifestum est quod circulus est figura et poema homeri non est circulus. eodem modo principia demonstrationis de se sunt nota intellectui. igitur in illis non potest esse deceptio equocatio: nec aliquid aliud in dictione est. / Item quod in demonstratione non sit aliquid deceptio per fallaciam extra dictionem est videtur. quod si aliquid fallacia esset in demonstrativis esset fallacia p[ro]p[ri]a: quod fallacia accitens non potest in illis accidere: quod p[ri]mo dicitur de medio p[ro]p[ri]e: et mediis de tertio p[ro]p[ri]e. Nec accidit fallacia s[ecundum] quod est simpliciter. quod demonstratio est ex utroque: et sic inducitur per alias. Si igitur accidit fallacia erit fallacia p[ro]p[ri]a. Sed illa accidit non potest quod fallacia p[ro]p[ri]a non est in terminis p[ro]p[ri]abilibus. demonstratio est ex p[ro]p[ri]abilibus. igitur in demonstratione non ponit p[ro]p[ri]a. / Item in illis circa que non p[ro]p[ri]e errare non cadit deceptio. sed circa principia demonstrationis non p[ro]p[ri]e errare. / Aristotele in tertio metaphisice igitur etc. / Ad oppositum. in demonstrationis sunt syllogismi falsigraphi. et in illis est deceptio. igitur etc.

Ad quoniam dicitur quod in demonstrativis non est tanta deceptio quanta est in dialectica: aliquid tamen potest esse quod non tanta patet per quatuor causas. / Prima quod in demonstrativis arguitur ex utroque et ita eruditur empirimema et inductione et quilibet alia species argumentationis. Sicut ex transeunt oculi extrinseci. et hec est una causa que re in demonstrativis minor est deceptio quam in dialecticis. Dialecticus enim utitur omnibus istis modis arguendi. / Alia est causa quod demonstratio est ex paucioribus et certioribus quam syllogismus dialecticorum: quod in demonstrationibus non p[ro]p[ri]e arguitur media nisi in latere vel in post assumendo. Sed in dialecticis p[ro]p[ri]e arguitur media istis modis et multis aliis modis. / Tercia causa est propter hoc quod demonstrationis principia sunt nota intellectui sicut sensibilia sensui. et ideo minor est deceptio quam in dialectica. / Quarta causa est quod in demonstrativis facilior est resolutio in prima principia. Ex his omnibus sequitur quod in demonstrativis scilicet minor est deceptio quam in aliis: quod sicut Aristotele recitat sententias ostendit quod ignis generat in multiplicata analogia. quod enim hec p[ro]p[ri]a est bona: si aliquid generat multiplicata analogis cito generat. ideo eruditur scilicet que hec p[ro]p[ri]a esset bona. Ignis cito generat: igitur generat multiplicata analogia: hic tamen incidit fallacia consequentis.

Ad primum argumentum dicitur quod principia demonstrationis de se sunt nota intellectui: vbi in illis s[ecundum] se non accidit deceptio nisi ex alia circumstantia potest esse deceptio: ut forte ex hoc quod intellectus non est bene dispositus. / Ad alio dicitur quod in demonstratione potissima non accidit p[ro]p[ri]a. tamen in demonstrativis non potissima potest accidere fallacia: accitens et p[ro]p[ri]a ex ignorantia syllogistica. Quia enim in demonstratione potissima arguitur ex p[ro]p[ri]abilibus: ideo ibi non est p[ro]p[ri]a: sed ibi arguitur e contra. Est tamen aliud vitium ut forte circulus. Sed in demonstratione non potissima accipitur aliquid termini non p[ro]p[ri]abilibus: et in talibus si arguitur e contra erit fallacia p[ro]p[ri]a: sed tamen in demonstrativis s[ecundum] quod talia sunt non est aliquid deceptio. / Ad aliud quod circa principia prima non p[ro]p[ri]e arguitur errare que sunt simpliciter prima: tamen circa principia specialia diversarum scilicet p[ro]p[ri]e arguitur errare. Sicut enim dicitur Aristotele. quedam sunt principia que prima sunt in aliquid scilicet: et tamen non oportet adesse illa esse sentire. Quia supposito quod circa principia non contingat errare: tamen in modo deducendi ex p[ro]p[ri]abilibus potest esse error in demonstrativis. veritatem mihi non est quam in dialecticis etc. / Quodlibet. etc.

Veritas circa hanc s[ecundum] Aristotele si affirmatio est causa affirmationis et negatio negationis. quod sit falsum videtur. quod ignis est causa caloris: et ulterius non ignis non est causa caloris: quod sol est non ignis: et tamen sol est causa caloris. / Item homo est causa animalis: et tamen non sequitur quod non homo sit causa animalis: quod tunc sequitur animalis est non homo ergo animalis est non animal. / Ad oppositum est Aristotele.

Ad quoniam dicitur quod duplex est causa: quod dicitur per se: alia non per se. Loquendo de causa primo modo: tunc illa oppositio est vera: si affirmatio etc. ut patet in exemplo Aristotele. si enim habere pulmonem est causa respirandi: tunc non habere pulmonem est causa non respirandi. quod habere pulmonem est causa respirandi. et alii causis non tenet.

Ad primum argumentum dicitur quod sic ignis est causa caloris et tunc est ignis et tunc est calidum quod non habet tunc ignis non habet eam caloris. Alia enim que sunt calida sunt calida tunc et tunc calidum quod est ignis. / Vel potest dici quod ignis

no e ea peisa caloris: q: sol tanq: ignis eat calo
re. ¶ Ad alio. q: ho no e peisa ca aialia. s: peisa
ca aialis est suba aiata sensibilib. Ad. xlvj.

Teritur ¶ Utrū deficiete sensu
deficiat r scia fm illū
sensu. q: no videt. Intellect' in quo e
scia e vt' supior: q: sensus r por: s: pus no repe
det a posteriori. ergo cognitio intellectua no de
pedet a cognitiōe sensitiua ergo rē. ¶ Itē itelle
ct' intelligit se r suā opationē r etiā itēides scēti
das. S: ista no cadūt sb sensu: ergo de his pos
set e scia deficiete sensu. ¶ Dic v: q: h ista non
cadūt sb sensu: tñ cadūt sb intellectu. nec oportet
q: sb sensu cadāt: q: illa que intellectu directe i
tellectu cadāt sb sensu: s: que intelligunt i tellectu
tellecto no. ¶ Cōtra A. B. i l' de sensu r sensato
oīno no itelligim' qd sensu no cōprehēdim'. er
go si itēiones scēde no cadūt sb sensu ergo nec
b itellectu. ¶ Itē itēiones scēde itelligunt p re
flexionē ergo itelligunt posteri' q: res. l. pme in
tētionis. logica ergo que e de itentionib' scēdis
posterior' est i ordine sciaz q: scia realis ut me
thaphisica siue pphca qd videt falsus. ¶ Item ad
pncipale: ecel hnt sciaz: r tñ deficit eis sensus:
ergo non oportet q: deficiete sensu deficiat rē.
¶ Item aia separata hnt sciam: tñ caret sensu. er
go rē. S: ista sube separe carēt sensu: r tñ habent
sciam. ¶ Ad oppositū est A. B. dicit q: defici
ente sensu deficiet r scientia. ergo rē.

Ad qōne ¶ q: sic sic dicit A. B. r hu
ius rō est: q: scia e cognitio
acqsta p demstrationē. demratio ē ex ulibus. er
go scia no est sine cognitione uli. S: cognitio
ulius no ē sine cognitione sensitiua. q: cognitio
ulius est p iductionē: r iductio ē singlū quorū
ē sensus. ergo a pmo scia no est sine cognitione
sensitiua. ¶ Intelligēda tñ ē pp rōnes. q: h vt'
intellectua sit por' vtrūsb' sensitiuis: tñ quodam
mō depēdet a vtrūsb' sensitiuis. oēs enī vtutes
sensitiue ordinatē sunt ad intellectiua. pus enim
apphēdit spēs a sensib' extiorib': r postea a sensu
cōi: tētio a fantasia: q: rto ad intellectu. r ita i
tellect' in cognoscēdo aliquo mō depēdet a po
tētiis: q: p illas dēret ad intellectū possibit. Et
loquor: de intellectu fm q: cognoscit p spēs acqst
tas: q: de intellectu separto alia rō ē. ¶ Tu dicitis.
Intellect' ē vt' imālis. ergo nullo mō a potētiis
sensibilib' depēdet cū sint māles. ¶ D: q: itelle
ct' ē vt' imālis p rāto q: no utit organo corpō

i opando. Utrū vt' imālis pot' dicit dupli. Uno
mō: q: no ē pfectio māe: r sic itellect' no ē vtus
imālis. Alio mō: q: no utit organo corpōe in
opando: r isto mō itellect' est vt' imālis. q: tñ ē
pfectio māe tō aliquo mō a potētiis sensitiuis
depēdet. tō enī frenetici no vñ vñ dicat: q: sen
sus est male disposit' r iō etiā itellect' ex pnti.
S: ista dormiēdo itellect' no iudicat: r h q: sen
sus ligat. S: ista qdā opti sunt mēte. qdā inepti:
r hū' causa no ē fm se: q: itellect' fm se non est
magis disposit' nec min': q: no suscepit magis
nec min' fm se. s: causa est q: in hoie vno q: in
alio est completio melior. Dixit enim A. B. q:
molles carne apti sunt.

Ad primū ¶ argumētū sicut iā dicitur
ē q: itellect' a sensibilib'
quodāmō depēdet. ¶ Ad pbationē v: q: plus
aliquid alio pot' e dupli. Uno mō gnātionē r p
fectionē: sicut suba pcedit actūs quātū est de se
tpe r natura. Alio mō pfectionē s: no gnātiōe:
sicut itellect' fm se por' ē sensu. Tertio mō gnā
tione s: no pfectionē. sic aial pus ē hoie. Tūc vi
ce q: pus ē altero pmo mō ab altero no depen
det. qd tñ scdo uel tertio mō ab alio depēdet. r
sic itellect' a sensu depēde pot'. ¶ Ad aliū sicut
dicebat. ¶ Ad rōnes pira b. ¶ Ad pma dico q:
A. B. i de sensu r sensato loqur r dicit q: oīno
no itelligim' de nūero sensibilib': qd no pus ca
dit i sensu. ¶ Ad aliud q: no sequit q: logica sit
posterior scia ordie doctrinē q: alie. ¶ Ad pbā
tione: eū v: res pme itentionis pmo itelligūtur:
v: q: triplex ē opatio itellect'. Una ē itelligētia
simplicis. alia ē cōpositio uel diuisio. r quo ad
illas duas opationes res pme itentionis sunt no
te pus itellectu q: scēde. Tertia ē opatio discursi
ua a pmissis ad pcones. r ille discursus ē itē
tio scēda: r est act' rōnis p quē ducimur i cogni
tione pmarū itentionū r allarā sciarū: r idēo
quo ad hūc actū logica est por' r ita por' quātū
ad doctrinā: q: p discursū doctrinamur. ¶ Ad
aliud v: q: ppositio itelligēda ē de his qui ca
rēt sensu a naturalitate. ¶ Ad aliud. q: aia separata
cognoscit ea que cognoscit abiq: discursu r no
p spēs acqstas. S: hęc ppositio itelligēda est
de his que acgrunt per discursu r eodē mō
dicēda est ad vltimū rē. Questio. xlvij.

Teritur ¶ utrum vntas scēditie sit
ex vntate generis vbi:
q: no videt, ens est sibi cuiuslibet scie:

et tñ scie ēz se sūt plures et diuerse ergo et. maior
 patet: q̄ de nō ente nō est scia. hic dī q̄ ens sub
 eade rōne nō est s̄m cuiuslibet scie: q̄ ens rō-
 nis est s̄m logice: et ens in q̄tā mobile est s̄m
 nālis scie. et ens sub absoluta rōne est s̄m me-
 taphisice. et tñ nō est idē subiectū cuiuslibet scie
 ¶ Contra rō mobilis est rō entis: q̄ mobilis est
 ens. p̄similiter p̄siderare ens sub rōne mobilis
 est p̄siderare ens sub q̄dā rōne entis: et per p̄ns
 nālis scia nō differt a metaphisice sed solū uar-
 riant scie per diuersas rōnes s̄bi. ¶ Itē si scie
 uariant ex hoc q̄ s̄m siue ens uariat s̄m diuer-
 sas rōnes solū. Et scie seceant ut res: hoc est p̄
 eoz subiecta que sunt realia sequit̄ q̄ scie nō di-
 uersificarent nisi s̄m rōne et nō realiter q̄ est in
 cōueniēs. ¶ Itē ad p̄ncipale, metaphisice ē vna
 scia: et tñ est de plurib⁹. est enim de substantia: q̄
 sitate et sic de aliis. ¶ Hic dī q̄ metaphisice est
 ex plurib⁹ entib⁹. est tñ de unico subiecto. q̄ oia
 entia h̄nt attributionē ad substantiā: et sic metha-
 phisice est de vno subiecto q̄ est vniū ueritate at-
 tributionis: et hoc sufficit per Al. se. illi. metha-
 phisice. ¶ Contra. decē sunt gnā p̄ma. cū ergo sūt
 p̄ma nullā h̄nt attributionē ad alteruz: q̄ si sic
 eēt aliq̄d p̄ns p̄ns: ergo nō est dicē q̄ metha-
 phisice est de decē generib⁹ per attributiones ad
 substantiā. ¶ Itē q̄ritas s̄m illō q̄ est: est ens ab-
 solutū. sed metaphisice est de q̄ritate s̄m illud
 q̄ est. ergo metaphisice est de quāritate q̄ est
 ens absolutū. et per p̄ns nō p̄ attributiones ad
 substantiā. maior patet q̄ si quāritas s̄m illud q̄
 est eēt cōparatū tūc eēt q̄ritas ad aliq̄d q̄ non
 est uerū. ¶ Ad oppositū est Al. se. dicēs q̄ vni-
 tas scie est ex ueritate generis subiecti.

Ad q̄onem dī q̄ sic cuius rō est: q̄
 sicut se h̄t potentia ad
 subiectū: ita scia ad subiectū. sed ueritas potētie
 est ex ueritate subiecti. sicut ueritas potētie uisus
 est ex ueritate coloris. potentie enim distinguit̄
 per subiecta per Al. se. secūdo de aia. ergo vni-
 tas scie est ex ueritate generis subiecti. ¶ Intelli-
 gēdū tñ. q̄ nō oportet ad ueritate scie genus s̄b-
 iectū eē vniū ueritate p̄dicatiōis ad oia que pri-
 uent in scia. Sed sufficit q̄ sit vniū s̄ analogiā
 sicut ens est subiectū potētie intellectiue: ita q̄ p̄-
 mū ens q̄ est substantia est subiectū intellectus: et
 oia alia entia per attributionē ad substantiā. ita
 de ente q̄ est substantia est p̄mo metaphisice et
 oib⁹ aliis entib⁹ s̄m q̄ h̄nt attributionē ad sub-

stantiā. et ita sequit̄ q̄ nō oportet genus subiectū
 eē p̄dicabile de oib⁹ que determinant in scie. et
 Sed sic cōt q̄ oia in illa scia habeat attributi-
 onē ad s̄m. Et queniēs creplō ponit et inconiē-
 sis. sicut enim est de arbore q̄ et sunt radices que
 sunt et p̄ncipiū sic et et sunt rami exeuntē a b
 arbore. et ab vno exeunt alij rami quousq̄ fiat
 multitudō ramoz: ita est in s̄bo scie. q̄ et sunt
 p̄ncipiū et ab ipso egrediunt passiōes que de ipso
 sciunt per p̄ncipiū. Itā manifestū patet in geo-
 metria. ubi p̄o celo est p̄ncipiū celonis subse-
 quenti et sic sic vna celo. et ab illa celone sunt
 alle et sic quousq̄ fiat integritas scientie oia illa
 h̄nt attributionē ad genus subiectū.

Ad primū argumētū sicut dicebat.
 ¶ Ad rōne p̄ra hoc: p̄e-
 dit q̄ rō mobilis est quēdā rō entis: q̄z nihil est
 q̄ possit s̄terfugē rōne entis. uerū rō entis s̄
 qua p̄sequit̄ ens q̄ est gen⁹ in metaphisice: et rō
 illa entis que est rō entis mobilis: q̄z equiuoce
 sunt rōnes entis. et iō per illā rōne entis sufficē
 ter diuersificat scia nālis a metaphisice. ¶ Ad
 aliud dī q̄ nō segtur sciam diuersificari solum
 s̄m rōnes. q̄ ille diuerse rōnes entis per q̄s di-
 uersificat scia nō sunt diuersimode solū s̄m cō-
 siderationē intellect⁹. sed in re: hec rō nō est illa.
 modus enim eēndi entis in q̄tā mobile nō est
 modus eēndi absolute in q̄tā est qd in se. ¶ Ad
 aliud p̄ncipale sicut dicebat. ¶ Ad p̄mū contra
 hoc dī q̄ h̄ q̄ritas sit p̄mū i suo genē: ita q̄ in
 illo genē non h̄at aliq̄d p̄ns: nihil tñ p̄hibet ip-
 suz reduct ad aliq̄d p̄ns alteri⁹ generis. An cū
 dī q̄ tūc eēt aliq̄d p̄ns p̄mo. Dicēdū q̄ hoc nō
 est t̄duenlēs in diuerso genē. substantia enim est
 p̄mū ens ad qd oia entia siue oia gnā accidētis
 reduct h̄nt. ¶ Ad aliud dī q̄ nō segtur q̄ritatē
 eē ad aliq̄d h̄ attributionē h̄at ad substantiā. nō
 enim quilibet attributio siue cōparatio fac ad ali-
 qd. sed solū cōparatio ad terminū. Sed tñ cō-
 paratio ad subiectū nō facit aliq̄d ens ad aliq̄d.
 Per hoc ad formā dī q̄ hec maior. q̄ritas s̄m
 illud qd est: est ens absolutū: uera est distingūē-
 do absolutū p̄ra cōparatū ad terminū relati-
 nis. uerū ipm est cōparatū ad subiectū: q̄ ac-
 cidēs s̄m illud qd est: substantie est. accidēs enim
 non est ens. nisi quia entis.

Explicit q̄ones p̄mi libri posteriorū.
 Sequitur q̄ones secūdi. Ad. xliij.

Veritur de verita

Ad primū

scut dicebat. Ad rōne
B: vi q. i. de verit. de
terminatio in gnali referēda ē ad pōnes: hęc
de terminatio numero referēda ē ad cōlitate: ita
patet q. itellec' ē ite. Mōnes accepte in gnali:
sūt cōles nūero hīs que vere scim' in gnali: z
sic ē. p. pō vera. Ad scōm pncipale dico q. p
pōsitiones nūero infinite sūt: z sic de illis nō intē
dit Aristoteles: s; solū de qōnib' i genē. Silt i
telligēdū q. ptingētū ut ptingētia sūt. p. pō nō
ē qō: sicut nec eoy ē scia: q. ois qō ē qō medij si
ue cāe: s; ptingētia ut tallā sūt nō hnt cām eoy.
tū de hīs que sunt ptingētia qōnes sūt. ut qre
uadis romā: Rūdet. ut recupem sanitatē. De
isto ptingētū sūt qō. p. pō h q. hēt quādā cām or
dinatā que ē itēta a uadete. z isto mō ptingēs q
ri pōt: z etiā sciri p talē cām: s; talis scia nō pti
net ad demōstratorē. Ad aliud dico q. illud
qō qrit dubitū ē qōtū ē de se. Cū hī sūt q. cō
les sunt qōnes hīs que vere scim'. q. eadē nōie
ro. pōnes que pūs fuerūt dubie postēri' sūt
certe p pōnes notas. Ad aliud sicut dicebat.
Ad illud B: vi: dico q. nō oportet adiscēre cre
dere pōnē ante q. p demōstratōes p se cōclu
dant: s; pmissis credē debet q. sūt p se note:
uel qñ ex pmissis de terminatio mō applicatis in
serf pō: tunc adiscēs credit pōnē: sed prius
nō oportet nec hoc itēdit Aristoteles. Ad. xlt.

te hul' q. sic falsa videt. q. de cōtin
gētib' z corruptibilib' sūt qōnes z
tū nō sunt vere scita q. de ptingētib'
nō ē scia ergo zc. Hūc dicit Aico. q. qōnes
in gnali sunt cōles nūero hīs que vere scim' i
gnali: tñ in spāli nō sunt cōles hīs qōcūq. vere
scim' in spāli. Cōtra. cōle genē z nūero: disti
guunt' s; le iuicē sicut idē genē z idē nūero. Di
cere ergo q. qōnes nūero sūt cōles hīs qōcūq.
vere scim' z dicē q. ille qōnes sunt cōles genē
nō videt puentēs oppositio. Exponit enī m vni
mōvū p alterū. Itē ad pncipale qōnes sūt i
finite z pōnes scite sūt finite. sed q. infinite nō
sūt cōla finite q. sibi nō est certitudo ergo zc.
Itē illud qō qrit est dubitū. q. p Boethi qō ē
dubitabilis. ppositio. s; illud qō scit ē certū er
go zc. Itē scia pntet ad demōstratorē: s; ad
demōstratorē nō pntet interrogare nec qō: nō
enī interrogat s; sumit qd per A. B. Hic dī q.
ad demōstratorē nō pntet interrogare de pmiss
is z B itēdit A. B. Ad cū tñ pntet interrogare
de pōne z ad pōnē pntet scia: z ita ad idēz
pntet interrogari de scia. Cōtra B: s; demon
strator interrogat de pōne: tñc ptingit adiscē
re nō credē: q. p A. B. pō p B a pōne z supō
ne distat: q. nō oportet adiscēre assentire illi de
qō sūt qō: sed hesitare pōt de vna pte z de op
posito. z ita non oportet adiscēre credere qō est
ptra Aristotile. Ad oppositū est Aristotiles.

Veritur

videt. ois qō aliqd p
supponit: s; qō si ē nihil psupponit er
go si ē nō ē qō. Probo minorē. Si si ē aliqd p
supponit: tñc psupponeret qd ē. S; qd ē nō p
supponit: q. psupponit si ē: ergo nō psupponit
a si ē. Itē illd qō p cognoscit aī demōstratio
nē nō ē qritbile: q. oē qritbile ē scibile. S; si est p
supponit aī oēm demōstratōne: q. de s; bō pō
gnoscit si ē z qd ē. Itē si ē qrit de aliquo: q.
ro an qrat idē de seipso an aliud de alio. si idem
de seipso tñc nō ē qō: q. p A. B. qres qre hō ē hō
nihil ē qre. Si qrit aliud de alio: tñc qō talis nō
ē simpler s; cōposita. Quia qō simpler ē qñ il
lud qō qrit nō ē alteri' eēntie sicut dicit Aico.
Itē si hie qrit aliud de alio. tñc ēē postet de
mōstrari: q. ē hēret in s; bō cām qre inseparabilē
et test z ē s; m se aliud ab eo cui' est ergo est de
mōstrabile. Ad oppositū est Aristotiles.

Ad qōne

di q. si ē qō: qō patet ex itē
tōe A. B. dicit enī q. si est: est

Ad questionem dī

q. qō
nes sūt
cōles numero zc. Vnius rō est q. ppositio scil
bilis nō ē p se nota in veritate nec i falsitate: q. p
positio scibilis ē illa cui' scia acqrit de nouo p
cām: s; talis nō ē p se nota i veritate: q. si scie eius
scia nō acqreret de nouo. nec p se nota i falsita
te: q. de nō ente nō ē scia: pō ergo scibilis nō
ē p se nota: nec ē simplr ignota sic impossibilia de
qō nō pōt ēē scia: ergo pō scibilis talis ē de q
scia acqrit pōt post dubitatōne: ita q. ipsa pūs
sūt dubitata z postea p pncipia nota sūt scita er
go zc. Intellegēdū tñ ē q. pō scibilis nō est
qritibilis tali mō q. ab eodē sit scita z dubitata q.
sic sil ēē nota z certa respectu eiusdē. S; ipa est
pūs dubitata ab adiscēte: z postea p pncipia no
ta p se debite applicata ipsa sūt certa z ē eadē qō
que est scita ab vno z est dubitabilis a v alio: z
hoc non est inconueniens.

qđ simplꝝ. ex b̄ sequitꝝ qđ si ēē qđ simplꝝ. ⁊ est qđ simplꝝ sicut dicit Thomas pp b q: nō p̄dicat eē tertiu: sed s̄m X̄inco. v̄ qđ simplꝝ. q: rō forme ⁊ rō rei subiecte ⁊ rō ⁊ forma rei p̄dicare nō sunt due s; vna: ⁊ qđ cōposita ē cū forma. ⁊ rō rei subiecte ⁊ p̄dicat s̄t due sicut hic cū q̄rit an hō sit r̄sibilis. ¶ Intelligēda tñ ē q: ad qđ nē tria requir̄t ⁊ ista sufficiūt. ¶ Prīmū ē q: id de quo q̄rit sit dubitabile q̄rit ē de se. ¶ Scđs ē q: q̄ribile aliqđ p̄supponat. ¶ Tertiu ē q: ip̄s hēat mediū p qđ demonstrari possit. Ite tres p̄ditōes s̄cludunt i hac p̄ditōe si ē: q: eē q̄rit ē de se dubiu ē: q: p̄git scire qđ signū p hircoceruū ⁊ tñ dubitare an sit. s̄l r̄ si ē p̄suppōit qđ ē: nō qđ est simplꝝ. s; qđ est rei. s; qđ est qđ signū p nomē: s̄l r̄ si est hēt mediū p qđ possit demonstari. ¶ Iura qđ ē intelligēda q: dupler ē eē. qđ dā ē eē s̄bi ⁊ aliud eē passōis. Eē s̄bi nō hēt mediū rē. nec ē demonstrabile. q: de s̄bo p̄cognoscitur qđ est ⁊ q: ē an oēs demonstratio. Eē autē passōis ē demonstrabile: q: eē passōis ē lesse: ⁊ lesse passōis s̄bo demonstrat ⁊ p̄ diffinitionē s̄bi tanq; p mediū: ⁊ ē p̄ diffinitionē passōis. q: si ē qđ cū hēat p̄ditōes requisitas ad qđ nē.

Ad primū argumētū dico q: qđ si est aliqđ p̄supponit. Nō p̄supponit tñ qđ est rei: s; qđ est qđ signū p nomē: qđ enī rei p̄supponit si est argutū ē. ⁊ iō a si est nō p̄supponit. ¶ Ad aliud patet p̄ vicia i pōne q: de s̄bo p̄cognoscit si ē ⁊ qđ est. ⁊ iō de s̄bo nō pōt q̄rit eē. Eē tñ passōis pōt eē q̄ribile. ¶ Ad aliud v̄ q: eē q̄rit de eo cui? ē: nō sicut totaliter idē s̄bi nec s̄t totalr d̄uersus. S; q̄rit tanq; aliqđ reducibile ad gen' ill' cui? ē: ut si sit eē s̄be ad subam. Si q̄ritatis ad q̄ritatē: ⁊ sic de ceteris generib'. ita q: nō p̄dicat eē qđ ē alter' ḡnis. ⁊ ē qđ simplꝝ. Et p̄dicat eē s̄m adiacēs: qđ eē sic dicit Thomas: ē reducibile ad gen' ill' cui? ē eē. ¶ Ad aliud patet q: h̄ic nō q̄rit totalr aliud: vñ nō ē demonstrabile de eo cui? ē: q: eē in s̄bo p̄supponit eē: ⁊ iō eē s̄bi demonstrari: nō pōt: nec illud q̄rit p̄p̄te. Si tñ q̄rit: h̄ nō ē ut h̄ic notū p̄ demonstratio: vñ ut aliqđ alia via non fecit. sed eē passōis q̄rit ⁊ idē demonstrat. ¶ Videt tñ X̄inco. alr̄ dice. q: eē cutu s̄liber alterius a p̄ma causa demonstrari pōt de eo cui? ē excepta s̄ba qđ est gn̄alissimū. ip̄a enī s̄ba nō hēt diffinitionē: q: nō hēt gen' sup̄l': ⁊ iō de s̄ba que ē gn̄alissimū nō demonstrat eē: nec de p̄ma causa eādē rōne. q: p̄ma causa nō ē in genē q: ei? eē ē eē cōntia. ⁊ sic esse

s̄bi: ⁊ eē passōis q̄ribile ē ⁊ etiā sc̄sibile: exceptis h̄is que vicia s̄nt. ¶ Ad rōnē dico q: eē simplꝝ s̄bi demonstrat p̄ diffinitionē s̄bi de s̄bo: tñ esse s̄bi sc̄dplere an demonstratio ē ante q̄ p̄supponit: tñ enī p̄cognoscit eē s̄bi sc̄dplere qñ ip̄m cognoscit p̄ aliqđ acc̄ntia siue p̄ descriptio nē: ⁊ tale eē p̄cognoscit ante q̄ p̄cognoscit qđ rei. Et cū b̄ p̄uenit A Re. v̄. meth. ⁊ p̄mo de aia. ⁊ sc̄do hui'. Dicit enī q: acc̄ntia magnā p̄tē p̄ferūt ad cognoscēduz qđ qđ rei. eē tñ cōplete s̄bi per diffinitionē s̄bi a q̄rit. ⁊ sic patet q: alio mō eē p̄cognoscit ⁊ p̄supponit ⁊ alio mō q̄rit. Sic ergo patet p̄ ip̄m q: qñ q̄rit an b̄ ē nō q̄rit aliqđ forma de alia: ⁊ iō ē qđ simplꝝ. nec totalr idē ut dicitur est: q: tñ nō eēt questio. Ad. l.

Veritur An qđ ē sit qđ. q: non videt: q: oē qđ q̄rit ē sc̄sibile p qđ ē: q: illud qđ sc̄it sc̄it p̄ diffinitionē idēcatē qđ ē: illud qđ q̄rit ē sc̄it. S; qđ ē nō sc̄it p mediū qđ ē qđ qđ est ⁊ eē rōne illud qđ qđ est sc̄it p̄ aliud qđ qđ est ⁊ sic eēt p̄ cessus in l̄ntia. ¶ Itē eē q̄ribile ē sc̄sibile: qđ nō eē sc̄sibile: ergo nec q̄ribile. p̄bo minorē. Si qđ eēt sc̄sibile. sc̄it p̄ cāz: s; nihil ē t̄im' rei q̄ s̄cū qđ qđ est ergo qđ qđ est nō hēt cāz irr̄sc̄a p̄ quā possit sc̄iri. ¶ Hic v̄ q: qđ dā ē qđ qđ est s̄bi: ⁊ alud qđ qđ est passōis. Qđ qđ est s̄bi q̄rit nō pōt: q: nec sc̄iri: q: de s̄bo p̄cognoscit qđ est ⁊ si ē per A Re. Quid tñ passōis querit: ⁊ illud sc̄it per diffinitionē s̄bi. ¶ Extra inuē. Prīmū ostēdo q: qđ qđ est s̄bi q̄rit pōt ⁊ etiā sc̄iri: q: p̄tingit aliquid cognoscē eē ⁊ dubitare de p̄ncipijs idēcatibus qđ: ⁊ postea p̄tingit cognoscē p̄ncipia ind̄cāta qđ: sicut puer cognoscit bouē eē: ⁊ tñ p̄ncipia bouis eēntialia ignorat: ⁊ postea ista p̄ncipia idēcatia qđ cognoscit: sed illud qđ est p̄mo ignotū ⁊ postea notū ē q̄ribile ⁊ etiā sc̄sibile. ergo qđ est s̄bi: ē q̄ribile ⁊ etiā sc̄sibile. q: tñ qđ s̄bi sit notū p qđ notū ergo sc̄sibile est. ¶ Itē q: qđ passōis nō possit sc̄iri videt: q: p̄ Aristotilem Qđ qđ est nō pōt demonstrari: q: sic fieret petitio p̄ncipij. ergo qđ qđ passōis demonstrari nō pōt. ¶ Itē. ois qđ est qđ mediū siue cāz p Aristotilem. S; qđ qđ: nō est qđ mediū: q: ip̄sus qđ nō est mediū siue causa. ergo qđ est nō est qđ. ¶ Itē qđ est p̄supponit si est. ut eē qđ. sed qđ ē idē est qđ cōntia vel ip̄am p̄supponit: q: tñ nut la rosa exire nō posset cognosci qđ est rosa: ergo qđ est nō est qđ: ut qđ uerā cōntia rei notificat. ¶ Itē qđ differt a sup̄pone ⁊ petitione in b̄

q. In qōne nō oportet adscēre pntē pti op-
ponētis quā intēdit opponēs. Sed pōt ēē pte
opinionis sed in eo qd qdē nō pnt opponens
z rīdēs ēē pte opinionis. ergo qd est non est
qd. Adīno: parer q: qd qd est nō ē qd dialectica.
ergo in qōne qd est nō pnt ēē opiniones pte.
sed tñ erit vna ps sustinēda. ¶ Itē si qd est ēē
qd: idē ēē dubitabile z p̄suppositū. p̄ns est sal-
sum ergo z aīcedēs. Probatio p̄ntē. q: qd est
p̄supponit si est. Si igitur dicit q: qd est qd
tunc qd est p̄supponit a si est. q: rē uel est eētia
uel imēdiate p̄ns qd dicitur: s: qd p̄seq: qd dita-
tē ipsam p̄supponit. ergo ēē p̄supponit qd dita-
tē. Si ergo dicit q: qd est si qd idē erit dubi-
tātū z p̄suppositū. ¶ Sic dī q: nō sequitur: q: est
aliud qd est dubitātū. z qd est p̄supposi-
tū a si est: q: qd est uerū est dubitātū. Sed qd est
uerū nō p̄supponit a si est. Si est enim solū p̄-
supponit qd est qd figurat per nomē z ita aliud
qd p̄supponit z aliud qd est. ¶ Cōtra: Illud non
qd soluit: q: ēē uel est qd dicitur uel imēdiate p̄seq:
tū qd dicitur uerū. ergo ēē p̄supponit qd dicitur
uerū z nō solū p̄supponit qd figurat per nomē.
¶ Itē ēē distinctū p̄seq: ēē distinctū: ergo ēē
p̄supponit eētātē distinctā. z hoc nō est qd dicitur
significatē per nomē tñ. Sed qd est rei: er-
go p̄supponit uerū qd dicitur rei. ergo si est p̄sup-
ponit qd est. ¶ Aliter dicit Xīno. q: qd est p̄-
supponit si est cognitū p̄ accīdētia. Quīd est tñ p̄-
supponit a si est: s: q: qd est cognoscit per p̄n-
cipia eētālia. vñ ēē dupl: cognoscit. Vno mō
per accīdētia. Alio mō per p̄ncipia eētālia. Vñ
per hoc ad formā argumētī dicit pōt. q: qd est
dubitātū s: q: p̄supponit ēē cognitū per p̄nci-
pia accīdētia. z ipm est p̄suppositū ab ēē cōple-
te cognitū per p̄ncipia eētālia. z q: idē sit p̄-
suppositū z dubitātū nō est incōueniēs. ¶ Con-
tra si ēē cognitū cōplete p̄supponit qd est tñ ēē
p̄ qd est pōt demonstrari de eo cui? est: sed hoc ē
falsum. per Aristotē q: de sbo p̄cognoscit qd
est z si est. z qd p̄cognoscit an demonstratōne:
demonstrari non pōt. ¶ Ad oppositū est A. B.

Ad qōne dī q: qd est est qd sicut dicit
Xīno. z hoc id est: q: qd du-
bitari pōt z q: ei? cognitio accipi pōt. Docet enī
Aristoteles uenari qd qd est. ergo zē. Dicitur q:
dā q: qd est sibi nō qd est: q: de sbo tanq: de sda
mōro in demonstratōne p̄cognoscit qd est z si ē
ut dicit A. B. Quīd est tñ p̄ncipia qri potest:

z ipm pōt sciri de sbo p̄ distinctiōne sibi. ¶ In-
telligēdū tñ est q: qd est p̄tractū ib rōne qua est
qd: sic nō querit ita q: sub illa rōne sciat tanq:
p̄clusum in demonstratōne q: sic ēē petitio p̄n-
cipij ut dicit Aristoteles. Quīd est tñ queritur
ut per aliquā aliam uia fiat notū ut per uia di-
uisiua: sicut dicit Aristoteles. z immotescit tan-
q: mediū: nō tñ tanq: p̄clusio i demonstratōne.
illud tñ qd est qd non acceptus sub illa rōne ut
qd: sed mālē pōt demonstrari per qd formale:
ita q: hoc demonstrat inesse illi cuius est sed nō
sub ratione qua est quid.

Ad primū rōne qua est qd nō queri-
tur per mediū nec demonstrat q: sic ēē p̄clusus
in infinitū. ¶ Ad aliud dico q: qd subiecti non
requirit nec sciri per demonstratōne sub ea ratione
qua est qd. ¶ Rōnes que p̄bat q: qd est pōt de-
monstrari postea soluent. ¶ Ad aliud p̄ncipale.
dī q: oīs questio est questio mediū: nō ita q: ipz
demonstrat per mediū. dicitur enim est q: quid est
sub rōne qua qd est querit: nō ita q: ipsum sciat
per demonstratōne tanq: cōclusio. sed aliq: alia
uia ut dicitur est in p̄ncipio. ¶ Ad aliud dico q:
qd qd est ut est uera quid dicitur rei: p̄supponit si
est: sed non ēē actuale distinctū cōtra fuisse uel
fore sicut argumētū est. sed p̄supponit ēē aliud
sicut postea uidebit. ¶ Ad aliud dicit Xīno.
¶ Ad rationes cōtra hoc: dicit s: m̄ sententiā
eius q: quid est pōt demonstrari de subiecto per
eius qd quid est: quia potest dubitari: si conti-
net sub alia specie. ¶ Ad auctoritatē Aristoti-
lis: dicit q: de subiecto p̄cognoscit quid est z si
est: non cōplete. sed p̄cognoscit esse notum per
p̄ncipia accīdētālia: z ēē illo modo non demon-
strat esse. sed demonstrat esse notum per p̄n-
cipia accīdētālia s: m̄ ipsum. ¶ Aliter dicitur
q: quid est p̄supponit esse confusum: sed ipz
quid p̄supponit esse distinctū: ita aliud
esse p̄supponit z aliud esse cōsequit: s: il-
lud fore sit idem cum priori. Questio. li.

Queritur Queritur ēē existere sit
de essentia: q: sic vi-
det. Auctor de causis dicit pro prima
rerum catarum est esse: sed qd est primum in re
bus causatis est eētia. ¶ Itē cōmētator dicit
q: hoc est p̄blema de genere hō est: sed genus
est de essentia illius cuius est. ergo zē. ¶ Item
ratio cōmētatoris est ad hoc. Homo est: aut

Posterioꝝ

ergo pſe aut per additus, ſi pſe habet ppoſitū, ſi per additum quero: de illo addito: illud additum eſt: aut ergo pſe: aut per additum. Si pſe eadem rōne ſuit inſtādū in pmo. Si per additum ſic erit. pceſſus in inſtādū. ¶ **Hic** dicit qd hō eſt per additionem: et illud additus eſt pſe. et nō eadem rōne ſtādum eſt in pmo: ſicut in ſili patet: hō diſgregat per albedinē: et albedo diſgregat pſe: et non eſt eadem rōne ſtādum in pmo. ¶ **Contra** ſi illud additum ſit pſe: ergo eſt eſt de eētia illi? addit et ſic hērem ppoſitū qd eſſe eſt de eētia illi? cui? eſt. ¶ **Item** quero de illo addito aut eſt eētia ſibi eē: eſt illud additū. Si ſit pſe ipſum eē: tūc hō eſt pſe: qd non per mediū. Si ſit pſe ipſum eē: cum oē pſe ipſum eē ſit cōpoſitū diſtinctum numero ptra alterum: ſequitur qd hō eſt aliud cōpoſitum diſtinctum numero ab hōie. Sed hoc eſt impoſſibile qd hō non eſt per entitatem alteri? cōpoſitū numero ſicut ſor. nō eſt alb? per albedinē. **Pla.** ¶ **Alr** dicit ad rōnes qd hō eſt per additū. Et cum dicit qd illud additū eſt. dicit qd nō: qd illud additū nō eſt. ſed eſt illud quo aliquid aliud eſt: ſicut forma nō eſt ſed eſt pſe eētia cōpoſitū. ¶ **Contra** illud additū nō pōt eē pſe re nihil: qd tūc hō eē per pure nihil ergo illud additū aliquo mō eſt ens et quoties dicit ens toti ens dicit eē: per **Aristotile**. ergo illud additū eſt. ¶ **Itē** qd dicitur denotatiue p dicitur de re p pſe generis: bñ ent dicitur linea eſt quāta: ergo eadem rōne eē pōt p dicitur de quocūq; qd aliquo mō eſt ens: ergo idē additū quo hō eſt hō nō ſit entitate cōpoſitū: tū aliquo mō eſt: ſicut forma eſt entitate cōpoſitū. ¶ **Itē** ad pſe ipſum: ens eſt de cuiuslibet eētia: per **Aristo**. et ens et eē idē ſignat: ergo eē eſt de eētia cuiuslibet. ¶ **Hic** dicit qd ens eſt dupliciter. ens nomē. et ens pſe ipſum. Ens nomē eſt de eētia cuiuslibet. ſed ens pſe ipſum nō. Pſe ipſum mō nō eſt uerū qd ens et eē ſignat idē: ſ; bñ ſecundo mō. ¶ **Contra** illud: ens nomē et ens pſe ipſum ſignificat idē: ſ; diſſerāt in mō ſignat: ſ; ens pſe ipſum et eē idē ſignificat: ut pceſſus eſt: ergo ens nomē et eē idē ſignat. ¶ **Hic** dicit qd ens nomē et ens pſe ipſum ſignat ſibi diſtincto mō: et ille modus ſignificat qd ens et eē ſignificat idē ut ens eſt pſe ipſum: qd utriusq; ſignat ut mēſurata tpe: tū ens nomē et eē nō ſignificat idē. qd ens nomē nō ſignificat re ut tpe mēſurata. Sed ens pſe ipſum et eē ſignificat ut mēſurata tpe: et ideo nō ſunt de eētia. ¶ **Contra** illud: ſi ens pſe ipſum nō ſit de eētia: qd mēſurata tpe: tūc nō eēt hec neceſſaria: hō eſt ens

oial: qd hīc ponit ens aial ut tpe mēſurat de hōmine et ut ſic nō eſt de eētia pſe. ¶ **Itē** ad pſe ipſum. gnatio terminat ad ſubā ſolū tanq; ad pſe ſimili: et gnatio pſe ſimiliter ad eē: et eē ſubā rel. ¶ **Hic** dicit qd gnatio nō terminat ad eē: ſed ad ſubā ſub eē. ¶ **Contra** illud: gnatio eſt a nō eſſe ad eē p **Aristotile**. ergo gnatio pſe terminat ad eē. ¶ **Itē** ſi gnatio terminet ad ſubā ſub eē: et pſe eē eſt aliud ab eētia: ergo gnatio ſimiliter ad ens pſe acciſi: ergo ens pſe acciſi pſe generalitatis eſt ipſoſſibile. ¶ **Itē** ad pſe ipſum. ſi eē non ſit eētia rei: tūc eē ſit in eētia: eētia erit in potētia reſpectu cuiuslibet qd eſt in ea qd eſt aliter a ſua eētia. ſed pſe ipſum eſt falſus. ergo et antecēdēs. falſitas pſe ipſum patet: qd ſi eētia ſit in potētia ad eē: aut ergo in potētia actiua ul paſſiua. Si actiua: tūc eētia hēret eē antecēdēs: qd qd eſt in potētia actiua reſpectu alteri? eē hēret reſpectu illi? Si in potētia paſſiua: tūc eētia manēs poſſet eē et nō eē. qd potētia paſſiua eſt potētia hōdictio nis. ¶ **Itē** ſi eſſe ſit aliud ab eētia cū imediate pſe quāt eētia: ergo eē de eētia pōt demōſtrari. pſe ipſum eſt falſus. ergo et ans. Cōſequētis falſitas patet: qd in demōſtratiōe pſe ipſum qd eſt et ſi eſt: et qd pſe ipſum nō demōſtrat: ergo eſſe nō demōſtrat: qd pſe ipſum eſt de pſe ipſum lectu ſibi. ¶ **Ad** oppoſitū ſi eē de eētia rei: hec eſt neceſſaria hō eſt: pſe ipſum eſt falſus ergo et ans. ¶ **Itē** ſi ſit: tūc intelligēs re nō eē uel hōiem nō eē intelligeret icōpoſſibilia. ¶ **Itē** eētia abſtrahit ab eē ſuſſe: et fore. ergo eē de eētia nō eſt: qd illud a quo aliquid abſtrahit nō eſt de eius eētia.

Ad qōnē dicit qd eē eſſe nō eſt de eētia de eē eētie nō eſt dubitatio. Rō hūc eſt ita. Illud qd pōt intelligi ſine alio nō eſt cluſiū illō ſua eētia: eētia pōt intelligi non intelligēdo eſſe. ergo et. hec patet ſibi: qd eētia abſtrahit ab eſſe ſuſſe et fore. ſicut ergo ſuſſe et fore nō ſunt de eētia: ita nec eē. ¶ **Intelligētiā** tū eſt ppter rōnes: qd eē eſſe nō pſe quāt eētia pmo: ſed pmo pſe quāt iduſiū. **Induſiū** enī pſe et pmo eſſe: eētia nō niſi per acciſiōna.

Ad primū ut gumētū dico qd auctor de cauſis intelligit perſe actū pmo: et nō eſſe. **Uñ** intellec? eſt qd pma re rā creatarū eſt eē: ſ; eſt pma creatarū eſt act? ſi eē patet de intellectu et nō loquitur hīc de eē qd eſt eſſe. ¶ **Ad** alia auctoritatē qd **Cōmētor** intēdit qd hīc p dicitur gnatio: hō eſt. **Uñ** p pblema

de genere: itēdit p̄dicatū gnāle: cuius modi est p̄dicari trāscedēs. ¶ Ad aliud q̄ hō est p̄se ita q̄ nō per mediū h̄ns ēē. z s̄it est per additū. ut per eē: q̄ eē est tanq̄ illud quo aliqd est tū illud eē non est ita q̄ sit h̄ns eē. An tūc ita simul stāt: q̄ hō sit p̄se ita z non per mediū habēs eē z tū hō est per additū tanq̄ per: aliquid quo aliqd est z non per additū qd est ita q̄ sit h̄ns eē: sed per additū qd est p̄ncipiū eēndi. ¶ Ad rōnes p̄ra hoc. p̄mer rōnes p̄ra p̄ncipale p̄bat q̄ illud eē nō est tanq̄ h̄ns eē. sed tanq̄ p̄ncipiū quo cōpositū est. ¶ Ad aliud sicut dicebat hoc est cōcessū. ¶ Rōnes p̄ra scōbz r̄sionem p̄bat: q̄ eē illud per qd hō est: est aliquid quo mō: z hoc est p̄cessū simplr: q̄ illud esse est: non tanq̄ h̄ns eē: sed tanq̄ p̄ncipiū quo cōpositū est. ¶ Ad aliud sicut dicebat. ¶ Ad rōnem p̄ra hoc sicut p̄us. ¶ Et ad aliud cōtra hoc. dicit q̄ sic dīcēdo hō est ens aīal. Ens spe cificat per aīal: z ideo quodāmodo stat fm exigētiam aīalis: z ideo non est hęc p̄tingēs: hō est ens aīal: hęc tū est cōtingēs: hō est aīal ens: ga in ita aīal specificat per ens: z ita quodāmodo fm eē t̄pale mēsurat: z ideo hęc est p̄tingēs. hō enim pōt esse aīal eris z non eris. ¶ Alter pōt dīci z melius q̄ ens nomē z ens p̄ncipiū non sīgn̄ idem: q̄ ens nomen significat puraz entitatem rei siue q̄dditatē: sed ens p̄ncipiū sīgn̄ rei exīstīam que est extra eētiam z illi eētialiter accidit. Per hoc ad formam p̄ncipalis rōnis sicut p̄us q̄ ens p̄ncipiū z eē idem sīgn̄. sed tū ens nomen z eē non significat idem. sicut nec ens nomen z ens p̄ncipiū sīgn̄ idem. z ideo h̄ ens nomen sit de eētia: tū eē non est de eētia. nec ens p̄ncipiū. ¶ Ad aliud sicut dicebat. ¶ Ad rōnem p̄ra hoc dicit q̄ h̄ generatio terminet ad substantiam sub eē: non tū terminat ad ens per accēs: q̄ eē non est res alterius generis ab eētia: sicut album est alteri generis ab hōie. Esse enim est in eodē genē cū eo cuius est per reductionē. An eē non est h̄ns eē: ideo non est in genē p̄se: z suba sub eē non facit ens per accēs sicut hō alb⁹. ¶ Ad aliud cum dī q̄ gnātio est a non eē in eē. iste est intellect⁹. q̄ generatio est a suba non ente ad subam sub esse. ¶ Ad aliud p̄ncipale q̄ eētia est in potētia ad eē. Est enim in potētia passīua: q̄ pōt exīstere z non exīstē. Accidit enim sibi exīstē. Et cum dī ergo eētia manēs pōt nō eē: dī q̄ nō oportet

q̄ eētia manēs possit nō eē: q̄ eētia manens exīstē: z nō exīstē ē. S; tū eētia manēs eētia pōt eē vel nō eē. ¶ Ad aliud cō dī q̄ esse est eētia: posterioris eētia: p̄cedit. Et cū s̄fer: ergo esse supponit eētiam. dī q̄ eē exīstē supponit eētiam fm aliquē gradū eēndi: nō tū supponit eētiam exīstē. ¶ Ad aliud. q̄ h̄ eē nō sit de eētia: nō tū pōt demonstrari de eētia. Ad huius p̄bationē. dī q̄ non sequit eētiam nisi per accēs. P̄imo enim sequit individuū cur⁹ est p̄se exīstē. Et q̄ non sequit eētiam fm se z p̄mo ideo de eētia demonstrari nō pōt. Similit̄ nō est res alterius generis nec p̄se ens in genere: ideo non potest demonstrari. *Questio. lii.*

Veritur

Utrū qd̄dest supponit si est. q̄ non videt: q̄ de rosa z niue possumus scire qd̄ sunt nulla rosa exīstē. ergo qd̄ qd̄dest non supponit si est. ¶ Hic dī q̄ rō ista bñ concludit q̄ qd̄ qd̄dest nō supponit esse exīstē: supponit tū aliud eē. ¶ Cōtra. q̄ro de illo eē qd̄ supponit. aut est eē eētia: aut eē exīstē: aut aliqd̄ tertium. Nō eē eētia: q̄ si qd̄dest supponeret eē est sentie: supponeret se s̄m: qd̄ est incōueniens. Nec supponit eē tertū q̄ nō est tale ut videt: solū ergo supponit eē exīstē. ¶ Item ad p̄ncipale. eē distinctū cōsequit distinctā entitatē: ga ab unitate distincta causat. ergo eē p̄supponit qd̄ditatē. ergo qd̄dest non supponit eē: q̄ tunc in suppositionib⁹ eē circulus. ¶ Itē esse est p̄neri eētia: ergo eē eētiam siue qd̄dest supponit non ergo cōtra. ¶ Itē qd̄dest non supponit illud qd̄ sibi accidit: sed qd̄ditati accidit eē sicut fuisse z fore. ergo qd̄dest non supponit eē. ergo zc. ¶ Ad oppositū est. A h̄. dicit enī q̄ q̄rentes qd̄dest ignorātes si est: nihil q̄rūt: q̄ qd̄ nō est nemo scit: qd̄dest sic patet de tragelapho.

Ad qōnem

dī q̄ qd̄ qd̄dest supponit si est: sicut dīc̄ A h̄. q̄ de non ente nullus scit qd̄ est. Nullus enim scit qd̄ est tragelaphus. sed solū qd̄ sīgn̄tur p̄ nō mē. ergo anteq̄ sciat qd̄dest oportet q̄ p̄cogno scat si est. h̄ nō eē qd̄ est actualit̄ entis: cū nō sit de eētia: uerūtū sine eētia nō pōt eē ergo zc. ¶ Intelligēdū tū p̄pter rōnes q̄ qd̄dest non supponit eē eētia: q̄ tū idem supponeret se s̄m. nec supponit eē exīstē: q̄ eē exīstē est p̄mo sp̄s singularis. z tale accidit ipsi qd̄: q̄ qd̄ qd̄ est: est qd̄ mediū. z etiam qd̄ si est. sed mediū in

demoftratio est ufe: ergo qd est 7 et si est fct pmo
 ulis: 7 no ipi? singularis. Et ee exifte est ipi? sin
 gularis pmo. ergo qd est no fupponit ee exifte
 pmo: fed qd est fupponit tertiu ee qd est actua
 liter entis 7 illd ee qd est actualiter entis nihil ali
 ud est mifi qda gradus eendi vni? eentie distin
 ct? ptra aliu gradum alter? eentie. que gradu het
 eentia cuz est. An iste gradus eendi fupponit
 de of qd est qd: 7 illud ee est quodamod no ee p
 hibiti in reru natura. siue ee in hiru / sic dicit q
 da? no esse exifte. 7 p hec dicit q? de tragela
 pho nullus fct qd: q? no licet esse fic in hiru. i.
 aliqu? gradu eendi in reb?. Aliud est intellige
 du ppter fecudu argumetu: q? ee dupliciter co
 gnofcit. Ano mo per mediu accidentale. ficut
 nos cognofcimus celu per accidentalia 7 per ef
 fec? . Alio mo cognofcit ee per mediu eentiale
 ut qn cognofcit per quod qd est: Ifto fecundo
 mo esse cognofcit diftincte 7 fupponit qd est a
 quo capie diftinctione. Pmo mo ee cognofci
 tur p fuso mo 7 icoplete. 7 ifto pmo mo qd est p
 fupponit fi est: 7 qd est fupponit ee cognofcum
 mo p fuso: Sed fecundo mo ee acceptu fuppo
 nit qd est. 7 loquor de ee qd est actualiter entis:
 siue gradus eendi. 7 no de ee qd est exiftere.

Ad roes patet per hoc.

Ad pma patet qd est illud ee qd fupponit. 7 p
 hoc patet ad rone ptra hoc 7 fic ad duas pmas
 fupponit eni aliqd tertiu ee qd nec est ee eentia
 nec ee exifte qd mifurat tpe. Ad aliud p
 cipale patet in pone q? ee diftincte cognitu fup
 ponit qd est: cu hoc tri ftar q? qd est fupponat fi
 est idiftincte cognitu. Ad aliud q? ee est pofterius
 eentia siue qdditate: 7 io copletu ee 7 com
 plete cognitu qd est fupponit. ee tri cognitu in
 diftincte no fupponit in cognofcedo quideft.
 Ad aliud q? ee exifte accidit eentie: 7 illud no
 fupponit. ee tri qd est actualiter ppteritas entis
 no accidit eentie: ita q? poffit eentia ee: 7 illd fi
 bi no in ee imo femp eentia psequit: ficut poftea
 patebit. Contra ee quod est actualiter eentie est
 pofterius eentia: fed pns no depedeta pofterio
 ri. ergo eentia pot ee 7 no ee loqnd de de ifto ee.
 Ad iftud di q? lz ee qd est actuale fit pofteri?
 tri ipm est illud sub quo eentia est. Est enim po
 fterius ficut modus eendi est pofterior eo cui?
 est modus. An neganda est hec pnta. Effe est
 pofterius eentia ficut modus determinat rei.

ergo res pot ee 7 no ee. q? est modus vetermis
 tus. sine quo res no pot ee fiue intelligi. Contra
 dicit in pone arguit. dicit est enim in pofitode
 q? ee fcit per mediu accidentale 7 tale ee est qd pte
 fupponit a qone qd est. Contra illud: Si ee co
 gnofcit per mediu accidentale: aut ergo cognofcit
 tur per mediu eentiale qd est eoe: aut pprum
 no p mediu accidentale eoe: q? accis eoe no ma
 gis hoc fubiectu venoiat q? illud. ergo per acci
 des eoe no pot fcit hoc fubiectu ee. nec per acci
 des ppru: q? accis ppru fupponit fubiectu
 ee ergo per accis ppru non fcit fubiectu esse.
 hic di q? ee fcit per accis ppru 7 ee per acci
 des eoe: marie q? accis eoe est notu apd fenfu:
 7 ois cogitio outu het a fenfu siue a cogitioe
 fenfitiva: uerutu per accitia no fcit ee diftictu
 fed ee p fufu: q? ad ee p fufu allculus cognofce
 du fufficitur accitia coia: lz non fufficitur ad co
 gnofcedu ee diftinctu. Sili per accis ppru co
 gnofcit esse p fufum tfti: 7 per qdditate fubiecti
 cognofcitur esse diftinctum. Questio. liii.

Veritur

An ee qd est actuale
 eentie fit de eentia. q?
 sic videt: q? ens nome 7 ee qd est actua
 lit eentie fignificat ide. lz ens nomi est de eentia
 ergo ee qd est actualiter eentie: lz ee exifte no fit de
 eentia. It eod comentaria pns allegata est
 ad hoc. q? h? est: aut ergo pte: aut per additu:
 Si pte: habet p pofitu: fi per additu processu
 erit in ifinitu. It e si ee no fit de eentia: tte eentia
 est in potetia ad ee. q? eentia est in potetia ad
 quodlibet qd est in ea pter eentiam: fed pns est
 faluz. q? aut est in potetia actua ul paffua. Si
 in potetia actua: tte eentia ee ante lz ee. Si i
 potetia paffua: tte eentia poffet ee 7 non ee: lo
 quedo de ee qd est actualiter entis: q? potentia
 paffua est potetia p dicitentis. It e si ee no fit
 de eentia: ergo est aliud: ergo demfari potest.
 It e si fic: tte ee accis: 7 per pns fupponer
 ret fbm ee. It e si fic: tte ee poffet intelligi sine
 actualitate. Ad oppofitu est Boetius dicens
 q? in oi qd est extra pma: aliud est qd est: 7 quo est
 ergo qd est ee eentia: quo est esse. ergo ee est
 aliud ab eentia.

Ad qone di q? ee qd est actualiter en
 tis no ee de eentia. bul? pot
 ee duplicer. Pna q? ee est modus eentie. Mo
 dus aut rei no est de eentia. It e si ee ee actus
 intrinsecus eentie: 7 et ipi? eentie est vni? aer? eentia

talis: ut forma sballis: tunc unius compositi essent
duo actus subales compositi, sed duo actus subales co-
positi faciunt duo composita, ergo unum compositum est
duo composita quod est inconueniens, patet ergo quod est
quod est actualiter ens non est de essentia sic nec est exi-
stere. Ita tunc duo est sic distincta: quod est quod est actu-
aliter ens primo per se essentia: et est proprium esse ipsius
essentie: sed est existens primo per se ipsum idem. Et
habet unum non posse esse sine reliquo: potest tamen intelligi
sine reliquo. Nec oportet quod sint unum in reliquo:
cum non ita sit proprium esse ipsius idem. Et
apparet tamen quod illa duo esse sint unum propter
hoc quod in re sunt coniuncta.

Ad primam rationem videtur quod ens et esse
non signant idem. Et si intelligenda est quod triplex est esse.
Esse essentie: et esse quod est actualiter essentie: et esse exi-
stere. Esse primo modo: ens nomen idem signant, secun-
do modo et tertio non signant idem. Ad illud cometa-
toris sicut prius: quod habet esse per se: non per aliud ad
dictum quod est habens esse: nisi non est medium iter esse et
habet qui est habens esse: sicut nec iter illud quod est
illud quo aliquid habet esse, sic ergo patet aliter est per
se, sed non sequitur ulterius, ergo esse est de essentia,
quod esse nec predicatur de essentia primo modo: quod non est
de essentia (quod non est definitio nec per definitiōis
nec esse aliquid essentie). Nec secundo modo quod sic predicatur
per se aliquod accidens de subiecto quod in subiecto
presupponit esse: sed esse non est accidens quod non est ens
proprie: sed modus essendi. Et id est in eodem genere in
quo est essentia per reductionem et non est in genere per
se: nisi hoc est per se: habet esse: sed non sicut pertinet ad
demonstratorem. Ad aliud quod essentia est in poten-
tia passiva. Et est de quod potentia passiva est poten-
tia ad actionem. Dico quod duplex est potentia passiva:
una est idem illa est ad actionem. Tunc
enim ad se in vii. quod materia per se ad idem illud est per
se ipsum quo aliquid potest esse et non esse, quod pro illa materia est
sub quanto et aliter: et aliterates sunt principii corruptionis
ad actionem: quod materia per se ad se non est potentia ad
actionem: quod materia per se ad se non est potentia quo
aliquid potest esse et non esse. Ad aliud quod habet esse sit aliud
ab essentia: tunc demonstrari non potest: quod non est acci-
dens completum in genere, et id non est passio demonstrabi-
lis, non enim est habens esse: sed quo aliquid esse habet. Ad
aliud quod si sit aliud ab essentia non tamen est accidens: non
enim est habens esse: id nec subiecta nec accens. Ad aliud
quod habet esse non sit de essentia, tamen essentia non potest intelligi
nisi sub esse, per se tamen intelligit subam non intelligit.

do esse: sed tamen essentia semper intelligit sub esse. Sicut
per se intelligit materia non intelligendo formam,
quod distincti percipit sunt: et dicitur res. Unde tamen non
potest intelligi nisi sub hiudine ad formam, et est quod
essentia intelligi non potest nisi sub esse est ista, quod esse est
modus essentie sine quo essentia non potest intelligi: non
tamen est de eius essentia et. Sed quod dicitur
natus est modus ipsius essentie: ideo sine illo
intelligi non potest. **Questio. liii.**

Queritur an omnis

questio sit questio medij, et non videat.
Et omnis questio querat medium: erit, per se-
sus in infinitum: quod cum quero utrum hoc sit:
quero an sit medium, et ulterius cum quero an
sit medium, quero ulterius medium. Si igitur
omnis questio sit questio medij: sic erit processus
in infinitum. Item si omnis questio sit questio
medij, quero an omnis questio querat medij: de
seipso: aut medium de alio: aut aliud de me-
dio. Non primo modo quod querere idem de seip-
so nihil est querere. Nec medij de alio: quod que-
res distinctiones de infinito adhuc est querere
idem de seipso: et medij et definitio sunt ean-
dem: nec est querere aliud de medio propter ean-
dem rationem. Similiter propter aliam rationem
quod definitio que est medium in demonstratio-
ne demonstrari non potest, ergo non est queribile:
le: quod queribile et scribibile sunt eadem in numero.
Item si omnis questio sit questio medij: tunc que-
stio si est esse questio medij. Et per se quod esse
posset demonstrari, quod si esse haberet medij per
illud posset demonstrari. Item illud quod presup-
ponit non est queribile: sed medij presupponit in al-
ter questione, ergo medij non est queribile, er-
go et. Ad oppositum est ad se.

Ad questionem dicitur
quod omnis questio questio medij. Huius ra-
tio est: quod questio querit aliquid quod est dubium
et postea scribibile certificatum per medium: sed quod
est certificatum per medium: medium presuppo-
nit per quod certificat, ergo et. Item ad se
probat hoc inductione: quod omnis questio est que-
stio cause et causa et medij: idem sunt, ergo et.
Unde patet per inductionem ad se, quod questio
si est: et questio quod est quod utrum sit aliquid medij,
quod si querat utrum luna eclipsetur, quero an ecli-
psis habeat aliquod medij. Sic propter quod
liii

querit eam: ut manifestu est ex mo queredi: sed qd est ꝑpter qd: sint eade: no eniꝝ differit nisi in mo queredi: Idē enim querit fm rē sed qd ꝑpter qd querit mediū ꝛ eam: ergo qd qd est. ergo simplꝝ ois qd querit mediū ꝛ eam. In telligēdū tñ est qd qd ꝑpter qd alio mo querit mediū qd qd si est: qd si est uel qd est querit an sit aliqd mediū nō er mo queredi sed cō comitater: sed qd ꝑpter qd querit medium er mo queredi. Silt in alio est dīa qd qd si est uel qd est querit absolute de medio: h qd ꝑpter qd ꝑsupponit mediū esse ꝛ qrit discretionē mediꝝ.

Ad primum argumētū dī q omnis questio est q̄stio mediꝝ ut per medium fiat nota de eo qd queritur. Non tñ querit de medio tanq̄ de subiecto hoc est qd medium esset subiectū de quo mediꝝ querit. Per hoc ad formam. Si querā an luna eclipses: quero an sit medium. i. est. ego quero an sit medium per qd fiat notitia de illo questio: sed non quero an medium sit tanq̄ querēs medium eē de medio tanq̄ de subiecto. ꝛ ideo non est ꝑcessus in infinitū. Ad aliud. qd questio nec querit medium de seipso nec actiua de medio nec medium de alio. Non enim querit aliud de medio questio tanq̄ de subiecto questio ꝛ ideo nullo istorum modoz querit: sed querit medium tanq̄ per illud fiat notitia passio nis de subiecto. Ad aliud dicit qd questio si est est questio mediꝝ. ꝛ tamen demonstrari nō potest per illud medium: qd non est ens habēs esse in aliquo genere: sed est illud quo aliud est: unde non querit ut demonstret: sed querit ut aliq̄ alia via fiat notum. Inco. tñ vult dicere qd eē demonstrat per diffinitionem rei. Ad aliud qd ois questio ꝑsupponit medium ꝛ ideo sequitur qd nulla questio querit medium ita qd illud medium demonstrat: sed questio dicit querere medium ut per illud medium fiat dubitabile p̄s notum. Per hoc ad formam dicit qd hec cōsequētia non valet. ois questio ꝑsupponit mediū. ergo nulla questio querit medium sub hoc intellectu ut per idem medium fiat notitia. unde questio ꝑpter quid aliqd medium ꝑsupponit. Ad u dicit qd questio qd est querit utrum sit medium: ꝛ ita quomō n̄hil ꝑsupponit: dicitūm qd ꝑsupponit medium saltem eē fm aptitudinem: qd querit utrum sit aliqd mediꝝ in actu: sed questio ꝑpter quid discretionem mediꝝ que

rit ꝛ actualitatem mediꝝ ꝑsupponit. Ad. lv.

Veritur An quodqd possit de monstrari. q sic videt per A. Re. qd quodqd fm nām demōstrat per quodqd fm spēm ergo ꝛ. Item in notescit nobis per demōstrationem. ergo pōt demōstrari. añcedēs patet per A. Re. qd in cognoscēdo si est non innotescit qd est. ergo quid est innotescit per demōstrationem. Item omne dubitabile est demōstrabile ꝛ scibile: qd questiones sunt eāles numero ꝛ. sed qd est dubitabile. ergo ꝛ. Minor patet qd illud est dubitabile qd p̄s est ignotum ꝛ postea sit scitum si ue notum. Quodqd est p̄s nobis ignotus: ut patet in pueris: ꝛ postea sit notum per mediꝝ notius. ergo est dubitabile. Item quodquid de ignoto sit notum per medium notius ergo est dubitabile. Item qd de ignoto sit notum per mediū notius pōt demōstrari. sed quodqd est de ignoto sit notum per aliqd medium notius ergo ꝛ. Minorem p̄bo: qd quodqd est de ignoto sit notum. hoc est manifestus sed nō per seipm: qd n̄hil seipm ꝑducit in actum de potētia. ergo per aliqd aliud medium qd oportet eē notius: qd aliter non faceret notitia. Item nos querimus qd est hō ut sciamus quodqd est hominis. ergo quodqd est sciri pōt. Item si qd qd est non potest demōstrari: huius non est all qua rō nisi qd est immediatū illi cuiꝝ est. Sed hec rō nulla est qd per hāc rōnem quodqd māle nō demōstraret per quodqd est formale: qd tñ nō est uerū sicut patet per A. Re. q̄ntia patet: qd ita immediatū est quodqd māle illi cuius est sicut quodqd fo: male: qd ita mater ita imediate se tenet ex ꝑte rei sicut forma. Item quodqd pōt sic demōstrari ut videt. Ad cōpositū ex genē ꝛ dīa alsculꝝ: cuz illo ꝑuertibile est quodqd est. Sed alal rōnale est cōpositū ex genē ꝛ dīa hominis ꝛ est ꝑuertibile cum hoie: ergo est quodqd hois. Item A. Re. quodqd passiois pōt ostēdi per quodqd sibi ergo ꝛ. Item A. Re. viij. ꝑhicoꝝ ostēdit quodqd ꝑme cāe per h q. motꝝ est eternꝝ: ꝛ eternitate enim motꝝ ꝑcludit eternitatē motoris. ꝛ eternitas ꝑme cāe est qd qd ꝑme cāe: ergo qd quid demfari pōt. Silt h ꝑa tet in toto ꝑcessu ꝑhie nālis ubi ꝑ passioes de monstrant sbe. ergo ꝛ. Ad oppositū est A. Re.

Ad qōnem tot: qd quodqd pōt acci-

pi duplr uel sub rōne qua est qđquid uel abso-
 lute non cum illa rōne. pmo mō qđ qđ demon-
 strari nō pōt. innotescit tñ nobis per demon-
 strationē. Pmō pater: qđ si qđquid sub rōne qđ
 qđquid demonstrat de aliquo sbo: pns peteret
 de aliquo sbo qđquid anteqđ demonstraret. hoc
 pbat A se sic. Si a. debeat demonstrari de c. in
 eo quod qđest: oportet in eo quod qđest pđicari
 de b. 2 b. oportet pđicari de c. in eo quod qđest:
 anteqđ a. in eo quod qđest pđicari pcludat de
 c. S; in tali syllogismo pns in minori ponit b.
 eē qđquid est ipsi? c. anteqđ cōcludat a. in eo qđ
 quid est de se. prius ergo petif qđquid est ipsi? c.
 qđ pcludat. Qđquid ergo sub rōne qua est qđ
 quid nō pōt demonstrari. ¶ Itē qđquid sub rō-
 ne qua est qđquid in oi demonstratione psuppo-
 nit: 2 qđ psupponit an demonstrationē nō natus
 est demonstrari. ergo qđquid sub rōne qua qđ
 quid 2c. Sed pater per A se in illo parappo.
 Quo autē mō pueniēs sit qđ cū scit si est per me-
 diū dicēs ppter qđ tñc innotescit nobis qđest
 sed nō tanqđ pcludat in demonstratione ut ostē-
 sum est: sed solū innotescit nobis qđquid est sū-
 rōne qua qđquid est tanqđ mediū in demōstra-
 tione. Si qđquid accipit scđo mō absolute 2
 non sub tali reduplicatione: tñc distinguedum
 est ulter: qđ aut accipit qđquid māle: aut qđ
 quid formale siue finale. Si qđquid māle: tñc
 pōt demonstrari demonstratione ppter qđ 2 de-
 mōstratione qđ est. Demōstratione ppter quid
 pōt demonstrari ut per qđquid formale siue fi-
 nale. Qđquid enim formale est causa qđquid
 mālis: sicut forma est causa māe: 2 sūr finis est
 causa forme 2 etiā māe: 2 ideo qđquid māle de-
 mōstrari pōt per utrūqđ qđ forma 2 finis sunt
 cause māe. hoc pater. Talis enim est materia p-
 q̄lis regit forma 2 forma inducit in materia p-
 pter sūe. 2 illud pater ex inductōe A se in. ii.
 p̄bi. ubi ter? incipit. Sūr inest quorūdā qđez
 altera causa. sic ergo pater qđ materia potest de-
 mōstrari per qđquid formale tanqđ per mediū
 dicēs ppter qđ. Sūr hoc declarat exposito: p-
 creptum. Adē cooptens nos a plura 2 tēpestati-
 bus est cōpositum ex lapidib? 2 lignis: domus
 est huiusmodi ergo 2c. 2 id dicit A se qđ: que-
 dam diffinitio est p̄lo in demonstratione 2 que-
 dam pncipiū demonstrationis: quedā sō est de-
 mōstratio sola positioe differēs: qđquid etiā
 māle pōt demonstrari demonstratione qđ: argui-

mus enim qđ hoc cōpositū hēt mām qđ est cor-
 ruptibile. S; si accipit qđquid formale siue fi-
 nale tale demonstrari pōt demonstratione qđ est:
 sed non demonstratione ppter qđ. uliter enim
 possum demonstrare qđ hō est aīal rōnale per ef-
 factus siue opationes siue accessia. Et hoc enīz
 qđ hō sentit demonstrat qđ hō est aīal: 2 per b qđ
 hō rōctnat demonstrat qđ hō est rōnalis: 2 ita p
 accessia cognitione 2 demōstratione qđ: deueni-
 mus in cognitionē qđquid est. Sic ergo pater
 qđ qđquid sub rōne qua qđquid demonstrari
 nō pōt. innotescit tñ nobis tanqđ mediū in de-
 mōstratione: qđquid tñ uliter accipiedo nō sū-
 rōne qua qđquid est. demōstrari pōt demōstra-
 tione qđ est: 2 aliquid quod quid demonstrari po-
 test demonstratione propter quid 2 aliqđ non.

Ad primā rōnem dī qđ qđquid mā-
 le demonstrari pōt per qđ
 quid formale qđ cōcessum est: non tñ sub rōne
 qua qđquid. ¶ Ad aliū pater qđ qđquid est du-
 bitabile 2 etiā demōstrabile: hoc est demōstrati-
 one qđ 2 nō pp qđ. sed p effect? siue a posteriori.
 ¶ Ad aliud dī qđ qđquid sit notū de ignoto per
 aliqđ notū? Sed notū? pōt eē dupler uel tanqđ
 causa uel tanqđ notius quo ad nos ut p̄se effe-
 ct? nō tñ oportet qđ oē qđquid fiat notius per
 aliqđ notius simplr. ¶ Ad aliud dī qđ possu-
 mus scire qđ est hō per effect?: 2 sic pōt demō-
 strari. ¶ Ad aliud qđ rō qđ qđquid nō demon-
 strat sub rōne qua est qđquid: est ne fiat petitio
 2 nō totalr ppter imediationē. ¶ Alr pōt dici
 qđ hoc est ppter imediationē. Et ad p̄batio-
 nem. qđ aliqđ eē imediat? pōt esse duplr. Uno
 mō in rōne cāe: 2 illo mō qđquid māle non est
 ita imediat? sicut formale. Diffinitio enīz: for-
 malis uel est causa excludēdi uel eēndi diffinitio
 onē māle de sbo. Alio mō dī causa imediata ī
 mediatione subiecti: 2 illo mō qđquid māle est
 imediat? illi? cuius est. Quia nō est aliqđ diffi-
 nibile mediū cui pmo inest hoc diffinitio mate-
 rialis qđ suo p̄prio diffinitio. causa imediata p̄
 mo mō: est rō qđ diffinitio demonstrari nō pōt:
 ¶ Ad aliud. qđ in illa p̄positione est petitio: qđ
 idē est dicē qđ hoc est cōpositū ex genere 2 oīa
 huius 2 p̄neribile cū illo 2 dicē qđ est diffini-
 tio huius. 2 ita petif. ¶ Ad aliud dī qđ qđquid
 passionis ostēdit de subiecto non sub rōne qua
 qđquid sed sub rōne imperētis 2 ideo nō sequit
 qđ qđquid sub rōne qua qđquid demonstratur

¶ Ad aliud ut patet in positione p̄cessum est q̄ in demōstratione q̄ est q̄ quodq̄ demōstrari p̄r p̄r effectū z b̄ p̄cludit rō zc. Ad. lvi.

q̄ **Aeritur** An mediū in demōstratione sit diffinitio

sibi uel passionis. q̄ passionis videtur. **A** R. dic̄ q̄ diffinitio p̄mi t̄mini est mediū i demōstratione. p̄m̄ t̄min̄ in demōstratione est illud qd̄ max̄e p̄dicat̄: huiusmodi est passio. ergo diffinitio passionis est mediū in demōstratione. Hoc patet sil̄ p̄ exēplā **A** R. Dic̄ enim q̄ folia suūt de vite demōstrat̄ p̄ h̄ mediū succuz p̄dēari in practu folioꝝ ad ramos: h̄ hec diffinitio est diffinitio passionis. ergo diffinitio passionis est mediū. ¶ Itē **A** R. p̄mo huī dicit̄ q̄ extrema z mediū debēt eē eiusdē generis: sed si diffinitio sibi eēt mediū i demōstratione t̄m̄e mediū z extrema nō eēt eiusdē generis: h̄ mediū eēt alteri generis a passioe. ¶ Itē demōstratio debet eē eē immediatis: h̄ si diffinitio sibi eēt mediū demōstratio nō eēt eē immediatis sed semp̄ minor eēt mediata: q̄ passio diffinitio sibi eēt mediāte diffinitioe p̄p̄ia. ¶ Item si diffinitio sibi eēt mediū t̄m̄e eēt petitio in oī demōstratione p̄is est falsū. ergo z an̄s. Probatio p̄t̄ie. In demōstratione in maiori passio p̄dicat̄ de diffinitioe sibi. si diffinitio sibi sit mediū z in p̄cone p̄dicat̄ de s̄bo. h̄ diffinitio sibi z s̄bm̄ sunt vna z eadē res. ergo cōcludit̄ q̄ q̄ passio vificat̄ de hac re erit z vera de eadē re. z p̄ p̄is sit petitio ¶ h̄c vī q̄ h̄ diffinitio z diffinitio sunt eadē: t̄m̄ diffinitio est notio q̄ diffinitio. Diffinitio enīz causa inotescēdi dat̄ p̄ **A** R. z iō passio test̄ not̄ diffinitio q̄ diffinitio z iō nō p̄nt̄. ¶ Contra. diffinitio z diffinitio sūt vna res ut p̄cessus est: h̄ passio demōstrat̄ de re rōne rei z nō rōne alicuī it̄entionis. ergo passio demōstrat̄ de diffinitio p̄ h̄ q̄ inest diffinitioni arguit petitionē. ¶ Itē. viii. topicōꝝ. An̄ modus petitionis est q̄ p̄bat̄ diffinitio per diffinitionē z eōtra. h̄c ergo erit petitio. ¶ Itē demōstratio est eē p̄mis: h̄ q̄ accipit̄ diffinitio sibi nō arguit eē p̄mis ergo z diffinitio sibi nō est mediū. Minor patet: q̄ s̄bm̄ ultimū est in demōstratione. ¶ Ad oppositū illud est p̄ncipiū in demōstratione qd̄ est max̄ime causa. diffinitio s̄becti est causa passionis z etiā est causa diffinitiois passionis q̄ diffinitio sibi mediū est in demōstratione. patet minor: p̄ **A** R. in fine sc̄di huī in illo textu. P̄m̄

cipiū enīz est qd̄ magis primū: dicit̄ etiā alibi q̄ si aliq̄ passio debeat demōstrari de s̄bo: pot̄i debet demōstrari p̄ c. qd̄ est diffinitio sibi: q̄ p̄ b. qd̄ est diffinitio passionis: z dicit̄ etiā: q̄ c. qd̄ est diffinitio sibi est causa ip̄s̄ a. passionis: z etiā ip̄s̄ b. qd̄ est diffinitio passionis. ¶ Itē illud nō est mediū in demōstratione. quo cognito cōtingit querē p̄pter qd̄. h̄ cognita passione de s̄bo p̄ diffinitionē passionis p̄tingit q̄rē p̄p̄ qd̄ in est s̄bo. ergo diffinitio passionis nō est mediū in demōstratione. ¶ Itē diffinitio illī est mediū in demōstratione eē cuī p̄ncipijs cognoscit̄ qd̄ est passio z q̄ est z etiā causat̄. S̄z eē p̄ncipijs sibi causat̄ qd̄ passionis z etiā eē: ergo qd̄ passionis nō est mediū in demōstratione. ¶ Itē demōstratio est eē necessarijs: h̄ syllogism̄ est demōstratio. ¶ Itē syllogism̄ in quo cōcludit̄ passio de s̄bo p̄ diffinitionē est bon̄. aut ergo dialeticus aut demōstratiū. nō dialetic̄. q̄ dialetic̄ nō est eē necessarijs: sed t̄m̄ eē p̄babilib̄. ergo t̄m̄ syllogism̄ est demōstratiū.

Ad q̄onē vī q̄ diffinitio passionis est mediū in demōstratione pot̄issima: z huī rō est. Demōstratio debet eē eē immediatis: sed si diffinitio sibi eēt mediū i demōstratione minor nō eēt immediata sed mediata: q̄ passio immediata inest p̄p̄ie diffinitioni z mediāte illa inest diffinitioni sibi. ergo mediāte inest diffinitioni sibi. Diffinitio ergo sibi nō eēt mediū in demōstratione. ¶ Eōtra illud. p̄ illā rōnē p̄bo q̄ diffinitio passionis nō est mediū in demōstratione: q̄ t̄m̄ minor eēt mediata in tali demōstratione in qua p̄dicat̄ diffinitio passionis de s̄bo: q̄ diffinitio passionis immediat̄ inest diffinitioi sibi q̄ s̄bo: sicut passio p̄e immediat̄ inest p̄p̄ie diffinitioni q̄ diffinitioni sibi. qua ergo rōne tu ponis q̄ diffinitio sibi nō est mediū in demōstratione q̄ t̄m̄ minor eēt mediata: eadē rōne arguēdo tibi q̄ diffinitio passionis non est mediū in demōstratione: q̄ minor eēt mediata. ¶ Itē q̄ diffinitio passionis nō est mediū in demōstratione pot̄issima patet p̄ duas rōnes p̄dictas. t̄m̄ q̄ adhuc p̄tingit q̄rē p̄p̄ qd̄ facta tali demōstratione. t̄m̄ q̄ diffinitio sibi est causa passionis q̄ h̄c diffinitiois. z etiā tot̄ qd̄ est i diffinitioe. ¶ Itē rō istoz nō ligat̄: q̄ nō legitur q̄ minor eēt mediata si diffinitio sibi eēt me

diū. Ad pbationē dī q̄ nō ligat q̄ tā passio q̄
 diffinitio passiois isunt s̄bo. ¶ 3° passio 2 dif-
 finitio isunt s̄bo imediate imediatione s̄bi. Si
 mlt̄ utrūq̄ inest diffinitioni s̄bi imediatione
 eāe. ¶ Tu dicit q̄ passio imediate inest s̄bo 2
 etiā diffinitōi s̄bi. Huc ergo ē rō q̄re passio ma-
 gis demōstrat de s̄bo p̄ diffinitionē s̄bi q̄ ecō-
 tra. Ad enim videt̄ aliqua ratio. ¶ Dic dī q̄ is
 passio imediate inest diffinitōi s̄bi 2 diffinitio
 t̄n̄ maior rō est q̄re demōstrat de s̄bo p̄ diffinitio-
 nē s̄bi q̄ ecōtra. q̄ passio 1° diffinitioni s̄bi
 imediatione eāe: inest etiā s̄bo imediatione s̄bi.
 nō imediatione eāe: 2 id̄ alia causa 2 rō imedia-
 tionis est. ¶ Ecōtra illud. diffinitio 2 diffinitum
 sunt eadē realt̄. Cū ergo passio inest diffinitio i
 mediatione s̄bi tanq̄ pp̄io susceptiuo: ergo i
 est diffinitōi tanq̄ pp̄io susceptiuo. ¶ Dic dī
 q̄ is diffinitio 2 diffinitū sunt eadē realt̄ verū
 dī utra sunt s̄m rōnē: q̄ diffinitio exprimit eā
 exp̄licite que includit̄ in diffinitio implicite. 2 id̄
 dī diffinitio h̄re rōnē eāe magis q̄ s̄m dīcat̄
 h̄re rōnē susceptiuo. nō t̄n̄ p̄t̄ p̄hiberi q̄ illū
 q̄ p̄ diffinitionē significat̄ sic subm̄ passionis
 specialius t̄n̄ dī h̄re rōnē eāe q̄ p̄ncipia passio-
 nis que sunt p̄ncipia illius s̄bi exprimit̄ diffini-
 tio. passio enim a p̄ncipis s̄bi subiecti causat̄ 2 illa
 p̄ncipia exprimit̄ diffinitio.

Ad q̄onē ergo dī alr̄ p̄pter ista q̄ dif-
 finitio s̄bi est mediū i demō-
 stratione potissima 2 nō diffinitio passiois. Rō
 p̄mi est. Illud q̄ demōstrat̄ est accis: nō acci-
 dēs eōe. q̄ illud p̄us p̄sequit̄ singulare. Sz ac-
 cidēs q̄ demōstrat̄ p̄mo p̄sequit̄ s̄m ulc: ga-
 per A Re. P̄ncipia demōstrationis ulc dī eē.
 ergo s̄m erit ulc. Alr̄ nō eēt demōstratio ex
 ulib̄. Accis ergo q̄ demōstrat̄ cū nō sit cōe
 oportet q̄ sit pp̄io: sed accis pp̄ius causat̄ a
 p̄ncipis sp̄i: a ergo notitia causat̄ a notitia p̄-
 cipio: sp̄i: sz p̄ncipia sp̄i p̄ diffinitionē sp̄i si
 ue s̄bi expr̄mant̄: ergo notitia passionis est a no-
 titia diffinitionis sp̄i que est s̄m. Diffinitio er-
 go s̄bi est mediū in demōstratione potissima.
 Secōm ondo. Illud q̄ est mediū in demōstra-
 tione potissima facit̄ simplr̄ notitiā: ita q̄ ip̄s in
 esse siue in cognitōe ab alio nō depēdeat. Sz
 diffinitio passiois depēdet̄ in eē 2 in cognitōe
 a s̄bo 2 a p̄ncipis s̄bi causat̄ illa diffinitio pas-
 sionis. ergo diffinitio passiois nō p̄t̄ eē medi-
 um in demōstratione potissima. 2 ille s̄r rōnes

Thome expostoria. ¶ Intelligēdū t̄n̄ q̄ is dif-
 finitio passiois nō sit mediū i demōstratione po-
 tissima: est t̄n̄ mediū i aliq̄ demōstratione sic pa-
 tet̄ ex p̄cessu A Re. 2 id̄ dīc̄ A Re. q̄ rō p̄mi ter-
 mini ē mediū in demōstratione: 2 utrūq̄ est iel-
 ligēdū de rōne passiois sic dicit̄ expostor. Pas-
 sio enī vno mō dī p̄m̄ t̄m̄: alio mō ultim̄ cō-
 siderādo ad ordinē p̄dicatoz s̄m q̄ illud dī p̄i-
 us q̄ ē pbabil̄: sic passio ē p̄m̄ t̄m̄: q̄ pas-
 sio p̄dicat̄ i demōstratione 2 nunq̄ subiectit̄. Ecōtra
 rādo t̄n̄ ad ordinē nāe: sic passio ē ultim̄ t̄m̄:
 q̄ passio posterior: ē s̄m nāz s̄bo 2 etiā p̄ncipis
 s̄bi: q̄ passio s̄m p̄seq̄ rōne p̄ncipioz subiecti.

Ad primū arguit̄ dī q̄ illud cōclu-
 dit̄ q̄ diffinitio passionis
 ē mediū i demōstratione 2 h̄ ē p̄cessus: nō t̄n̄ eōe
 dīc̄ q̄ sit mediū in demōstratione potissima. ¶ Ad
 alia auctoritatē p̄ idē. q̄ idē cōcludit̄. ¶ Ad aliō
 q̄ mediū 2 extrema s̄r eadē generis: nō ita q̄
 sint̄ eiūsdē ḡs̄is loyē: sz pp̄ō ē sic intelligēda q̄
 mediū 2 extrema s̄r eadē p̄ncipio generat̄: ga-
 cāns s̄m i h̄ q̄ eāt s̄m: eāt s̄r p̄ncipia s̄bi 2 ēr
 ip̄as passionē ex p̄nt̄. cāns enī hoies ex p̄nt̄ eāt
 r̄s̄sibiles: 2 ita sunt̄ ab eodē cānte siue generat̄e.
 ¶ Ad aliud. q̄ demōstratio que demōstrat̄ p̄ diffini-
 tionē s̄bi: ē ex imediat̄is. Et ad pbationē: est dī
 q̄ passio 1° s̄bo imediate: q̄ diffinitio passiois
 imediate 1° s̄bo 2 passio p̄ illā. dī q̄ tā diffini-
 tio passiois q̄ ipsa passio isunt̄ s̄bo imediate.
 sz t̄n̄ diffinitio passiois not̄ i s̄t̄. ¶ Ad aliud sic
 dicebat̄. ¶ Ad rōnē 3°. Ad p̄mā. q̄ is demō-
 stratio nō sit p̄ mediū irrationale sed reale. s̄ pp̄ itē
 tionē eāe: cū mediū h̄eat rōnē eāe: t̄n̄ diffinitio
 s̄bi p̄t̄ eē mediū in demōstratione demōstrando
 passionē de s̄bo. pp̄ aliqua irrationē sedam addi-
 tā. Acc̄ p̄pter rē absolute: sz q̄ rē s̄bi expr̄mit̄ ex-
 p̄licite 2 h̄re que s̄ḡtur p̄ s̄m mō cōfuso. 2 id̄
 nō est petito: q̄ arguit̄ p̄ notitiā distinctā nāe
 alicui? q̄ in se est cōfusus: 2 ita a notiori arguit̄
 ¶ Ad aliud. q̄ A Re. in. viii. topicoz̄ intendit̄
 q̄ petito est q̄ arguit̄ a diffinitione si ita sit q̄
 p̄dicatū not̄ i s̄t̄ diffinitio q̄ diffinitioni: t̄n̄
 enim est petito sed pp̄ia passio. 2 s̄r quodli-
 bet̄ p̄dicatū eētiale p̄us 2 notius inest̄ diffini-
 tionē q̄ diffinitio. 2 idē cōcludēdo passionem
 de subiecto per diffinitionē subiecti on est pe-
 titio. Unde intelligēdum est q̄ quādo ostendit̄
 p̄dicatum de diffinitio per diffinitionem q̄
 notius inest̄ diffinitio: tunc est locus sophisti-

cus. **S;** si illud p̄dicatū nō in sit diffinitioni: tunc est locus dialecticus. ¶ Ad aliud p̄ncipale dī q̄ demōstratio est et p̄mis ubi accipit diffinitio sibi: hoc est et p̄missis p̄se notis: q̄ autem s̄m sit p̄m̄i uel ultimū quatum ad hoc nō est cura. ¶ Ad huc p̄t̄ ad p̄ncipale. In demōstratione p̄lo et minor non debet eē p̄se s̄m eādē modū dicēdi p̄se. Sed si passio cōcludit p̄se de s̄bo per diffinitionē sibi: tūc minor et p̄lo s̄o eēt p̄se in eodē mō dicēdi p̄se puta secūdo mō. sicut enim passio inest s̄bo p̄se: ita videt q̄ p̄se in sit diffinitioni sibi et ex quo s̄at p̄se in sit eadem. ¶ Die dī q̄ h̄ s̄m et diffinitio sibi sint idē realr: nō tñ oportet q̄ passio in sit diffinitioni sibi et s̄bo per eādē modū dicēdi p̄se: q̄ diffinitio exprimit eām et iō minor ubi p̄dicatur passio de diffinitione sibi: est p̄se. Quarto mō q̄ diffinitio sibi est p̄se causa efficiēs passionis: sed p̄lo ubi p̄dicat passio de s̄bo: est p̄se secundo mō. et ubi accipit s̄m in rōne cause mālis. ¶ Cōtra illud. Impossibile est q̄ idem realr sit causa efficiēs et mālis respectu eiusdē: quia per **A** et in. ij. p̄hicoz. Efficiēs et materia nō coincidunt. sed diffinitio subiecti et s̄m sunt idem realr: ergo impossibile est s̄m hēre rōne eādē mālis et diffinitionem hēre rōne cause efficiētis. ¶ Die p̄t̄ dī q̄ maior solū vītātē hēt in transmutationib⁹ hoc incedit **A** et in. ij. p̄hicoz. sed diffinitio sibi non est causa efficiēs respectu passionis per transmutationē: sed per quādam emanationē: et iō mō illō idē p̄t̄ eē causa mālis et efficiēs. ¶ **A** et dī ad p̄ncipalē rōnē: q̄ conclusio et minor p̄t̄ eē p̄se eodē mō dicēdi p̄se: si cur hęc est p̄se. **D**is triāngulus habet tres r̄c. et hęc s̄m̄ ysoceles hēt tres et hoc eodē mō q̄ se eūdō mō. et tñ p̄ma p̄t̄ demōstrare hęc scōdam eodē mō in p̄posito passio p̄t̄ esse s̄bo p̄t̄ etiam inesse diffinitioni sibi penes scōdam modū dicēdi p̄se: et tñ passio p̄t̄ demōstrari de s̄bo p̄ h̄ q̄ inest diffinitioni sibi: q̄ tā subiectū q̄ diffinitio sibi sunt eādē passionis: tñ diffinitioni inest notius et simpliciter et iō in alto gradu q̄ diffinitio: q̄ notius inest diffinitioni sibi: vñ nō est in eodē niēs i eodē mō dicēdi p̄se plures eē s̄dus quoz qdā s̄t notiores et qdā ignotiores r̄c. **D**. lviij

Teritur An p̄t̄at demōstrare per oēs cās. q̄ nō videt. primo q̄ nō per cām finalem: quia mediū in demōstratione debet eē p̄us effectū:

causa finalis nō est p̄t̄ sed posterior effectu. ergo r̄c. ¶ **D**ī q̄ causa finalis est p̄t̄ effectu s̄m̄ i r̄cōnē s̄m̄ p̄t̄ posterior: in executione et hoc sufficit. ¶ Cōtra. causa realr debet p̄cedē effectum ergo nō sufficit q̄ causa finalis sit p̄t̄ in r̄cōnē ad h̄ q̄ sit causa et mediū sed oportet q̄ sit p̄t̄ in executione. ¶ **I**tē q̄ causa efficiēs nō sit mediū videt q̄ mediū i demōstratione est tale quo posito ponit et effect⁹ et quo remoto remouet et effect⁹: h̄ posita causa efficiēs p̄t̄ effect⁹ nō ponit. ut posito edificatore nō est necessariū domū eē. ergo causa efficiēs nō est mediū in demōstratione. ¶ **I**tē causa dī eē in r̄cōnē que ē mediū in demōstratione: q̄ demōstratio est et p̄p̄t̄ is et p̄p̄t̄a sunt in r̄cōnē. **S** causa efficiēs nō ē in r̄cōnē sic nec causa finalis. ergo neutram est mediū in demōstratione. ¶ **I**tē q̄ causa formalis nō sit mediū videt. Formalis causa indicat totū eē rei. ergo arguēdo p̄ cām formale ad illud cui⁹ est forma est arguē ab eodē ad idē et p̄ p̄t̄is p̄t̄ p̄ncipiū. ¶ **I**tē q̄ causa mālis nō p̄t̄ eē mediū videt p̄ tres rōnes. Primo q̄ mediū in demōstratione debet esse necessariū respectu passiois: h̄ causa mālis nō ē necessaria. Est enī p̄ **A** et mā q̄ res p̄t̄ eē et nō eē. ergo r̄c. ¶ **I**tē illud est mediū in demōstratione a quo egredit passio h̄ a cōposito egredit passio rōne forme et nō rōne māle. ergo causa cōpositi ē mediū i demōstratione et nō causa mālis. ¶ **T**ertio patet h̄ idē sic. Illud qd̄ est p̄lo nō p̄t̄ eē mediū i demōstratione. cui⁹ p̄t̄io est q̄ p̄lo in demōstratione debet eē mediata. h̄ mediū ē immediatū: h̄ cām mālis ē p̄clusa p̄ cām formale in demōstratione. Dicit enī **A** et q̄ diffinitio mālis demōstrat per formale ergo r̄c. ¶ Ad oppositū est **A** et in isto caplo. Quoniam autē scire opinamur.

Ad qōnē dī q̄ cōtingit demōstrare p̄ qd̄libet gen⁹ eādē. **L**ij r̄cōnē: q̄ cām et mediū s̄m̄ eādē. h̄ p̄tingit demōstrare p̄ qd̄libet mediū demōstratiois: ergo per qd̄libet gen⁹ eādē. **S**ilr h̄ ostēdit **A** et in dūctiue. Cōtingit enī demōstrare p̄ cām māle ut si ostēdit q̄ cōpositū est corruptibile q̄ hēt māz. **S**ilr si sic arguit. **D**e medium duoz anguloz rector est angulus rect⁹: sed angulus triānguli p̄t̄itū in tra diametrū circuli ē mediū duoz anguloz rectoroz ergo ille angulus ē angulus rect⁹: h̄ demōstratur quodā mō p̄ cām māle sic dīc̄ expōsitor: q̄ arguit a p̄t̄ ad totū et p̄t̄es s̄m̄ mālia respectu totū.

arguit etiā quodāmodō p eam formale: q: p diffi-
nitionē passionis z p diffinitionē angulū recti.
Angulus enī rect⁹ est mediū duorū angulorū.
Cōtingit ēt demonstrare p eam efficiētē sicut de
clarac phus ut si arguas: Atheniēses debellādi
sūt a medijs p q b q: cōmiserūt bellū i sardeſes
qui fuerūt subiecti regi medorū: tūc arguit per
eam efficiētē. Cōtingit etiā demonstrare p eam
finale ut si arguas q: bonū est deambulare post
cenā q: est sanatiū: sic ergo patet q: ptingit de
mōstrare p oēs cās. P̄ Propt̄ rōnes intelligēdū
est q: h̄ causa mālīs posset demonstrari per eam
formalē vel finalē p̄t̄ h̄ q: ē imperfectio causa
formalē. Est enī finis cā efficiētis p Aristoteles
z efficiētis causa forme z forma cā m̄: uerū
cā mālīs p̄t̄ ē mediū respectu passiōis p̄t̄
cōpositū rōne m̄: h̄ enī sit posterior cā forma
li: est tū p̄ respectu passionis. Et sicut si ondat
q: cōpositū sit compulibile q: est h̄is m̄m.

Ad primū argumētū sicut dicebat:
z ad rōnē B. q: nō oportet q: cā realit̄ pcedat effectū sed sufficit q: res p
cedat effectū in itēndō. que tū itērio finis nō est
cā respectu effect⁹: s; res ipsā finis sub itēndō.
z B̄ sufficit ad hoc q: effect⁹ realit̄ causet. Ad
aliud q: efficiētis est talis cā q: ipsa posita ponit
effect⁹: z ita minor est falsū. Et ad pbationē dī
q: edificator nō est cā dom⁹: s; est cā fieri: cau-
sa dom⁹ in potētia. S; edificacō actualit̄ ē causa
actualis dom⁹: z iō nō sequit̄ edificator est. er-
go dom⁹ est: q: edificator nō est causa cā dom⁹
nec fieri actualit̄: sed fieri potētiā: sequit̄ tassi
edificacō est ergo domus fit: sed nō sequit̄ er-
go domus est. Efficiētis enī solū est causa fieri
z nō ē nisi p accēs: q: ad fieri aliqū psequit̄ ē.
Ad aliud q: mediū in demonstratiōe nō oportet
ēt intrinsecū rei s; p̄t̄ ē causa extrinsecā: In
qd̄ intelligēdū est q: qdā sūt cāe ē rei: z qdā sunt
cāe fieri. P̄ omnia z m̄ sūt cāe ē rei. Finis z ef-
ficiētis sūt cāe fieri rei: z sic formalis z mālīs cō-
cludit̄ necessario ē rei: ita finalis z efficiētis ne-
cessario demonstrat̄ fieri rei p̄t̄. Huc sūt cāe in-
trinsece. Alie uo sūt cāe extrinsece. z p̄ patet
q: nō oportet mediū in demonstratiōe ēt eam in-
trinsecā rei. Ad pbationē negāda est hec p̄n-
tia. Demonstratiō est ex p̄p̄is z intrinsecis: q: B
mediū ē falsus. Cōia p̄p̄ia sūt intrinseca. Ad
aliud q: cā formalis nō est totū ē rei s; sit p̄t̄
eius totū ē: q: qd̄ dicit̄ in se nō icūdit̄ solū for-
mā sed etiā formā z m̄m nō quācūq: s; māz

penetrad spēm. Ad aliud q: duplex est m̄.
m̄a p̄t̄nēs ad idiuidū z m̄a p̄t̄nēs ad spēm:
p̄ A. s. i. vii. m̄a p̄t̄nēs ad idiuidū nō ē me-
diū in demonstratiōe: s; m̄a p̄t̄nēs ad spēm: z ista
necessaria ē. Ad aliud q: passio p̄p̄issime di-
cta cognoscit̄ i cōposito rōne forme z nō rōne
m̄e. Aliq̄ tū passio cognoscit̄ de cōposito rō-
ne m̄e: s; illa nō debet dici passio ita p̄p̄issimē.
Ad aliud q: diffinitio mālīs demonstrari
p̄t̄ p̄ diffinitionē formalē z respectu illi⁹ poste-
riorē z mediāra mediatiōne cāe: q: nō ita p̄ma
nec p̄t̄ra. respectu tū alicui⁹ passionis p̄t̄ esse
cā immediata z p̄ma. Aliq̄ q: sit p̄us z poster⁹ re-
spectu duorū rōnū nō est incōueniēs. Ad. lviij.

Veritur An quilibet ps diffinitio
nis sit in plus q: dīf-
finitū. Ad nō videt̄. A. s. i. vii.
meth. q: diffinitio debet dari ex genē z ultima
diā. S; ultima diā dat ad ultima forma siue
ad ultimo gradu que nō excedit spēs: ergo diā
ultima puertibilis ē cā spēs. Aliq̄ ergo ps diffini-
tiōis nō ē i plus. Itē tota diffinitio ē puertibi-
llis cā diffinitio. sed nisi aliq̄ ps ei⁹ cōuertet̄
cū diffinitio nō ēt aliq̄ cā q̄re tota diffinitio cō-
uertat̄ ergo oportet q: aliq̄ pars nō sit in plus.
Dic̄ dī q: tota diffinitio ē puertibilis: z tū nō
oportet q: aliq̄ ps sit puertibilis. z hui⁹ rō ostē-
dit̄ p̄ cāplū Aristotelis. Ternari⁹ sic diffinit̄.
Ternari⁹ ē numer⁹ ipar p̄m⁹ utroq: mō: Sed
quibet ps ē i plus q: ternari⁹: totū tū puertibile.
Et si quibet q̄ter ex h̄is sit unum ex quo quibet
ps excedit̄. Dī q: et h̄ q: vñū addit̄ alit̄: sic
vñū p alterū determinat̄. Ad. d. iij. ad
dīctū alterū spēs determinat̄ ad aliqd̄ qd̄ ē iseri⁹ eo:
ubi grā: sensibile addit̄ corpi nō determinat̄ cor-
pus ad boiēm: cū sit iseri⁹ ad sensibile: sed spēs
specialissima ē iseri⁹: h̄ diā p̄ te q: dicit̄ q: quibet
ps diffinitiois ē i plus: ergo p̄ additionem
vñū p̄t̄ ad aliā nō p̄t̄ fieri determinatiō ad i
collectā sp̄i. Itē ad p̄ncipale. A. s. i. vii. me-
tha. dīc̄ q: sufficit diffinire ex p̄mo genē z ultima
diā. q: ultima diā includit̄ totā subzā diffinitū.
ergo cū diffinitio puertit̄. ergo aliq̄ ps diffini-
tionis nō ē in plus. Itē diffinitio dat̄ ex genē
z ultima diā z specificā: s; talis diā puertit̄ euz
spēs. ergo rē. Ad oppositū ē A. s. i. dicit̄ q: quibet
ps diffinitiois ē in plus: totū ad puertibile.

Ad quōnē dī q: possum̄ intelligē diāz
ē in plus q: diffinitū r̄u-
pliat̄. Uno mō q: excedat diffinitū quantū ad

supposita. et isto modo dicitur ultima non est in plus et per se non quilibet per distinctionem est in plus. Alio modo potest intelligi dicitur est in plus quod simpliciter. et isto modo dicitur et generum. et quilibet per distinctionem est in plus quod distinctum. Primum patet. quod dicitur ultima accipit ab ultima forma (si ponantur ea plures) vel ab ultimo gradu unius forme. sed si ponatur ultima forma suae ultimae gradus illa non excedit species ergo eadem dicitur que ab hiis accipit non excedit species in quo ad supposita. et per se in quo ad supposita non est in plus. Secundum patet quod species distincta componitur ex genere et dicitur in suo conceptu sicut statuta componitur ex genere et tantum male et ex figura tantum per se forma per philosophum. Sed composita sunt simpliciora quod composita. quilibet ergo per distinctionem simpliciorum est quod distinctum. et isto modo est in plus per intelligentiam tamen propter auctoritates Aristotelis quod dicitur sunt dicitur per se et specialia. Quedam vero per accessus sunt accidentales. Accipiendo dicitur prius modo ultima convertibilis est. et hoc est quod Aristoteles dicit in vi. meth. quod ultima dicitur includit totam substantiam. Tertium accipiendo dicitur secundum modo. Ultima dicitur et quilibet alia est in plus. et Aristoteles loquitur ut loquitur docet distinguere per tales dicitur quod tales dicitur subalternas sunt nobis ignote. et loco dicitur subalternas accipimus per accidentales. sic patet in hac distinctione. Ternarium est numerus impar secundum utroque modo. Impar enim non est dicitur per se sed est accessus numeri et ita accessus eodem respectu invariabilis. Conuenit enim ternario et non nouenario. Illud primum utroque modo. uenit dualitati et ternario. et isto modo quilibet per distinctionem uel dicitur est in plus quo ad supposita. totum autem est convertibile cum distincto. Per hoc ad rationes.

Ad primam patet. quod dicitur est. Ad illam auctorem dico quod intellexit Aristoteles sic. quod illud quod distinctum est ex genere et dicitur ultima accipiendo dicitur per se. et illa est convertibilis est cum specie quod ad supposita. sic sit in plus quod ad simplicitatem. Ad aliam sic dicebat. Ad rationem hanc quod nihil definitur alteram ad aliquid quod est in se. eo absolute et sufficienter de se hanc vicissim est definitio. ut si dico numerus impar primum utroque modo. hoc accessus impar non est de se sufficientes ad definitionem. sed est primum utroque modo. sed est hanc impar definit hanc dicitur per se utroque modo quod est idifferens ad dualitatem. quod numerus binarius non integratur ab alio numero ut patet. si nec ternarius. et ternarius ipse comprehendit ad numeros impares et e contra. hoc patet prima utroque modo definitur numerum impar quod est idifferens ad numerum invariabilem et nouenarium et alios impares

numeros ipsum comprehendit ad numerum primum utroque modo. Et hoc patet quod ex tali mutua definitione sit totum convertibile. et hoc procedit illud quod ratio probat. Probatur enim quod una dicitur quod est non potest ipsum comprehendit ad subiectum sufficienter et hoc procedit tamen ex mutua definitione sit itellus definitio quod aliquid per descriptionem nis in se. Ad alias duas rationes patet in pone. Probatur enim quod dicitur per se et subalternas ultime convertibilis sunt cum suis speciebus et hoc est concessum sunt tamen in plus quo ad simplicitatem. Ad. hanc.

Veritur. An dicitur subalternas possint nobis innotescere per accidentia. Nota sic dicitur Aristoteles. quod non videtur. Illud quod est eodem et definitum non dicitur in cognitionem aliquid definitum. sed accessus a nota sunt in dicitur et definita ad multas species. ergo non dicitur in cognitionem unius species. Item accessus si idem est in cognitionem aliquid dicitur in cognitionem propriam subiecti. sed subiectum ad quod primo confertur accessus eodem est idem idem. ergo primo idem est in cognitionem idem idem et non in cognitionem dicitur specificam. Item nihil agit ultra suam speciem. accessus et subiectum sunt diuersae species. ergo accessus non dicitur in cognitionem subiectum. Item si sic tunc species subiectum relucet in specie accessus. quod effectus relucet in sua causa. sed hoc est falsum. ergo subiectum non cognoscitur per accidentia. Item dicitur quod nota est uerum. Contra si accessus dicitur in cognitionem subiectum. accessus non est causa cognitionis subiectum in eadem. Sed si causa et effectus equo non oportet quod effectus relucet in sua causa et in uocis. Item ad principale. accessus eodem non dicitur in cognitionem subiectum ratione subiectum. quod cognoscitur quod accessus non potest esse nisi in libro nos cognoscitur subiectum subiectum ratione subiectum. Sed quod illa subiectum sit in libro non scimus. Accessus ergo eodem dicitur per se in cognitionem subiectum. Sed dicitur specificam est principium cognoscendi substantiam subiectum definita ratione et non per se. quod per istam distinctionem una species ab alia ergo accessus eodem non dicitur in cognitionem dicitur specificam. Ad oppositum est Aristoteles. dicitur enim dicitur cognoscitur per se nota principia illa. et re. Illud est modus et. Item hoc patet ratione. dicitur subalternas sunt magis nobis occulte quod propria accessus. sed accessus propria sunt nobis magis occulte quod accessus nota. et nota cognoscitur et a magis notis nobis ad minus nota et magis occulte. ergo nota cognoscitur est primo incipienda ab accessus. eodem et sic deueniendo propria accessus. postea in definitionem.

Ad quoniam. dicitur quod dicitur subalternas innotescere nobis per accessus nota. cuius ratio est quod nota nota cognoscitur et a magis notis nobis ad

maⁿ nota: qⁱ oia nra cognitō outū hēt a sensu:
 Sed accētia coia sūt nobis magis nota q^u ac-
 cidētia p^pa: q^u ad sensum sūt manifesta: p^p q^u
 cognitio nra outū hēt a cognitōe accētia: 7 pⁱl
 la sūt oīe subals nobis note. ¶ Intelligēdus
 tū ē p^p rōnes q^u accidētia coia nō sūt sufficiētes
 pⁱncipiū ducēdi in cognitōne sube ut: pbāt q^udā
 rōnes q^u eōe s^m q^u tale nō ducit in cognitōne
 alicui⁹ p^prii s^b p^pa rōne: p^p q^ud accēis eōe nō
 ē imediātū pⁱncipiū ducēdi i cognitōne oīe s^b
 rāialis: uerūm accēis eōe ē pⁱncipiū s^pariū 7
 coadunās ad cognitōne subay. Cognitio igit
 sube: orit a cognitōe accētis tanq^u a iuuāre s^b
 nō a pⁱncipiū sufficiēte, vñ accētia coia maximā
 p^rē p^rferūt ad cognoscēdā q^ud q^u dēt pⁱ Aristotilē
 l^p de aia. Ducit enī i cognitōne p^rsam sube
 s^b nō i dicitā siue dēterminatā. ¶ Alio itelligē-
 dū q^u accēis ducit i cognitōne s^b s^b tali ordie
 q^u ex p^rceptōe multoz accētis coiz siml⁹ v^ru-
 te itelis diciturētis nos uenim⁹ i cognitō-
 ne alicui⁹ accētis p^prii 7 sic ulter⁹ i cognitō-
 ne oīe subals tanq^u ab effectu ad cām: 7 ita a
 nō oīe subals tanq^u ab effectu ad cām: 7 ita a
 cognitōe p^rsam uenim⁹ i cognitōne dētm
 natā: sic patet i e^r p^p q^u hō p^rcipit aliq^ud mul-
 tā i remōis de t^po p^rcipit q^u sit aīal: 7 postea de
 ueniet in cognitōne magis sp^recialē.

Ad rōnes. p^rmerōnes ostēdūt q^u ac-
 cidētia coia nō sūt pⁱnci-
 piū sufficiēs 7 imediātū ducēdi i cognitōnem
 s^be: q^u eōe nō ē pⁱncipiū sufficiēs uenitēdi i co-
 gnitōne s^be dētmate. Silt si ēēt pⁱncipiū, tunc
 suba relucēt i s^pe accētis. ¶ Ad auctoritates
 suba relucēt i s^pe accētis. ¶ Ad auctoritates
 ad oppositū, ostēdūt q^u accētia sūt s^patiua co-
 gnitōis ipsi⁹ s^be. ¶ Et alit possēt dici q^u multa
 accidētia sūt accepta sūt pⁱncipiū sufficiēs: 7 s^m
 ē p^r patet ad p^rimā rōne. ¶ Ad secūdā silt patet q^u
 ex vno accēte nō uenim⁹ i cognitōne ididui
 tū ex mltis uenim⁹: 7 sic i naturā sp^ri. ¶ Ad
 aliū patet q^u nō oportet s^bam relucē i s^pe accē-
 tis s^b p^r sp^rm accētis ueniam⁹ i cognitōnes
 s^be. Accēis enī v^rute p^pa nō ducit i cognitō-
 ne s^be nisi v^rute s^bay i q^ud sūt. Accētia enī v^ru-
 te s^be i q^u sūt glgnūt sp^rm i intellectu silt cū adiu-
 tortio itellece agētis 7 p^r illas sp^rs accētis gnā-
 tas i intellectu, itelis diciturētis apphēdēdo s^bam
 sub p^pa rōne: siue sp^re: 7 sic ponit q^u s^ba sac sp^rs
 intellectu: 7 tū nullā sub sensu. ¶ Et si dicat q^u
 tūc accēis ēēt p^rimū s^bm itellece⁹. Hic dicunt q^u
 d^ris s^bm ē duplex gnātie 7 p^rfectiōe. Accēis

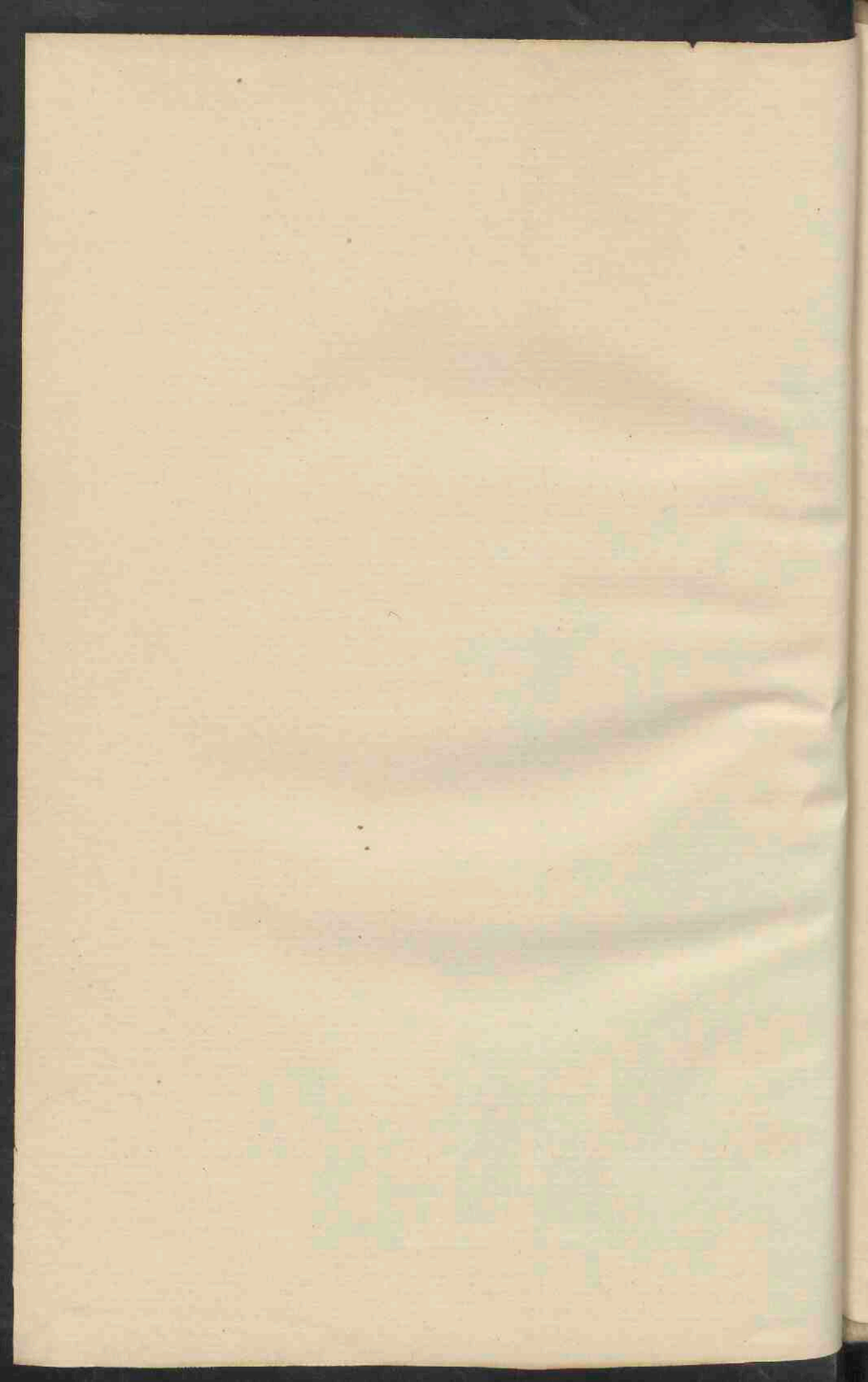
est p^rimū s^bm gnātie: suba dō p^rfectiōe. **Ad. l^r.**
Veritur An diffinitēre necesse
 sit scire oia. q^u sic vi-
 det. q^u si aliq^us diffiniat hoīem oportet
 q^u cognoscat rōnale hōi inesse: ita q^u nō asino
 nec alicui alteri: s^b ad h^o q^u cognoscat rōnale nō
 iesse asino oportet q^u cognoscat asinū 7 q^ulibet
 aliud cui cognoscat rōnale nō iesse: sic oportet
 eū oia cognoscē. ¶ Itē h^o patet p^r Aristotilē
 illa. Cognoscēs v^riam aliquoz cognoscat illū
 q^ud differt 7 illud a quo differt. S^b diffinitērem
 oportet cognoscē v^rias diffinitū q^u differt a quo
 libet alio: ergo cognoscat diffinitū 7 q^ulibet ali-
 ud. cognoscat ergo oia. ¶ Itē diffinitio ē distin-
 eta cognitio diffinitū. ergo cognoscēs aliq^ud p^r
 diffinitionē cognoscat p^r distinetā cognitōne a
 quolibet alio: s^b distinetā cognitōne nō hēt dif-
 finitū nisi q^ulibet aliud cognoscat ergo 7c.

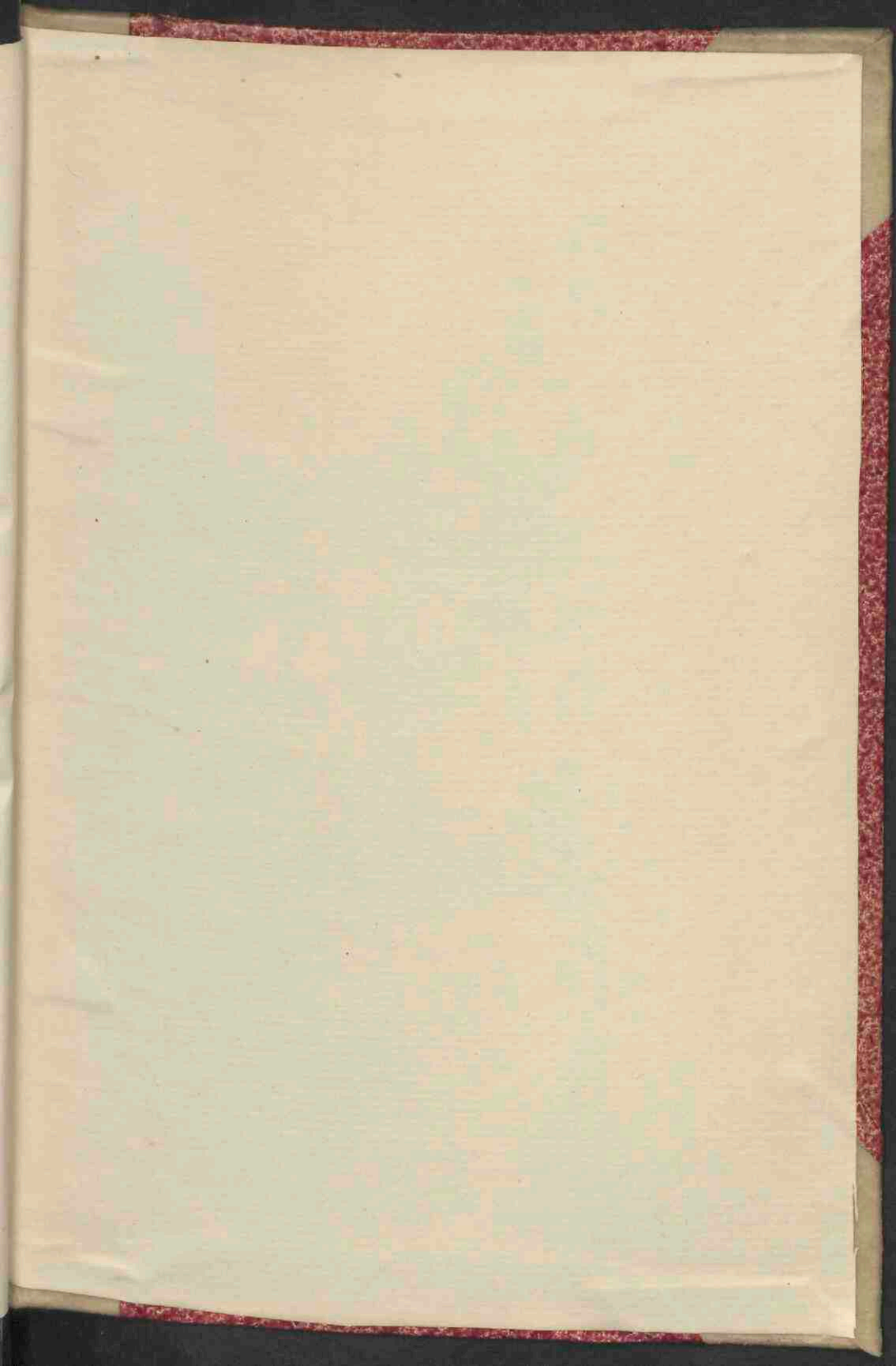
Ad qōne d^r q^u oportet diffinitērem co-
 gnoscē oia in uli nō tū in p^r-
 ticulari. P^rimū patet q^u diffinitū hoīem hēt co-
 gnoscē rōnale iesse hōi: ita q^u cognoscat rōnale
 nulli alteri iesse: s^b hec nō pōt cognoscē nisi co-
 gnoscat i uli oia ergo 7c. Assūptū patet q^u nisi
 cognoscat rōnale nulli alteri iesse nō cognosce-
 ret al rōnale 7 mortale et diffinitionē hoīs: q^u
 tūc nō cognosceret h^o ē ueritabile cū hoīe. De
 eūdā patet q^u si diffinitēre 7c. tūc impossibile ē ali-
 q^ud scire. p^rbatio p^ritit. q^u cognoscere oia sub p^r-
 pria rōne ipossibile est cuiusq^u. Si tūc oportet
 cognoscē oia sub p^rpria rōne: ipossibile est ip^rm
 diffinitionē hēre siue diffinire: s^b nō h^os diffi-
 nitionē nō hēt sciam: q^u diffinitio ē mediū i de-
 mōstratiōe per Aristotilem. ergo sequit q^u im-
 possibile est aliquid habere scientiam.

Ad primā rōne d^r q^u illa p^rbat nullū
 posse diffinire nisi oia co-
 gnoscat i uli: 7 b^o ē p^rcessus. ¶ Ad aliud q^u non
 oportet cognoscēre v^riam aliquoz ad intēe co-
 gnoscē utriūq^u sub p^rpria rōne: s^b sufficit q^u co-
 gnoscat utriūq^u i uli siue i p^rticulari. ¶ Ad aliū
 patet p^r idē q^u distincta cognitio alicui⁹ pōt hē-
 ri si p^rpriū in se cognoscat s^b dētmnatā rōne: s^b
 alia nō cognoscat nisi tū in vniuersali 7c.

Explicitunt Quæstiones doctoris Subtilis
 super libros Posterioruz: Imprime Ue-
 netijs per Simonem de Lucere
 ij. Decembris. M. cccc. cxxvij.

R

Ka
P